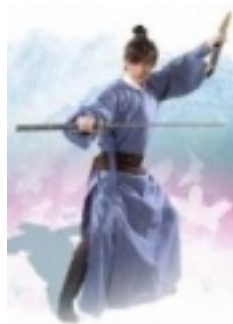

Trang Tử Tam Kiếm

Contents

Trang Tử Tam Kiếm	1
1. Tây Hồ Khán Mai Vũ -sơn Thượng Bi Cố Sự	2
2. Nam Xương Tình Vong Vì Công Tử -động Đình Ba Thượng Diệt Kinh Ngư	9
3. Công Tử Tầm Tôn Giả -song Nữ Truy Tình Lang	20
4. Sơn Hạ Cứu Cường Sư -thành Nội Phùng Nghĩa Sĩ	32
5. Đông Môn Bạt Kiếm Nhân Ma Tử -phân Thi Ác Đạo Thị Tây Môn	38
6. Nam Bình Song Nữ Hoan Tương Ngộ -đệ Huynh Tương Kiến Bất Tương Tri	48
7. Ngũ Hành Thi Kế Thu Thiên Hạ -lưu Tặc Tranh Phong Ngộ Khắc Tinh	68
8. Trượng Nghĩa Cứu Hoa Đà -thần Công Thu Ngốc Tử	85
9. Lão Sơn Hí Toàn Chân -sơn Tây Giới Hôn Ước	92
10. Lã Lương Sơn Thượng Thu Linh Quả-uyên Đê Hằng Nga Tái Đắc Tình	103
11. Tú Sĩ Mưu Thâm Phùng Từ Nạn -thù Vương Tái Xuất Khiếp Quần Hùng	116
12. Miêu Cương Nam Khứ Tầm Huỳnh Đệ -canh Giang Nhất Điều Ngự Đông Phong	130
13. Chiết Giang Nhất Khứ Tầm Sinh Lộ -hàng Châu Hỏa Khởi Chiếu Thanh Vân	140
14. Nga Sơn Kim Sắc Mạnh Nhân Nhân -quý Kiếm Lâm Trung Quy Hoàng Tuyền	149
15. Thiên Tâm Cát Nhật Thành Hung Nhật -mỹ Nhân Nhất Tiểu Quỷ Thần Kinh	158
16. Kinh Đô Tầm Dược Phù Minh Đế -tây Địa Hòa Duyên Tứ Mỹ Nhân	171
17. Phế Võ Nhân Cư Phùng Kiếm Phổ-xuân Khai Nhị Độ Tái Dương Uy	179
18. Diệu Hồ Ly Sơn Chân Diệu Kế -quần Ma Thảm Tử Vị Hư Danh	189

Trang Tử Tam Kiếm

Giới thiệu

Nước Trung hoa vào thời nhà Minh thiên hạ đều đứng vì thuế má, vì tham quan ô lại, trong triều th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-tu-tam-kiem>

1. Tây Hồ Khán Mai Vũ -sơn Thượng Bi Cố Sự

Mới cuối giờ Thìn mà tầng ba của Tây hồ đại tửu lâu đã đầy ắp tửu khách. Ngoài kia trời vẫn mờ mịt vì cơn mưa phùn lạnh lẽo. Hàng năm, vào khoảng trung tuần tháng sáu, khu vực trung và hạ du Trường giang thường có những trận mưa phùn kéo dài cả tháng. Đây cũng là lúc hoa mơ nở rộ nên người đời gọi hiện tượng này là mai vũ. Đó là lý do vì sao nhân sĩ Hàng Châu tụ tập trên tửu lâu này.

Trời u ám, mặt nước Tây hồ nổi sóng. Ngọn cô sơn giữa hồ ẩn hiện, huyền hoặc như núi Bồng Lai ngoài Đông hải. Cảnh vật kỳ tú này có thể khiến bậc tao nhân mặc khách ngắm nhìn suốt ngày mà không biết chán.

Trong hơn trăm tửu khách có mặt hôm nay chẳng có mấy người đáng mặt thi nhân. Nhưng dấu sao thì những vò rượu Thiệu Hưng lâu năm, thơm phức cũng khiến một số đông người ngỡ mình là Lý Bạch.

Phần lớn thực khách là đám thiếu niên thế gia công tử, tuổi trên dưới đôi mươi. Họ là con cháu của các bậc quyền quý, các nhà đại phú ở Hàng Châu. Cũng có vài chàng hiệp sĩ vai mang bảo kiếm, y phục diêm dúa, mặt mũi lạnh lùng cao ngạo.

Nhưng lạ thay, đám công tử coi trời bằng vung này hôm nay lại rất đạo mạo và nghiêm túc. Họ chậm rãi nhâm nhi những hớp rượu nhỏ, say sưa ngắm cảnh Tây hồ, đầu gật gù đắc ý với những vần thơ ngẫu hứng.

Khi đã chắc mẩm mình đã tìm ra câu tuyệt cú, họ bèn đọc lên để bằng hữu cùng bình phẩm bàn luận.

Giọng ngâm trầm bổng, trau chuốt và hơi lớn quá mức cần thiết. Mắt họ liếc về chiếc bàn kê sát lan can phía tây. Nữ lang áo vàng kia chính là đích ngắm, là thần tượng mà mỗi người gín gắm nỗi niềm.

Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm tuổi mới đôi mươi, nổi tiếng là đệ nhất nữ nhân vùng Giang Nam. Nàng còn nổi tiếng bởi pho Việt Nữ Kiếm ảo diệu và lợi hại phi thường. Nhưng thực ra bản lãnh nàng chỉ thuộc hàng nhị lưu trong võ lâm. Mọi người nể sợ Dư Tiểu Phàm vì nàng quá xinh đẹp và cũng vì nàng là ái nữ của Giang Nam thần kiếm Dư Tâm Nhiên.

Dư lão không những là cao thủ số một vùng Hoa Nam mà còn là một đại tài chủ có gia tài cự vạn . Được lọt vào mắt xanh của một nữ nhân tuyệt sắc và giàu có là mơ ước của bất cứ nam nhân nào .

Nhưng rất tiếc, Dư Tiểu Phàm lại chẳng hề để ý tới ai cả. Nàng là người con gái tinh ranh, ngang ngạnh và tàn nhẫn. Nàng vẫn thường ban phát những nụ cười, những ánh mắt mê hồn và thỉnh thoảng buông ra những câu nói băng quơ khiến người nghe ngượng ngùng và bối rối.

Đã có mấy chàng công tử bị nàng trêu ghẹo, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất. Nhưng sau đó, họ lại tiếp tục nhìn nàng bằng cặp mắt si dại, tôn thờ. Hôm nay cũng vậy, Dư Tiểu Phàm đến đây không phải là vì cảnh đẹp của Tây hồ trong mùa mai vũ. Nàng đến chỉ để nghe những câu thơ ngổ ngẩn của đám thanh niên. Nàng đóng kịch rất giỏi nên chỉ mỉm cười khuyến khích, nhưng khi về đến Dư gia trang, nàng sẽ đọc lại tất cả cho phụ thân và đám tỷ nữ nghe. Họ sẽ cùng nàng ôm bụng cười thỏa thích. Tuy nhiên, giờ đây lòng nàng không được vui. Đôi mắt phượng thường liếc về phía một chàng thư sinh áo vải trắng tinh. Bàn của chàng ta chỉ cách nàng có hơn một trượng nhưng chưa một lần chàng ta nhìn nàng. Dư Tiểu Phàm không chấp nhận được cái gã học trò kia đui mù nên không biết rung động trước nhan sắc thiên kiều bá mị của mình. Nàng cố tình hắng giọng, bật cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo như ngọc vỡ làm xao xuyến cử tọa nhưng chẳng thể khiến chàng thư sinh quay lại. Dư Tiểu Phàm hậm hực nhìn mãi, cố chờ đợi một chút lưu ý của đối phương. Và càng nhìn lâu, nàng phát giác ra cảm giác rung động len lén dâng trong hồn.

Chàng thư sinh tuổi đã gần tam thập, gương mặt nhìn nghiêng trông thanh tú và rắn rỏi lạ lùng. Đôi mắt sâu như mang nỗi buồn thăm thẳm, đôi nhìn bóng cô sơn trong làn mưa bụi. Thỉnh thoảng, bàn tay tả với những ngón thon dài, nâng chung rượu với động tác khoan thai, tao nhã một cách rất tự nhiên. Ngồi chung bàn với Dư Tiểu Phàm còn có hai ả tiểu tỷ thân tín Tiểu Yến và Tiểu Oanh đã cùng lớn lên với nàng trong Dư gia trang. Họ cũng xinh đẹp nhưng không thể so với Tây hồ tiên nữ. Tiểu Oanh tinh ý nhận ra tâm sự của chủ nhân. Nàng bực bội nói :

- Tiểu thư để ý làm gì gã học trò ngu dốt ấy. Nếu gã là người thông minh thì đã không thờ ơ trước nhan sắc của tiểu thư.

Dư Tiểu Phàm mỉm cười lắc đầu. Đúng lúc ấy, một chàng công tử mặc võ phục màu lam, bằng gấm Hồ Châu thượng hạng, ngất ngưỡng đứng lên, bước lại phía bàn nữ nhân. Gã đã đủ say để có dũng khí đến hầu chuyện với người mình tôn thờ. Gã là Hàng Châu nhất long Du Tuấn Võ, nam tử của Du bá hộ, và là cháu quan tuần phủ. Với dung mạo khá anh tuấn và chút thanh danh trong võ lâm, họ Du là ứng cử viên sáng giá. Du Tuấn Võ đã uống hết một vò rượu năm cân nên không còn biết sợ là gì nữa. Gã hiên ngang vòng tay nói:

- Tại hạ mạo muội xin được bồi tiếp tiểu thư vài chung rượu.

Dư Tiểu Phàm đang trong tâm trạng xấu nên trút giận lên đầu họ Du. Nàng ranh mãnh hỏi:

- Té công tử tửu lượng kinh nhân, đã cạn một vò mà còn có thể uống được nữa?

Du Tuấn Võ huênh hoang đáp:

- Được đối ẩm với nữ nhân thì Võ này dầu có uống ngàn chung cũng chẳng say.

Mọi người nhìn nụ cười trên môi Tiểu Phàm, biết ngay họ Du sắp gặp tai họa.

Nàng lộ vẻ hân hoan:

- Thật là đáng khâm phục ! Hôm nay thiếp mới được chứng kiến bản lãnh bậc anh hùng.

Nàng nhìn sang, cao giọng bảo gã tiểu nhị :

- Người mau đem ra một vò rượu quý năm cân để Du công tử thưởng thức.

Tiểu Phàm không mời ngồi nên Tuấn Võ phải đứng.

Dầu đã say, nhưng khi thấy tiểu nhị đặt vò rượu trên bàn, gã cũng thức ngộ rằng mình đang tự thất cổ. Dư Tiểu Phàm bưng vò rượu trao tận tay gã. miệng mở một nụ cười mê hoặc:

- Xin công tử uống cạn để thiếp được đại khai nhãn giới.

Hàng Châu nhất long than thầm trong bụng, cười khổ nhận lấy, ngửa cổ uống cạn một vò. Dầu đã cố tình để rượu trào ra áo nhưng số còn lại cũng khiến gã bổ nhào. Hơi rượu xông lên tận óc, gã mê man ngã khụy xuống, nằm dài trên sàn gỗ. Tay vẫn ôm chặt vò rượu, miệng lè nhè:

- Tại hạ. . . đã. . . uống xong.

Gã nói xong, lật ngang ngủ như chết. Tây hồ tiên nữ cười nửa miệng hỏi :

- Chẳng hay còn bậc anh hùng nào muốn đối ẩm với tiện thiếp nữa không ?

Toàn trường lặng lẽ như tờ, giả như ngắm cảnh Tây hồ. Bất chợt, từ đầu cầu thang có giọng âm u cất lên:

- Lão phu xin được hầu hạ nữ nhân.

Câu nói chưa dứt thì một bóng đồ đã đến bên Tiểu Phàm. Đó là một lão già búi tóc theo kiểu đạo sĩ nhưng tấm đạo bào bằng tơ lụa đỏ như máu, trước sau có hình bát quái thêu chỉ đen. Dung mạo xú ác của lão khiến nữ nhân kinh hãi, nàng cùng hai tỷ nữ lùi nhanh

đến sát lan can. Đôi mắt lộ đỏ ngầu, chiếc mũi héch to tướng, lởm chởm lông dài ló ra cũng như cái miệng nhỏ xíu kia đã đi vào truyền thuyết võ lâm.

Hồng Bào tôn giả là một trong Ngũ đại hung thần, danh tiếng lẫy lừng hơn cả Giang Nam thần kiếm, thân phụ của Tiểu Phàm. Ngoài tính hiếu sát, lão còn là kẻ hiếu sắc, dâm ác phi thường.

Cổ Hào hùng cứ ở Hồ Nam, chưa một lần đến Chiết Giang nhưng gương mặt quái dị là tiên chỉ mà ai cũng biết. Mọi người run rẩy, liếc quanh tìm đường tẩu thoát Tôn giả cười hô hố:

- Chẳng lẽ lão phu không xứng hầu hạ rượu với Tây hồ tiên nữ hay sao ?

Tiểu Phàm cổ trắn tĩnh nói:

- Tiền bối là bậc trưởng thượng, tiểu nữ không dám mạo phạm.

Cổ Hao nhìn nàng bằng cặp mắt tà quái, dâm dăng. Ánh mắt lão khiến da thịt Tiểu Phàm nhột nhạt, rợn rợn. Lão gật gù bảo:

- Dư nha đầu không những xinh đẹp mà cốt cách cũng phi phàm. Ta sẽ nhận nàng làm đồ đệ, chỉ ba năm là có thể ngạo thị giang hồ.

Tiểu Phàm rùng mình lo sợ. Cả võ lâm đều biết lão có đến mấy chục nữ đệ tử và họ cũng chính là đồ chơi của lão.

Nàng gượng cười:

- Đa tạ lòng ưu ái của tiền bối. Tiếc là tiểu nữ đã có gia học họ Dư.

Cổ Hào cười rộ:

- Chút võ nghệ tầm thường của Dư Tâm Nhiên nào có ra gì mà nàng nhắc đến. Ta đã quyết ý, nàng đừng phản kháng uống công.

Dư Tiểu Phàm biết không thể đầu dụ, nàng cắn hận chỉ mặt lão ma:

- Cổ Hao! Lão đừng tưởng có thể đem chút ác danh ra mà uy hiếp được bổn cô nương. Ta thà chết chứ không theo lão.

Dứt lời, nàng rút kiếm ra chém liền, chiêu kiếm cực kỳ hiểm ác và nhanh nhẹn. Nhưng Hồng Bào tôn giả chỉ nhếch mép cười nhạt, vung song thủ giải phá.

Tay áo lão như con linh xà quấn chặt lấy bảo kiếm, giật phăng khỏi tay Tiểu Phàm. Bàn tay tả điểm nhanh lên người nữ nhân.

Tây hồ tiên nữ bị điểm trúng huyệt đạo, đứng im như tượng gỗ. Đôi mắt đẹp tràn lệ, tỏa ánh bi phẫn, oán hận. Nàng bị phong tỏa cả á huyệt nên không thể cử động được, cơn giận dữ làm phập phồng đôi ngực căng tròn.

Cổ Hao cười dâm dăng, thò tay vuốt ngực nữ nhân. Dư Tiểu Phàm hổ thẹn đến mức chỉ muốn cắn lưỡi tự sát. Nhưng nàng tình cờ nhìn ngang qua vai lão ác ma, thấy chàng thư sinh ra dấu cổ chịu đựng. Lão ma say đắm nghe cảm giác râm ran từ đôi nhũ phong truyền vào cơ thể, lửa dục bốc cao, tâm xao động khiến màn cương khí hộ thể mỏng đi.

Đúng lúc ấy, chàng thư sinh lao đến như ánh chớp, vung chưởng giáng vào vai và lưng Cổ Hao. Lão ác ma bị đẩy văng vào vách lầu hướng bắc, máu miệng rỉ ra. Hưng công lực lão vô cùng thâm hậu, lập tức gằm lên lao đến. Tiếc là đối phương đã ôm lấy Tiểu Phàm, nhảy qua lan can lầu, lần lượt điểm chân lên mái ngói tầng hai, tầng một, rơi xuống đất và phi thân chạy thẳng.

Hồng Bào tôn giả giận dữ đuổi theo, thấy gã áo trắng kia dù phải mang theo một người mà cước bộ vẫn nhanh như thiểm điện, lão thầm kinh hãi. Nhưng bản tính tự tôn, hẹp hòi không cho phép lão bỏ qua mối hận. Cổ Hao nghiêng răng dòn toàn lực vào đôi chân, truy sát đến cùng.

Bạch y thư sinh vượt qua khu rừng liễu ven hồ, chạy ngược vào thành. Chàng dùng một tay giải huyệt cho Tây hồ tiên nữ rồi hỏi:

- Dư gia trang ở hướng nào ?

Tiểu Phàm e lệ đáp:

- Công tử cứ chạy thẳng chừng hơn dặm nữa sẽ thấy bên tả có một tòa nhà lớn, trước cửa là hai con kỳ lân bằng bạch thạch.

Tiếng quát tháo của Hồng Bào tôn giả ở phía sau không hề làm cho chàng thư sinh bối rối, hơi thở vẫn đều hòa. Mắt nhìn thẳng, chân lướt nhanh như lưu thủy hành vân. Dư Tiểu Phàm nằm im trên đôi tay mạnh mẽ, say đắm ngắm nhìn gương mặt hiền lành của ân nhân. Nhịp chân rung động khiến da thịt cọ sát nhau, mang lại cảm giác hưng phấn. Tiểu Phàm buột miệng nói:

- Thiếp là Dư Tiểu Phàm, dám hỏi đại danh công tử?

Thư sinh điềm đạm trả lời:

- Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh !

Lát sau Dư gia trang hiện ra. Sĩ Mệnh lao thẳng vào cánh cửa mở rộng. Đám gia binh vội ồa đến chặn đường Hồng Bào tôn giả. Cổ Hao điên cuồng vung chưởng đánh bật bọn chúng ra. Chưởng kinh của lão uy mãnh tuyệt luân, giết liền bốn gã áo xanh. Tiếng chuông báo động khu vang, Giang Nam thần kiếm cùng hai lão già râu tóc hoa râm vội chạy ra. Trước đó Tây Môn Sĩ Mệnh đã đặt Tiểu Phàm xuống thêm đại sảnh, lặng lẽ phi thân đi mất. Tây hồ tiên nữ ngỡ ngàng gọi theo :

- Công tử!

Nhưng chàng không hề quay lại. Tiểu Phàm tức tối dậm chân. Vừa lúc Dư trang chủ đến nơi, nàng bật khóc:

- Cha! Lão ác ma kia định bắt hài nhi.

Nhận ra Hồng Bào tôn giả. Dư Tâm Nhiên biến sắc, lạnh lùng bảo:

- Phàm nhi yên tâm, để ta và nhị vị tiền bối đây đối phó.

Cổ Hao đang tung hoành chém giết bọn tráng đinh, thấy Giang Nam thần kiếm bước đến, lão dừng tay nhảy lùi, quát vang:

- Dư Tâm Nhiên, nếu ngươi không giao con gái và gã tiểu quỷ áo trắng kia ra, lão phu sẽ làm cỏ nơi này.

Dư trang chủ không biết có sự hiện diện của Sĩ Mệnh, nhưng là người thâm trầm, ông đoán ra rằng có kẻ đã cứu ái nữ của mình.

Trang chủ cười nhạt đáp:

- Cổ Hao! Ngươi dám đến tận đây là coi như tận số rồi.

ông phất tay ra hiệu, hai lão nhân mặc thanh bào ập đến như cơn lốc. Chưởng kinh của họ tựa như bốn làn sương xanh nhạt phủ kín đối phương.

Hồng Bào tôn giả vội múa tít song chưởng tấn công. Chưởng khí chạm nhau nổ vang rền, song phương đều lùi lại ba bước.

Nhận ra lai lịch của đối thủ, Cổ Hao quát vang:

- Thì ra Thanh Vực song sát. Không ngờ hai lão lại đem thân nương nhờ dưới trướng họ Dư.

Song sát vẫn ngậm tăm, lao vào tấn công. Thanh danh của họ tuy không lấy lòng bằng Hồng Bào tôn giả nhưng xem ra bản lĩnh chẳng kém. Thanh Vực độc chưởng tỏa mùi hăng hắc rất khó chịu, lại hùng mạnh như bão tố khiến Cổ Hao không dám coi thường. Lão đem pho Huyết Ma chưởng thành danh ra đối phó, dần dần chiếm được thế thượng phong.

Nhưng Dư Tâm Nhiên đã nhập cuộc, thân hình ông bốc lên cao, hòa với kiếm quang bủa xuống đầu Cổ Hao. Lão ma thấy đối phương dùng phép ngự kiếm, hồn phi phách tán, dồn toàn lực võ hai đạo chưởng phong chống đỡ.

Lão chặn được đường kiếm nhưng lại trúng một chưởng của song sát vào ngực. Cổ Hao cắn răng chịu, lăn tròn trên mặt sân ướt át, phi thân đào tẩu. Những vết máu tươi để lại từng vũng chứng tỏ lão thọ thương rất nặng.

Thanh Vực song sát định đuổi theo nhưng Dư trang chủ không cho. Nhất sát hồi:

- Phải chăng trang chủ ngại gây oán với Huyết Y môn?

Dư trang chủ gật đầu:

- Đúng vậy! Lúc này chúng ta chưa đủ lực lượng để đối chọi với họ.

Ông ra lệnh cho thu dọn chiến trường rồi cùng song sát trở vào trong. Cả ba không biết rằng trên tàn cây du rậm rạp cạnh tường nam có một bóng trắng ẩn nấp. Người này đã xem hết trận chiến và nghe cả những đối đáp của họ.

Tây Môn Sĩ Mệnh buông mình xuống đất, lẩm bẩm:

- Dư trang chủ luyện thành thuật ngự Kiếm là chuyện không ai ngờ được. Lại thêm hai lão ma Thanh Vụ song sát bên cạnh, xem ra hùng tâm của Giang Nam thần kiếm chẳng phải là nhỏ.

Hôm ấy, thủ hạ của Dư gia trang bữa khắp thành Hàng Châu để tìm kiếm chàng công tử. Nhưng chàng ta đã biến mất và không ai biết đã đi về hướng nào. Dư Tiểu Phàm vùng vằng giận dữ, trách móc đám thuộc hạ bất tài. Nhất sát Cù Quốc Nhân cười khà khà bảo:

- Dư trang chủ là ân nhân của Cái bang, trong tay nắm lệnh phù trưởng lão, lo gì không tìm được? Tiểu thư có nóng ruột cũng vô ích thôi.

Tiểu Phàm mừng rỡ, không còn phụng phịu nữa. Giang Nam thần kiếm nhú mày nói :

- Không hiểu Sĩ Mệnh là đệ tử của bậc kỳ nhân nào mà lại có thể đả thương Hồng Bào tôn giả và thoát đi một cách dễ dàng như vậy? Ngay bản thân ta. nếu phải ăm Phàm nhi trên tay, cũng không thể chạy nhanh hơn Cổ Hao.

Tây hồ tiên nữ bên lên cúi đầu, nhớ lại cảm giác ngọt ngào khi nằm trong vòng tay Sĩ Mệnh. Nhị sát Hường Tâm Như ứng tiếng:

- Chẳng lẽ đó lại là pho khinh công Xúc Địa Thành Thốn của Ngũ Hành lão nhân?

Nhất sát bác ngay:

- Không thể được, lão nhân đã hơn trăm tuổi, vắng bóng đã bốn chục năm nay, lẽ nào lại có truyền nhân nhỏ tuổi như vậy?

Dư Tiểu Phàm cáo mệt, xin vào nghỉ sớm.

Chờ nàng đi khuất, Dư trang chủ cười bảo :

- Xem ra con bé cứng đầu này đã say mê chàng thư sinh thần bí kia. Trước sau gì nó cũng lên bỏ nhà đi tìm, nhị vị hộ pháp phải lưu tâm giùm ta mới được.

Nhất sát cười đáp:

- Trang chủ yên tâm, lão phu sẽ phái cao thủ theo hộ vệ.

Quả nhiên không ai hiểu con bằng cha mẹ.

Mở sáng hôm sau, Dư Tiểu Phàm dẫn theo hai tỷ nữ âm thầm rời khỏi Dư gia trang. Lúc tối nàng đã vào phòng của cha. trộm lấy Cái bang trúc phù. Với vật này, nàng có thể dò hỏi bọn hóa tử về tung tích chàng thư sinh áo trắng. Thực ra thì dấu không có Trúc lệnh phù trong tay, đệ tử Cái bang cũng hết lòng tôn kính Dư tiểu thư.

Năm năm trước, tổng đàn Cái bang gặp hỏa tai, Giang Nam thần kiếm đã tặng bang hội này một ngàn lượng vàng để tái thiết. Nghĩa cử này đã khiến Cái bang cảm kích, phong tặng danh hiệu trưởng lão danh dự cho Dư trang chủ.

Trước tiên, Dư Tiểu Phàm đến phân đà Cái bang, yêu cầu phân đà chủ điều tra lộ trình của Tây Môn Sĩ Mệnh. Chỉ nửa canh giờ sau, lão đã phúc đáp rằng:

- Chiều hôm qua. một nam nhân bạch y tuổi tam thập đã rời thành Hàng Châu qua cửa nam, vượt sông Tiền Đường, đi về hướng tây. Chàng ta cưỡi một con ngựa đen tuyền.

Tây hồ tiên nữ mừng rỡ, thưởng cho gã phân đà chủ trăm lượng bạc rồi lên đường ngay.

Nhưng tiếc rằng bọn hóa tử đã lăm lăm, khiến Dư Tiểu Phàm đi sai đường. Thực ra sau khi rời Dư gia trang, Tây Môn Sĩ Mệnh đã trở về khách sạn thay áo rồi khoác bọc hành lý đi về hướng ngọn núi phía bắc Tây hồ.

Chàng phi thân lên đỉnh ngọn núi thấp, tìm đến một ngôi đạo quán cổ kính. Tấm bảng trên cửa tam quan đã phai nhạt vì mưa gió, chỉ còn lờ mờ mấy chữ “Toàn Chân đạo quán.”

Sĩ Mệnh đứng trước cánh cổng đóng kín, gọi lớn :

- Đại sư huynh! Tiểu đệ theo di mệnh của tiên sư đến bái kiến.

Từ trong, một đạo sĩ già. tuổi độ bát tuần, râu tóc bạc trắng bước ra. Lão mở cửa. buồn rầu bảo :

- Té ra ân sư đã tạo hóa. Sư đệ vào đi.

Người này chính là Tùy Vân đạo trưởng, đại đệ tử của Thiên Hạc chân nhân.

Sĩ Mệnh lặng lẽ đi theo lão vào căn trúc xá. mé hữu đại diện Đạo trưởng bảo sư đệ an tọa rồi hỏi :

- Ân sư đã quy tiên lâu chưa?

- Bẩm đại sư huynh, người đã khuất núi đúng đêm rằm tháng tư vừa rồi.

Tùy Vân nhìn người tiểu sư đệ với vẻ yêu thương, chậm rãi nói:

- Phải chăng ân sư đã dẫn sư đệ đến đây gặp ta để hỏi về thân thế?

Sĩ Mệnh cắn răng gật đầu:

- Thưa phải, trước khi cưỡi hạc, ân sư mới thổ lộ rằng lai lịch của tiểu đệ rất bi thảm và có nhiều uẩn khúc. Người dạy tiểu đệ đến gặp sư huynh để tìm hiểu.

Tùy Vân đạo trưởng rót trà. nhấp một hớp rồi buồn bã kể lại chuyện hai mươi năm trước:

- Lệnh tôn nguyên là hình bộ thượng thư Tây Môn Thường, tham chính từ thời vua Minh Hiến tông. Đến năm Chính Đức thứ ba đời vua Minh Võ tông, thiên tử sủng ái tên yêu hoạn Lưu Cẩn, người liên danh sớ đàn hặc. Võ tông không nghe nhưng cũng chẳng trách phạt bậc trung thần. Từ đó họ Lưu đem lòng thù hận lệnh tôn. Năm sau, đề sông Hoài bị vỡ, thiên tử truyền chỉ phát chuẩn. Lưu Cẩn liền tiến cử lệnh tôn phụ trách việc này. Nào ngờ, đoàn thuyền từ Bắc Kinh xuôi nam, vừa qua khỏi Từ Châu đã bị tập kích. Hơn trăm tên bịt mặt vũ công cực kỳ lợi hại đã lợi dụng bóng đêm, dùng thuyền nhỏ tấn công. Vì quá bất ngờ nên quan quân chẳng kịp trở tay. Ta vốn là bạn vong niên tri kỷ của lệnh tôn nên cũng đi theo hộ tống. Nhưng bản lãnh của bốn tên cầm đầu lợi hại phi thường, trong chớp mắt đã giết được lệnh tôn, lệnh mẫu. Ta cũng bị trúng một kiếm nên đành ôm sư đệ nhảy xuống sông đào tẩu. Năm ấy sư đệ đã bảy tuổi, nhưng vì bị một tên vung chưởng đánh phốt qua đầu nên mê man bất tỉnh, quên cả chuyện quá khứ. May nhờ tiên sư hết lòng cứu chữa nên mới thoát chết. Người lại yêu mến cốt cách của sư đệ nên mới nhận làm đệ tử.

Tây Môn Sĩ Mệnh run rẩy gạt nước mắt hỏi:

- Nhưng vì sao mãi đến hôm nay sư phụ mới cho tiểu đệ biết sự thực?

Tùy Vân đạo trưởng thở dài:

- Tên khốn kiếp Lưu Cẩn chính là kẻ chủ sự vụ huyết án này. Bọn bịt mặt đêm ấy đã giết sạch quan quân, cướp đi hai vạn lượng bạc, phi tang thi hài phụ thê hình bộ thượng thư và phao tin lệnh tôn cầu kết với cường đạo cướp bạc bỏ trốn. Lưu Cẩn vịn vào cớ này, hết lời sàm tấu. Minh Võ tông hôn ám liền nghe lời lão, xuống chỉ truy nã Tây Môn Thường. Do đó, ân sư và ta đầu dăm cho sư đệ biết ẩn tình. Mãi đến năm ngoài vua Minh Thế tông mới xét lại vụ án, hủy bỏ hình phạt năm xưa. cho phép giống họ Tây Môn được thi cử làm quan. Lưu Cẩn đã chết từ mười năm trước nhưng bọn bịt mặt vẫn vốn đó, nhiệm vụ của sư đệ là tìm ra bọn chúng.

Sĩ mệnh hỏi lại:

- Đại sư huynh đã từng giao đấu với chúng, vậy có nhận ra chút manh mối nào không?

Tùy Vân trầm ngâm:

- Ta và tiên sư đã bàn bạc rất nhiều, cuối cùng kết luận rằng có bàn tay của ba trong số Ngũ đại hung thần. Nhưng người thứ tư mới là kẻ đáng sợ, chỉ vài chục chiêu đã đả thương được ta.

Sĩ Mệnh cười nhạt:

- Tiểu đệ khổ luyện gần hai mươi năm nay, không sợ bất cứ ác thú nào. Chỉ cần bắt được một trong ba lão ác nhân, sẽ tra khảo ra những tên còn lại.

Tùy Vân mỉm cười:

- Ta biết sư đệ đã bấm thụ hết chân truyền của tiên sư, võ công còn cao hơn cả ta. Nhưng nhớ câu “minh thương để tránh, ám tiễn khó phòng.” Bọn ác nhân đều cực kỳ gian xảo, thủ đoạn tàn độc, ti tiện. Sư đệ đừng chủ quan mà phụ lòng kỳ vọng của ân sư.

Sĩ Mệnh toát mồ hôi, chỉnh sắc thưa:

- Tiểu đệ nóng giận nên lỡ lời, thực lòng chẳng dám quên những lời giáo huấn của tiên sư.

Chàng phục xuống, lạy chín lạy, kính cẩn nói:

- Không ngờ đại sư huynh lại là bằng hữu của tiên phụ cũng là người cứu mạng cho tiểu đệ. Chín lạy này để tỏ lòng kính ngưỡng. Nay sư phụ đã cười hạc về trời, đại sư huynh chính là trưởng bối thay quyền, mong người hết lòng dạy dỗ.

Tùy Vân đỡ chàng lên, ôm vào lòng, cười ha hả:

- Ngày xưa, người vẫn thường ôm cổ ta gọi bằng Mã bá bá. Không ngờ nay lại là bạn đồng môn.

Đã đến bữa ăn chiều, Tùy Vân dọn cơm chay và rượu ngon cho hai người thù tạc. Sĩ Mệnh ở lại một đêm, ôm lấy đại sư huynh mà trò chuyện. Sáng ra, Tùy Vân trao cho đệ một thanh đoản kiếm rất kỳ lạ. Chuôi kiếm dài, lưỡi có bản lớn hơn trường kiếm, nhưng lại chỉ ngắn độ gang tay. Gần mũi kiếm có hai ngử chạy giáp vòng, mỗi ngử lại có một nốt lồi tròn nhỏ bằng hạt đậu đen.

Đạo trưởng cười bảo:

- Sư phụ chúng ta là thần nhân nên chỉ cần một thanh trúc là đủ. Nhưng sư đệ, công lực non kém tất phải có kiếm mới phát huy được tinh túy của pho Hạc Vũ kiếm pháp. Thanh Tam Tiết kiếm này tuy không phải là thần vật nhưng cũng rất sắc bén và tiện dụng.

Nói xong, ông bấm vào nút cơ quan ở chuôi, thanh kiếm bỗng dài thêm một gang, bấm lần nữa thì thanh kiếm trở thành trường kiếm. Tùy Vân vung kiếm đâm vào cột gỗ. Mũi kiếm ngập sâu mà hai đoạn kia vẫn không thụt vào. Đạo trưởng rút ra, lần lượt nhấn vào hai hạt thép trên lưỡi kiếm, đẩy từng đoạn vào.

Sĩ Mệnh thấy Tam Tiết kiếm được bố trí cơ quan tinh xảo, chàng hân hoan nhận lấy và hỏi lại :

- Từ đâu mà đại sư huynh có bảo vật này?

Tùy Vân cười đáp:

- Sáu năm trước, trên đường từ Hoàng sơn về Hàng Châu, ta gặp một tên cường đạo dưới chân núi Xích Thành. Gã đang cướp bóc bọn lái buôn liền bị ta giết chết. Thấy thanh kiếm ngộ nghĩnh, ta đem nhặt về, định bụng sẽ tặng cho sư đệ.

Sĩ Mệnh cảm động, xiết chặt tay đạo trưởng rồi quay gót. Chàng xuống núi, vượt Đại Vận hà đi về hướng tây. Bên kia sông là một trấn lớn. Chàng ghé vào dừng điểm tâm. Mua một con ngựa hồng phi nước đại Sĩ Mệnh tuy không phải là đạo sĩ nhưng đã quen chạy tịnh hai mươi năm nay. Chàng thấm nhuần tinh thần đạo giáo, tâm hồn trong sáng, siêu thoát nên mỗi huyết thù không tạo thành sát khí trên nét mặt, mà chỉ khiến ánh mắt thêm buồn.

Chàng đã nhiều lần xin Thiên Hạc chân nhân cho mình xuất gia nhưng ông không chấp thuận, nghiêm nghị bảo rằng:

- Người mang nặng sát nghiệp và tình nghiệp nên không thể tu hành được.

Nhưng cuộc sống ẩn dật, thiền định suốt một thời gian dài, từ thuở ấu thơ đã hình thành tính cách hiện nay của Sĩ Mệnh. Chàng nắm được tinh túy của học thuyết lão Trang nên coi nhẹ sự đời, thuận theo tự nhiên mà sống.

Tư tưởng đạo giáo do lão Tử sáng tạo, nhưng mãi đến thời Đông Hán, Trương Đạo Lăng mới hoành bá thành một tôn giáo.

Sau này, Đạo giáo chia làm hai phái chủ yếu. Một là phái chính nhất, còn gọi là Thiên Sư đạo, thịnh hành ở phía Nam, tôn Trương Đạo Lăng làm Thiên Sư hay Chính Nhất đạo sư. Đạo sĩ phái Chính Nhất không xuất gia, mặc đạo bào nhưng sống như người trần tục.

Đám thầy cúng, thầy pháp ở Trung Hoa chính là đệ tử của phái Thiên Sư.

Hai là phái Toàn Chân, lưu hành ở phương bắc, phát triển mạnh nhất từ thời Kim và Liêu. Các đạo sĩ, đạo cô của phái này đều xuất gia tu hành và ăn chay. Người đời thường gọi họ là "mao sơn đạo sĩ (I)

Thiên Hạc chân nhân là một nhân tài kiệt xuất của phái Toàn Chân. Nhưng từ sáu mươi năm trước, ông bất mãn khi thấy đồng môn quan hệ mật thiết với triều đình, quên đi tôn chỉ của Đạo giáo, nên bỏ núi Lão sơn, hành hiệp giang hồ. Trong ba mươi năm, ông là đệ nhất cao thủ võ lâm, công tích trừ gian diệt bạo, cứu giúp lương dân không sao kể xiết. Năm bảy mươi tuổi, ông chọn đỉnh Hải Bạt, trong dãy Hoàng sơn làm nơi ẩn cư, tu luyện.

Sĩ Mệnh kính ngưỡng sư phụ như thần thánh nên quyết noi theo gương. Trí tuệ và gân cốt của chàng thuộc hàng thượng phẩm nên đã tiếp thu trọn vẹn cả hai phần đạo học lẫn võ học của chân nhân.

Hồn Nguyên thần công không phải là Đồng Tử công, nhưng người luyện võ phải giới sắc cho đến khi đã luyện qua lớp thứ sáu.

Tùy Vân đạo trưởng tuy là đệ tử chân truyền nhưng chẳng may lại mất nguyên dương khá sớm nên chẳng thể đạt đến mức đại thành. Nay Sĩ Mệnh đã giữ mình đến tuổi hai mươi bảy, sắp hoàn tất lớp thứ sáu của pho tâm pháp. Chính vì vậy, chàng chẳng hề màng đến sắc dục.

2. Nam Xương Tình Vỡ Vì Công Tử -động Đình Ba Thượng Diệt Kinh Ngư

Nhắc lại, Sĩ Mệnh đi về hướng tây là muốn tìm đến Hồng Bào tôn giả ở ngọn Lễ sơn, bên dòng sông Lễ. Đêm qua, đại sư huynh chàng đã nói rõ ràng ba kẻ thù kia chính là Hồng Bào tôn giả, U Linh Quỷ Kiếm, Miêu Nhân tú sĩ Người thứ tư thì không rõ. Quỷ kiếm và tú sĩ hành tung vô định, không rõ ở phương nào, chỉ mình tôn giả là có cứ địa cố định. Chàng quyết từ Cổ Hao mà lần ra tung tích ba người còn lại.

Cuối tháng sáu, Sĩ Mệnh đến thành Nam Xương, nằm bên bờ sông Cẩm. Cơn mai vũ vẫn còn lất phất, bầu trời vẫn một màu xám xịt, cảnh vật thê lương ảm đạm.

Chàng dừng cương trước Bách Hoa Châu nên mới có tên như vậy Bách Hoa Châu là thắng cảnh thứ hai của Nam Xương. Đây là một bãi bồi cạnh sông, không trồng mà có đủ loại hoa đua nở. Cánh đồng hoa rộng. Hàng chục mẫu hoa tỏa hương thơm ngát, làm say lòng khách nhàn du. Xa xa, thấp thoáng ngôi của tòa Đền Vương các, danh thắng thứ nhất của Nam Xương. Thi hào Vương Bột đã sáng tác bài phú Đền Vương các để tán tụng vẻ đẹp của nơi này.

Sĩ Mệnh lên lầu chót, thản nhiên gọi một mâm cơm chay và vò rượu nhỏ. Chàng không mang vũ khí nên chỉ giống một thư sinh hiền lành. Phật giáo đang thời hưng thịnh nên việc ăn chay là chuyện thường tình, bọn tiểu nhị chẳng hề thắc mắc.

Hôm nay, chàng lại mặc bộ bạch y bằng vải thô mộc mạc, nhưng phong thái chàng tiêu sái, dung mạo đoan chính, khiến người ngoài sinh hảo cảm, đôi mắt sâu thấp thoáng nổi sâu muện càng làm tăng thêm vẻ văn nhược Cũng như ở Hàng Châu, nhân sĩ đất Giang Tây cũng biết thưởng thức cái đẹp của cảnh vật dưới màn mưa bụi lất phất. Nhưng không phải là bọn thế gia công tử hờn hĩnh mà là hơn trăm hào kiệt võ lâm.

Chuyện không khó hiểu nếu người ta nhớ lại rằng tòa tửu lâu này là tài sản của Giang Tây truy mệnh thương Từ Thanh Sơn, và từ ngày đầu tháng bảy tới đây là lễ thọ thất tuần của họ Từ. Bằng hữu giang hồ đến trước vài ngày và đương nhiên được mời lên tầng cao nhất uống rượu thưởng hoa. Tuy nhiên, họ chẳng thể ngồi hết ba trăm chỗ nên chỗ còn lại vẫn dành cho khách. Dẫu sao, Từ Thanh Sơn cũng chẳng thể vì bằng hữu mà bỏ sanh ý của mình. Từ lão và đám hào khách ngồi mé tả, cười nói vui vẻ, vừa ngắm cảnh vừa bàn chuyện võ lâm.

Sĩ Mệnh ăn xong, nâng chén nhâm nhi, thưởng thức phong cảnh Bách Hoa Châu, miệng thầm ngâm nga vài vần thơ ngẫu tác. Bỗng thang lầu vang lên rộn rã. chứng tỏ người lên tuổi còn rất trẻ và tính tình hiếu động, tinh nghịch. Đó chính là Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm và hai tỷ nữ.

Nàng hân hoan khi nhận ra Tây Môn Sĩ Mệnh nhưng lại bĩu môi hậm hực, bước về phía quần hào. Giang Tây truy mệnh thương nhận ra nàng, mừng rỡ cười ha hả:

- Không ngờ năm nay Dư liễu đầu lại đến chúc thọ lão phu, thật là đáng kinh ngạc.

Từ lão và Giang Nam thần kiếm có tình bái chi giao, lão rất thương yêu cô cháu gái xinh đẹp và bướng bỉnh này. Thực lòng thì Dư Tiểu Phàm không hề nhớ đến ngày thượng thọ của Từ bá phụ. Nàng đến đây vì đoán rằng Sĩ Mệnh là người văn nhã tất chẳng thể bỏ qua dịp ngắm cảnh Bách Hoa Châu. Nàng thoáng đỏ mặt nhưng lại nhanh nhẩu đáp :

- Gia phụ vốn không cho tiểu nữ đến đây, vì nhớ bá phụ nên tiểu nữ lén trốn đi trước. Có lẽ ngày mai gia phụ sẽ mang lễ vật đến chúc thọ. Mong bá phụ nói vài lời che chở cho.

Từ Thanh Sơn đẹp dạ. cười vang:

- Phàm nhi yên tâm, đã có ta. cha ngươi sẽ không trách phạt gì đâu. Mau ngồi vào bàn và ra mắt các thúc.

Từ lão đưa Tiểu Phàm và hai tỷ nữ vào bàn mình. Ông sang sảng giới thiệu từng người. Phần lớn đều có mối giao tình với Giang Nam thần kiếm. Cũng có vài chục chàng thiếu niên hiện diện. Họ thay mặt trưởng bối đến đây dự lễ. Các chàng trai này đã nghe danh Tây hồ tiên nữ từ lâu, nay diện kiến đều đảo điên hồn phách, tuy cố giữ lễ nhưng vẫn lén lút liếc nàng say đắm. Tiểu Phàm ranh mãnh, giả dò thùy mị, ân thưởng cho họ những nụ cười đồ quán xiêu đình, khiến cho chàng nào cũng mở cờ trong bụng. Từ Thanh Sơn thấy đám thanh niên âm thầm sửa sang y phục, tóc tai, ngực ưỡn ra cho lộ vẻ hiên ngang.

Ông cười khà khà nói đùa:

- Phàm nhi! Chư vị thiếu hiệp đây đều là con cháu danh môn và là những đại biểu kiệt xuất của lớp anh hào trẻ tuổi đương đại. Phàm nhi xem có chăm được ai không?

Tiểu Phàm e lệ nói:

- Tiểu nữ đã thâm nguyện nâng khăn sửa túi cho bậc anh hùng trẻ tuổi nào giết được Hồng Bào tôn giả Cổ Hao.

Nàng vừa nói vừa nhìn về phía bàn Sĩ Mệnh và tin chắc rằng chàng có thể nghe thấy. Sĩ Mệnh không có phản ứng gì nhưng câu nói của Tiểu Phàm là gáo nước lạnh dội vào đầu đám thanh niên. Hồng Bào tôn giả bản lãnh oai trấn võ lâm và còn là ái tử của Huyết Y thần quân, môn chủ Huyết Y môn. Với thân thế ấy, ai mà dám dây đến lão?

Xuyên vân nhận Hồ Gia Cư, thân hình nhỏ bé, tuổi độ lục tuần, vuốt râu hỏi:

- Nhưng vì có gì mà hiền diệt nữ lại muốn giết Cổ Hao?

Tiểu Phàm căm hận đáp:

- Năm tháng trước, lão quỷ ấy đã xuất hiện ở Tây hồ đại tửu lâu, định bắt tiểu nữ về Lễ sơn. May mà có bậc cao nhân giải cứu, nếu không. . .

Từ Thanh Sơn giật mình:

- Thế vị tiền bối ấy có đã thương được Hồng Bào tôn giả hay không? Danh hiệu của ông ta là gì?

Tiểu Oanh tính thực thà. bộp chộp, bật cười đáp thay:

- Từ lão bá lắm rồi, người ấy chừng gần tam thập mà thôi. Chàng ta đánh văng lão ác ma vào vách rồi bồng tiểu thư phi nhanh như gió. Tôn giả chạy theo hụt hơi mà vẫn không đuổi kịp.

Xuyên vân nhận rất tự hào về khinh công của mình nên buột miệng bảo:

- Không thể được! Ngay cả lão phu cũng tự lượng không làm được như vậy. Sáu năm trước lão phu có thi tài với Cổ Hao một lần và chỉ hơn lão được đúng một trượng.

Tiểu Oanh thấy lão không tin, bực tức nói:

- Tiền bối cho rằng nô tỳ đặt điều hay sao? Người ấy hiện đang có mặt ở đây.

Mọi người sững sờ nhìn quanh, xem ai là kẻ dám chọc đến lão ác ma. Sĩ Mệnh biết mình sắp gặp rắc rối, chàng thở dài gọi tiểu nhị tính tiền. Dư Tiểu Phàm khổ cực tìm kiếm nửa tháng nay mới gặp được, nay chàng lại định bỏ đi, lòng nặng đau như cắt, nước mắt lưng tròng. Tiểu Oanh và Tiểu Hồng vội chạy lại níu áo Sĩ Mệnh:

- Công tử quả là kẻ vô tình ! Tiểu thư dầm sương gội gió mười mấy ngày nay, mong gặp cho được công tử.

Sĩ Mệnh cười khổ đáp:

- Chuyện đời như mây trôi gió thoảng, hà tất phải nhớ chút ân nhỏ ấy làm gì?

Mọi người đứng cả lên để xem mặt con người kỳ lạ. Bọn thiếu niên rửa thềm chàng là con người ngu ngốc, không biết tiếp thụ ân tình của nữ nhân. Thấy Dư Tiểu Phàm bước đến, Sĩ Mệnh chào rồi bất ngờ tung mình qua lan can, nhảy thẳng xuống đất. Đôi tay áo nhíp nhàng vẩy trong không trung như cánh hạc nhẹ nhàng đáp xuống. Quần hào Oà lên thán phục trước thân pháp phi phàm. Riêng Xuyên vân nhận thẳng thốt kêu lên :

- Thiên Hạc Hành Vân !

Sĩ Mệnh sa xuống mặt cỏ, quay lại vòng tay chào rồi bỏ đi.

Nào ngờ Dư Tiểu Phàm tính tình cương liệt, không chịu nổi tủi hổ và đau đớn, lòng chẳng còn muốn sống nữa. Nàng ai oán gọi lớn:

- Tây Môn công tử, xin hẹn nhau kiếp lai sinh.

Dứt lời nàng lao thẳng đầu xuống đất. Mọi người kinh hãi quát vang nhưng không ai kịp nắm lại. May thay, Sĩ Mệnh vừa đi được vài trượng, nghe câu tuyệt mệnh vội quay lại.

Thấy nữ nhân như hòn đá gieo vào không gian, chàng kinh hãi vận toàn lực bay về phía Tiểu Phàm. Thân hình chàng lướt nhanh tựa ánh sao băng, vừa kịp hứng lấy. Chàng toát mồ hôi hột nhưng Tiểu Phàm lại mỉm cười tinh quái:

- Tiểu muội biết công tử sẽ không để tiểu muội phải chết oan.

Sĩ Mệnh cảm động bảo:

- Nàng dám đem sinh mạng ra để giữ chân ta sao? Ta nào có đáng để lưu tâm tới?

Tiểu Phàm dẫu mỗ lắc đầu, gục vào ngực chàng. Quần hào qua cơn kinh hoàng, vỗ tay hoan hô vang dội. Từ Thanh Sơn cao giọng:

- Kính thỉnh Tây Môn công tử thượng lâu để bọn lão phu được diện kiến bậc anh hùng.

Sĩ Mệnh định buông Tiểu Phàm ra. Nàng càng xiết chặt vòng tay, phụng phịu nói :

- Tiểu muội sợ nhũn cả chân, chẳng còn chút khí lực, công tử đưa tiểu muội lên đi.

Chàng tự biết mình đã sa vào lưới của nữ nhân, nhưng vì cảm động trước mối chân tình nên không nỡ từ chối. Hơn nữa, chàng là người học Đạo giáo, thuận theo tự nhiên mà làm chứ không bị gò bó bởi lễ nghi Khổng Mạnh. Sĩ Mệnh mỉm cười, nhún chân tung mình lên mái ngói, mang theo cả Tiểu Phàm. Chàng lướt qua lan can tầng chót trong ánh mắt ngưỡng mộ của quần hào. Đám thiếu niên thất vọng, hiểu rằng không thể sánh với chàng. Giờ đây, danh hoa đã có chủ, họ chuyển tình cảm của mình qua chàng thư sinh có võ công tuyệt thế kia. Trong các môn công phu thì khinh công là môn khó luyện nhất vì đòi hỏi thời gian và sự nhẫn nại vô bờ. Hơn nữa, công lực phải rất thâm hậu mới có thể thành tựu được xưa nay võ lâm rất ít người nổi tiếng nhờ khinh công thân pháp.

Sĩ Mệnh đặt Tiểu Phàm đứng xuống sàn lầu. Nàng chẳng hề tỏ vẻ thẹn thùng, nắm chặt tay áo như sợ chàng lại bỏ đi. Nhưng quần hào chưa kịp hỏi han gì thì Thiên Lý Nhân La Thiệu Huy kêu lên:

- Từ đại ca, có đến mười mấy tử thi đang tấp vào bờ Bách Hoa Châu.

Từ Thanh Sơn và mọi người vội ra lan can nhìn xuống. Quả nhiên, những khách nhàn du phía bờ đông cũng đã phát hiện, họ xúm lại xem. Trong đám ấy có cả người của Từ lão. Một hán tử quát vang:

- Anh em mau dùng thuyền và sào chặn các tử thi, đem lên bờ.

Gã hấp tấp chạy thẳng về phía tòa tử lâu. lát sau, hán tử chạy đến trước mặt Giang Tây truy mệnh thương, run rẩy bẩm báo :

- Sư phụ! Các xác kia đều là cao thủ của chúng ta ở mỏ vàng Cẩm sơn. Có cả thi hài của Trương sư thúc.

Từ Thanh Sơn nghe như sét đánh bên tai vội chạy xuống bờ sông. Quần hào ùn ùn kéo theo. Thiết thương Trương Gia Lương chính là sư đệ của Từ lão, đang chỉ huy việc khai thác vàng ở trung du sông Cẩm. Dư Tiểu Phàm cũng rất mến Thiết thương nên bảo Sĩ Mệnh:

- Chúng ta xuống xem thử thế nào. Trương nhị thúc là người rất dễ mến, không ngờ lại chết thảm như vậy.

Sĩ Mệnh không muốn đi cũng chẳng được vì nàng tiểu thư xinh đẹp kia cứ kéo áo mãi.

Hai người xuống đến thì các tử thi đã được vớt lên bờ, sắp nằm ngay ngắn. Tổng cộng là mười tám người. Từ Thanh Sơn bật khóc. Họ đều là huynh đệ hay đệ tử của lão. Hai mươi năm tọa quan đã đem lại cho Sĩ Mệnh một định lực rất thâm hậu. Dù không quen thấy cảnh chết chóc nhưng lòng chàng vẫn phẳng lặng, chăm chú quan sát tử trạng của các thi hài. Dù thân thể họ đã trương phồng, nam nhữ vì cá rữa. vẫn có thể nhận thấy tất cả đều chết vì một vết kiếm nơi yết hầu. Thiên Hạc chân nhân thọ đến một trăm linh tám tuổi nên kiến văn rất uyên bác, thông thuộc lai lịch và lộ số võ công của các cao thủ võ lâm trong vòng trăm năm nay. Sĩ Mệnh lại là người thông tuệ hiếm có, ký ức phi phàm nên dù chưa hề hành tẩu giang hồ cũng đã tích lũy được một kho kiến thức. Chàng thở dài nói băng quơ:

- Kiểm pháp của Bành Hồ lão nhân quả là tàn độc.

Mọi người đang thắc mắc, nghe câu ấy mừng rỡ hỏi lại:

- Té ra công tử nhận biết được lai lịch bọn hung thủ?

Chàng thần nhiên đáp:

- Tại hạ không chắc lắm, chỉ nghe gia sư nói rằng đặc điểm của loại kiểm pháp này là vết thương thường ở cổ họng, bắt đầu từ mé hữu thực quản rọc xuống rồi ngắt ngang sang. Bọn kiếm sĩ Bành Hồ đều thuận tay trái. Từ Thanh Sơn cúi xuống, quan sát vết thương của sư đệ, gật đầu công nhận :

- Công tử phán đoán không sai. Dám hỏi công tử đối với Thiên Hạc lão tiên bối là gì?

Từ lão đoán rằng chàng là đồ tôn của chân nhân. Nào ngờ Sĩ Mệnh trả lời:

- Người chính là ân sư của tại hạ.

Toàn trường rung động và bối rối. Về vai vế, Thiên Hạc chân nhân ngang hàng với sư tổ của họ. Như vậy, bối phận của Sĩ Mệnh cao hơn tất cả những người có mặt tại đây. Chính vì lẽ ấy mà chàng không xưng hô ai là tiên bối bao giờ. Xuyên vân nhận nguyệt ngùng bảo :

- Đáng lẽ bọn lão phu phải gọi công tử bằng sư thúc.

Sĩ Mệnh điềm đạm lắc đầu:

- Xin hãy xưng hô theo lối giang hồ cho tiện. Giờ đây, việc quan trọng là phải đến mỏ vàng xem sao.

Giang Nam truy mệnh thương quát thủ hạ mang các tử thi về Từ gia trang, cách đây hơn dặm, để khám nghiệm. Quần hào theo lão về trước, lấy ngựa và vũ khí. Hơn trăm thớt ngựa phi nước đôi, đầu giờ thân đã đến chân núi Cẩm sơn. Khu khai khoáng nằm trong một sơn cốc ẩn sâu vào sườn núi. Những dãy nhà gỗ vẫn còn nguyên vẹn nhưng vắng lặng như tờ. Trước đây, nơi này có đến hơn trăm phu mỏ, tiếng cười nói, tiếng đục đá. tiếng đào bới chẳng bao giờ dứt. Những vũng máu đen sậm rải rác từ cửa cốc vào đến tận bên trong.

Từ Thanh Sơn đau đớn gầm lên, lao thấn vào. Lão gọi vang nhưng chẳng hề có ai ứng tiếng. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Quần hào rút vũ khí lục soát các căn nhà gỗ. Họ

kinh hoàng nhận ra hàng trăm xác chết trương phình. Dư Tiểu Phàm nghe mùi thối rửa là đã muốn ngất xỉu nên đứng yên ở cửa cốc. Đương nhiên Sĩ Mệnh cũng chẳng được vào.

Chàng không hề phiền lòng, đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy vết bánh xe hằn sâu trên mặt đất ẩm ướt vì trận mưa phùn nửa tháng qua. Sĩ Mệnh quay lại bảo Tiểu Phàm:

- CỒ nương định giữ chặt tại hạ đến bao giờ?

Tiểu Phàm nũng nịu nói :

- Mãi mãi!

Chàng mỉm cười:

- Vậy ban đêm thì sao?

Tiểu Phàm bối rối, mặt đỏ hồng:

- Tiểu muội sẽ. . .

Nàng then thùng càng khiến dung nhan thêm kiều mị. Sĩ Mệnh nghe lòng xao xuyến, thở dài nói:

- Tại hạ tu đạo từ thuở ấu thơ, nhạt mùi trần tục, e rằng không thể đáp lại mối chân tình của cô nương.

Tiểu Phàm biến sắc:

- Nhưng công tử có phải là đạo sĩ hay không?

Sĩ Mệnh lắc đầu. Nữ nhân mừng rỡ, phụng phịu nói:

- Công tử làm tiểu muội hết hồn.

Nhớ lại lời sư phụ, biết mình không trốn được tình nghiệp, chàng nghe lòng thư thái, thuận theo duyên mà ứng xử. Sĩ Mệnh cười bảo:

- Phàm muội đừng nắm áo ta nữa. ta sẽ không bỏ đi đâu.

Tiểu Phàm nghe chàng xưng hô thân mật, hân hoan nói:

- Công tử đã hứa xin hãy giữ lời. Nếu không, tiểu muội sẽ hận chàng suốt kiếp.

Chàng gật đầu, lần theo vết bánh xe ngựa. Tiểu Phàm thích thú bám theo. Không có Tiểu Oanh, Tiểu Yến ở đây, nàng cảm thấy tự nhiên hơn. Họ yếu đuối nên đã phải ở lại Từ gia trang. Hai người đi nửa dặm, xác định rằng chiếc xe ngựa đã đi dọc theo bờ sông về hướng nam, họ liền quay lại sơn cốc Từ lão và quần hùng đang chờ đợi, thấy Sĩ Mệnh

trở lại, hỏi ngay:

- Công tử có tìm được dấu vết gì không?

Sĩ mệnh gật đầu:

- Dường như bọn chúng đã dùng hai xe tứ mã chuyển số quặng vàng của mỏ đi về hướng nam. Từ lão có thể ước lượng số vàng ấy là bao nhiêu không?

Từ Thanh Sơn nhăn trán đáp:

- Cách đây sáu ngày, nhị sư đệ có cho người về báo rằng sản lượng tháng này có thể đạt đến ba ngàn cân quặng thô. Với trọng lượng nặng nề như vậy, bọn chúng không thể đi nhanh được. Dù trễ hơn ba ngày nhưng lão phu tin rằng sẽ đuổi kịp, trước khi chúng đến bờ biển Phúc Kiến.

Bành Hồ vốn là một nhóm đảo nằm ở eo biển Đài Loan, cách đất liền chưa đến ba trăm dặm. Quần hào tán thành, rậm rịch định đuổi theo. Sĩ Mệnh tư lự hỏi:

- Ba ngàn cân kim khoáng kia sau khi tinh luyện xong sẽ thu được bao nhiêu lượng vàng?

Từ lão không hiểu nhưng vẫn đáp:

- Với tỷ lệ một phần mười thì sau khi trừ hết chi phí sẽ thu được bốn ngàn lượng vàng.

Sĩ Mệnh nghiêm mặt:

- Bành Hồ lão nhân hùng cứ cả một vùng biển, tài sản có hàng ước vạn, lẽ nào cho thủ hạ vượt hàng ngàn dặm, đến đây để cướp một số vàng nhỏ như vậy? Lão nổi tiếng là người đa mưu túc trí, bọn thủ hạ được huấn luyện rất chu đáo, lẽ nào lại không biết xóa dấu vết? Tại hạ có cảm giác rằng họ cố tình thả những tử thi kia xuống sông để dụ chúng ta đến đây và lần theo dấu bánh xe.

Thiên Lý Nhân La Thiện Huy vốn là tổng bộ đầu của phủ Giang Tây, bản lãnh truy án nổi tiếng thiên hạ. Lão thâm công nhận chàng có lý, liền bảo :

- Lão phu rất khâm phục suy luận của công tử, xin cho biết thêm cao kiến.

Sĩ Mệnh hòa nhã tiếp lời :

- Tại hạ mới xuất đạo, chẳng hề có chút kinh nghiệm nào. Nhưng nhờ nhận ra lai lịch bọn hung thủ nên mới đem dạ nghi ngờ, nếu có nói sai thì xin chừa vị đừng cười. Xin hỏi Từ lão rằng tài sản hiện có ở Từ gia trang có lớn lắm không?

Từ Thanh Sơn thất sắc:

- Phải chăng công tử cho rằng bọn Bành Hồ bàn kế điệu hổ ly sơn? VỖ lâm ai cũng biết lão phu có không dưới năm chục vạn lượng vàng.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Chúng ta về ngay may ra còn kịp.

Hơn trăm tuần mã cát vó phi như điên cuồng. Giữa canh hai họ về đến Từ gia trang, nằm dựa bờ sông Cẩm, ở ngoại thành phía tây. Lửa cháy rực trời và tiếng vũ khí va chạm đã xác nhận suy luận của Sĩ Mệnh. Tiểu Phàm hỏi với giọng ngưỡng mộ:

- Công tử mới xuất đạo sao lại đoán ra âm mưu này?

Chàng cười đáp:

- Giữ được cái tâm tĩnh lặng, trống không thì có việc gì mà không hiểu được.

Lúc này, quần hào đã đến cửa trang, rồi yên ngựa lao vào trong tiếp tay với bọn gia đình, chống lại bọn hắc y bịt mặt. Sĩ Mệnh nắm tay Tiểu Phàm, đưa lên đầu tường quan sát cục diện. Sự xuất hiện bất ngờ của Từ trang chủ và hơn trăm cao thủ đã dồn phe đối phương vào thế bí. Dù bọn họ có chừng bốn chục người, đều là những tay kiêu dũng, kiếm pháp lợi hại tuyệt luân. Trên sân đã có hơn hai mươi xác thủ hạ của Từ lão nằm rải rác. Nếu họ về chậm chừng vài khắc, Từ gia trang sẽ chẳng còn ai sống sót. Từ Thanh Sơn cầm hận múa tít cây thương dài, lao vào đám hắc y. Sự phẫn nộ đã làm tăng thần lực, Từ lão đánh gãy hai thanh trường kiếm và giết được một. Các cao thủ khác cũng xông đến tấn công quyết liệt, dồn bọn hắc y vào giữa vòng vây. Đại đệ tử của Từ Thanh Sơn cao giọng gọi:

- Sư phụ, phía hậu trang cũng bị tập kích.

Từ lão nghĩ đến vợ con, rụng rời bảo Xuyên vân nhận:

- Hồ lão đệ đưa năm chục cao thủ vào hậu viện ngay.

Hồ Gia Cư lập tức tuân lệnh, hô hoán đám bằng hữu. Họ đi rồi vẫn còn lại đến bảy tám chục người, gấp đôi số hắc y, vì vậy vẫn chiếm được thế thượng phong. Cuộc chiến cực kỳ khốc liệt, chỉ hơn hai khắc đã có gần hai chục tên hắc y bỏ mạng. Nhưng phe họ Từ cũng thọ thương khá nhiều. Dẫu sao, phe đối phương cũng chỉ là cá nằm trên thớt, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt. Lợi hại nhất vẫn là thanh thần thương của Từ Thanh Sơn Thương là vũ khí dài, nặng, thích hợp với những cuộc hỗn chiến, và trong trường hợp này nó chính là khắc tinh của kiếm. Từ lão căm hờn vì cái chết thảm của sư đệ và thủ hạ nên dũng mãnh như thiên tướng, điên cuồng lao vào lưới kiếm. Những thanh trường kiếm mỏng manh kia chỉ chịu được vài lần va chạm là gãy đoạn, đem đến cái chết cho chủ nhân. Cuối cùng, chỉ còn lại hơn mười tên hắc y có bản lĩnh cao cường nhất. Chúng cần rằng cố chống trả một cách tuyệt vọng. Bỗng từ hậu trang, tiếng kêu thét kinh

hoàng vọng lại, hòa với tiếng tiểu đồng khóc lạnh lạnh. Một hán tử hắc y cao lớn đang kẹp chặt một đứa bé trai chừng tám tuổi trong tay trái, phá vòng vây xông ra. Gã quát vang như sấm:

- Từ Thanh Sơn! Nếu lão cùng đồng bọn không buông vũ khí ra. ta sẽ giết ngay đứa bé này.

Nhận ra con trai độc nhất đang nằm trong tay đối phương, Từ lão kinh hãi nhảy lùi. Quần hào cũng vội đình thủ. Hán tử nhảy đến đứng cạnh đồng bọn, ngửa cổ cười cao ngạo:

- Từ Thanh Sơn! Bọn ta sẽ mang quý tử của ngươi đi. Một tháng sau, lão hãy mang năm chục vạn lượng vàng đến bờ biển Phúc Châu mà chuộc lại.

Từ lão tun lấy bẫy, mắt như đổ lửa. Lão nghĩ đến những người đã chết, nghiêng răng nói :

- Lão phu thà tuyệt tự chứ không để sư đệ và thủ hạ chết oan. Hôm nay lão phu thề sẽ giết sạch bọn người để an ủi vong linh hơn trăm người ở mỏ Cẩm sơn.

Hán tử không ngờ Từ lão lại cương liệt như vậy, gã cười nhạt:

- Té ra lão lại là người tàn nhẫn như vậy. Để ta cắt cổ đứa bé này xem lão có còn thản nhiên được hay không?

Tiểu hài kia tên gọi là Lâm nhi. Nó sợ hãi cầu cứu :

- Hài nhi sợ lắm! Phụ thân đừng để gã cắt cổ hài nhi !

Hán tử kê trường kiếm vào cổ Lâm nhi để dọa dẫm Từ Thanh Sơn. Từ lão sa lệ nói lớn:

- Lâm nhi! Trong hơn trăm người đã chết, có quá nửa là con cháu họ Từ, phụ thân không thể không báo thù cho họ. Lâm nhi hãy lượng thứ cho phụ thân.

Quần hào thấy lão đã quyết hy sinh ái tử để bảo toàn đạo nghĩa. họ không dám mở lời can ngăn, chỉ thở dài thương cho đứa tiểu đồng kia. Hán tử biết không thể uy hiếp được Giang Tây truy mệnh thương, gã giận dữ định giết con tin. Bỗng có tiếng người vang lên:

- Khoan đã! Tại hạ có cách giải quyết.

Quần hào vội chạy dạt ra để Sĩ Mệnh bước đến, chàng điềm đạm hỏi hán tử:

- Bành Hồ lão nhân là gì của các hạ?

Hán tử chần động, lùi lại một bước. Gã không ngờ chàng thư sinh nho nhã kia lại có thể nhận ra lai lịch của mình. Đã ba mươi năm nay, người của đảo Bành Hồ không hề đặt chân vào Trung Nguyên. Gã lại rất kính ngưỡng sư phụ mình nên không thể mở miệng phủ nhận:

- Người chính là ân sư của tại hạ. nhưng sao tiểu tử ngươi lại biết xuất xứ của bọn ta?

Sĩ Mệnh không trả lời mà chỉ sắc nói :

- Các hạ định bôi nhọ thanh danh cao quý của Bành Hồ lão nhân hay sao mà dùng thủ đoạn đê tiện như vậy? Nếu lão nhân biết được, liệu người có vui lòng hay không?

Hán tử bối rối, đứng lặng người không đáp. Sĩ Mệnh biết gã đang phân vân liền nói tiếp :

- Để các hạ quyết định việc sống chết, tại hạ xin đề nghị một phương sách. Các hạ hãy thả đứa bé ra rồi dùng trường kiếm độ sức với tại hạ. Trong vòng trăm chiêu, nếu các hạ chém rách được chiếc áo vải này thì có thể đưa thủ hạ ra đi an toàn. Bằng như các hạ thất thủ mà chết đi thì cũng xứng với công ơn giáo huấn của ân sư.

Hán tử không tin rằng bản lãnh chàng thư sinh kia lại cao cường đến mức ấy, gã cười rộ, gật đầu:

- Thôi được! Nể tình các hạ nhận biết gia sư, ta sẽ tha cho đứa trẻ này và thử xem hào kiệt Trung Nguyên tài giỏi đến đâu.

Dứt lời, gã tung mạnh Lâm nhi về phía Sĩ Mệnh. Chàng đỡ lấy, trao lại cho Từ Thanh Sơn. Từ lão tuy nói cứng nhưng đứt từng khúc ruột, nay cứu được con thơ, lòng mừng rỡ như sống lại, ôm đứa bé khóc vui. Sĩ Mệnh ung dung bước đến trước mặt hán tử, chuẩn bị cho cuộc chiến. Hán tử trầm giọng:

- Người dùng vũ khí gì?

Chàng mỉm cười dơ hai bàn tay trắng muốt ra. Hán tử cười nhạt:

- Ngồi xuống! Nếu có chết thì cũng đừng oán ta tàn nhẫn.

Gã rung kiếm lao đến như chớp giạt, đem pho Hải Ba kiếm pháp ra thi thố. Nhưng chàng thư sinh kia chấp chờn như bóng u linh, trôi dạt trong lưới liềm. Đôi bàn tay nhẹ nhàng xô bật lưỡi kiếm sắc bén và chụp lấy ngực đối phương. Khách quan chiêm bên ngoài thấy chàng như cánh hạc lượn lơ trôi rất đẹp mắt. Đây chính là pho Hạc chưởng thần kỳ của Thiên Hạc chân nhân. Hán tử động nộ, xuất những sát chiêu tối hiểm. Những thân kiếm vương vút nặng nề như bị giải lụa mềm níu kéo. Đến chiêu thứ sáu mươi thì gã hoàn toàn kiệt sức, mồ hôi ướt sũng cả y phục. Mắt gã bỗng lộ hung quang, hữu thủ bất ngờ tung ra một nắm độc phần vào mặt đối phương. Đồng thời, gã ôm kiếm nhảy xổ vào, tấn công bụng dưới. Sĩ Mệnh tuy không có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng cơ trí siêu phàm, định lực thâm hậu, dù tâm nguy cũng không hề hoảng loạn. Chàng lập tức phùng má thổi một hơi chân khí hùng hậu, đánh bật luồng độc phần. Song thủ chàng múa tít, dồn hết năm thành

Hỗn Nguyên khí công vào chiêu Thiên hạc bài vân. Màn chưởng kinh mãnh liệt như bão tố chặn đứng đường kiếm và giáng vào cơ thể địch nhân. Hán tử hự lên đau đớn, văng ra sau hơn trượng, chết ngay đương trường. Mười hai tên hắc y thấy thủ lĩnh thảm tử, vùng kiếm đâm cổ tự sát. Quần hào vui mừng, hoan hô vang dội. Từ Thanh Sơn bước đến vái dài:

- Lão phu nguyện làm thân trâu ngựa để đền ơn tương trợ.

Sĩ Mệnh mỉm cười ngậm nga:

Phú quý nhi kiều

Tự di kỳ cửu.

Công toại thân thoát.

Thiên chi đạo.”

Đây chính là bốn câu thơ trong chương chín của Đạo Đức kinh. Dứt lời, chàng tung mình lên không, lướt thẳng ra ngoài, nhảy lên lưng ngựa bỏ đi. Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm sợ hãi gọi lớn:

- Công tử chờ tiểu muội với.

Nàng phi thân ra cửa trang, lấy ngựa đuổi theo. Tiểu Phàm rạp mình trên lưng tuấn mã. đôi mắt phượng nhòa lệ, cặp môi xinh xắn ửng đỏ thâm hồng. Nhưng chỉ được hơn dặm đã thấy Sĩ Mệnh đứng đợi bên đường. Tiểu Phàm mừng rỡ, quên cả thẹn thùng, nhảy khỏi yên ngựa. gieo vào lòng chàng thư sinh. Đôi nắm tay nhỏ bé ấm lên hồi vào ngực chàng. Nàng vừa cười, vừa khóc, vừa trách móc:

- Công tử quả là tàn nhẫn, sao không bỏ đi luôn đi?

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Ta không thích nghe những lời tán tụng nên mới bỏ ra đây đứng đợi.

Tiểu Phàm yên lòng, trở lại ngựa của mình, theo Sĩ Mệnh vào thành. Nam Xương là chốn đô hội nên lâu quán mở cửa suốt đêm. Hai người dễ dàng tìm được chỗ trọ. Lão chủ quầy thấy nữ lang áo vàng kia áp sát vào người chàng công tử nên định ninh họ là phu phụ, thân nhiên bảo tiểu nhị đưa khách vào một phòng trống ở lầu hai. Tiểu Phàm dù hết lòng yêu thương Sĩ Mệnh nhưng vẫn còn là xử nữ nên thẹn chín người, bối rối chẳng dám mở lời. Sĩ Mệnh thì an nhiên tự tại, bước vào phòng. Tiểu Phàm cắn răng, ra vẻ ung dung, dặn lão chủ quầy chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn. Sĩ Mệnh nói thêm:

- Túc hạ nhớ làm cho ta vài món chay.

Lão sững sờ khi thấy đôi vợ chồng trẻ chạy măn khác nhau. Hai người tắm gội xong thì cơm rượu cũng đã mang lên. Thấy Sĩ Mệnh chỉ gấp những món thanh đạm mà ăn rất ngon lành, Tiểu Phàm tình nghẹn hỏi:

- Nếu gặp lúc không có cơm chay thì công tử làm sao?

Chàng thần nhiên đáp:

- Chay mặn vốn không khác nhau, tại hạ có thể tịnh cốc bảy, tám ngày cũng chẳng hề gì. ăn uống thanh đạm cốt là để kìm hãm lửa dục và lòng ham thích thỏa mãn khẩu vị.

Tiểu Phàm nổi lòng hiếu thắng, muốn thử xem chàng thư sinh lý lạ kia có thực sự thờ ơ trước nhan sắc tuyệt thế của mình hay không? Nàng cầm cúi ăn cho xong, rung chuông gọi tiểu nhị dọn dẹp và mang trà lên. Uống xong chén trà. Sĩ Mệnh bảo nàng:

- Đêm đã khuya. Phàm muội lên giường ngủ đi . . .

Nàng đỏ mặt hỏi lại:

- Còn công tử thì sao?

- Ta sẽ ngồi trên ghế này tọa công. Đó cũng là một cách nghỉ ngơi.

Tây hồ tiên nữ đã nguyện trao thân gửi phận cho chàng nên quyết đem mối nhu tình này ràng buộc anh hùng. Nàng cắn răng, cố tỏ vẻ thần nhiên, cởi áo ngoài, chỉ còn lại mảnh yếm thắm ở thân trên. Dưới ánh hồng, làn da ngà ngọc lồ lộ, đôi ngực thanh tân cao vút như mời gọi. Thấy Sĩ Mệnh hơi nhăn mày, Tiểu Phàm khúc khích nói:

- Công tử quả là bậc cao nhân đặc đạo chắc chẳng hề động tâm trước sắc dục?

Chàng mỉm cười, đôi mắt trong sáng nhìn ngắm nàng mà không có chút tà ý. Tiểu Phàm tính tình bướng bỉnh, đâu dễ chịu thua. Nàng cắn răng vòng tay sau lưng cởi dây yếm. Đôi ngọc nhũ và vùng bụng thon mảnh hiện ra với tất cả vẻ gợi cảm. Sĩ Mệnh bỗng thở dài :

- Xem ra cơ thể nữ nhân chính là vật toàn mỹ nhất của đất trời.

Thấy chàng chỉ xem mình như một pho tượng đẹp vô tri, Tiểu Phàm tức tối và hổ thẹn đến tràn lệ. Nàng bật khóc, chạy đến lay mạnh chàng tức tối :

- Tiểu muội phải làm sao nữa mới có thể làm xao động trái tim gỗ đá của công tử? Chàng khinh ghét tiểu muội đến thế sao?

Sĩ Mệnh vươn tay nhắc nàng đặt vào lòng, an ủi:

- Ta biết nàng sợ mất ta nên mới cố tình ràng buộc. Ta vốn chưa xuất gia nên không kiêng giới sắc, có điều thân công chưa luyện xong nên không thể buông lung. Nàng là tiên nữ trên đời, sao lại phải vì ta mà khổ sở như vậy?

Tiểu Phàm được chàng khen ngợi và biết chàng vì luyện võ mà không dám đến với mình, lòng hoan hỉ vô cùng. Nàng áp má vào vai chàng thủ thủ:

- Đại ca! Tiểu muội đã thề sẽ lấy cho được chàng nên mới mặt dày như vậy. Cũng may chàng nói thực lòng mình, nếu không tiểu muội tự sát vì xấu hổ mất.

Tiểu Phàm lóa lờ nằm trong lòng tình lang, bị hơi ấm và mùi hương nam nhân kích thích. Sĩ Mệnh chưa động dục mà lòng xuân nữ đã rộn ràng. Lửa tình cộng với tính hiếu thắng thúc giục nàng trêu ghẹo chàng:

- Có thực định lực của đại ca ta vững vàng hơn Liễu Hạ Huệ ngày xưa không? Nếu vậy sao lại không dám ngủ chung giường với tiểu muội?

Sĩ Mệnh tự tin vào công phu hàm dưỡng của mình, bỗng nàng về phía giường. Chàng đặt nàng xuống rồi cởi áo ngoài, ngã lưng nằm cạnh. Chàng nhắm mắt hít sâu, lẩm nhẩm khẩu quyết Hỗn Nguyên tâm pháp, giữ cho tâm hồn tĩnh lặng, trống không. Lát sau, chàng sắp sửa đi vào trạng thái vô ngã thì nghe cánh tay nữ nhân vòng qua người. Bàn tay mềm mại khi vuốt ve da thịt chàng, rồi cả thân hình vệ nữ kia trườn lên áp sát vào da thịt chàng. Đôi môi thơm run rẩy hôn lên mắt, lên môi chàng. Sĩ Mệnh bất giác mất tự chủ, đưa tay vuốt dọc sống lưng nàng. Khi chạm phải bờ mông tròn trịa. mịn màng mới biết Tiểu Phàm đã hoàn toàn lỏa thể. Chàng nghe lửa dục bốc lên vội vã hít vài hơi chân

khí, thanh trừng tạp niệm. Khi đã nghe lòng tĩnh lặng, chàng tự phong bế các giác quan, đi vào cõi hư vô. Tiểu Phàm vốn chẳng phải là dâm nữ, mà chỉ vì trẻ dại và hiếu thắng mà muốn biến yêu thương thành sự

hiển dương. Thấy chàng đã ngủ say, nàng bấu môi thất vọng. Cơn buồn ngủ ập đến ru nàng vào giấc ngủ, ngay trên người của tình quân. Sáng ra, nàng thức trễ, phát hiện Sĩ Mệnh đã đi mất, chỉ còn mảnh hoa tiên trên bàn:

“Phàm muội! Ta còn mối huyết hải thâm thù cần phải báo phục. Nàng cứ trở về Hàng Châu phụng dưỡng huyện đường. Ngày nào liễu kết hận thù, ta sẽ mang sinh lễ đến cầu hôn. Sĩ Mệnh cần bút.”

Tiểu Phàm thấy chàng nói đến chuyện hôn ước, lòng rất hân hoan. Nhưng nghĩ đến cảnh phải xa cách chàng, nàng không chịu nổi, quyết tìm cho được tình lang, cùng chàng sát cánh đối phó với kẻ thù. Với trức phù của Cái bang trong tay, nàng tin rằng sẽ sớm tìm ra tung tích của Sĩ Mệnh. Phần Sĩ Mệnh, tự biết cuộc chiến với Hồng Bào tôn giả ở núi Lữ sơn thập phần hung hiểm nên không muốn đưa Tiểu Phàm đi cùng. Không có nàng bên cạnh, chàng thoáng nghe lòng băng khuâng, nhưng nhớ. Sĩ Mệnh là người tu đạo lão Trang nên không xem trọng lễ nghi. Chàng không hề vì hành động phóng đảng đêm qua mà khinh thường Tây hồ tiên nữ. Tiểu Phàm mang bản chất thuần phác và nồng nhiệt, có phần ngây thơ như trẻ con. Nàng thuận theo tình cảm tự nhiên mà làm, chẳng chút gò bó. Điều này vô tình lại hợp với tính cách của Sĩ Mệnh. Lão tử thường nói : “Phù lễ giả trung tín chi bạc, nhi loạn chi thủ. Hàn Phi tử lại viết: ”Bậc quân tử giữ tình, bỏ vẻ ngoài thích thực chất mà ghét sự trang sức „ Đạo gia chủ Trương Bảo Phác quy chân nên không coi trọng lễ nghi. Sĩ Mệnh cũng vậy. Mấy ngày sau, chàng vượt ranh giới, đi vào địa phận Hồ Nam, định bụng sẽ đến Trường Sa. Nhưng thoáng nghe đám kỵ sĩ trên đường nói về một con thủy quái đang hoành hành ở Động Đình hồ, chàng liền đi theo họ. Một trong những đức tính cơ bản của người tu đạo là rất yêu thương bách tính. Lão tử và Trang tử đã từng kịch liệt đả kích bọn vua chúa, quan lại tham lam, hà khắc, đem lại nỗi khổ cho lê thứ. Động Đình hồ là hồ nước ngọt lớn nhất Trung Hoa thời trước. Nó có diện tích khoảng hai vạn dặm vuông, còn được gọi là Bát bách lý hồ. Một mặt, hồ Động Đình nhận nước của bốn con sông lớn ở Hồ Nam là các sông Tương, Tư, Nguyên, Lễ. Một mặt thông với Trường giang qua bốn cửa Trùng Tư, Thái Bình, Ngẫu Trì và Diệu Huyền. Đây cũng là chốn mưu sinh của mấy vạn ngư dân quanh hồ. Bọn kỵ sĩ nói rằng đã có hơn trăm ngư dân bỏ mạng vì thủy quái. Sĩ Mệnh thân mang tuyệt nghệ và lòng nhân ái, chẳng thể thờ ơ trước việc này. Chàng theo các hào khách vượt sông Tương để đến bờ nam của hồ. Nơi đây đã tập trung mấy trăm quân của Hồ Nam, cùng hơn ba trăm cao thủ võ lâm, đang sẵn sàng lên thuyền, tham gia tiêu diệt quái vật. Trên mặt hồ, sáu chiếc thuyền binh, đầy ắp những người thủ cung, tên giáo mác, đang lượn lờ chờ thủy quái trôi lên. Sĩ Mệnh len đến sát bờ hồ, nhảy lên một ngọn cây đào già để quan sát. Mùa mai vũ đã qua, vầng thái dương mùa hạ sáng mẹ trên cao, soi tỏ cảnh vật. Bất chợt, từ mé tả một chiến thuyền có chiếc đầu dài to tướng, lồm chồm những răng lộ lên, tòi cả thân hình dài hơn hai trượng cũng vươn hẳn đến mạn thuyền. Mặc cho giáo thương tua tủa đâm xuống, nó tấp lấy người gần nhất rồi lôi xuống. Dù cách xa đến hơn mười trượng nhưng nhãn quan tinh tường của Sĩ Mệnh cũng nhận ra hình dáng kỳ lạ của thủy quái. Rõ ràng nó có chiếc đầu của ngạ ngư nhưng lại không có chân. Lớp da đen bóng, trơn láng kia chính là của loài cá kinh. Chàng đã nghe sư phụ kể rằng sông Trường giang có hai loài thú hiếm đó là cá sấu và kinh sông. Như vậy, con quái vật này là sự lai tạp giữa hai loài kia. Lúc này, thủy quái đã nuốt xong con mồi, nó nổi lên, vung chiếc đuôi to bằng mảnh chiếu, đập ầm ầm trên mặt nước. Một tay thần xạ nào đó đã bắn trúng mắt thủy quái. Nó đau đớn và càng trở nên hung dữ, lao đến tấn công sáu chiếc thuyền. Hầm rầm cứ như thép kia dễ dàng phá hủy luôn chiếc thuyền gỗ và kèm theo vài cái đập đuôi là chiếc thuyền tan vỡ, chìm xuống đáy hồ. Chỉ

trong gần hai khắc, cả sáu chiếc thuyền đều bị đắm. Hơn trăm người trên ấy cố bơi vào bờ nhưng chỉ có hơn hai chục người sống sót. Số còn lại đều bỏ mạng trong hầm rầm và những cú đập đuôi như trời giáng của ác thú. Sĩ Mệnh nghe lòng phần nộ, cố tìm phương cách tiêu diệt tai họa cho bách tính. Thủy sư đề đốc Hồ Nam thở dài ngao ngán:

- Mười lăm chiếc thuyền đều đã bị đắm cả. lấy gì mà chiến đấu với thủy quái nữa đây.

Đứng cạnh ông là một lão nhân cao lớn mặc thanh bào và nữ lang áo hồng che mặt. Sau lớp sa mỏng là một dung nhan thiên kiều bá mị. Lão nhân bị phần cao giọng:

- Kính cáo chư vị anh hùng. Lão phu là Động Đình nhất bá. chịu trách nhiệm cho việc mưu sinh của hàng vạn ngư dân Hồ Nam. Nay thủy quái hoành hành khiến cho mọi người lâm vào cảnh đói khát, lão phu bất lực nên rất hổ thẹn. Lão phu hứa rằng sẽ gả khuyến nữ Động Đình long nữ Trình Bội Linh cho hảo hán nào giết được thủy quái.

Long nữ luôn che mặt nhưng ai cũng biết nàng xinh đẹp tuyệt trần, là một trong võ lâm tứ đại mỹ nhân. Lời tuyên bố kia vừa ban ra, đã có năm chàng thiếu hiệp nhảy lên chèo thuyền về phía quái vật. Đáng thương thay, chẳng một ai quay lại. Thủy quái được ăn no nê, ngoác chiếc mồm đầy máu, rống lên những tràng quái dị. Mọi người đau đớn, nhìn nó với đôi mắt căm ghét và sợ hãi. Lúc này, Sĩ Mệnh đã tìm ra cách đối phó. Chàng nhảy xuống đất, lặng lẽ dùng Tam Tiết kiếm chặt những thân liễu non quanh hồ thành những khúc dài độ hai gang tay. Khi đã được độ gần trăm lóng, chàng ôm tất cả, đi ra mép nước, cao giọng hỏi :

- Tại hạ muốn giết thủy quái, nhưng không biết chèo thuyền, mong vị anh hùng nào đưa ra giúp. Chỉ cần đưa đến nửa đường là đủ.

Giọng chàng điềm đạm hòa nhã nhưng rõ ràng, mấy trăm người đều nghe rõ. Họ thấy chàng ôm bó cây, chẳng hiểu thế nào, liền nhìn với cặp mắt ngỡ ngàng. Bỗng một hán tử tam tuần mặc áo đen, vóc người trung bình, cười hi hi bước ra:

- Tại hạ rất chán ghét con vật xấu xí kia nhưng không làm sao được, xin gộp một tay đưa công tử ra Đồi mắt gà tinh ranh xảo quyệt nhưng nụ cười thì rất dễ mến. Sĩ Mệnh gật đầu, dặn dò:

- Các hạ chỉ cần chèo đến cách thủy quái chừng bốn trượng là có thể quay lại.

Hán tử cười hề hề đáp:

- Tại hạ bơi nhanh hơn cá. đâu đến nỗi sợ chết như vậy. Tại hạ sẽ quanh quẩn gần đây để chờ đưa công tử quay về.

Thuyền lớn đã đắm hết, chỉ còn lại mấy chiếc thuyền con. Sĩ Mệnh bước xuống, thấy có cuộn dây chắc dài, chàng nảy ra một ý, đặt bó liễu gỗ xuống sàn, trở lên bờ chặt một cành liễu già thẳng thớm, to hơn bắp chân, dài độ gần nửa trượng. Chàng xách đoạn gỗ kia xuống thuyền, thúc giục hán tử chèo nhanh. Gã gật đầu mạnh mẽ lắm, cười bảo:

- Tại hạ là Dương Tiểu Hào, quê ở Hà Bắc. Dám hỏi đại danh công tử?

Chàng tủm tỉm đáp :

- Tại hạ họ Tây Môn, tên gọi Sĩ Mệnh.

Bỗng chàng hỏi lại:

- Vì sao các hạ lại chịu giúp một kẻ vô danh như tại hạ?

Họ Dương cười hi hi:

- Tại hạ võ nghệ tầm thường nhưng vẫn tự hào về nhân quang của mình. Trong hai mươi năm hành tẩu giang hồ, chưa hề nhìn lầm người bao giờ.

Sĩ Mệnh biết gã này là người đầy nhiệt huyết, chàng nghiêm giọng dặn dò:

- Khi thuyền đến đủ gần, tại hạ sẽ rải những khúc liễu này trên mặt hồ làm điểm tựa đặt chân. Còn thanh gỗ dài này các hạ hãy giữ lại trên thuyền, cột chặt vào một đầu dây chèo. Khi nghe tại hạ gọi thì quăng đến. Chủ yếu là các hạ phải bảo vệ được mạng mình trước đã.

Dương Tiểu Hào gật đầu nhận lệnh. Lúc thuyền chỉ còn cách quái vật chừng năm trượng, Sĩ Mệnh ném những khúc gỗ liễu quanh nó và trải rộng đến tận thuyền. Con quái thú tấp thễ, thấy không phải là thức ăn, liền nhả ra. Sĩ Mệnh ném đến khúc cuối cùng, hít một hơi chân khí, dùng phép đăng bình độ thủy, điểm chân lên những đoạn gỗ ấy mà tiến vào. Mọi người trên bờ thấy chàng lướt đi trên mặt nước, sững sờ kinh ngạc, và hết lòng thần phục. Thuật khinh công này đã thất truyền từ lâu. Thủy quái đang nằm nghỉ ngơi, thấy có người tiến lại, nó hung hãn lao đến. Sĩ Mệnh nhún chân nhảy đến, chém thẳng vào mõm quái vật. Nhát kiếm cực kỳ mãnh liệt khiến thủy quái càng điên cuồng. Sĩ Mệnh mượn lực phản chấn rơi xuống một thanh gỗ khác. Chàng thấy xương đầu nó quá cứng rắn, liền dùng không công thượng thừa chạy quanh. Trong cảnh tượng này, trông chàng như bậc thần tiên đang lướt sóng. Tiếng reo hò vang dội từ bờ vọng lại càng khiến cho ác thú tức giận. Nó quay đầu đuổi theo đến chóng mặt, chiếc đuôi nặng nề giáng xuống liên tục làm mặt hồ nổi sóng. Bất ngờ Sĩ Mệnh từ phía sau lao đến, ngồi trên lưng thủy quái, ở đoạn gần cổ. Tả thủ sắc bén như móng bạc cắm ngập vào lớp da dày, giữ vững thân hình chàng. Đồng thời, Tam Tiết kiếm

vung lên chặt vào vây bên hữu. Dù đã dụng đến hết năm thành Hồn Nguyên khí công, chàng cũng phải chém tới ba lần mới đứt được chiếc vây to lớn kia. Chàng lại xoay người, ngồi quay ngược lại, chặt nốt bên kia. Hành động của Sĩ Mệnh cực kỳ thần tốc nên thủy quái không kịp lặn xuống. Lúc đã mất hết hai vây thì muốn bơi đi cũng chẳng được. Nó giận dữ quẫy đuôi ầm ầm, hất tung Sĩ Mệnh lên trời. Chàng điểm chân lên những khúc gỗ, tiến về phía thuyền của Dương Tiểu Hào, quát lớn:

- Dương huynh dài, mau quãng đoạn gỗ cho ta.

Tiểu Hào đang chờ đợi, lập tức ném cho chàng. Sĩ Mệnh chụp lấy, thân hình hơi hạ xuống, nhưng không chìm. Chàng lướt đến phía trước thủy quái, vung khúc gỗ giáng vào đầu nó để chọc tức. Con vật chẳng còn di chuyển được theo ý muốn, hung hãn mở miệng táp. Sĩ Mệnh nhanh như chớp, nhảy đến chống đoạn gỗ vào giữa hai hàm răng khủnh khểnh. Thủy quái không khép miệng lại được nữa. Đắc thủ xong, chàng ung dung quay lại thuyền, bảo Tiểu Hào chèo vào bờ, trong tiếng reo hò, xúc động của quần hào và bách tính. Thuyền cập bờ, sợi dây chèo được chuyền lên và mọi người ra sức kéo. Chỉ nửa khắc sau, con vật đã trôi vào. Nhờ sức mấy trăm người hợp lực và độ dốc thoải của bờ đất, mới đưa được con ác thú nặng hơn vạn cân lên. Trước đó, hàng trăm cây giáo sắt đã cắm vào cơ thể nó. Đám ngư dân xúm lại chửi mắng đấm đá con quái vật. Tiếng khóc than vang dội cả mặt hồ. Hơn trăm gia đình đã lâm vào cảnh tang tóc vì con thủy quái này.

Trong lúc mọi người đang bận rộn thì Sĩ Mệnh lảng lạng lên ngựa bỏ đi. Nhưng hành động của chàng không thoát được sự theo dõi của một cặp mắt huyền. Động Đình long nữ tuổi đã hai mươi mà chưa tìm được tình quân. Nàng nhìn nam nhân trong thiên hạ như gỗ đá Nhưng hôm nay, chàng thư sinh lạ mặt hiền lành, nho nhã và thần dũng kia đã chiếm trọn trái tim nàng. Theo lời giao ước của Động Đình nhất bá, nàng sẽ là vợ của bậc anh hùng cái thế ấy. Lòng xuân nữ rộn ràng, bỗng nhiên thấy chàng bỏ đi, Bội Linh cuống quýt giật áo cha mình:

- Phụ thân ! Chàng đừng sĩ kia đang bỏ đi kia.

Trình Thiên Cường giật mình gọi lớn:

- Xin đại hiệp cho lão phu được bái tạ.

Sĩ Mệnh dừng cương, vận công ngâm nga:

Cao đường minh kính bi bạch phát

Triệu như thanh ty mộ thành tuyết.”

Đây là hai câu thơ trong bài Tương tiễn tửu của Lý Bạch, ngụ ý cuộc đời như giấc mộng, như hoa sớm nở tối tàn, thì có sá gì chút thanh danh và nhan sắc mỹ nhân.

3. Công Tử Tầm Tôn Giả -song Nữ Truy Tình Lang

Chàng phi nước đại bỏ đi trong sự kinh ngạc và ngỡ ngàng của mọi người. Động Đình long nữ nghe lòng tan nát, hổ thẹn vô vàn. Nàng gục đầu vào vai cha thổn thức.

Thiên Cường là người cơ trí, lão sợ con gái yêu phần hận làm liều, liền thì thầm an ủi:

- Linh nhi khoan hãy thất vọng. Đó là vì con che mặt nên chàng ta không thấy được dung nhan khuyên thành. Nay duyên phận đã định, con cứ đuổi theo tìm cho được. Với dung nhan của Linh nhi, ta tin rằng không nam nhân nào trên đời này có thể cưỡng lại.

Long nữ bình tâm, không khóc nữa. lòng chỉ nghĩ đến chuyện đuổi theo. Động Đình nhất bá cao giọng:

- Đám hỏi chư vị anh hùng ở đây, có ai biết lai lịch, danh tánh của bậc kỳ hiệp ấy hay không?

Dương Tiểu Hào, người đã chèo thuyền cho Sĩ Mệnh, gãi đầu đến bên nói nhỏ:

- Tiểu diệt biết tên chàng ta. nhưng mong sư thúc thưởng cho ít bạc.

Họ Dương chính là Hà Bắc lãng tử, sư diệt của Trình Thiên Cường.

Trình lão mừng rỡ bảo :

- Hay lắm! Ta sẽ thưởng cho người ba ngàn lạng bạc, nhưng phải đưa Linh nhi đi tìm cho được người ấy.

Tiểu Hào nhăn mũi đáp:

- Tiểu diệt cũng rất ái mộ chàng ta. đang muốn kết giao. Sư thúc cứ yên tâm!

Gã là người nổi tiếng võ lâm về mặt do thám, truy tung nên Trình lão rất tin tưởng. Tiểu Hào nói tiếp :

- Lai lịch thì tiểu diệt không biết rõ, nhưng chàng ta có xưng tên là Tây Môn Sĩ Mệnh.

Trình lão giật bản mình, biến sắc. Lão thần thò, lẩm bẩm: “Lẽ nào cơ trời lại huyền diệu thế này?” Lão vội quay sang cảm tạ và cáo từ đồng đạo rồi kéo long nữ về trang. Dương Tiểu Hào cũng vội vã theo sau. Trình Thiên Cường đi thẳng vào thư phòng, mở tủ ngầm lấy một gói lụa đỏ. Lão trình trọng mở ra. trong ống là một mảnh ngọc bội, có dây vàng để đeo trước ngực. Long nữ ngỡ ngàng nhận ra bốn chữ Tây Môn Sĩ Mệnh khắc sâu trên mặt ngọc.

Trình lão trầm ngâm kể lại :

- Hai mươi năm trước, ta là tổng binh thành Trục Cô cách đế đô hơn ba trăm dặm. Tuy phẩm hàm thấp kém hơn nhưng ta và hình bộ thượng thư Tây Môn Thường lại có tình thân quyến, vợ của lão lại là biểu tỷ của vợ ta. từ việc ấy mà trở thành tri kỷ. Trong một lần xuôi Đại Vận hà xuống Hoài giang phát chẩn, Tây Môn thượng thư vị Lưu Cẩn sai cường đạo giết chết cả gia đình. Lão còn vu khống Tây Môn Thường cấu kết với thảo khấu để cướp bạc phát chẩn. Thiên tử u mê, nghe lời tên thái giám chó má kia. cho truy nã Tây Môn Thường và gia quyến. Ta vì uất ức việc này mà cáo bệnh từ quan. Trước đó một năm, ta có dịp ghé vào phủ thượng thư chơi. Lúc ấy, Linh nhi đã được một tuổi. Tây Môn Thường xem ta là tri kỷ nên muốn kết tình thông gia. hỏi cưới Linh nhi cho Sĩ Mệnh. Lão cho khắc hai ngọc bội làm vật đính ước. Mảnh thứ hai có khắc chữ Trình Bội Linh. Cổ sự năm xưa là như vậy. Ta mong rằng hoàng thiên hữu nhân nên Sĩ Mệnh thoát chết.

Lão dừng lời, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp :

- Đúng rồi, tuổi tác của người này cũng độ hai mươi bảy như Sĩ Mệnh, dung mạo cũng có nét giống Tây Môn lão huynh. Hơn nữa. nghe khẩu khí thì biết chàng ta tinh thông Đạo học. Tây Môn thượng thư trước đây cũng sùng bái tư tưởng lão Trang và còn có cả một đạo sĩ là bằng hữu. Có thể chính vì vị đạo nhân ấy đã đi theo thuyền phát chẩn và cứu được Sĩ Mệnh.

Tiểu Hào cười hề hề:

- Nếu đã có duyên phận từ trước thì sư muội có thể mạnh dạn đi tìm Sĩ Mệnh rồi.

Bội Linh đỏ mặt, cúi đầu, lòng luyến ái càng thêm sâu đậm. Trình lão cũng khuyến khích:

- Linh nhi và Tiểu Hào nên khởi hành cho sớm. Ta cũng rất nóng ruột muốn biết chàng ấy có phải là di tử của Tây Môn Thường hay không?

Tiểu Hào nhìn trời nói:

- Giờ đang là chính Ngọ, chắc Sĩ Mệnh đang ở trong thành dùng cơm, chúng ta đi thôi.

Bội Linh bỗng hỏi Trình lão:

- Thân phụ, vì sao chàng lại có tên là Sĩ Mệnh?

Trình Thiên Cường cười đáp:

- Tây Môn Thường say mê thơ của Bạch Cư Dị nên đặt tên con mình là Sĩ Mệnh. Tên của hai người đều lấy từ câu nói của Khổng tử:”Thượng bất oán thiên, hạ bất oán nhân, cư dĩ dĩ sĩ mệnh.

Hà Bắc lãng tử Dương Tiểu Hào đã đoán không sai, Sĩ Mệnh đi vào thành Thường Đức, cách đây sáu dặm để dùng cơm. ăn xong, chàng phi nước đại hưởng về Trường Sa.

Chàng rời khỏi Thường Đức thì Dương Tiểu Hào và Trình Bội Linh mới đến nơi. Đến trước cửa quán cơm chay Thanh Tâm trai điểm, Tiểu Hào nhăn mũi hít mạnh rồi nói:

- Chắc chắn chàng ta đã ghé vào đây.

Bội Linh tỏ vẻ nghi ngờ:

- Sao sư huynh biết?

Gã cười hì hì đáp:

- Ta khoải gã từ lúc đầu gặp mặt nên dán một mảnh “bách nhật xạ hương” vào dưới yên ngựa. Dấu Sĩ Mệnh có chạy đến Nam Hải ta cũng lần theo được.

Bội Linh hân hoan thúc giục:

- Vậy sư huynh mau dẫn tiểu muội đi tìm chàng.

Tiểu Hào nhăn nhó, vỗ bụng:

- Gã chẳng thể nào thoát được, ta đói lắm rồi, phải ăn no mới có khí lực đi tiếp.

Bội Linh chợt nhớ là mình cũng chưa dùng bữa, bật cười:

- Tiểu muội quên mất, chúng ta vào đây ăn luôn cho tiện.

Tiểu Hào giật mình:

- Không được! Sư muội bắt ta ăn chay thì thà giết ta đi còn hơn.

Gã đảo mắt trêu ghẹo:

- Xem ra gã Sĩ Mệnh này đã xuất gia làm đạo sĩ mất rồi. Sư muội tìm chỉ uống công mà thôi.

Bội Linh lo lắng đáp:

- Nhưng tiểu muội thấy chàng đâu có vẻ gì là đạo sĩ đâu?

Biết nàng sắp khóc, Tiểu Hào cười xòa:

- Ta chỉ nói chơi thôi. Nếu gã có là đạo sĩ thì khi biết mình có vợ đẹp như tiên thế này gã cũng hoàn tục ngay.

Bội Linh an tâm đôi chút, hối thúc Tiểu Hào sang quán khác dùng cơm. Nàng ăn rất ít, nóng nảy nhìn Tiểu Hào với vẻ van nài. Hà Bắc lẳng tử dành cổ lừa cho nhanh để khởi hành. Đường về Trường Sa dài hơn ba trăm dặm, có nhiều giao lộ nên Tiểu Hào phải dừng lại để đánh hơi. Vì vậy cuộc trình khá chậm, chiều hôm sau hai người mới đến nơi. Trước đó hai canh giờ, Sĩ Mệnh đã vượt sông Tương, đi về hướng tây nam.

Những cơn mưa vào mùa hạ đổ xuống như trút khiến đường thêm lầy lội và khó đi. Mãi đến gần giữa tháng bảy, Sĩ Mệnh mới đến được Thiệu Dương. Trời đã về chiều, mây đen vần vũ đằng đông, báo hiệu một trận mưa lớn. Nhưng hơn khắc sau đã bị gió nam xua tan, ánh tà dương vàng rực khiến lòng người nhẹ nhõm. Sĩ Mệnh đứng đỉnh bước vào thành. Chàng chọn tòa Hồng Phát đại tửu lâu ba tầng, chẳng phải vì nó sang trọng và đồ sộ nhất, mà là vì nó cao nhất. Hải Bạt cũng là ngọn núi cao nhất trong bảy mươi hai ngọn của dãy Hoàng sơn. Chàng đã quen với cảm giác từ trên cao phóng tầm mắt ra xa. Một là có thể bao quát được cảnh đẹp, hai là để cảm thấy mình nhỏ bé. Mài dũa lòng kiêu ngạo là một đức tính của người học Đạo. Ở tòa tửu lâu này, chàng sẽ phải trả giá cao hơn. Nhưng cũng chẳng là bao khi chàng chỉ cần bữa cơm chay đạm bạc và bầu rượu nhỏ. Dù thân mặc áo vải thô, mặt mũi hiền lành, chất phác, chẳng hề phát tiết một chút tinh hoa nào nhưng phong thái an nhiên, tiêu dao tự tại. Trên lầu ba này cũng có nhiều người gọi món chay, vì sắp đến rằm tháng bảy. Chỉ có đám hào khách võ lâm mặt đỏ gay kia là chén mặn. Cứ địa của Huyết Y môn ở tận dãy Ngũ Lĩnh, còn gọi là Nam Lĩnh, cách Thiệu Dương bốn trăm dặm về phía nam, nên bọn họ mới dám ngênh ngang như vậy. Tiếng cười nói vang

vang, sang sảng, có thể chứng tỏ mình chẳng hề biết sợ ai. Bất chợt, một đại hán mang đao ngồi ở mé ngoài cùng, nơi có thể quan sát đường quan đạo, biến sắc thì thầm gì đó. Lát sau, tiếng ồn ào dứt bật, mặt ai cũng tái mét, mắt đảo quanh tìm lối thoát thân. Nhưng vì danh tiếng, chẳng ai dám tự nhận mình sợ hãi để đứng lên đào tẩu trước Họ cổ trấn tĩnh, giả như xem thường tin dữ kia nhưng lòng thầm vói có người nhất gan hơn mình. Cuối cùng thì cái hư danh kia đã dán chặt móng họ vào ghế và tai họa đã xuất hiện.

Hồng Bào tôn giả cùng mười gã đệ tử Huyết Y môn lừng lững bước lên lầu Cổ Hao chiếu đôi mắt đỏ như máu vào đám hào khách, cười ghê rợn:

- Không ngờ lần này ghé thăm Thiệu Dương lại được diện kiến các bậc tai mắt của võ lâm Hồ Nam, lão phu quả là có phúc lớn. Chẳng hay quý phu nhân và tiểu thư ở nhà có được khang kiện hay không?

Trời không rét mà ai cũng run lên bần bật, chẳng một ai dám mở miệng đáp. Hồng Bào tôn giả tuy không phải là người có võ công cao nhất trong Ngũ đại hung thần, nhưng lại có thể lực của Huyết Y môn sau lưng nên càng buông lung tính khí tham tàn, độc ác. Lão tự đặt ra điều lệ quái gở là khi đã mở lời hỏi thăm gia quyến của ai thì người đó phải móc hết hầu bao dâng tặng, nếu không lão sẽ đến nhà thăm và

mang đi vợ hoặc con gái. Không ai dám vi phạm điều lệ ấy vì Cổ Hao có trí nhớ thật phi thường, biết rõ mặt mũi, lai lịch của từng cao thủ, trong ba phủ Hồ Nam và Lương Quảng. Bọn tiểu nhị đã mau mắn ghép hai bàn làm một và run rẩy mời đám hung thần an tọa. Lão chường quầy đích thân lên hầu hạ, quất tháo bọn tiểu nhị dọn lên những món ăn thượng hạng. Hơn năm mươi hào kiệt Hồ Nam ngồi buồn bã, lòng rửa thắm hôm nay là một ngày xui xẻo. Đã mấy năm nay, Hồng Bào tôn giả không lai vãng đến Thiệu Dương. Họ chẳng còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa, rầu rĩ chờ lão ma ăn xong mà nộp bạc. Thực ra thì chẳng ai mang nhiều ngân lượng trong người, cùng lắm là hai ba trăm lượng. Nhưng đã là người học võ và gầy dựng được một chút thanh danh thì đây quả là mối nhục lớn. Sĩ Mệnh là người duy nhất vui mừng vì sự có mặt của Hồng Bào tôn giả. Chàng bình thần chờ lão ăn uống xong mới xuất thủ. Nửa canh giờ sau, khi vàng dương lặn xuống cuối trời tây, Cổ Hao mới buông đũa, ra hiệu cho lão chường quầy dọn trà. Mười đệ tử Huyết Y môn cũng phải ngừng ăn vì biết tính khí của thiếu môn chủ. Lão không thích ai cầm đũa khi mình đã ăn xong. Danh xưng thiếu môn chủ nghe có vẻ chướng tai vì Cổ Hao đã gần bảy mươi tuổi. Có điều, phụ thân lão là Huyết Y môn chủ Cổ Đoạn Thủy lại sống quá dai. Năm nay, Cổ môn chủ đã chín mươi hai mà vẫn còn cường tráng. Hồng Bào tôn giả chờ mãi mà không thấy cha mình chết đi, để lên làm môn chủ. Lão thất vọng, oán thăm trong bụng, nên mười năm trước đã chiếm riêng ngọn Lễ sơn làm nơi hưởng lạc. Sau lần đến Hàng Châu, bị trúng chưởng của Sĩ Mệnh và chứng kiến thuật ngự kiếm của Giang Nam thần kiếm, lão mang thương trở về, tự hiểu bản lãnh của mình chưa phải là vô địch. Lão bèn trở lại Nam Lĩnh, khẩn cầu cha mình dạy dỗ thêm. Cổ môn chủ bèn bắt lão giới sắc, thả hết những nữ nhân ở Lễ sơn ra. Hồng Bào tôn giả vì mối hận ở Chiết giang, đành bấm bụng vâng lời. Lão về ở hẻm Nam Lĩnh, tham gia sự vụ của môn phái. Chính vì vậy, hôm nay lão đến Thiệu Dương. Huyết Y môn đã có ý đặt phân đàn ở nơi này.

Thiệu Dương vốn là nơi sầm uất, thịnh vượng nhất ở miền tây nam của tỉnh Hồ Nam. Nếu nắm được vùng này, Huyết Y môn sẽ thu lợi không nhỏ. Nhắc lại, Hồng Bào tôn giả uống xong chén trà, báo hiệu rằng đã đến lúc nhận lễ vật. Quần hào vội tuân tự đến đặt lên bàn túi bạc của mình. Chẳng ai dám giữ lại phân nào vì giang hồ truyền tụng rằng lão ma rất tinh quái, chỉ cần nhìn nét mặt cũng đoán ra. và lão đã từng

đánh vỡ sọ vài người gian dối. Sĩ Mệnh không hề biết quy củ của Cổ Hao, nhưng chỉ quan sát cũng đoán ra nội tình. Chàng cũng bước đến, tay cầm túi bạc. Sĩ Mệnh không sợ lão ma nhận ra mình, vì hôm nay chàng mặc áo màu lam. Hơn nữa, lão ác ma chưa hề nhìn thấy mặt chàng. Bộ trường bào thư sinh và dung mạo thuần phác của chàng chỉ khiến Hồng Bào tôn giả lấy làm lạ chứ không đề phòng. Chàng thư sinh này chẳng có vẻ gì là biết võ công cả. Lão trợn mắt nói:

- Lão phu không nhận lễ vật của bọn thường nhân, người không cần phải nộp bạc.

Chàng cười đáp:

- Tiền bạc chỉ là thân ngoại vật, mọi người đều dâng hiến cho đại vương, thì tiểu sinh cũng chẳng tiếc gì.

Chàng vừa nói vừa bước về phía lão. Thói thường, người có nội công thâm hậu thì mắt sáng như sao, thái dương gồ lên, cước bộ khinh khoái mà vững chắc. Nhưng Sĩ Mệnh lại được chân truyền tâm pháp vô thượng của Đạo gia nên võ công càng cao siêu thì vẻ ngoài càng nhu nhược. Lão tử vốn chủ trương nhược thắng cường, nhu thắng cương. Chính vì vậy mà lão ma không hề nghi ngờ, chỉ cho chàng là một gã học trò gàn dở, nhút nhát. Sĩ Mệnh bình thần bước đến sát tôn giả, vươn tay đặt túi bạc của mình xuống bàn. Bất ngờ, tay tả chàng bung nhanh vào ba huyệt Thiên Dung trên gáy, Cự Cốt trên vai và Phách Hộ sau lưng. Ba huyệt này đều nằm ở mé hữu. Là một ác ma thành tinh, Cổ Hao dù không coi trọng chàng thư sinh nhưng cũng theo bản năng mà vận Huyết Ma âm công bảo vệ toàn thân. Dẫu chàng có đánh lén cũng không sợ. Nhưng ba đạo chỉ phong này lại là tuyệt học của Thiên Hạc chân nhân, chứa đựng năm thành Hồn Nguyên

khí công, nên đã phá tan màn cương khí hộ thân của Cổ Hao. Tôn Giả nghe nửa thân bên phải tê tái, chân khí không lưu chuyển được, lão kinh hãi định phản kích thì chẳng còn chút sức lực nào. Lão càng khiếp đảm hơn khi nghĩ đến chuyện đối phương đã dùng cách không chỉ lực. Phách không chưởng thì ai có công lực hơn hai mươi năm đều có thể luyện được, nhưng chỉ lực thì đã thất truyền từ lâu. Lúc này, Sĩ Mệnh đã nắm chặt cánh tay lão, lôi lùi lại nửa trượng. Mười gã đệ tử Huyết Y môn thấy thiếu môn chủ đã lọt vào tay người đành thúc thủ. Sĩ Mệnh trầm giọng bảo đám hào kiệt Hồ Nam:

- Chư vị có thể thu hồi túi bạc của mình.

Họ đang sửng sốt trước diễn biến bất ngờ này, không biết phải xử trí ra sao? Dù chàng thư sinh kia có giết chết Cổ Hao thì Huyết Y môn vẫn còn đó, họ đâu dám nghe lời chàng. Sĩ Mệnh cũng đã đoán ra. chàng nói tiếp:

- Tại hạ còn ác độc và tàn nhẫn hơn Hồng Bào tôn giả. Chư vị cứ lấy bạc và rời khỏi đây, nếu không chớ trách ta không nói trước.

Lời hăm dọa này lập tức có hiệu lực, họ ủa đến nhặt hầu bao của mình, rút xuống dưới. Nãy giờ, Hồng Bào tôn giả lặng lẽ vận khí, cố dùng công lực thâm hậu giải tỏa những huyết đạo bị bế, khi biết là vô vọng, lão cảm hận hồi :

- Người là ai và có thù oán gì với lão phu mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán?

Chàng điềm đạm nói:

- Lão bảo mười gã áo đỏ kia đi xuống rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Một luồng chân khí từ tay tả chàng truyền vào cơ thể lão, công phá kinh mạch, gây cảm giác đau đớn không cùng. Lão ma chẳng thể sánh cường bền quát thủ hạ rút lui.

Sĩ Mệnh điểm thêm vài huyết đạo nữa rồi buông tay ra. Cổ Hao đứng như trời trồng, nhìn đối thủ ngồi chễm chệ trên ghế với ánh mắt hận thù, lão rút lên :

- Người có giỏi thì giải huyết cho lão phu rồi cùng nhau tử đấu. Đánh lén đâu phải là bản sắc anh hùng?

Chàng mỉm cười:

- Đừng khích tướng uống công, tại hạ chẳng hề muốn làm anh hùng hay quân tử. Thực ra. đấu có tỷ thí lão cũng sẽ bại thôi.

Dứt lời, chàng đứng lên rút Tam Tiết kiếm chém liên. Kiếm khí lạnh lẽo liếm vào người lão ma mà không hề chạm tới da. Lúc chàng dừng chiêu, hai mươi vạn sợi tóc và chòm râu cầm xoắn tít đã bị cạo sạch. Cổ Hao kinh hãi, nhận ra kiếm thuật đối phương đã đến mức thượng thừa. còn hơn cả Giang Nam thần kiếm. Lão buồn rầu hỏi:

- Vậy người muốn gì?

Sĩ Mệnh nghiêm mặt:

- Hai mươi năm trước, lão và ba cao thủ nữa đã nhận lệnh của thái giám Lưu Cẩn, tập kích thuyền của hình bộ thượng thư Tây Môn Thường, sát hại toàn gia. Lão hãy khai báo tung tích của U Linh Quỷ Kiếm và Miêu Nhân tú sĩ, cũng như lai lịch của người thứ tư.

Cổ Hao giật mình:

- Té ra người là đứa bé đã thoát chết năm xưa?

Lão đảo cặp mắt gian hiểm, nói:

- Lão phu có nói ra thì cũng chết, hà tất phải khai báo với người?

Sĩ Mệnh hiểu ý lão muốn cầu sinh, chàng thần nhiên bảo:

- Nếu lão thành thật thổ lộ, ta sẽ mở cho một con đường sống, chỉ điểm vài huyết đạo để phong tỏa kinh mạch. Lão có thời gian một năm để tìm cao nhân chữa trị. Nếu thất bại, huyết mạch toàn thân sẽ vỡ ra. Đó là cơ hội duy nhất của lão.

Cổ Hao nhớ đến thân phụ mình và các trưởng bối Huyết Y môn tài ba quán thế, liền nhận lời :

- Được! Lão phu chấp nhận điều kiện ấy. Miêu Nhân tú sĩ hiện đang là trưởng lão của phái Võ Đang, pháp danh là Thanh Trần. U Linh Quỷ Kiếm thì đã thí phát quy y, trở thành sư đệ của phương trưởng Thiếu Lâm, pháp danh là Viên Linh. Còn người thứ ta chắc ngươi chẳng bao giờ nghĩ đến, lão ta chính là Toàn Chân trưởng giáo Võ Từ Sơn.

Nãy giờ Sĩ Mệnh chiếu đôi huệ nhãn vào đáy mắt Cổ Hao nên biết rằng lão ta nói thực. Chàng thầm chấn động, trầm ngâm suy nghĩ. Hồng Bào tôn giả lo sợ nói:

- Tiểu tử không tin ư? Lão phu tuy ác độc nhưng đã hứa thì bao giờ cũng giữ lời.

Chàng lắc đầu:

- Không! Ta biết lão nói thực lòng, nhưng chỉ thắc mắc một điều là nhân vật nào đã xếp đặt cho bốn lão liên thủ và bắt quỷ kiếm, tú sĩ phải vào tiềm phục trong hai phái lớn kia?

Hồng Bào tôn giả hết lòng thán phục cơ trí của chàng trai có dung mạo tầm thường này. Lão gật đầu khen ngợi:

- Tiểu tử ngươi quả là có tâm cơ tinh tế, thâm trầm. Đúng là còn có một nhân vật nữa. nhưng rất tiếc lão phu không được biết gì hết. Năm xưa. người này đã gửi một phong thư cho gia phụ, vì vậy lão phu được phái đi hành sự. Sau này ta có hỏi lại thì gia phụ tỏ vẻ sợ hãi và bảo rằng nhân vật kia cực kỳ lợi hại, thoáng ẩn thoáng hiện như thần long. Lão ta đã âm thầm khống chế nhiều đại cao thủ trong võ lâm. Chính gia phụ cũng từng bị lão đả bại và bắt uống thuốc độc mãn tính. Cứ mỗi năm lại có người đem giải dược đến. Thỉnh thoảng lão ta sai phái làm một việc gì đó, thường là giết người.

Sĩ Mệnh hòa nhã hỏi :

- Trong những bức thư ấy có tiêu chí gì để nhận biết và kỳ hạn uống giải dược của lệnh tôn sắp đến chưa?

Cổ Hao nhớ lại:

- Theo lão phu được biết thì trong thư có vẽ ba vòng tròn nhỏ, dính vào nhau. Còn kỳ hạn uống thuốc là rằm tháng mười sắp tới.

Sĩ Mệnh chỉnh sắc bảo:

- Ta bảo thực với lão rằng phép điểm mạch của ân sư ta trên đời không có người thứ hai giải nổi. Ba tháng sau, nếu lão quyết tâm phục thiện, rời bỏ ác đạo, trở thành người hiền lương, dẫn dắt Huyết Y môn vào đường lành, và giúp ta điều tra chân tướng của nhân vật bí ẩn kia. ta sẽ bỏ qua thù hận, trả lại sự sống cho.

Cổ Hao bán tín bán nghi:

- Lẽ nào ngươi là con mà lại dám bỏ qua mối phụ mẫu chi cừu?

Chàng cười buồn:

- Xét ra lão cũng chỉ là bị người khác sai khiến mà thôi. Nếu để lão sống sót mà cải hóa được Huyết Y môn và tiêu diệt lão ác ma ẩn mặt kia. tạo phúc cho giang hồ thì ta sẵn lòng.

Dứt lời, chàng vung tay giải huyệt cho Hồng Bào tôn giả và dặn dò :

- Các hạ chỉ còn ba phần công lực và có thể sinh hoạt bình thường. Nếu lòng đã quyết hồi đầu, ngày mùng một tháng giêng năm tới, hãy đến chân ngọn Hải Bạt gặp ta.

Chàng trở lại bàn lấy bọc hành lý rồi xuống thang lầu Hồng Bào tôn giả ngẩn ngơ suy nghĩ, không ngờ trong chốn võ lâm ân oán trùng trùng này lại có kẻ dám tha mạng kẻ thù giết song thân để đổi lấy sự yên bình cho đồng đạo và bách tính. Đồng thời cũng là chuốc lấy tai họa cho chính mình, vì nhân vật ẩn danh kia đâu phải tầm thường. Tam Hoàn ẩn sĩ đã đánh bại cả Huyết Y môn chủ một cách dễ dàng thì võ công của lão đáng gọi là vô địch. Tôn giả chợt nghe lòng có cảm giác khác lạ khó hiểu. Lão vội bước theo chàng và nói lớn :

- Tây Môn các hạ. bây giờ thì lão phu đã tin đạo trời báo ứng chẳng sai. Hai mươi năm trước, lão phu chỉ đánh đấm qua loa và không hề chạm đến song thân của các hạ.

Sĩ Mệnh không nói gì, bước đến trao cho lão chưởng quầy đỉnh bạc ba lượng rồi đi thẳng xuống đất, lên ngựa phi mau. Chàng đi ngược về hướng Trường Sa vì biết cách Thiệu Dương vài dặm có một trấn nhỏ. Chàng không để ý rằng có hai con ngựa bám theo sau. Họ chính là Dương Tiểu Hào và Trình Bội Linh. Bảy ngày trước, sau khi xác định Sĩ Mệnh từ Trường Sa đi về hướng tây nam, lão tử ngân ngai nói :

- Khu vực ấy rất gần với Lễ sơn và tổng đàn Huyết Y môn. Nếu sư muội không cải trang thành nam nhân e sẽ sa vào tay Hồng Bào tôn giả.

Bội Linh nghe danh Cổ Hào đã từ lâu nên sợ hãi, để cho Tiểu Hào dịch dung. Họ Dương là cao thủ trong nghề nên chỉ hai khắc sau đã biến Động Đình long nữ

thành một chàng trai gầy gò xấu xí. Bản thân gã cũng mang mặt nạ để Sĩ Mệnh không nhận ra. Tiểu Hào đắc ý nói:

- Giờ thì chẳng còn ai có thể nhận ra lai lịch của chúng ta.

Bội Linh nóng ruột thúc giục nên Tiểu Hào không dám la cà. cước trình nhanh hơn trước. Họ đến cửa Hồng Phát đại tửu lâu thì thấy đám đông hòa kiệt vô lâm túm năm tụm ba bàn tán. Hỏi ra mới biết Hồng Bào tôn giả bị một thư sinh lạ mặt khống chế ở lầu chót. Hai người mừng rỡ, đoán ngay đó là Sĩ Mệnh. Trong đám cao thủ trẻ tuổi hiện nay, chỉ có chàng mới dám đụng đến Cổ Hào. Họ kiên nhẫn đứng chờ cho đến lúc chàng đi ra. Trời đã xẩm tối nên bám theo không khó. Mùi bách nhật xạ hương đã dẫn đường cho Hà Bắc lão tử một cách hữu hiệu. Sĩ Mệnh vào Nguyên Giang trấn qua đêm. Tiểu trấn này nằm cạnh sông Nguyên. Tiểu Hào và Bội Linh cũng vào trọ cùng khách điểm với mục tiêu của mình. Phòng của họ đối diện với phòng Sĩ Mệnh.

Tắm rửa. ăn uống xong, Bội Linh bảo Tiểu Hào:

- Sư huynh, chẳng lẽ tiểu muội lại mặt dày mày dạn đến gặp chàng mà đưa mảnh ngọc bội đánh ước ra? Chàng vì lời hứa của song thân tất sẽ chấp nhận, nhưng bất ngờ như vậy, liệu chàng ta có yêu thương tiểu muội hay không? Sư huynh hãy nghĩ dùm một diệu kế giúp tiểu muội tiếp cận chàng trước. Tiểu muội tin rằng mình sẽ chinh phục được Sĩ Mệnh.

Tiểu Hào cười mát:

- Ta biết sư muội tự hào nhan sắc mình đứng đầu thiên hạ nên kiêu ngạo, không muốn dùng cách "mao toại tự tiến", Thôi được, ta sẽ vì Linh muội mà động não vậy.

Bội Linh hớn hờ tán dương:

- Tiểu muội biết sư huynh là người tinh minh, đa mưu túc trí mà.

Họ Dương khoan khoái cười hề hề. Gã suy nghĩ một lúc rồi trình bày kế hoạch. Bội Linh nghe xong, lo lắng nói :

- Sĩ Mệnh bản lãnh cao cường, nhãn quang sắc bén, lẽ nào lại không phát hiện được tiểu muội có võ công? Tiểu muội sợ lắm!

Tiểu Hào cả cười:

- Ta đã nghĩ đến điều ấy. Đây là loại thuốc tán công, sư muội uống vào sẽ tạm thời bị mất công lực. Khi nào muốn khôi phục lại công lực chỉ cần uống viên thuốc màu hồng này vào là xong.

Gã đưa cho nàng hai viên được hoàn một xanh, một đỏ. Bội Linh ngần ngừ một lúc, uống viên tán công hoàn. Lát sau, nàng nghe chân khí trì trệ, tản mát, người yếu đuối như chưa hề luyện võ. Dương Tiểu Hào đắc ý bảo:

- Giờ đây sư muội có thể yên tâm mà nghỉ ngơi, mờ sáng sẽ thi hành diệu kế.

Gã ôm mền gối xuống đất, nhanh chóng đi vào giấc mộng. Động Đình long nữ lên giường nằm, thao thức nghĩ đến vi hôn phu. Nàng cầu mong sao chàng chính là hậu duệ của Tây Môn bá phụ. Nghe tiếng ngáy

nhẹ của Hà Bắc lãng tử, nàng mỉm cười, sinh lòng cảm mến và biết ơn gã vô hạn. Con người tưởng chừng quý quý, phóng đảng kia thực ra là một hán tử rất hào sảng và tốt bụng. Sư bá của nàng thất lạc đã lâu, Tiểu Hào vùng vẫy đất Hà Bắc tạo được một chút thanh danh lẫy lừng.

Năm năm trước, gã đánh học máu con trai tuần phủ, bị truy nã gắt gao, đành bỏ xứ về Thiệu Dương nương tựa sư thúc là Động Đình nhất bá. Quan tuần phủ Hồ Nam đương nhiệm là bạn đồng liêu ngày xưa của Trình lão nên Tiểu Hào được an toàn. Gã vẫn lang thang, lêu lổng, xài tiền như nước, nhưng đã chứng tỏ được bản chất cương trực và tính mẫn cán, tinh minh của mình. Trình lão và Bội Linh rất yêu thương gã và Tiểu Hào cũng coi họ như những người thân duy nhất. Đầu canh năm, Tiểu Hào đánh thức Bội Linh:

- Sư muội dậy mau, Sĩ Mệnh còn đang ngủ, chúng ta phải đi trước gã mới kịp .

Hai người trả phòng, lên ngựa phi nhanh ra ngoài trấn Lúc chiều, Tiểu Hào đã để ý đến một tòa nông xá nằm lẻ loi cạnh bờ rừng. Chung quanh ấy là một khoảnh đất trồng hoa. Gã vào thương lượng với vợ chồng người nông phu. Với hai chục lượng bạc, họ vui vẻ cho mượn nhà trong nửa buổi. Bội Linh mặc bộ y phục thôn nữ vào, với hai bím tóc đong đưa trước ngực, nàng biến thành một cô gái quê mùa nhưng cực kỳ xinh đẹp. Tiểu Hào ngắm nghía rồi lắc đầu:

- Không được! Sư muội có làn da trắng trẻo, mịn màng thế kia sao có thể là gái quê được? Để ta điểm thêm một chút phong trần mới phải.

Bội Linh giãy nảy:

- Nhưng sư huynh không được làm cho tiểu muội xấu đi.

- Đừng lo, da mặt có rám nắng đi một chút càng làm nhan sắc thêm mặn mà.

Gã lôi túi bát bửu ra. bôi một lớp thuốc lên mặt và lưng bàn tay nàng. Quả thực, dù da dễ có sạm màu hơn trước cũng không làm dung nhan nàng kém đi. Hơn khắc sau, Sĩ Mệnh đi đến. Thấy những luống hoa nở rộ bên đường, chàng cho ngựa đi chậm lại, thích thú ngắm nhìn. Bỗng từ trong tòa nông xá phát ra tiếng kêu thất thanh của nữ nhân. Một nàng thôn nữ chạy ra, theo sau là một hán tử tay cầm đao ngắn . Gã rượt nàng chạy vòng quanh căn nhà. Nào phải người học Đạo không biết nóng giận, nhất là trước cảnh cây mạnh hà hiếp lương dân như thế này. Chàng động nộ quát vang như sấm, tung mình khỏi yên ngựa. lướt đến như sao băng. Hán tử kia vừa nghe tiếng hét đã bỏ chạy vào khu rừng phía sau. Nhưng Tiểu Hào không ngờ rằng khinh công Sĩ Mệnh vô địch thiên hạ. Gã chỉ chạy được bảy tám trượng đã bị bắt. Sĩ Mệnh điểm huyết tên cường đạo, nắm cổ gã lôi trở lại tòa nông xá. Nàng thôn nữ đang đứng ôm ngực thở hổn hển, mắt đầy vẻ sợ hãi. Nàng sợ vì tưởng Sĩ Mệnh vung chưởng đánh chết Tiểu Hào. Hai người đã quên không tính đến chuyện Hà Bắc lãng tử bị Sĩ Mệnh đuổi kịp. Dương Tiểu Hào cũng thất kinh hồn vía, tưởng lúc này mạng mình đã hưu hỷ. Sĩ Mệnh nghiêm giọng hỏi Bội Linh:

- Xin cô nương nói thực lòng rằng tên vô lại này có phải là tai họa của bách tính trong vùng này hay không? Nếu đúng vậy, tại hạ sẽ trừ khử gã đi để lương dân bớt khổ ải.

Bội Linh tái mặt vội nói:

- Bẩm công tử, thực ra gã này cũng chẳng đến nỗi bại hoại lắm. Gã chỉ có tật mê bài bạc nên lúc này đã uy hiếp tiện nữ để lấy vài nén bạc mà thôi. Gã nguyên là thân thích của tiện nữ, nhà ở trong xóm phía xa kia. Mong công tử niệm tình mà tha thứ cho y.

Sự đời thật nực cười, kẻ bị cướp lại van xin cho kẻ cướp. Tiểu Hào cũng vội van nài:

- Xin đại hiệp tha mạng, tiểu sinh thề sẽ nhất định sử tính tình, quyết tâm tu chí làm ăn, không dám hà hiếp lương dân nữa đâu.

Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Hiện nay, trên thì thiên tử hôn ám, dưới thì quan lại tham lam tàn độc, lại thêm những cảnh thiên tai khiến lê thứ lầm than, khổ sở cùng cực. Người là người học võ, không biết đem sức nam nhi ra cứu giúp bách tính, mà lại còn ức hiếp họ, thử hỏi có đáng sống hay không?

Dương Tiểu Hào đỡ khóc đỡ cười, rửa thẳm mình đã tự chuốc lấy họa vào thân. Gã gượng cười đáp :

- Tiểu nhân đã biết tội, thế có hoàng thiên sẽ không tái phạm nữa.

Sĩ Mệnh cười nhạt:

- Xem ra võ công của ngươi cũng là thuộc hàng cao thủ nhất lưu. Nếu không chặt bớt một cánh tay tất chưa bỏ được lòng kiêu ngạo.

Bội Linh hồn phi phách tán vội níu áo tay chàng van xin:

- Gia biểu huynh còn có mẹ già trên tám mươi phải phụng dưỡng. Nếu công tử chặt tay gã đi thì sao có thể lo được việc ruộng nương? Tiệp nữ lại mang tiếng với thân thích và làng xóm.

Chàng mỉm cười:

- Lạ thật! Nếu vậy sao lúc này cô nương không tặng gã vài lượng bạc mà còn kêu cứu làm gì? Thôi được, tại hạ tự coi mình là kẻ đa sự, xen vào chuyện gia đình của cô nương. Xin thành thật cáo lỗi!

Chàng giải huyết cho Dương Tiểu Hào rồi quay lưng bỏ đi. Bội Linh thấy kế hoạch sắp tan tành, nàng thất vọng bật khóc. Tiểu Hào cũng bức bối ghê gớm, gã đảo mắt tính toán rồi tung mình phóng nhanh vào rừng. Khi đã đạt khoảng cách an toàn, gã rống lên:

- Tiểu nha đầu kia. lão gia thế sẽ giết ngươi để rửa mối nhục hôm nay!

Bội Linh nhân cơ hội này, khóc lớn hơn. Nàng chạy theo níu áo Sĩ Mệnh:

- Công tử nghe thấy không, tiệp nữ sợ lắm!

Sĩ Mệnh hơi bất ngờ trước thái độ phản phúc của gã côn quang kia. Lúc này, chàng đã nhận ra bản chất thiện lương trong đáy mắt gã. Chàng cười bảo cô gái:

- Lúc này, chính cô nương đã hết lời van xin cho gã, giờ sao lại gọi ta làm gì nữa?

Bội Linh hổ thẹn quá nên khóc rất thật tình:

- Tiệp nữ nào biết gã lại là người không có lương tâm như vậy? Công tử đi rồi, chắc tiệp nữ không sống nổi. Kẻ bạc mệnh này mồ côi đã lâu, đơn độc trong căn nhà lẻ loi này, biết nương tựa vào ai?

Sĩ Mệnh cười khổ:

- Vậy cô nương muốn ta phải làm gì?

Nàng nhớ lại lời của Trình lão là Tây Môn bá mẫu có một người chị ruột lấy chồng ở Nam Bình, Phúc Châu, liền ấp úng nói:

- Tiệp nữ chỉ còn một vị đại biểu đi ở Nam Bình. Bà ta có nhũ danh là Lâm Mỹ Phụng, lấy chồng làm huyện lệnh.

Sĩ Mệnh từng nghe đại sư huynh nói mình còn có một dì ở Phúc Châu, cũng có tên như vậy. Chàng không chắc lắm nhưng chẳng thể bỏ rơi nàng thôn nữ này. Nếu nàng ta quả thực là biểu muội của mình thì sao? Chàng quyết định đưa nàng thôn nữ đi Phúc Châu để kiểm chứng lai lịch. Đã có chủ ý, Sĩ Mệnh điềm đạm nói:

- Được! Tại hạ đồng ý hộ tống cô nương đi Nam Bình. Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh, xin hỏi phương danh của cô nương?

Bội Linh mừng rỡ đáp:

- Tiểu muội họ Giả tên Linh.

Theo kế hoạch định sẵn, Dương Tiểu Hào giả đồ quên tuần mã lại. Sĩ Mệnh không biết, cười bảo:

- Cô nương có biết cưỡi ngựa không? Gã côn đồ kia đã để lại con ngựa tốt.

Thực ra, đấy chính là ngựa của Bội Linh. Nàng gật đầu rồi chạy vào trong, thu xếp hành lý, lòng ngậm ngùi chia tay với những y phục đẹp của mình, gói ghém ba bộ áo vải thôn nữ xấu xí.

Sĩ Mệnh bỗng hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương bỏ cả nhà cửa và ruộng hoa mà không tiếc sao?

Bội Linh nhoén miệng cười:

- Đây nào phải tài sản của cha mẹ, tiện nữ chỉ là người làm mướn, lãnh việc trông coi và chăm sóc mà thôi. Tiện nữ đi rồi, họ sẽ mướn người khác.

Sĩ Mệnh gật đầu, dẫn con ngựa hồng kia lại cho Giả Linh. Động Đình long nữ đã uống thuốc tán công nên chẳng cần phải giả vờ cũng lộ rõ vẻ yếu đuối của mình. Nhờ vậy mà Sĩ Mệnh chẳng hề ngờ vực gì cả. Hai người lên ngựa, đi về hướng đông. Lúc này Dương Tiểu Hào đang ẩn nấp trong rừng, thấy kế hoạch đã thành công, gã đắc ý vỗ bụng cười dài :

- Giờ đã giao được Linh sư muội vào tay Sĩ Mệnh, lão gia có thể thông thả theo sau. Với năm ngàn lượng bạc trong túi, tha hồ vui thú. Gã đi sâu vào trong, tìm ngựa của mình rồi xóa lớp hóa trang, bám theo hai người kia. Còn Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm thì sao? Nàng đuổi theo Sĩ Mệnh đến Động Đình Hồ. Khi nghe nói có chàng thư sinh tuổi gần ba mươi trở thân công, tiêu diệt thủy quái, nàng đoán ngay đó là tình quân của mình. Lại nghe chuyện chàng đã từ chối hôn sự với Động Đình long nữ, Tiểu Phàm vô cùng hoan hỷ và tự hào. Nàng đến được Trường Sa thì bọn khát cái báo rằng Sĩ Mệnh đã đi về hướng tây nam trước đó một ngày. Tiểu Phàm bức bối, khởi hành ngay. Nhưng vừa ra đến cửa nam thành, nàng đã bị một toán sáu người chặn lại. Tiểu Phàm ngạc nhiên nhận ra tổng quản của Dư gia trang là Đường Hải Lam. Đường lão vội nói:

- Trang chủ sợ tiểu thư gặp cường địch dọc đường nên phái bọn lão phu theo sau, âm thầm hộ tống.

Nhưng nay tiểu thư đi về phía nam là dẫn thân vào chốn hiểm nghèo. Huyết Y môn và Hồng Bào tôn giả rất lợi hại, bọn lão phu tự lượng không địch lại nên phải xuất đầu lộ diện để can ngăn.

Tiểu Phàm ngang ngạnh đáp :

- Nay ta với Tây Môn công tử đã có đính ước hôn nhân. Nếu quả là miền nam rất nguy hiểm thì ta lại càng phải đến giúp chàng một tay. Đường lão có sợ gì cứ đưa thủ hạ về đi .

Đường lão tổng quản biết tính nàng bướng bỉnh, chẳng biết sợ ai nên bối rối thưa:

- Nếu tiểu thư đã quyết tâm, lão phu cũng xin liều mạng theo hầu. Nhưng tiểu thư phải cải nam trang mới mong an toàn mà gặp được Tây Môn thiếu gia.

Nàng công nhận lão có lý bèn dịu giọng:

- Đường lão bàn rất phải. Vậy hãy mau giúp ta cải dạng.

Đường Hải Nam sai một gã có thân hình nhỏ bé, tương tự như Tiểu Phàm trở vào thành mua vài bộ y phục nam nhân. Sau đó, lão cùng bốn người kia đưa tiểu thư vào rừng để dịch dung. Chỉ ba khắc sau, Tây hồ tiên nữ đã trở thành một chàng công tử tuổi đôi mươi rất anh tuấn. Nàng nhìn vào chiếc gương con, hài lòng khen ngợi:

- Không ngờ Đường lão lại có tài hóa trang siêu phàm như vậy !

Đường lão tổng quản khoan khoái nói vài lời khiêm tốn. Bỗng Tiểu Phàm hỏi thêm:

- À, năm gã gia nhân này ở đâu ra mà ta không hề biết ?

Đường lão cười bí ẩn:

- Họ là những cao thủ phụ trách bảo vệ những hiệu buôn của trang chủ được rút về tham gia bảo vệ tiểu thư. Họ mang ơn trang chủ nên đều tự nguyện mang họ Dư. Tiểu thư cứ gọi là Dư Nhất, Dư Nhị, Dư Tam, Dư Tứ và Dư Ngũ.

Lão vừa nói vừa chỉ từng người, năm gã lần lượt cúi chào, thái độ rất cung kính nhưng sắc diện lạnh như tiền. Dư Tiểu Phàm nóng lòng muốn khởi hành ngay nên không để ý gì, nàng mỉm cười gật đầu với họ rồi thúc giục nên đường. Trưa ngày rằm, đoàn người đến Thiệu Dương. Tiểu Phàm tìm ngay bọn hóa tử để hỏi thăm. Chúng kể rằng có chàng thư sinh họ Tây Môn đã vào thành, lên Hồng Phát đại tửu lâu. Chàng

khống chế Hồng Bào tôn giả nhưng không giết lão ma mà lại quay ngựa đi về hướng đông bắc, có lẽ chàng ta trở lại Trường Sa. Tiểu Phàm giật giữ nói:

- Không phải! Nếu chàng quay về Trường Sa thì bọn ta đã gặp trên đường.

Đường tổng quản là người lão luyện trên giang hồ nên hỏi lại rất kỹ. Lão cười bảo:

- Hôm ấy trời tối, chắc thiếu gia đến trấn Nguyên Giang qua đêm. Chúng ta cứ đến đấy điều tra sẽ rõ.

Quả nhiên, bọn ăn mày ở trấn Nguyên Giang xác nhận rằng có một người như vậy đã vượt sông Nguyên đi về hướng đông, có điều chàng ta không đi một mình mà mang theo một nàng thôn nữ tuyệt đẹp. Tiểu Phàm choáng váng, nghe máu ghen xông lên tận óc Nàng đau lòng đến nỗi lệ tuôn mau. Gã khát cái ngơ ngác không hiểu vì sao chàng công tử đẹp trai này lại mau nước mắt như vậy? Đường Hải Nam cảm ơn gã hóa tử, chờ gã đi khỏi mới an ủi Tiểu Phàm:

- Tây Môn thiếu gia là bậc kỳ nhân, ngay Động Đình long nữ còn không màng tới, lẽ nào lại say mê một thôn nữ? Chắc có ẩn tình gì đây? Chúng ta cứ tìm được chàng ta là sẽ rõ.

Tây hồ tiên nữ tính tình bông bột như trẻ thơ, buồn đó rồi vui đó. Nàng nhoẻn miệng cười:

- Đường lão nhắc ta mới nhớ, chàng đâu phải là phường hiếu sắc.

Nàng dẫn đầu đoàn người đến bến đò sông Nguyên. Trở lại với Sĩ Mệnh, lần đầu tiên đồng hành với một nữ nhân sắc nước hương trời một đoạn đường dài, lòng không khỏi nảy sinh những cảm giác mới lạ. Tính cách của Giả Linh khác hẳn với Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm. Nàng là người nhân hậu, thường xuyên lui tới thăm nom, giao thiệp với những gia đình ngư phủ mộc mạc, nghèo nàn nên thấu hiểu được sự bần cùng, khổ sở của bách tính. Nàng cũng học được thói giản dị, chất phác của họ nên chẳng hề kiêu kỳ, xa xỉ. Tuổi thơ của nàng đầy ắp tiếng cười rộn rã khi vui đùa cùng đám tiểu đồng áo rách, bên sông nước Động Đình Qua tuổi cập kê, nàng trở thành nàng tiên dụ hiền, xinh đẹp của hàng vạn đứa bé trong vạn chài. Chúng quần quít lấy nàng để được chăm sóc dạy bảo. Ngược lại, Bội Linh nhờ vậy mà vẫn giữ được nét trẻ thơ cho đến tuổi hai mươi hai. Trình phu nhân mất sớm nên nàng thay mẫu thân chăm sóc cha già. Bội Linh quán xuyến trong ngoài và có thể làm được mọi việc như một thiếu nữ dân dã, nghèo hèn. Do vậy, khi đóng vai thôn nữ nàng không hề ngượng ngập. Trên đường thiên lý, Bội Linh lặng lẽ chăm sóc Sĩ Mệnh như một người vợ hiền cần mẫn. Chàng ăn chay thì nàng cũng ăn chay. Đôi mắt chứa chan yêu thương và nụ cười thơ dại của nàng đã dần dần thấm vào hồn Sĩ Mệnh. Hình bóng kiều diễm, sinh động của Tây hồ tiên nữ vẫn đậm nét, nhưng cạnh đấy giờ đây thấp thoáng bóng dáng cô thôn nữ Giả Linh. Sĩ Mệnh tự cười mình, nhớ đến câu "anh hùng nan quá mỹ nhân quan", Chàng học Đạo từ nhỏ, lòng ham muốn sắc dục rất mờ nhạt, nhưng duyên phận đẩy đưa chàng liên tiếp tạo ngộ hai tuyệt đại mỹ nhân của thế gian, khiến lòng quân tử xao xuyến. Sĩ Mệnh không hề có chút kinh nghiệm nào trong tình trường nên chẳng thể biết mình có yêu hai nữ nhân này không? Họ đến với chàng như làn gió xuân mát mẻ và chàng biết ơn điều ấy. Thói quen giới sắc, thanh tâm đã ngăn cản sự nảy nở của một tình yêu toàn vẹn. Sau năm ngày bốn hành, hai người đã xích lại gần nhau thêm một bước. Ruộng đồng cỏ cây xanh tốt hẳn lên nhờ những cơn mưa hạ, khiến lòng người thư thái, cởi mở. Họ cùng nhau thưởng thức phong cảnh dọc đường, vui vẻ nói cười. Bội Linh mừng rỡ nhận ra vị hôn thê của mình chẳng phải là một đạo sĩ trang nghiêm, tẻ nhạt. Một hôm, Bội Linh ước hỏi:

- Tiểu nữ còn có một biểu di tên Lâm Bích Hà. gả cho hình bộ thượng thư Tây Môn Thường. Công tử cũng họ Tây môn vậy có biết quan hình bộ hay không?

sĩ Mệnh nghe nói, đoán chắc Giả Linh là biểu muội của mình chàng buồn bã đáp :

- Té ra cô nương lại là chỗ thân thích. Phu thê thượng thư chính là song thân của ta.

Chàng bèn kể lại vụ huyết án năm xưa và việc mình đang truy tầm hung thủ.

Bội Linh vui mừng khôn xiết, thổ lộ:

- Tiểu muội xin ra mắt biểu huynh !

Mối dây quyến thuộc càng khiến họ gần nhau hơn.

Đầu tháng tám, hai người vượt sông Cẩm, đêm ấy, trọ lại ở khách điểm bên bờ đông thuộc trấn Vĩnh Phong. Cũng đêm ấy, trong bữa trà khuya Bội Linh e lệ hỏi:

- Biểu huynh đã hai mươi bảy tuổi, sao không tính đến chuyện lập gia thất để họ Tây Môn sớm có người nối dõi?

Sĩ Mệnh thực thà đáp:

- Tiểu huynh đã đính ước với Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm. Có lẽ sau khi báo xong mối huyết cừu sẽ nhờ đại di đem sính lễ đến Hàng Châu hỏi cưới.

Chàng vừa nói vừa nhìn ra song cửa nên không nhận thấy vẻ bàng hoàng, đau đớn của Bội Linh. Động Đình long nữ nghe lòng tan nát, cố gượng cười ngồi nán thêm một lúc rồi trở về phòng riêng. Sáng hôm sau, Sĩ Mệnh thức giấc, rửa mặt xong liền sang gọi biểu muội lên đường. Nào ngờ giai nhân đã biệt tăm, chỉ để lại tờ hoa tiên thấm đầy nước mắt.

”Biểu huynh nhâ giám!

Tiểu muội chính thực là Động Đình long nữ Trình Bội Linh, biểu muội của chàng và cũng là người được song thân hai bên tác hợp lương duyên, từ hơn hai mươi năm trước. Nay biểu huynh đã có ý trung nhân, tiểu muội không tiện xen vào, nên đành bỏ đi. Mảnh ngọc bội này xin hoàn lại, xem như hôn ước cũ không hề có. Cầu chúc biểu huynh và Dư cô nương được hạnh phúc.

Bội Linh tái bút.”

Sĩ Mệnh cầm mảnh ngọc bội đặt dưới lá thư lên xem xét. Bốn chữ kia chính là tên của chàng và mặt sau khắc chữ song hỷ. Sĩ Mệnh thần thờ suy nghĩ, không ngờ rằng mình lại có vị hôn thê từ thuở ấu thơ. Chàng đoán rằng mình cũng phải có một mảnh ngọc bội tương tự có khắc tên Trình Bội Linh. Nhưng sao hai mươi năm nay chàng không hề nhìn thấy hay nghe ân sư nhắc đến? Sĩ Mệnh quyết định đến Nam Bình thăm đại di và hỏi xem bà có biết cuộc hôn ước này hay không? Chàng thanh toán xong tiền trọ rồi khởi hành. Không có nàng thôn nữ dịu dàng xinh đẹp bên cạnh,

Sĩ Mệnh chợt thấy đơn độc và trống vắng vô cùng. Ánh mắt, nụ cười cùng bóng dáng mềm mại của Động Đình long nữ như chập chờn trong tâm tưởng. Sĩ Mệnh thở dài tự hiểu rằng nàng đã đem theo cả trái tim mình. Chàng cảm thấy mình có lỗi vì đã vội vàng đính ước với Tiểu Phàm. Cuối cùng, chàng tự an ủi mình rằng cả hai nàng đều là bậc anh thư chắc sẽ đủ rộng lượng để dung nhau. Sĩ Mệnh mỉm cười, nhớ lại lời dạy của Thiên Hạc chân nhân. Quả thật tình nghiệp của chàng quá nặng, mới hạ sơn hơn tháng đã vương vẩn với hai tuyệt đại hồng nhan. Cho rằng số kiếp đã vậy, chàng an nhiên chấp nhận, chẳng cưỡng lại làm. Năm ngày sau, Sĩ Mệnh đến thành Ninh Đức, thuộc địa phận Phúc Kiến. Trời đã quá ngọ, chàng ghé vào phạn điểm trong thành dùng cơm. Hôm nay may sao trời quang mây tạnh, từ tầng ba của tòa đại tửu lâu này có thể thấy được bóng dáng xanh mờ của núi VÔ Di sơn ở hướng

đông bắc. Sĩ Mệnh đã nghe danh thắng cảnh này từ lâu, định bụng sẽ ghé thăm xem có hơn được dãy Hoàng sơn hay không?

Ăn xong vài chén cơm, chàng ngồi nhâm nhi bình rượu nhỏ, nghe lòng nhung nhớ bóng giai nhân. Bỗng có hai người đội nón rộng vành sùm sụp bước đến, ngồi xuống trước mặt chàng. Họ khẽ hất vành nón lên và cất tiếng:

- Anh em lão phu không ngờ lại được hạnh ngộ công tử ở nơi này.

Sĩ Mệnh nhận ra họ là Thiên Lý Nhân La Thiện Huy và Xuyên vân nhân Hồ Gia Cư. Chàng đã gặp họ ở Nam Xương, trong trận chiến với bọn sát thủ Bành Hồ. Chàng mỉm cười hỏi:

- Nhị vị là bộ đầu của phủ Giang Tây, đến Phúc Kiến chắc hẳn vì công cán?

Thiên Lý Nhân buồn rầu đáp:

- Công tử đoán không sai. Bọn lão phu đang truy tung bọn hung thủ Bành Hồ. Mười ngày trước, chúng đã bất ngờ tập kích Từ gia trang. Giang Tây truy mệnh thương và hơn trăm người nữa đều thảm tử, tài sản bị cướp sạch. Thủ đoạn của chúng cực kỳ tàn nhẫn, cả mười mấy đứa tiểu đồng tóc để chỏm cũng không thoát chết.

Sĩ Mệnh giật mình kinh hãi, nghe lửa giận bốc lên ngàn ngút. Dù định lực thâm hậu nhưng chàng không thể cầm lòng khi nghe nói cả bọn tiểu hài vô tội cũng bị giết. Niềm căm phẫn khiến đôi mắt chàng chói lọi và gương mặt lạnh lùng như tảng băng đá. Xuyên vân nhận dù là tay từng trải tử sinh cũng phải rợn người trước sát khí của Sĩ Mệnh, lão gương cười hỏi:

- Vậy công tử đến Phúc Kiến vì mục đích gì?

Chàng hít một hơi dài, phục hồi vẻ mặt hiền hòa, điềm đạm đáp:

- Tại hạ đang trên đường đến Nam Bình để thăm đại di.

Sĩ Mệnh hỏi lại:

- Nhị vị đã dò la ra tung tích của bọn hung thủ hay chưa?

Vừa lúc bọn tiểu nhị đem thêm chén bát và vài món mặn. Chờ chúng đi khỏi, La Thiện Huy hạ giọng:

- Anh em lão phu đã khổ công truy lùng, bám theo dấu vết bọn hung thủ và lần đến vùng Ninh Đức này. Có khả năng rằng bọn sát thủ ẩn nấp trong một trang trại ở ngoại thành phía tây. Tuy nhiên, đây lại là cơ ngơi của Lưu Cẩm, được thiên tử khâm ban "Đan thư thiết khoán", nên quan quân không vào được. Dù Lưu Cẩm đã tạ thế từ lâu nhưng vây cánh của lão trong triều còn rất mạnh. Ngay bản thân phủ doãn Phúc Kiến đương nhiệm cũng là người do lão tiến cử. Chính vì vậy mà các công sai phải nuốt hận trở về. Anh em lão phu cùng Giang Tây truy mệnh thương Tử Thanh Sơn là chỗ sinh tử chi giao nên định liều mạng vào hổ huyết do thám một phen.

4. Sơn Hạ Cửu Cuồng Sư -thành Nội Phòng Nghĩa Sĩ

Sĩ Mệnh dù căm phẫn trước hành vi tàn ác của bọn hung thủ nhưng lại không muốn dẫn thân vào ân oán giang hồ. Chàng nóng lòng muốn gặp đại di để biết thêm về thân thế nên cáo từ đi Nam Bình. Giữa canh hai chàng mới đến nơi. Xuất hiện lúc này e hơi đường đột, Sĩ Mệnh vào khách điểm qua đêm, đợi sáng ra sẽ đến bái kiến đại di và di trượng. Tắm gội và ăn uống xong, theo thói quen chàng ngồi nhập định hành công. Bỗng thánh giác tinh tường của chàng nghe được tiếng thì thầm bên kia vách.

- Bỗng hộ pháp ! Chẳng lẽ lão quỷ say kia lợi hại lắm hay sao mà Tam Hoàn bang chúng ta phải cử đi đến năm mươi cao thủ hạng nhất?

Một giọng già nua đáp lại :

- Người quả là kẻ kiến văn nông cạn. Thiết Diện cuồng sư là một trong Ngũ đại hung thần của võ lâm Trung Nguyên, bản lãnh rất cao cường, thần lực chẳng kém gì Hạng Võ thuở xưa. Lão ta lại là người duy nhất biết đường dẫn đến Ngũ Hành cung, nơi cất giấu võ học tuyệt thế và vàng bạc châu báu. Giáo chủ truy lùng lão Chung Đối Nguyệt này đã hơn hai năm. Đêm nay, bất cứ giá nào cũng phải bắt sống cho được họ Chung.

Sĩ Mệnh nghe nhắc đến Tam Hoàn bang lòng vô cùng phấn khởi, quyết không bỏ qua cơ hội điều tra. Chàng mở bọc hành lý khoác vào bộ trường bào lam thẫm và lấy khăn拭 mặt lại. Chàng ngồi chờ đợi và suy nghĩ cách giữ kín lai lịch. Trước thế lực hùng mạnh của Tam Hoàn bang, chàng không thể sớm lộ mặt được. Nghĩ đến pho Hạc Vũ kiếm pháp do ân sư mới sáng tạo trong những năm cuối đời, chàng rất an tâm. Trước đây, Thiên Hạc chân nhân nổi danh vũ nội bằng pho Toàn Chân thập bát thức Nhưng cho đến lúc qua tuổi bát tuần, ông lại tự nghĩ ra pho kiếm mới. Hạc Vũ kiếm pháp khác hẳn Toàn Chân kiếm pháp từ hình thức đến kiếm ý. Chưa ai trong võ lâm được thấy qua nên chàng không sợ đối phương lần ra xuất xứ. Gần cuối canh ba, bọn Tam Hoàn bang khởi hành. Chúng vượt tường khách điểm, đi về hướng rừng VỖ Di sơn ở phía bắc thành. Sĩ Mệnh như cánh dơi bám theo không rời. Năm mươi cao thủ bị mặt đều có khinh công nhanh nhẹn, chúng tỏ bản lãnh của chúng rất lợi hại. Sĩ Mệnh thầm lo cho lão Thiết Diện cuồng sư kia. Đêm nay không mưa nên ngàn sao lấp lánh, soi rọi bóng dáng của ba sáu ngọn núi trong dãy VỖ Di. Chàng ngưỡng mộ thắng cảnh này từ lâu, tiếc rằng giờ là ban đêm nên không thể thưởng thức được vẻ đẹp kỳ tú của ngọn danh sơn. Cách chân núi không xa có một tòa nông xá nhỏ. Nơi ấy chính là mục tiêu của bọn Tam Hoàn bang. Năm mươi cao thủ vây chặt bốn bề, tay lăm lăm trường kiếm, vai khoác những vòng dây thừng. Một tên sơ ý đạp gãy cành cây khô, lập tức trong trang phát ra tiếng quát vang như sấm:

- Bọn tiểu tặc nào đây?

Mười mấy ngọn đuốc được đốt lên và lão hộ pháp Tam Hoàn bang cười ha hả:

- Có cố nhân đến thăm sao Chung lão đệ quát tháo như vậy?

Từ trong căn nông xá, một người vạm vỡ xách côn sắt bước ra. Đó là một đại hán tuổi độ ngũ tuần, đầu cao trọc, mặt sạm đen. Lão mặc chiếc áo da không tay bó sát, để lộ những bắp thịt cuộn cuộn trông rất uy mãnh. Làn môi mỏng dính lại hằn lên nét tàn nhẫn và đôi mắt xéch kia chói lọi. Toàn thân lão tỏa ra sát khí hùng hực như ác thú. Sĩ Mệnh ngạc nhiên trước dung mạo và tuổi tác của Thiết Diện cuồng sư Chung Đối Nguyệt. Hơn mười năm trước, họ Chung mới tứ thập mà đã xếp vào hàng ngũ võ lâm hung thần thì quả là khó hiểu? Bốn người kia hiện đều đã ở tuổi lục, thất tuần. Cuồng sư thấy chỗ ở của mình đã bị vây chặt, lão cười nhạt:

- Các hạ là ai mà dám xưng cố nhân của Chung mỗ?

Lão hộ pháp liền ngâm nga: “Phượng hoàng đài thượng phượng hoàng du, phượng khứ dài không giang tự lưu.”

Thiết Diện cuồng sư cười kháy:

- Té ra là Phượng Hoàng đài chủ Tướng Thanh Ngưu ở Kim Lăng. Nhưng xem ra lão đã bán mình cho ai rồi thì phải?

Nghe giọng mỉa mai, Tướng Thanh Ngưu hổ thẹn cổ dụi giọng:

- Tam Hoàn bang chủ là bậc kỳ nhân tuyệt thế, lại hết lòng mời mọc nên lão phu đành đem chút tài học ra phò tá người an định võ lâm.

- Vậy đêm nay đài chủ mang bọn âm binh này đến đây với mục đích gì? - Bổng bang chủ khao khát hiền tài như ruộng mong mưa. Nghe nói Chung lão đệ ẩn cư chốn này nên sai lão phu đi mời về làm khách khanh, cùng nhau tạo phúc cho giang hồ.

Thiết Diện cuồng sư ngửa cổ cười cuồng ngạo :

- Tại hạ là kẻ thô莽, suốt ngày chìm trong men rượu, coi danh lợi như phù vân. Tướng lão hãy về bảo quý bang chủ tìm người khác vậy.

Sĩ Mệnh nghe trong tiếng cười phảng phất mối thương tâm nào đó. Chàng bất giác sinh lòng mến mộ lão hung thần khảng khái này. Tướng Thanh Ngưu trở giọng:

- Lão đệ không muốn hợp tác với Tam Hoàn bang cũng được, nhưng xin hãy cho mượn họa đồ Ngũ Hành cung.

Cuồng sư quát mắt:

- Chung mỗ hành tẩu giang hồ từ năm mười bảy tuổi, chưa hề biết sợ là gì. Chút thanh danh của lão chẳng thể dọa được ta đâu.

Dứt lời, lão vung thanh thiết côn đánh liền. Phượng Hoàng đài chủ cử chưởng đón chiêu rồi quát thủ hạ xông vào. Thần lực của cuồng sư đáng gọi là kinh thể hãi tục.

Cây côn sắt nặng nề kia như trận cuồng phong giáng vào màn lưới kiếm. Chỉ chiêu đầu đã có ba thanh trường kiếm bị chấn gãy, kèm theo tiếng rên la thảm khốc. Bọn hắc y kinh hãi dạt ra, dùng phép du dấu thay nhau tấn công. Nhưng Chung Đối Nguyệt có lối đánh cực kỳ liều mạng, lão lao đến bất kể thân mình, chiêu thức đơn giản nhưng mãnh liệt và chuẩn xác. Lại thêm bốn tên nữa gào lên rồi gục ngã.

Lão hộ pháp họ Tướng vội tham chiến để tránh thương vong cho đồng đảng. Lão đỡ pho Phượng Hoàng thần chưởng lừng danh, đảo lộn trên đầu cuồng sư mà giáng chưởng xuống. Chiến thuật này đã khiến Chung Đối Nguyệt phải lúng túng. Sau bốn lần dùng đơn chưởng đỡ chiêu, họ Chung nghe khí huyết nhộn nhạo. Lão cầm haken găm vang, xông vào hàng ngũ bọn hắc y. Cuồng sư bám chặt lấy các đối thủ, hạ sát và dời chỗ rất nhanh để tránh được sự tấn công trên cao của Phượng Hoàng đài chủ. Lúc đầu, phương thức này

rất hữu hiệu, giúp lão giết thêm được vài tên nữa. Nhưng sau đó, bọn hắc y khôn ngoan hơn, liên thủ chặn đứng Thiết Diện cuồng sư lại

Tướng Thanh Ngưu thừa cơ giáng xuống mười mấy đạo chưởng phong mãnh liệt. Cuồng sư cắn răng vùng tả thủ chống đỡ, máu miệng trào ra ứ đọng. Bọn bang chúng Tam Hoàn bắt đầu sử dụng đến những sợi dây thừng để bắt sống đối phương. Ba mươi sợi dây thông lưng lao đến tới tấp. Chung Đối Nguyệt nào phải kẻ tầm thường, lão ôm côn lăn tròn trên mặt đất, đập gãy liền mười mấy lóng xương chân.

Phượng Hoàng đài chủ động sát khí bốc lên cao rồi bủa lưới chưởng xuống, chấp nhận giết oan cả mấy tên thủ hạ. Cuồng sư đâu ngờ họ Tướng lại tàn độc như vậy nên đã trúng một đòn vào vai hữu, thanh côn sắt rời khỏi tay. Lão giận dữ bật dậy, múa tít song quyền lao về phía Tướng Thanh Ngưu. Đài chủ cười nhạt, cử chưởng đỡ chiêu. Chung Đối Nguyệt học thêm một ngum máu nữa nhưng cũng đẩy lùi được đối phương ba bước. Tướng lão tắc thở kinh hãi trước thần lực của cuồng sư. Nhưng mấy vòng dây đã bay đến, khóa được hai tay họ Chung. Cuồng sư quát vang như sấm, giật mạnh đầu dây, kéo hai gã hắc y về phía mình và vùng cước đá vào ngực. Chúng rú lên đau đớn, vắng xa hơn trượng. Tiếc rằng đó là chiến tích cuối cùng của Thiết Diện cuồng sư. Thêm bảy, tám vòng dây nữa đã chụp vào cổ và thân thể lão Bọn hắc y hợp lực kéo căng đầu dây vì e sợ thần lực của họ Chung. Cuồng sư vùng vẫy, gào thét như mãnh thú nhưng chỉ hoài công. Bỗng lão xuôi tay, không phản kháng nữa mà ngạo nghễ nói :

- Tướng Thanh Ngưu! Lão tướng trời được ta là có thể lấy được họa đồ ư? Lão nhầm rồi! Chung mỗ thà chết chứ không bao giờ để phường gian ác lấy được tuyệt học Ngũ Hành cung. Nó hiện đang nằm ở trong đầu ta đây này!

Nói xong, lão ngửa mặt lên trời, sa lệ khấn thầm:

- Tây Môn đại nhân! Tại hạ thụ mệnh mà không làm tròn trọng trách, đành đem cái chết đền ơn tri ngộ .

Lúc đầu, Sĩ Mệnh cho rằng bọn Tam Hoàn bang không dám giết cuồng sư, mà chỉ bắt sống lấy họa đồ. Vì vậy, chàng ẩn nhẫn không can thiệp, chờ chúng đắc thủ xong thì sẽ theo dõi đến tận sào huyệt. Nào ngờ Chung Đối Nguyệt kiên cường, bất khuất, thà chết chứ không chịu sống thừa. Lại nghe nhắc đến Tây Môn đại nhân nào đó, chàng chấn động tâm can, từ đỉnh cây cao lao vút xuống. Thanh Tam Tiết kiếm lập tức chặt đứt mười mấy sợi dây chằng, trả tự do cho cuồng sư. Chung Đối Nguyệt mừng rỡ, nhảy đến đập chết hai gã hắc y. Sĩ Mệnh quan sát kiếm pháp bọn Tam Hoàn, biết chúng chính là các sát thủ đảo Bành Hổ nên sát bốc lên ngàn ngạt. Tổng cộng đã có hơn hai trăm người của Từ gia trang bị chúng sát hại, cả những đứa bé thơ ngây. Sĩ Mệnh động nộ, hóa thành ánh chớp bạc bay về phía lão hộ pháp Tam Hoàn bang. Chàng biết rằng có giết được lão ta thì bọn hắc y kia mới chịu rút lui.

Phượng Hoàng đài chủ nổi danh võ lâm đã mấy chục năm nay, cơ trí và bản lãnh đều hơn hẳn Ngũ đại hung thần, nay dù bị bất ngờ vẫn ung dung cử chưởng đón chiêu. Lão chỉ sai lầm ở một điểm rằng đối phương đã dùng đến phép ngự kiếm. Kiếm khí xé toang màn chưởng kinh, ập đến như cơn lốc, liếm vào cơ thể Tướng Thanh Ngưu.

Cũng may, Tướng lão ma phản ứng cực kỳ thần tốc, lập tức ngã ngửa người, đẩy mạnh song cước, lướt trên mặt cỏ, rời khỏi vùng nguy hiểm. Nhưng lão cũng bị Tam Tiết kiếm rạch mấy đường sâu hoắm trên ngực, bụng và đùi, máu tuôn xối cả. Thanh Ngưu đau đớn và khiếp sợ, ra lệnh rút quân và đào tẩu ngay. Toán bang chúng Tam Hoàn thấy đại hộ pháp không chịu nổi một chiêu của kẻ lạ mặt, chúng sợ khiếp vía lẫn cả vào bóng đêm. Sĩ Mệnh định bám theo nhưng thấy Thiết Diện cuồng sư lão đảo vì thương thế, chàng đành bỏ ý định ấy, quay lại chăm sóc họ Chung. Sau khi được điểm huyết và truyền ít nội lực, Chung Đối Nguyệt tỉnh lại. Lão trầm giọng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào và vì sao lại cứu tại hạ?

Sĩ Mệnh biết lão nghi ngờ mình cũng âm mưu chiếm đoạt tẩm họa đồ Ngũ Hành cung nên rất e ngại, chàng cười đáp:

- Tại hạ có thù riêng với Tam Hoàn bang nên mới xuất thủ chứ không phải vì muốn cứu các hạ. Nếu thương tích của các hạ không nặng lắm thì tại hạ xin cáo từ .

Nghe giọng nói, họ Chung biết chàng còn trẻ. Lão kinh ngạc nhưng yên tâm hơn. Cuồng sư cười khổ :

- Giang hồ hung hiểm, gian trá phi thường, tại hạ chẳng thể mất cảnh giác được. Dù lòng dạ các hạ như thế nào thì Chung Đối Nguyệt cũng xin lấy tạ ơn cứu mạng.

Lão sụp xuống lạy ba lạy. Sĩ Mệnh bước tránh sang một bên rồi điềm đạm bảo :

- Chung các hạ bất tất phải nhắc đến chuyện ân nghĩa. chỉ cần trả lời tại hạ một việc là đủ.

Chung Đối Nguyệt là một tay lão luyện giang hồ nên đáp ngay:

- Nếu việc ấy không liên quan đến tám họa đồ Ngũ Hành cung thì tại hạ chẳng dám từ nan.

Sĩ Mệnh thầm khen, gật đầu nói:

- Tại hạ chỉ muốn biết lúc này các hạ đã khẩn vãi vị Tây Môn đại nhân nào vậy?

Cuồng sư chấn động, suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Nếu các hạ thực tâm muốn biết việc ấy thì hãy theo tại hạ đến một địa phương khác. Nơi đây không còn là chỗ an toàn nữa rồi.

Nói xong, lão đứng lên, lão đảo bước đi, Sĩ Mệnh vội đưa lưng ra:

- Các hạ thọ thương, không nên cử động nhiều. Cứ chỉ đường để tại hạ công đi.

Cao thủ võ lâm tối kỵ việc quay lưng trước mặt người khác. Chỉ một cái điểm nhẹ vào tử huyệt là mạng vong. Cuồng sư chợt hiểu chàng trai bịt mặt này không có cái tâm tàn ác, lão vững dạ trèo lên. Chung Đối nguyệt là người có thân hình khôi vĩ, chắc nịch, nặng đến gần một trăm năm chục cân, thế mà Sĩ Mệnh vẫn lướt nhanh như gió khiến cuồng sư càng hết lòng khâm phục, tự hỏi chàng là đệ tử của bậc cao nhân nào. Lạ thay, Cuồng sư lại chỉ đường cho Sĩ Mệnh trở vào thành Nam Bình. Qua nhiều đường ngang ngõ tắt, hai người có mặt ở phía sau một tòa dinh thự. Nơi đây có chiếc cổng nhỏ. Cuồng sư tuột xuống, cầm vòng cửa đập nhẹ bảy cái. Không lâu sau, có tiếng bước chân người bước ra. cẩn thận hỏi nhỏ:

- Ai đấy?

Cuồng sư hạ giọng:

- Đại ca. tiểu đệ đây.

Cánh cửa hé mở cho hai người bước vào. Dưới ánh đèn lồng, Sĩ Mệnh thấy một lão già áo xanh, tóc bạc, râu dài, ăn mặc như viên tổng quản của một nhà quyền quý

Lão có vẻ bất ngờ khi thấy cuồng sư mang về một người bịt mặt. Lão hỏi ngay:

- Chung đệ, vị này là ai?

Cuồng sư mỉm cười:

- Có thể chàng công tử đây chính là người mà đại ca đang mong đợi đấy.

Lão già áo xanh thoáng biến sắc, quay lưng dẫn đường, cước bộ dường như nhanh hơn lúc đi ra. Ba người đi xuyên qua vườn hoa. đến hậu viện của tòa dinh thự, bước vào một phòng lớn. Lão già khép cửa lại rồi đốt cả năm ngọn trên giá nến. Dường như tiếng ho của lão là ám hiệu nên lát sau có thêm hai người đẩy cửa bước vào. Đó là một nữ nhân tuổi ngũ tuần có thân hình mập mạp, da trắng muốt. Mặt bà hiền lành, phúc hậu, chẳng có vẻ gì là biết võ công. Người kia thì trái lại, gầy không gầy ốm nhưng người mỏng mảnh, ánh mắt âm trầm, mờ tối nhưng chiếc miệng rộng và đôi môi mỏng dính chứng tỏ một bản chất tàn nhẫn lạnh lùng. Cả bốn người lặng lẽ ngồi xuống quanh chiếc bàn đen bóng. Sĩ Mệnh cũng thản nhiên ngồi theo. Chiếc ghế mà họ chừa lại cho chàng ở giữa lão nhân tóc bạc và hán tử miệng rộng. Chàng vừa an tọa thì họ nhất tề gác tay lên thành ghế sau lưng. Sĩ Mệnh biết rõ những ngón tay kia đang nhắm vào sáu đại huyệt trên vai mình. Họ dồn chân khí đến mức chót nên đã vô tình lay động màn cương khí hộ thân của Sĩ Mệnh. Với năm thành Hồn Nguyên khí công, chàng đủ sức bảo vệ được thân mình nên không hề lo sợ. Thiết Diện cuồng sư đã nắm chắc cục diện, mỉm cười bảo:

- Tại hạ chẳng phải là người có lòng lang dạ sói, lấy oán báo đức. Có điều câu hỏi của các hạ đã chạm đến một bí mật trọng đại của anh em tại hạ. Vì vậy, mong

các hạ lột khăn và thành thực khai báo lai lịch.

Sĩ Mệnh có công phu hàm dưỡng rất thâm hậu, tính tình lại rộng rãi, phóng khoáng, nên không hề bị khích nộ. Chàng đưa tay lột khăn che mặt, hòa nhã nói:

- Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh, di cô của hình bộ thượng thư Tây Môn Thường.

Bốn người kia biến sắc, chăm chú quan sát gương mặt của chàng. Lão nhân tóc bạc vẫn chưa chịu rút bàn tay chết chóc của mình về. Lão dịu giọng hỏi :

- Công tử có gì để chứng minh không?

Sĩ Mệnh nhớ đến màn ngọc bội mà Trình Bội Linh đã để lại Chàng lấy ra đặt lên bàn:

- Chư vị có nhận ra mảnh ngọc bội này hay không?

Cuồng sư vội chụp lấy xem xét rồi hỏi lại :

- Từ đâu mà công tử lại có vật này?

- Đây là tín vật mà tiên phụ đã trao cho Động Đình long nữ Trình Bội Linh, ái nữ của Động Đình nhất bá. Nàng vì hiểu lầm mà trả lại. Còn mảnh của tại hạ đã thất lạc từ hai mươi năm trước.

Cuồng sư lộ vẻ hài lòng:

- Đúng lắm! Hai mảnh ngọc bội này do chính tại hạ làm ra. Nhưng xin hỏi công tử đến Nam Bình với mục đích gì?

- Tại hạ có một vị đại di nhũ danh là Lâm Mỹ Phụng, có chồng là huyện lệnh Nam Bình.

Nữ nhân mập mạp kia nở nụ cười hiền dịu:

- Còn một câu hỏi cuối cùng. Đó là vì sao công tử thoát chết và ở đâu trong suốt hai mươi năm qua?

Chàng bỗng có cảm tình với người đàn bà dễ mến này nên vui vẻ đáp:

- Đêm ấy tại hạ được Tuyền Vân đạo trưởng cứu mạng. ông đem tại hạ về núi Hải Bạt để nhờ Thiên Hạc chân nhân chữa trị chưởng thương. Sau đó chân nhân đã nhận tại hạ làm đệ tử.

Dứt lời, mà cương khí hộ thân phình ra. đẩy bật hai bàn tay của hai người bên cạnh. Thân hình chàng bốc thẳng lên nóc sảnh, là đà rơi xuống, chặn ngay lối ra. Sĩ Mệnh chỉnh sắc bảo:

- Tại hạ đã tỏ bày thân thế, đến lượt chư vị khai báo.

Lão nhân tóc bạc lẩm bẩm:

- Hồn Nguyên chân khí, Thiên Hạc hành không, Chẳng thể sai được!

Lão rời ghế phục xuống. Lão nhân nói với giọng hân hoan khôn xiết:

- Chúng thuộc hạ bái kiến thiếu chủ nhân.

Họ nhất tề bái kiến, lúc ngẩng lên ánh mắt đều đầm lệ. Sĩ Mệnh ôn tồn bảo:

- Tứ vị chớ đa lễ, hãy cho ta biết ngọn ngành.

Họ đứng lên, mời chàng trở lại bàn. Lão nhân nghẹn ngào kể lại:

"Bọn thuộc hạ là đồng bào huynh đệ. Con cái của dòng họ Chung ở Sơn Tây. Tiên phụ vốn là một thương gia giàu có, nắm trong tay đường dây buôn bán với nội ngoại Mông. Hai mươi năm trước, một gã lái buôn trong phủ ý thể Lưu Cẩn, đòi tiên phụ phải sang lại sanh ý, đương nhiên người không đồng ý. Lão cầu tặc Lưu Tích này liền bày độc kế, đem tang vật lén giấu vào thư phòng của Chung gia trang rồi báo quan.

Tuần phủ Sơn Tây cũng là vây cánh của họ Lưu nên lập tức cho quân vây chặt tề trang rồi lục soát. Cuối cùng, chúng tìm thấy một lá đại ý của Mông Cổ và một sổ thư từ viết bằng chữ Mông, có đóng dấu ngọc tỷ. Nội dung là phong cho gia phụ làm Bình Nam vương, có trách nhiệm chuẩn bị lương thực cho quân Mông khi họ vượt trường thành.

Với những chứng cứ ấy, lão tuần phủ hạ lệnh bắt giam toàn gia hạ ngục. Bốn anh em định chém giết quan quân nhưng lại sợ di hại đến cha già và quyền thuộc nên đành bó tay chịu trói. May mà tiên mẫu không có nhà vì đi dâng hương ở Lã Lương sơn. Nghe tin dữ, bà liền trốn biệt để lo việc kháng án. Chỉ năm ngày sau, tuần phủ Sơn Tây đã đăng đường và khép tiên phụ vào tội tư thông ngoại bang, âm mưu phản nghịch. Lão xử chém toàn gia và tịch biên tài sản. Tình cờ lúc ấy là đầu tháng bảy, thiên tử lại phát nguyên trai tịnh suốt tháng nên các án tử hình phải hoãn lại đến tháng sau. Tiên mẫu nhân cơ hội này lặn lội đến tận Bắc Kinh, tìm gặp Tây Môn thượng thư ở bộ hình để kêu oan. Ông nổi tiếng là người thông tuệ nên nhận ra ngay uẩn khúc của sự việc, đòi tuần phủ Sơn Tây mang tang chứng hồi kinh. Cuối cùng, ông đã khám phá ra tất cả đều là ngục tạo. Lựa may lá cờ là sản phẩm của Trung Nguyên. Còn dấu ngọc tỷ kia thì vuông tứ Mông Cổ đã thay từ mười năm trước. Khi đem đối chiếu với các dấu biểu của ngoại Mông trong những năm gần đây thì hoàn toàn khác hẳn. Tây Môn thượng thư liền đứng ra đàn hặc tuần phủ Sơn Tây, giải oan cho họ Chung. Vì cảm kích trước công ơn tái tạo của lệnh tôn, bốn anh em lão phu đã đến xin làm thủ hạ. Hai năm sau, nhân dịp đi Sơn Đông thăm bằng hữu, lệnh tôn đã đưa phu nhân và công tử đi theo. Thượng thư đã đến ngoạn cảnh Thái Sơn. Chính hôm ấy, một lão nhân nhỏ bé, râu tóc bạc phơ đột nhiên xuất hiện. Lão đến trước mặt phu thê thượng thư lúc nào mà anh em lão phu cũng chẳng hay. Nhưng Tây Môn đại nhân chẳng hề sợ hãi, vui vẻ sai bày trà rồi cùng lão ta đàm đạo rất tương đắc. Cuối cùng lão trao cho lệnh tôn một tấm họa đồ da dê rồi chỉ công tử mà nói: Lệnh lang có cốt cách như rồng như phượng nhưng lại không có số làm quan, y sẽ là bậc anh hùng cái thế, lưu danh với đời bằng võ nghiệp. Lão hủ xin tặng lại tấm họa đồ Ngũ Hành cung này để làm quà diện kiến. Sau này, lệnh lang sẽ có lúc phải cần đến. Nói xong, lão như làn khói mỏng phi thân lên đỉnh núi. Lệnh tôn thở dài bảo: Ngũ Hành lão nhân quả là bậc thần tiên đắc đạo! Khi hồi kinh, đại nhân bèn giao việc tìm kiếm Ngũ Hành cung cho bốn anh em lão phu. Chính vì vậy, khi lệnh tôn xuôi nam đi phát chuẩn thì bọn ta không có mặt. Lúc nghe tin dữ liền cải dạng điều tra suốt mấy năm trời. Tuy không tìm ra lai lịch hung thủ nhưng lại biết rằng công tử được một vị đạo nhân ôm lấy mà nhảy xuống sông. Hai mươi năm nay, bọn lão phu sống bằng hy vọng rằng sẽ có ngày công tử sẽ tìm đến đây để thăm đại di. Thường thì chỉ có một người ở lại đây chờ đợi, còn ba người kia sẽ lo việc điều tra tung tích kẻ thù và hạ lạc của Ngũ Hành cung. Tuy nhiên, ba tháng trước, Chung Đối Nguyệt cho rằng bí cung kia ở trong dãy VÕ Di sơn nên cả bốn người đều có mặt tại tư dinh Hà huyện lệnh.”

Sĩ Mệnh mừng rỡ nói :

- Té ra đây chính là nhà của đại di ta đây sao?
- Thưa phải, Lâm phu nhân và Hà huyện lệnh cũng phải mòn mỏi đợi trông công tử.

Sĩ Mệnh tư lự hỏi:

- Vì sao ta không hề nghe đại sư huynh Tùy Vân đạo trưởng nhắc đến các vị?

Thiết Diện cuồng sư cười đáp:

- Khi đạo trưởng và lệnh tôn biết nhau thì bốn anh em tại hạ đã rời khỏi Bắc Kinh đi tìm Ngũ Hành cung, nên không thể biết nhau.

Sĩ Mệnh hiểu ra. vui vẻ bảo:

- Các vị chưa cho ta biết đại danh của ba người còn lại?

Lão nhân bật cười:

- Bọn thuộc hạ thật là sơ xuất. Lão là Chu Đan Khâu, được đồng đạo giang hồ gọi là Hồi phong kiếm.

Nữ nhân kia tiếp lời :

- Thuộc hạ đứng thứ hai, tên gọi là TÔ Thiếu Phân, bị võ lâm bốn cột gọi đùa là Bạch Bì quả phụ.

Hán tử miệng rộng mỉm cười khiến mặt già bớt đi vẻ tàn nhẫn:

- Tam ca Thiết Diện cuồng sư thì công tử đã biết, thuộc hạ đứng thứ ba. tên gọi Hạ Sâu Miêu, biệt hiệu là Ma ảnh Tử.

Sĩ Mệnh ngơ ngẩn:

- Chưa vị là đồng bào huynh đệ sao lại không cùng họ?

Cuồng sư có vẻ đắc ý:

- Thuộc hạ xuất đạo trước nên tiên phụ cũng chẳng làm gì được. Ba người này thấy thuộc hạ nổi danh nên cũng đòi vác kiếm vào giang hồ. Tiên phụ bèn bắt họ không được dùng họ Chung để dương danh. Ông bảo chỉ một mình thuộc hạ cũng đủ tai tiếng rồi. Chính vì vậy họ phải lấy họ khác.

Chu Đan Khâu gật gù:

- Cũng nhờ vậy mà trong võ lâm không ai biết được mối quan hệ của anh em tại hạ.

Cuồng sư gãi đầu hỏi:

- Nhị thư, sao chúng ta không bày tiệc rượu để mừng công tử?

Bạch Bì quả phụ cười bảo :

- Nay đã tìm được thiếu chủ nhân, để xem tam đệ còn mượn có gì để say sưa nữa? Nếu không vì chè chén thì đâu đến nỗi lộ việc người có họa đồ Ngũ Hành cung?

Cuồng sư hổ thẹn cúi đầu biện bạch:

- Hôm ấy tiểu đệ bực mình vì tìm mãi không thấy bí cung nên mới buột miệng nhắc đến chữ Ngũ Hành cung. Nào ngờ lại có đến mấy chục người nghe được nên mới lộ chuyện.

Chu Đan Khâu bỗng hỏi:

- À, mà vì sao người lại gặp được thiếu chủ nhân?

Cuồng sư nhăn nhó kể lại cuộc tập kích của Tam Hoàn bang, do Phương Hoàng đài chủ Tướng Thanh Ngưu thống lĩnh. Nghe nói Sĩ Mệnh chỉ cần một chiêu đã đã thương được họ Tướng, anh em họ Chung nhìn chàng với ánh mắt ngưỡng mộ. Sĩ Mệnh lắc đầu ngao ngán:

- Tại hạ đã dồn hết công lực vào chiêu ngự kiếm và xuất thủ rất bất ngờ. Lão hộ pháp Tam Hoàn bang không chết chứng tỏ chiêu ấy sẽ hoàn toàn vô dụng với Tam Hoàn bang chủ. Theo tại hạ được biết thì võ công của Tam Hoàn ẩn sĩ còn cao hơn cả Huyết Y thần quân. Lão lại chính là kẻ chủ mưu vụ huyết án sát sai gia phụ mẫu.

Sĩ Mệnh liền kể cho họ nghe những lời khai báo của Hồng Bào tôn giả Cổ Hao. Câu chuyện vừa dứt thì trời rạng sáng. Bạch Bì quả phụ đưa chàng đi rửa mặt, chuẩn bị ra mắt đại di và di trượng trong bữa điểm tâm. Ma ảnh Tử thì đến khách điểm lấy ngựa và hành lý cho Sĩ Mệnh.

5. Đông Môn Bạt Kiếm Nhân Ma Tử -phân Thi Ác Đạo Thị Tây Môn

Nhắc lại, Tây hồ tiên nữ cùng sáu thủ hạ đuổi theo Sĩ Mệnh đến Cát An thì gặp cường địch. Trưa ngày cuối tháng bảy, nghe bọn khát cái nói Sĩ Mệnh đã đi thẳng về hướng tây sông Cẩm, Tiểu Phàm nóng ruột ra roi phi nước đại. Quá giờ ngọ, nàng nghe đói bụng nên ra hiệu dừng chân nơi một phạn điểm ven đường quan đạo. Đường tổng quản và năm gã kiếm thủ họ Dư cũng đói rồi nên mau mắn hộ tống tiểu thư vào quán. Cái nắng cuối hạ khiến cho mặt giai nhân đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm nơi trán và sống mũi. Dư Tiểu Phàm ngao ngán nói:

- Lục vị cứ ăn uống thông thả. chờ bớt nắng rồi hãy lên đường.

Nàng chỉ ăn hai chén đã buông đũa nhìn quanh. Trong đám thực khách chỉ có vài nhân vật giang hồ, kỳ dư đều là thường dân. Nàng vô tình liếc ra cửa quán và thích thú quan sát kẻ mới bước vào. Đó là một chàng trai tuổi độ hai mươi, có làn da rám nắng và đôi mày kiếm xéch ngược đến tận chân tóc. Gã mặc bộ võ phục đen bạc màu, chân đi đôi giày cỏ đã rách nát, thanh kiếm lủng lẳng ngang hông trái cũng mộc mạc chẳng kém gì chủ nhân. Bao kiếm được khâu bằng da trâu xấu xí còn chuôi kiếm đeo bằng gỗ thô kệch như chuôi dao của một gã nông phu. Nhưng bọn tiểu nhị, hay bất cứ ai khác trên đời, chẳng hề dám coi thường và cũng chẳng dám nhìn lâu vào cặp mắt chàng trai. Đôi mắt ấy to tròn và xinh đẹp nhưng lại rất đáng sợ.

Gã như con ác thú rời rừng xanh, lạc vào chốn chợ đời, nhìn mọi người với vẻ nghi kỵ, xa lạ. Thỉnh thoảng, ánh mắt ấy ngập tràn sát khí, khiến cho người đối diện phải rùng mình.

Tiểu Phàm là người ngang bướng, tinh nghịch nên ngang nhiên quan sát mà chẳng hề kiêng kỵ. Chàng thanh niên áo đen nhận ra điều ấy, gã bực bội quắc mắt nhìn nàng.

Tây hồ tiên nữ nghe cơn sợ hãi ập đến, vội quay đầu nhìn sang hướng khác. Đường tổng quản cũng nhận ra vẻ khác thường của người mới đến, ông hạ giọng thì thầm:

- Gã này có dáng đi của mãnh sư và đôi mắt của loài sói. Lão phu chưa hề thấy cao thủ nào lại nặng nề sát khí như vậy !

Lúc này, chàng thanh niên lạ mặt kia đã ngồi xuống một bàn gần đấy và gọi cơm rượu. Tiểu Phàm dù khiếp vía nhưng không dẫn được tính hiếu kỳ, lén nhìn đối phương. Nàng bỗng nhận ra gương mặt lão có nét rất quen thuộc. Ngoài trời nắng đã dịu lại vì những đám mây đen, Tiểu Phàm quyết định lên đường. Bên kia, chàng trai áo đen cũng gọi tiểu nhị tính tiền. Gã móc trong lưng ra một túi bạc bằng lụa dày màu hồng nhạt. Đây là loại hầu bao của nữ nhân trong những gia đình quyền quý, vì vậy trông rất lạc lõng trên bàn tay thô kệch của gã. Tiểu Phàm nhận ra ánh mắt dữ dội kia dịu đi và gã nhẹ nhàng mở túi bạc, như sợ làm rách mất. Nàng đoán rằng túi bạc kia là kỷ vật của mẫu thân gã hay một nữ nhân nào đó đã tặng. Đường lão thanh toán xong tiền cơm, mời Tiểu Phàm khởi hành. Nàng nhớ đến Sĩ Mệnh liền rảo bước. Đi được một dặm, phía đối diện bỗng xuất hiện một đoàn người ngựa phi ngược lại. Bọn họ có đến hơn hai mươi người và dàn hàng ngang nên bọn Tiểu Phàm phải nép vào lề. Nhưng bọn chúng vừa đi qua đã quay ngựa lại và cất tiếng quát vang:

- Đường Hải Lam đứng lại !

Đường tổng quản biến sắc bảo anh em họ Dư:

- Nếu cường địch mạnh quá. chư vị phải đưa tiểu thư thoát đi ngay, đừng để ý đến chuyện sinh tử của ta.

Năm gã kiếm thủ lạnh lùng nhận lệnh, không nói một lời. Bọn lạ mặt kia đã vây chặt và một lão già áo trắng cười vang:

- Đường Hải Lam! Hai mươi năm nay ngươi núp bóng Giang Nam thần kiếm, chẳng dám lộ mặt ra chốn giang hồ, khiến lão phu không trả được mỗi hạn cũ. Nay gặp nhau ở đây, đừng mong sống sót mà trở về.

Bạch y lão nhân có dung anh tuấn nhưng ánh mắt đầy quỷ khí Giọng nói già nua mà râu tóc đen nhánh và da dẻ mịn màng. Đường lão cười nhạt:

- Hấp tinh nhân ma. ngươi quả là kẻ hẹp hòi hiểm có ! Năm xưa lão phu đã tha mạng cho đồ đệ lão và chỉ trừng phạt bằng cách lấy đi một cánh tay, như thế cũng là rộng lượng lắm rồi, sao lão lại oán hận lão phu ?

Tiểu Phàm nghe nói đến danh hiệu Hấp tinh ma nhân lòng vô cùng sợ hãi. Tổ Triệu Đang còn dâm ác hơn cả Hồng Bào tôn giả. lão đã dùng thuật thái bổ hút tinh lực của rất nhiều nữ nhân vô tội. Nhân ma cười ghê rợn :

- Giang hồ ai chẳng biết lão phu là kẻ ác độc. Nếu sợ chết thì cứ quỳ xuống lạy ta ba lạy.

Đường Hải Lam nhận ra đám kỵ sĩ đi theo nhân ma đều là những tay hảo thủ. Lão thầm lo lắng cho an nguy của Tiểu Phàm nên trầm giọng đáp :

- Ta nào có xem cái thanh danh của Ngũ đại hung thần kia ra gì. Nhưng oán có đầu, nợ có chủ. Lão hãy để sáu thủ hạ của ta rời khỏi chốn này.

Hấp Tinh Ma Nhân chăm chú nhìn vào mặt Dư Tiểu Phàm rồi phá lên cười dâm ác:

- Thì ra Tây hồ tiên nữ lại cải nam trang, xem ra lão phu lại gặp may rồi!

Đường lão biến sắc cãi:

- Nói bậy ! Hắn chỉ là một đồ tử của Giang Nam thần kiếm.

Nhân Ma cười nhạt:

- Tài dịch dung của người không đáng một đồng xu. Thứ nhất là trên đời này chẳng có một nam nhân nào xinh đẹp như vậy Thứ hai, mùi phấn son nồng nặc như thế kia làm sao giấu được ai?

Tiểu Phàm hồi hận và hổ thẹn đến sa lệ. Chính nàng đã bắt Đường tổng quản không được làm mất vẻ đẹp của mình. Hơn nữa, lúc bồn hành, nàng sợ mình bất ngờ gặp Sĩ Mệnh trong tình trạng thân thể hôi hám, nên đã lén xúc bách hoa tinh. Đường lão biết việc đã bại lộ liền quát vang:

- Giết!

Hai tay lão bắt ngờ tung ra một trận mưa độc châm, phủ xuống hàng ngũ đối phương. Nhưng hai mươi gã hắc y kia đã chứng tỏ bản lĩnh của mình. Trường kiếm lập tức rời khỏi vỏ, dẹt lưới quanh thân, đánh bật ám khí. Chỉ có vài con tuấn mã trúng độc châm, cất vó hí vang trời. Năm gã hộ Dư hộ vệ Tiểu Phàm định phá vòng vây thoát đi Họ thúc ngựa lao đến tấn công bọn hắc y. Chỉ chiêu đầu họ đã đã thương được mấy tên nhưng cũng bị chặn lại. Kiếm pháp của anh em họ Dư cao cường hơn bọn hắc y, nhưng nhân số của đối phương lại đông hơn gấp bội nên họ phải cố gắng lắm mới duy trì được trận thế Tiểu Phàm cũng rút vũ khí, đem pho Việt Nữ Kiếm ra thi thố. Kiếm pháp của nàng rất linh diệu, nhưng công lực lại yếu kém, chỉ lát sau đã nghe hổ khẩu đau rát, cánh tay tê chồn. Do bản tính cương cường, nàng cắn răng chiến đấu. Mặt trận giữa Đường tổng quản và Hấp tinh ma nhân có vẻ cân sức hơn. Thủ pháp phóng ám khí của Đường môn lừng danh thiên hạ nên lão ác ma luôn phải đề phòng, không phát huy được sở học. Lúc đầu, TỔ Triệu Đang dùng pho chưởng pháp thành danh Hàn Băng chưởng để đối phó với trường kiếm của Đường lão. Từng loạt chưởng phong lạnh lẽo bao phủ đầu trường, thẩm dần vào cơ thể đối phương. Đường Hải Lam nghe tay bắt đầu tê cóng liền cười nhạt biến chiêu. Trường kiếm trong tay lão bỗng vung lên vo vo, hóa thành muôn ngàn đốm hàn tinh chụp lấy nhân ma. TỔ Triệu Đang nhận ra chiêu kiếm cực kỳ bá đạo vội cử chưởng tổng ra hai đạo chưởng kinh mãnh liệt rồi đảo bộ lùi nhanh. Nhưng chiêu kiếm vẫn ập đến, cắn nát hai ống tay áo và rách ba đường trên người Hấp tinh nhân ma. Vết thương không chạm đến gân cốt nhưng khá sâu nên máu tuôn xối xả. TỔ Triệu Đang giận dữ gầm lên, rút kiếm trả đũa. Nhân ma thành danh nhờ chưởng pháp chứ chẳng phải do vũ khí. Thế mà hôm nay, lão ta lại dùng kiếm và đánh ra một chiêu lợi hạ phi thường. Kiếm quang dần đua khí lạnh, vẽ thành ba vòng sáng bạc liên nhau.

Ba chiếc vòng ấy phá tan lớp hàn tinh quanh người Đường Hải Lam rồi luồn vào cơ thể lão. Họ Đường hoàn toàn bất ngờ, rú lên thảm thiết rồi gục chết. Vết thương nơi cổ khiến đầu lão gần như đứt lìa và hai tay cũng bị chặt sát nách. Ngực và bụng mở toang khiến phủ tạng rơi ra ngoài. Cái chết cực kỳ thảm khốc ấy chính là kết quả của chiêu kiếm quái dị, tàn độc kia. Hấp tinh nhân ma đắc ý bật cười cuồng ngạo rồi lao về phía anh em họ Dư. Cũng vẫn chiêu kiếm lúc này, lão phân thân hai thủ hạ của Giang Nam thần kiếm. Ba người còn lại điên cuồng lẫn xả vào bọn hắc y, cố mở đường máu cho Tiểu Phàm đào thoát. Nhưng họ đã chết mà không hoàn thành nhiệm vụ, để Tây hồ tiên nữ ở lại dương gian. Không còn người hộ vệ, chỉ vài chiêu là Tiểu Phàm đã bị đánh bay trường kiếm. Y phục nàng rơi tả. chiếc mũ thư sinh rơi mất và mái tóc huyền xỏa xuống, rối bù. Bọn hắc y biết ý nhân ma nên không giết hay đã thương nàng. Chúng chỉ vây chặt và mỉm cười hiểm ác. TỔ Triệu Đang chậm rãi bước đến trước mặt nữ nhân Đôi mắt yêu tà như dán chặt vào lồng ngực đang nhấp nhô vì mệt nhọc và cảm hận. Tiểu Phàm thấy Đường tổng quản và năm anh em họ Dư chết thảm, lửa giận bùng lên khiến nàng không còn biết sợ là gì, chỉ mặt lão ác ma mà mắng:

- Lão yêu quái kia. ta có chết cũng biến thành âm hồn ám ảnh lão suốt đời !

Đứt lời, nàng thè lưỡi vào giữa hai hàm răng định tự sát Nhưng một tên hắc y ở phía sau đã ập đến điểm vào sáu huyệt đạo sau lưng. Thân thể Tiểu Phàm cứng đờ như tượng gỗ, cả xương hàm cũng bất động. Nàng kinh hãi và đau đớn nghĩ đến cảnh ngọc nát châu trầm trong tay lão dâm ma. Hai hàng lệ tuôn trào từ đôi mắt rực lửa.

Nhân ma cười khà ồ, vung kiếm chém nhanh. Mũi kiếm lướt sát da. cắt phẳng cả áo lẫn mảnh yếm bên trong, làn da ngà ngọc và đôi ngọc nhũ mơn mớn hiện ra. Đám kiếm thủ hắc y phá lên cười dâm dăng. Bỗng từ bên ngoài vang lên tiếng hừ lạnh lẽo. Nhân ma vội quay lại. Nhận ra kẻ mới đến chỉ là một tiểu tử quê mùa. rách rưới, lão quát mắt bảo:

- Người chán sống rồi hay sao mà lại dám xen vào chuyện của lão phu? Đôi mắt sói kia bỗng lóe sáng khiến họ TỔ giật mình. Chàng trai gần giọng:

- Ta rất ghét những kẻ hà hiếp nữ nhân !

Hai gã hắc y đứng cạnh nhân ma bất ngờ xông đến. Trường kiếm trong tay chúng bao phủ toàn thân đối phương. Nhưng một ánh bạc lóe lên rồi tắt lịm trong tiếng gào ghê rợn. Thanh kiếm xấu xí kia đã chui vào trở lại chiếc vỏ da trâu và hai gã hắc y biến thành bốn đoạn. Nổi khiếp sợ trước chiêu kiếm tàn khốc và nhanh như chớp kia đã đóng đinh bọn nhân ma xuống mặt đường. Phải một lúc sau họ mới hết choáng váng. Nhân ma giận dữ vung kiếm lao đến. Ba chiếc vòng tử thần chụp vào người chàng trai bịt mắt. Đường như chàng ta đánh giá cao chiêu Quỷ kiếm tam hoàn nên đã tung mình lên không tránh bớt nhuệ khí rồi bủa lưới kiếm xuống. Ba chiếc vòng sáng bạc bị phá vỡ và Hấp tinh nhân ma rú lên đau đớn. Một đường kiếm chuẩn xác đã đâm xuyên ngực trái lão ác ma. Bọn hắc y kinh hoàng quay lưng đào tẩu hết. Chàng trai quê mùa kia lau kiếm vào xác nhân ma rồi mới tra vào vỏ. Gã bước đến trước mặt Tiểu Phàm, thản nhiên nhìn vào thân trên ngà ngọc. Gã nhíu mày suy nghĩ, lát sau thò tay giải huyết cho nàng. Tây hồ tiên nữ vừa mừng vừa hổ thẹn. Nàng khép hai vạt áo rách, cúi đầu lí nhí:

- Tiểu nữ là Dư Tiểu Phàm, xin cảm ơn thiếu hiệp đã cứu mạng. Xin cho biết đại danh?

Gã lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Đông Môn Thù !

Tiểu Phàm sững người nhớ đến họ Tây Môn của Sĩ Mệnh. Nàng nhìn sáu tử thi thủ hạ, ngượng ngùng nói :

- Tiểu nữ yếu đuối, chẳng thể chôn cất được người thân. Mong thiếu hiệp giúp một tay.

Đông Môn Thù cau mày nhưng vẫn nhận lời. Cũng như hàng trăm người khác đang ẩn nấp quanh đây, Đông Môn Thù đã đến từ rất lâu nhưng không can thiệp. Những người khác khoanh tay vì sợ hãi, còn gã thì chẳng muốn dính vào. Chỉ đến khi nhân ma ức hiếp Tiểu Phàm, gã lại nhớ đến một lời giáo huấn khác của mẹ hiền. Gã không biết mặt cha mình nhưng vẫn thường được nghe kể rằng ông là một bậc chính nhân quân tử, khiêm cung, hòa nhã, yêu thương và tôn trọng thê thiếp, bà bảo rằng những kẻ hà hiếp nữ nhân chỉ là phường đồn mạt, nếu có chết cũng đáng tội. Đông Môn Thù rất hiếu thuận với mẹ nên luôn tuân theo lời dạy dỗ của mẫu thân. Trước mặt gã đâu có bao nhiêu gã đàn ông gục chết cũng chẳng sao. Nhưng đừng ai đánh đập một nữ nhân, kẻ đó sẽ khó mà toàn mạng. Đương nhiên Đông Môn Thù nhận biết sáu tử hạ của Tiểu Phàm. Gã kéo họ vào mảnh đất mềm ven đường, rồi vung chưởng giáng xuống mặt cỏ. Những đạo chưởng phách không nặng như núi quét bay từng lớp đất và sỏi đá. Khi gã ngưng tay thì đã có một lỗ huyết nông nhưng cũng đủ để vùi sáu xác người. Trước khi chôn họ, Đông Môn Thù gỡ lấy túi bạc để sang một bên. Tiểu Phàm đã mở bọc hành lý lấy áo khác mặc thêm vào rồi đến xem Đông Môn Thù làm việc.

Gã lấp mộ xong, nàng quỳ xuống khóc lóc:

- Chỉ vì ta mà lục vị phải chết oan. Tiểu Phàm vô cùng hổ thẹn !

Nàng khóc chán mới đứng lên. Đông Môn Thù cầm sáu túi bạc đến trao cho nàng. Gã ngượng ngùng hỏi :

- CÔ nương có thể trả công tại hạ được không?

Ánh mắt gã rất thành thực và thẳng thắn. Tiểu Phàm bật cười:

- Chút bạc này nào có xá gì. Nếu thiếu hiệp cần thì dù ngàn vàng tiểu nữ cũng xin dâng tặng.

Đông Môn Thù lắc đầu:

- Không cần ! Tại hạ đồ mồ hôi chôn dùm cô nương mấy cái xác kia nên muốn nhận chút thù lao để làm lộ phí.

Tiểu Phàm thấy gã không hề nhắc đến ơn cứu mạng mà lại đòi tiền công chôn xác, nàng bỗng đâm ra thích thú con người kỳ dị này. Nàng cười hỏi:

- Thiếu hiệp định đi đâu?

Đông Môn Thù nhét mấy túi bạc vào bọc hành lý rồi đáp:

- Tại hạ đi tìm một lão đạo sĩ có pháp danh là Tuyền Vân đạo trưởng.

- Dám hỏi người ấy ở địa phương nào?

Đông Môn Thù có vẻ bối rối :

- Tại hạ không biết chỗ và cũng chẳng biết ông ta còn sống hay đã chết.

Tiểu Phàm suy nghĩ một lúc rồi bảo rằng:

- Tiểu nữ nắm trong tay Trúc phù của Cái bang, có thể nhờ mấy chục vạn hóa tử trong cả nước truy tìm Tù Y Vân đạo trưởng dùm thiếu hiệp. Đông Môn Thù cười rạng rỡ:

- Nếu quả đúng vậy thì tại hạ sẽ mang ơn cô nương đến suốt đời. Gia sư từng nói rằng chỉ có Cái bang mới đủ nhân sự để tìm ra hạ lạc của lão đạo sĩ kia.

Tiểu Phàm ranh mãnh nói:

- Nhưng trong thời gian chờ đợi, phiên thiếu hiệp đồng hành với tiểu nữ. Nếu không, khi nhận được tin của Tù Y Vân, chẳng biết thiếu hiệp ở đâu mà tìm.

Thì ra trong cái đầu hiếu thắng, tinh ranh của Tây hồ tiên nữ đã nảy ra một ý hay. Nàng muốn Đông Môn Thù đi theo mình, trước là bảo vệ, sau là chọc tức Sĩ Mệnh. Chàng đã mang theo bên mình một thôn nữ xinh đẹp thì nàng cũng có quyền đồng hành với một hán tử quê mùa. Hơn nữa, võ công của Đông Môn Thù rất cao, có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Sĩ Mệnh sau này. Tiểu Phàm vẫn thầm lo cho tình lang

quá đơn độc trong cuộc chiến phục hận. Đông Môn Thù vâng lệnh mẫu thân xuất đạo tìm người, chẳng khác gì mò kim đáy bể. Nay được Tiểu Phàm chỉ cho lối thoát, gã vui mừng vô hạn :

- Được! Tại hạ sẵn sàng theo cô nương đến bất cứ nơi nào.

Tiểu Phàm hài lòng, bảo gã lấy con ngựa tốt của Đường Hải Lam để lại mà sử dụng. Hai người ra roi, đi về hướng bến đò sông Cẩm. Chỉ trong vài ngày, tin Đông Môn thù hạ sát Hấp tinh nhân ma đã làm chấn động cả vùng Hoa Nam. Thanh danh của gã còn hơn cả chàng công tử đã giết thủy quái ở Động Đình hồ. Điều ấy rất dễ hiểu vì họ không biết tên của Sĩ Mệnh nên chẳng thể nhắc đến nhiều. Khi Tiểu Phàm và Đông Môn Thù vượt sông Cẩm, vào trấn Vĩnh Phong thì Hà Bắc lăng tử cũng đến nơi.

Gã đã chứng kiến trận tử đấu và rất ngưỡng mộ chàng trai thôn dã Đông Môn Thù, nên đã bám theo sát gót. Hơn nữa, gã đã ăn chơi thỏa thích ở Hành Dương và Cát An, giờ phải nghĩ đến việc tìm Bội Linh và Sĩ Mệnh. Sáng sớm hôm ấy, Động Đình long nữ Bội Linh phải nuốt lệ mà bỏ đi. Nàng uống thuốc để phục hồi công lực rồi núp trên một ngọn cây ở cửa đông thành. Thấy Sĩ Mệnh đi khỏi, nàng mới quay lại trấn Vĩnh

Phong tìm Dương Tiểu Hào. Nàng dạo khắp trấn mà chẳng thấy họ Dương đâu đành vào phạn điểm dùng cơm và chờ đợi. Quán ăn này nằm ngay phía tây thành nên Bội Linh có thể nhìn thấy Tiểu Phàm và Đông Môn Thù. Nàng thầm khen nhan sắc của nữ lang kia mà không ngờ đó chính là tình địch của mình. Hai người ấy đi khỏi thì đến lượt Hà Bắc lăng tử, Bội Linh mừng rỡ chạy ra gọi lớn :

- Dương sư ca!

Tiểu Hào vội dừng cương, xuống ngựa. Thấy nàng chỉ đi có một mình, gã tái mặt hỏi:

- Sĩ Mệnh đi đâu mà sư muội ra đây đón ta?

Bội Linh lằm lụi trở lại bàn, chờ Tiểu Hào an tọa mới buồn bã đáp:

- Chàng thú nhận rằng đã dính hôn với người khác nên tiểu muội đã trả lại mảnh ngọc và bỏ đi.

Tiểu Hào giật mình, vò đầu bứt tóc:

- Sư muội quả thật là ngu dại ! Sĩ Mệnh không biết rằng mình đã có hôn ước từ thuở ấu thơ với sư muội, nên mới yêu người khác. Nhưng trai anh hùng năm thê bảy thiếp, dẫu gã có thêm vài nữ nhân khác nữa thì sư muội vẫn là chính thất, cố sao lại tự ý từ hôn? Nếu sư thúc biết chuyện này tất sẽ chẳng hài lòng. Đối với ông, sư muội đã là dâu của họ Tây Môn rồi. Phen này chắc ta không dám về Trình gia trang nữa đâu.

Gã trách móc một hơi dài rồi ngồi thừ người ra suy nghĩ, nét mặt vô cùng khó coi. Bội Linh nghĩ đến cha già, lòng thầm hối hận cho tính hẹp hòi của mình. Nàng áy náy bảo :

- Tiểu muội nhất thời hồ đồ nên làm lỡ cả duyên phận. Mong sư huynh hãy nghĩ cách sửa chữa sai lầm này. Tiểu muội không muốn thân phụ phải đau lòng.

Hà Bắc lãng tử gọi cơm rượu rồi hỏi lại :

- Nhưng ta hỏi thực, sau thời gian kề cận vừa qua, cảm tình của Sĩ Mệnh đối với sư muội như thế nào?

Bội Linh thẹn thùng đáp:

- Dù chàng là người thâm trầm, ít nói nhưng tiểu muội tin rằng đã chiếm được trái tim kia. Sáng nay, Sĩ Mệnh rời thành với vẻ mặt buồn khổ, ngơ ngẩn, chẳng còn vẻ ung dung tiêu sái như thường nhật.

Tiểu Hào hài lòng hỏi tiếp:

- Vậy sư muội có biết danh tính vị hôn thê của Sĩ Mệnh hay không?

- Thưa có, người ấy chính là Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm.

Tiểu Hào mừng rỡ vỗ đùi :

- Hay lắm! Thế thì không sao, nàng ta hiện nay đang đồng hành với một gã nhà quê tên gọi Đông Môn Thù. Sĩ Mệnh mà chứng kiến cảnh này chắc sẽ không vui . Chúng ta phải mau mau đến Nam Bình tìm Lâm đại di, nhờ bà ta đứng ra nói lại hôn ước, sau đó khéo léo cho Sĩ Mệnh biết Tiểu Phàm đã có nam nhân khác.

Bội Linh cười bảo:

- Dương nhiên đại di sẽ bênh vực tiểu muội, nhưng việc làm cho chàng xa lánh Tây hồ tiên nữ sẽ không thành công đâu. Sĩ Mệnh là người thông tuệ và đại lượng, chẳng phải là kẻ hồ đồ mà vội tin lời sư huynh. Dư cô nương cũng là bậc thiên hương quốc sắc, nếu cùng tiểu muội thờ chung một chồng cũng chẳng sao.

Tiểu Hào ngăn người:

- Không ngờ sư muội sau một lần hồ đồ lại trở nên rộng rãi như vậy. Nhưng nếu quả thật Tiểu Phàm có tình ý với gã kia thì sao? Thú thực, Đông Môn Thù là một nhân vật rất hấp dẫn, võ công lại chẳng kém gì Sĩ Mệnh. Gã mà trút bỏ bộ y phục rách rưới thì còn anh tuấn bội phần.

Bội Linh nhớ lại:

- Có phải cặp nam nữ đi trước sư huynh lúc nãy đấy không?

- Đúng rồi ! Sư muội cũng nhìn thấy họ sao?

- Tiểu muội có thấy nhưng không biết là ai.

Nàng tư lự một lúc, nói tiếp :

- Chúng ta cứ lo chuyện của mình, mặc kệ hai người ấy. Nếu Tiểu Phàm thay lòng đổi dạ. không còn yêu thương Sĩ Mệnh nữa thì đó là việc của nàng.

Dương Tiểu Hào có mang theo vài bộ võ phục của Bội Linh nên nàng vào nhà sau sạn điểm thay ra. Với chiếc khăn che mặt, nàng trở lại là Động Đình long nữ. Hai người rời sạn điểm trước, đi về hướng đông để đến Nam Bình. Trước đó vài khắc, Dư Tiểu Phàm và Đông Môn Thù cũng đã rời khỏi trấn Vĩnh Phong, phi nước đại. Nhờ vậy mà họ đến Ninh Đức trước. Hỏi tin xong, Tiểu Phàm ăn uống qua loa, đi ngay đến Nam Bình. Nhưng lúc Hà Bắc lãng tử và Trình Bội Linh đến Ninh Đức lại không đi tiếp. Đó là vì Tiểu Hào đã nghe được mùi bách nhật xạ hương. Gã ngơ ngác lắm bầm:

- Lạ thực! Sĩ Mệnh đã rời đây từ lâu sao mùi hương lại ngào ngạt như mới đi qua thế này? Hay là gã chưa đi Nam Bình?

Bội Linh mừng rỡ thúc giục:

- Vậy sư huynh thử tìm xem chàng đang ở đâu?

Tiểu Hào bắt đầu sử dụng chiếc mũi kỳ tuyệt của mình, lần đến một khách điểm trong thành. Với vài lượng bạc trắng, gã đã khiến cho tên tiểu nhị phải khai rằng lúc này có năm người vào mượn phòng qua đêm. Tiểu Hào ra sau chuồng ngựa. khi thấy con tuấn mã của Sĩ Mệnh, gã mừng rỡ trở ra tìm Bội Linh.

- Sư muội ! Quả là Sĩ Mệnh đang ở trong tòa khách điểm kia cùng với bốn người nữa. Chúng ta mau cải trang vào đây xem thử.

Hai người lần vào một ngõ vắng cải trang sơ sài rồi trở lại Kim Long khách điểm. Bội Linh giả trai nên chẳng cần mướn hai phòng làm gì. Tắm gội xong, Dương Tiểu Hào tô điểm kỹ càng cho cả hai rồi ung dung xuống phòng ăn dùng cơm. Sĩ Mệnh cùng bốn người lạ mặt đã ngồi trước và đang ăn uống. Bội Linh gặp lại người trong mộng, lòng rộn ràng, chỉ muốn chạy đến xin chàng thứ lỗi, bỏ qua hành động nông nổi của mình. Tiểu Hào biết ý, kéo tay nàng đến một bàn trong góc. Gã càu nhàu:

- Sư muội chớ vọng động. Ta đã nhận ra hai nhân vật hắc đạo rất đáng sợ đang ngồi cạnh Sĩ Mệnh. Có thể chàng ta đang bị bọn kia chống chế.

Bội Linh sợ hãi hỏi:

- Nhân vật nào mà khiến sư huynh có vẻ lo lắng như vậy? Võ công của Sĩ Mệnh đã đến mức đi trên mặt nước, lẽ nào lại bị hại?

Hà Bắc lãng tử gọi cơm rượu rồi hạ giọng:

- Đã là bậc anh hùng cái thế cũng chẳng thể tránh khỏi thủ đoạn xảo quyệt của bọn ma đầu. Sĩ Mệnh lại mới xuất đạo, kinh nghiệm chưa có gì, càng dễ sa vào bẫy rập. Sư muội hãy nhìn kỹ hán tử ngồi bên tả Sĩ Mệnh, gã ta chính là Ma ảnh Tử, đại sát tinh vùng Thiểm Tây, tên gọi Hạ Sầu Miêu. Họ Hạ giỏi đao pháp và thiện nghề dụng độc, thủ đoạn lại tàn nhẫn phi thường. Ai chạm đến gã là coi như cầm chắc cái chết

trong tay. Còn nữ nhân mập mạp, da trắng muốt kia là Bạch Bì quả phụ TÔ Thiệu Phân. Trông bà ta hiền lành nhưng kiếm pháp và tài phóng ám khí thì lừng lẫy vô lâm Hà Bắc.

Bội Linh ngồi quay mặt về hướng Sĩ Mệnh nên nhận ra ẩn tình. Nàng thì thầm:

- Sư huynh! Tiểu muội thấy họ đối với Tây Môn công tử cực kỳ cung kính.

Tiểu Hào bán tín bán nghi, lén lút quan sát. Lát sau gã gật đầu:

- Lạ thực! Chẳng lẽ cái gã cao lớn, đen đúa kia lại là Thiết Diện cuồng sư Chung Đới Nguyệt? Vì sao lão ta lại mang tóc giả và đi theo Sĩ Mệnh?

Bội Linh đã yên tâm nên bảo nhỏ :

- Tiểu muội cho rằng Sĩ Mệnh đã thu phục được bọn ma đầu ấy. Sư huynh cứ bình tâm ăn uống, chờ xem sự thể thế nào.

Tiểu Hào đã khẳng định thái độ của bốn người quanh Sĩ Mệnh nên không lo lắng gì nữa cầm đầu ăn uống. Đầu canh một, Ma ảnh Tử đứng lên cúi chào Sĩ Mệnh rồi bước ra ngoài. Bội Linh mặt mũi che miệng ngáp. Tiểu Hào cười bảo:

- Phòng chúng ta sát với phòng của Sĩ Mệnh, sư muội cứ lên ngủ đi, chẳng lo gã chạy mất đâu.

Bội Linh cả thẹn:

- Sư huynh ở lại canh chừng, đừng quá chén mà hỏng việc.

Nàng trở lên lầu, gieo mình xuống giường, lát sau thiếp đi. Cuối canh ba đêm ấy, Tiểu Hào lay nhẹ chân nàng:

- Linh muội, họ đã ra ngoài.

Nàng ngồi bật dậy, mặc thêm bộ hắc y bên ngoài, cầm kiếm đi theo Hà Bắc lãng tử. Họ Dương dẫn nàng theo đường cửa sổ nhảy xuống đất, vượt rào ra ngoài. Gã đắc ý nói:

- Ta đã lén bắn một mũi bách nhật xạ hương lên búi tóc Sĩ Mệnh.

Gã héch mũi đánh hơi, chạy về hướng tây nam. Nửa canh giờ sau, hai người đến một gia trang rộng lớn, được bao quanh bằng rừng bách dày đặc. Tiểu Hào lẩm bẩm:

- Đây là cơ ngơi của viên ngoại Lưu Vĩnh Vi, một thương gia trong vùng, Sĩ Mệnh đến đây làm gì nhỉ?

Lúc này Sĩ Mệnh cùng bốn huynh đệ họ Chung đã vượt qua khu rừng bách, vào đến chân bức tường trang trại. Ma ảnh Tử đã do thám nơi này từ đầu canh một nên nắm vững địa hình, gã thì thầm:

- Sau bức tường này là một vườn hoa sâu độ mười lăm trượng, trồng nhiều kỳ hoa dị thảo và hàng trăm tòa giả sơn, rất thuận lợi để chúng ta ẩn nấp.

Năm người nhảy lên đầu tường, nhìn vào trong. Họ cũng người nhận ra có chuyện quái dị. Khắp hoa viên treo những ngọn đèn lồng, tỏa ánh vàng nhạt, và làn sương mù dày đặc, bốc lên mờ mịt, che chắn nhãn tuyến. Sĩ Mệnh hào hứng nói:

- Vườn hoa này là một trận pháp kỳ môn rất ảo diệu.

Ma ảnh Tử thắc mắc :

- Sao lúc đầu canh một, thuộc hạ còn nhìn rõ đường đi nước bước?

Chàng cười đáp:

- Đó là do chưa phát động trận thế. Giờ đây, bất cứ ai bước vào trận cũng sẽ mê mẩn tâm thần, đi đến kiệt lực cũng không thoát nổi.

Thiết Diện cuồng sư hỏi lại:

- Vậy thiếu chủ có phá được trận pháp quỷ quái này không?

Sĩ Mệnh gạt đầu, đứng thẳng trên đầu tường quan sát vị trí các ngọn đèn. Chàng suy nghĩ rất lâu, bấm tay tính toán rồi nở nụ cười tươi:

- Cũng may tiên sư đã bắt ta khổ luyện môn học kỳ môn nhằm chán này nên hôm nay mới có chỗ dụng võ. Đây là trận thế “điên đảo ngũ hành,” năm vị hãy đi theo bước chân của ta.

Bạch Bì quả phụ bắn khoắn :

- Thiếu chủ! Thế lúc ra thì cũng phải chờ người hướng dẫn hay sao?

Người đàn bà bạc mệnh này đã ẵm bồng chàng trong những năm còn thơ ấu, nên Sĩ Mệnh rất mến bà. Chàng hòa nhã đáp :

- Nếu bị lộ, chúng ta cứ theo cổng chính mà thoát. Năm người kéo khăn bịt kín mặt rồi tiến vào trận.

Hà Bắc lãng tử không hề biết gì về trận pháp. Nhưng chỉ bằng khứu giác tinh tuyệt của mình, lần theo mùi xạ hương, đưa Bội Linh vào theo. Thuật kỳ môn chỉ làm rối loạn được nhãn quang và thính giác chứ không hề ảnh hưởng đến khả năng đánh hơi.

Khứu giác thuộc về bản năng và không lệ thuộc cái tâm. Khi đi đến vòng trong của hoa viên, ra khỏi phạm vi trận pháp, bọn Sĩ Mệnh giật mình vì ánh sáng rực rỡ của hàng trăm ngọn đuốc trên sàn gạch, trước cửa tòa đại sảnh. Họ vội thụp xuống, núp sau bụi cây để quan sát. Tiếng roi vun vút, hòa với tiếng quát hỏi sắc lạnh cho biết đây là một cuộc hỏi cung. Hai tấm thân đầm máu bị trói chặt vào cột gỗ, đang phải chịu những trận đòn ác độc. Đôi nhãn quang sắc bén của Sĩ Mệnh đã nhận ra lai lịch của nạn nhân. Họ chính là Xuyên vân nhạn và Thiên Lý Nhân. Cách đây chừng hai trượng, có bày một bàn tiệc nhỏ. Bốn lão nhân áo vàng ngồi cùng một phía, thưởng thức cuộc tra khảo. Sau lưng bàn tiệc là một toán kiếm thủ hắc y. Chúng không bịt mặt và đứng thành hàng như những tượng gỗ vô hồn. Trong bốn lão vận hoàng y kia. Sĩ Mệnh chỉ biết có một người. Đó là Phượng Hoàng đài chủ Tướng Thanh Ngưu, người đã bị chàng đả thương để cứu cuồng sư. Nhưng thủ hạ của chàng đều là những tay lão luyện giang hồ nên nhận ra lai lịch của ba người còn lại. Hồi phong kiếm Chu Đan Khâu, Chung lão đại thì thầm:

- Thiếu chủ! Lão già râu năm chòm mập trắng, đầu đội mũ đạo sĩ kia chính là Toàn Chân trưởng giáo Võ Từ Sơn. Còn hai lão có gương mặt dài ngoằng, tái xanh và đầu hói bóng kia là anh em Tây Giang song quỷ. Không ngờ họ đều là tay chân của Tam Hoàn bang.

Sĩ Mệnh thấy mặt của kẻ đại cừu Võ từ Sơn thì lửa thù nung nấu tâm can. Chàng lạnh lùng bảo :

- Sư phụ ta rời bỏ Toàn Chân phái cũng là phải đạo. Đêm nay, ta quyết giết lão giả đạo sĩ kia để báo thù cho phụ mẫu.

Bạch Bì quả phụ sợ chàng loạn động chết oan nên thỏ thẻ:

- Mong thiếu chủ cẩn trọng, phe đối phương có cả ngàn người. Bọn thuộc hạ có chết cũng chẳng sao, chỉ lo cho thiếu chủ mà thôi. Bậc quân tử ba năm báo thù cũng chẳng muộn.

Lời bà dịu dàng thân thiết kiến Sĩ Mệnh nhớ đến mẫu thân. Chàng cảm động bảo:

- Chung nhị nương yên tâm, với khinh công của ta thì dẫu thiên binh vạn mã cũng không ngăn được. Nếu thấy nguy ta sẽ thoát đi ngay. Phần chư vị, hãy cố nhân lúc hỗn loạn mà cứu cho được hai tù nhân kia. Họ đã thà chết chứ không chịu khai ra lai lịch của ta.

Quả thực vậy, này giờ hai tên võ sĩ chỉ hỏi Xuyên vân nhận và Thiên Lý Nhân có một câu:

- Tên tiểu tử lạ mặt ở Dư gia trang hôm ấy là ai?

Hai người kia vẫn cẩn rắng chịu những ngọn roi tóe máu, không nói một lời. Bọn Sĩ Mệnh bàn bạc xong liền tản ra. Chàng và Ma ảnh Tử men theo vườn hoa, đi ngược về hướng chính lộ ở phía tây. Ba người còn lại thì nương theo bóng đêm, đột nhập vào phía sau tòa đại sảnh. Lưu gia trang được bảo vệ bằng kỳ môn trận pháp diên đảo ngũ hành, nên chẳng có ai tuần tra canh gác làm gì cho uống công. Nhờ vậy mà bọn Sĩ Mệnh ung dung hành động. Chàng và Hạ Sầu Miêu đến đoạn đường rải sỏi, đi ngược ra hướng chính. Với bộ hắc y và khăn che mặt, hai người chẳng khác gì các kiếm thủ Tam Hoàn bang. Gia dĩ, họ lại đi từ phía trong ra nên bọn gác cổng chẳng thể nghi ngờ. Cánh cổng của Lưu gia trang làm bằng những thanh sắt rèn to bằng cánh tay một tiểu đồng. Bên tả là một tòa tiểu đình có sáu tên hắc y canh giữ. Căn cứ này được coi là nơi bất khả xâm phạm, cả quan quân cũng chẳng dám vào, vì vậy, bọn võ sĩ yên tâm quây quần bên bàn cờ tướng. ánh sáng từ hai ngọn đèn lồng treo trên cột soi sáng những gương mặt dữ dằn, sạm nắng. Nghe tiếng bước chân người, bọn chúng ngẩng lên nhìn rồi lại cúi xuống. Sĩ Mệnh và Ma ảnh Tử bước lên tiểu đình, chia nhau đứng hai bên. Chàng khẽ hắng giọng, bọn chúng lại ngẩng lên và hai luồng chớp bạc lóe sáng, Tam Tiết kiếm của Sĩ Mệnh và loan đao của Ma ảnh Tử đã chặt ngọt sau chiếc thủ cấp. Nhờ vật mà chúng chết rất êm thấm, chẳng than vãn kêu la gì cả. Ma ảnh Tử chụp lấy chùm chìa khóa trên bàn, ra mở khóa cổng rồi cùng Sĩ Mệnh quay lại. Khi đến cuối đường, cách bọn Phượng Hoàng đài chủ chừng tám trượng, gã lẩn vào bụi rậm, chuẩn vào phía trong. Sĩ Mệnh chờ gã đi khỏi, trầm giọng hừ lên một tiếng. Chàng đã phả chân khí vào nên tiếng hừ kia như sấm động. Bọn hắc y kinh hãi quay lại, thấy một bóng đen đứng đơn độc, chúng ủa đến vây chặt. Sĩ mệnh cao giọng:

- Tam Hoàn bang quả là thiếu lễ độ. Khách tới nhà mà sao không ra đón tiếp?

Thấy đối phương biết rõ lai lịch của tổ chức, bốn lão ma đều chấn động, rời bàn tiệc ra xem. Bọn kiếm thủ cho rằng đối phương vào bằng cổng chính chứ không thể nào vượt qua được trận pháp, chúng bèn kéo cả ra. Mấy cây đuốc thông soi rõ thân hình mảnh khảnh của kẻ đột nhập. Tướng Thanh Ngưu cười nhạt:

- Các hạ đã biết nơi đây là trọng địa của Tam Hoàn bang mà còn dám vào, xem ra đởm lược không nhỏ.

Sĩ Mệnh không đáp lại mà nhìn thẳng vào mặt lão VÕ Từ Sơn, mỉa mai:

- Không ngờ một kẻ có thân phận tôn quý như Toàn Chân trưởng giáo mà cũng trở thành ưng khuyển của tà bang, thật là đáng hổ thẹn.

VÕ Từ Sơn biến sắc, mỉm cười âm hiểm:

- Các hạ nhận ra bản đạo là chứng tỏ được mình là người có kiến văn uyên bác, nhưng tiếc là các hạ sẽ không thọ được lâu đâu.

Sĩ Mệnh cố tình khiêu khích:

- Bản lãnh của lão chỉ đáng để nói câu ấy. Nếu trong ba chiêu mà ta không lấy được máu của lão thì ta sẽ lột khăn, tự báo danh.

Thối đời, bọn tiểu nhân tuy hợp quần, chung lưng với nhau nhưng lòng vẫn ganh ghét, đố kỵ. Phượng Hoàng đài chủ Tướng Thanh Ngưu tuổi tác cao hơn mà chỉ được giữ chức đại hộ pháp, chịu sự sai sử của quân sư là VÕ Từ Sơn. Lòng lão không phục nên nhân dịp này đẩy Toàn Chân trưởng giáo xuống bùn. Đài chủ cười bảo:

- VÕ trưởng giáo là tôn sư một phái, kiếm thuật lừng lẫy vô lâm, lẽ nào lại để gã kia khoác lác như vậy?

VỖ Từ Sơn giận tím gan nhưng không thể thoái thác. Lão rút kiếm chỉ mặt Sĩ Mệnh :

- Được ! Để xem tiểu tử ngươi bản lĩnh đến đâu?

Lão là người đa mưu túc trí, gian xảo như hồ ly nên phải biết câu “không phải mãnh long chẳng dám qua sông,” nay đối phương dám vào hổ huyết tất bản lĩnh chẳng phải tầm thường. Qua giọng nói, lão đoán chàng còn trẻ, công lực không bao nhiêu nên khá tự tin. Lão dồn đủ bảy thành Hồn Nguyên khí công vào thân kiếm, xuất chiêu Thiên môn khai hạ. Toàn Chân kiếm pháp vốn có mười tám chiêu, lấy chữ trong Đạo kinh mà đặt tên. Chiêu này là chiêu thứ mười lăm, công thủ đều có đủ.

Nhưng rất tiếc cho lão là Sĩ Mệnh cũng tinh thông Toàn Chân kiếm pháp. Chàng dễ dàng dùng một chiêu trong Hạc Vũ kiếm pháp để giải phá. Đây là cơ hội hiếm có để báo gia cừu nên chàng không thể bỏ lỡ được. Sĩ Mệnh vận toàn lực đánh chiêu Ba thượng tầm ngư. Chàng bốc lên không trung, lao xuống như cánh hạc đâm đầu vào sóng dữ để bắt mồi. Chiêu này chưa phải là sát chiêu tối hậu nhưng lại là khắc tinh của đối phương. Ba lão ma đứng ngoài nhận ra kẻ lạ mặt kia dùng thuật ngự kiếm, kinh hãi than thầm cho mạng của VỖ Từ Sơn. Toàn Chân trưởng giáo thấy mũi kiếm của đối thủ nhắm đúng vào những sơ hở của chiêu Thiên môn khai hạ mà len vào, lão kinh hãi định tháo lui nhưng đã quá trễ. Khinh công của Sĩ Mệnh kỳ tuyệt thiên hạ, khi phối hợp với phép ngự kiếm thì nhanh như ánh chớp. Tam Tiết kiếm xé rách màn kiếm quang, đâm xuyên qua ngực trái VỖ Từ Sơn. Đồng thời, tay tả chàng nắm lấy hông lão, nhấc lên, nhảy lùi lại phía sau. VỖ Từ Sơn đã bị đâm thủng tim nhưng nhờ công lực thâm hậu nên chưa chết ngay. Lão thều thào hỏi :

- Ngươi là ai mà biết được sơ hở của Toàn Chân kiếm pháp?

Sĩ Mệnh cười nhạt, hạ giọng thì thầm:

- Ta là đứa con côi của hình bộ thượng thư Tây Môn Thường đây.

VỖ Từ Sơn run lên rồi tuyệt khí. Sĩ Mệnh vội đẩy xác lão ác đạo để chặn luồng chưởng của Phượng Hoàng đài chủ. Lão đã nhận ra chàng là kẻ đã thương mình hôm trước nên quát Tây Giang song quý hợp lực tiêu diệt. Phượng Hoàng đài chủ đánh trúng tử thi của họ VỖ khiến cho xương cốt nát vụn, thịt máu văng đầy. Sĩ Mệnh đảo người lao đến đón chiêu của song quý. Tam Tiết kiếm chia đều cho hai lão tám vết thương trên tay và ngực. Ngược lại, Sĩ Mệnh cũng trúng hai chưởng vào vai tả và bụng. Chàng quay ngoắt người phun vòi máu tươi về phía Phượng Hoàng đài chủ rồi ôm kiếm lao đến. Làn sương máu che mờ nhãn tuyến, Tưởng Thanh Ngưu kinh hãi vùng chưởng đón chiêu. Sĩ Mệnh biết mình đã thọ thương, không thể kéo dài nên dùng đến chiêu Hạc khiêu vân thiên. Trường kiếm rung lên bần bật, phát ra những tiếng rít dài và hóa thành những chiếc móng thép đập chөн. Kiếm khí xé gió xé nát màn chưởng kinh, liếm vào người họ Tưởng. Phượng Hoàng đài chủ đau đớn rú lên, thân trước bị rách nát từ vai đến bụng. Nhưng lão không chết vì Sĩ Mệnh chẳng còn đủ công lực để phát huy hết uy lực của chiêu kiếm. Chàng đau đớn hộc thêm một vòi máu, phiêu thân tránh chưởng của Tây Giang song quý. Chàng tận dụng tuyệt học khinh pháp, đảo lộn trong lưới chưởng của ba lão ma đầu. Tam Tiết kiếm thỉnh thoảng tung ra những đòn ảo diệu, tuy không đã thương được ai nhưng cũng khiến đối phương phải dạt ra. Đám kiếm thủ Tam Hoàn bang vẫn vây chặt đầu trường nhưng chẳng dám nhập cuộc. Thứ nhất là vì không có lệnh. Thứ hai là chúng có vào cũng chỉ làm vòng tay vướng chân thượng cấp mà thôi. Bỗng những căn nhà phía sau đại sảnh bốc cháy ngàn ngút, sáng rực cả trời đêm. Tưởng Thanh Ngưu kinh hãi quát lớn:

- Mau đi cứu hỏa. còn đứng đây làm gì?

Hơn trăm tên hắc y vội chạy ngược vào trong, và chúng đụng phải bốn gã áo đen từ trong chạy ra. Khi phát hiện ra trên lưng họ có hai thân thể rách nát của Xuyên vân nhạn và Thiên Lý Nhân, chúng mới chặn lại. Nhưng từ hai tay của người bị mất mặt mập mạp kia đã tung ra một trận mưa ám khí. Hàng ngàn cây kim nhỏ như lông bồ, được tẩm độc xanh lè, đã loại khỏi vòng chiến gần nửa số địch nhân. Thủ pháp mãn thiên hoa vũ của Bạch Bì quả phụ đáng gọi là độc bộ vô lâm. Bà vốn là dâu của Đường gia Tứ Xuyên. Năm nhị mươi hai tuổi, Đường tam công tử vẫn số qua đời. Bà thọ tang ba năm rồi xin được trở về Sơn Tây phụng dưỡng song thân. Đường lão thái rất yêu mến nàng nên không thu hồi thủ pháp phóng ám khí. Nửa số bang chúng còn lại chưa kịp hoàn hồn thì đã có hơn mười tên nữa phải bỏ mạng vì khí giới của ba người kia. Lợi hại nhất là cây côn sắt của gã cao lớn, không thanh trường kiếm nào chịu nổi sức đập như trời giáng của cây thiết côn. Lại thêm một đao, một kiếm độc ác vô song và nhanh nhẹn tuyệt luân. Đường

như bốn người này biết rõ sơ hở của kiếm pháp Bành Hồ nên phá giải khá dễ dàng. Chỉ hơn nửa khắc sau họ đã đánh thủng phòng tuyến của bọn bang chúng, tiến về phía trận địa của Sĩ Mệnh. Lúc này chàng như ngọn đèn trước gió, cố gượng né tránh những luồng chưởng kinh mãnh liệt của ba lão ác ma. Bốn anh em họ Chung nhận ra điều ấy, họ kinh hãi lướt đến. Bạch Bì quả phụ chẳng hề kể gì đến quy củ giang hồ, phóng độc châm vào lưng ba đối thủ của Sĩ Mệnh. Tiếng kim thép bay ra vun vút khiến phe đối phương khiếp vía, vùng chưởng bảo vệ toàn thân và nhảy ra xa. Hồi phong kiếm và Thiết Diện cuồng sư bận công người trên lưng nên Ma ảnh Tử phi thân đến ôm lấy Sĩ Mệnh. Gã vùng tay ném ra ba trái cầu màu trắng. Tiếng nổ tuy nhỏ nhưng khói tỏa mù mịt, che kín cả một khúc đường. Mùi hăng hắc của độc khí đã chặn đứng được ba lão ma đầu và mấy trăm tên hắc y. Bốn người lướt nhanh ra ngoài, đi qua chiếc cổng đã mở sẵn, nường theo bóng đêm mà về khách điểm. Khi gió xua tan màn khói độc, Phương Hoàng dài

chủ nhìn ra ngoài lẩm bẩm:

- Lạ thực! Sao gã tiểu tử kia lại thu phục được cả bốn tay cao thủ hắc đạo lợi hại như vậy nhỉ? Ta phải báo ngay tin này cho bang chủ mới được.

6. Nam Bình Song Nữ Hoan Tương Ngộ -đệ Huynh Tương Kiến Bất Tương Tri

Nhưng cuối cùng vì sợ Tam Hoàn bang kéo đại quân lục soát thành Ninh Đức nên Hồi phong kiếm Chu Đan Khâu quyết định đưa mọi người đi nơi khác. Đó là một tòa sơn trang nằm ở chân ngọn núi thấp, cách thành Ninh Đức sáu dặm về phía đông. Trang viện này có cái tên rất thơ mộng, “Thủy Tú sơn trang.” Căn nguyên là do có một dòng suối nhỏ từ trên núi chảy qua địa phận này. Người ta chỉ biết chủ nhân là một viên ngoại họ Lý. Tướng mạo lão phương phi và phúc hậu, dù tuổi mới năm mươi.

Chỉ một mình Hồi phong kiếm biết lão là Dạ Diệu Lý Kỳ Hân, cao thủ hắc đạo đất Sơn Đông. Họ Lý bị triều đình truy nã vì tội cướp sạch tài sản và giết bảy vị quan triều đình sáu năm trước, Lý Kỳ Hân bị quan quân Giang Tô phát hiện, vây bắt. Lão bị trúng ba phát tên vào chân và bụng, sắp sửa sa vào tay triều đình. Thời may, Hồi phong kiếm đi ngang qua. Chu Đan Khâu vốn nặng lòng chán ghét quan quân nên bịt mặt phá vây, giải cứu Kỳ Hân. Sau việc này, Dạ Diệu lạy Hồi phong kiếm làm huynh trưởng. Họ Lý gom góp số tài sản cướp được, về Phúc Kiến mua tòa sơn trang này. Thỉnh thoảng lão vẫn xuất trang, thăm hỏi tài sản và sửa trị bọn tham quan ở các phủ lân cận. Đồng đạo võ lâm biết rõ rằng phụ thân của Lý Kỳ Hân bị bọn tham quan ức hiếp, đánh chết giữa công đường nên lão đã thề đem cả cuộc đời ra để trả thù

May thay, hôm nay Dạ Diệu không đi đâu cả. Nghe tiếng huýt sáo quen thuộc của Chu Đan Khâu, lão bảo tên đệ tử ra mở cửa và sai hai tên còn lại xuống bếp. Dạ Diệu phân phó xong thực đơn, rào bước ra đón khách. Thấy bốn người công ba người, lão biết ngay có chuyện lớn. Hồi phong kiếm nghiêm giọng:

- Lý lão đệ, ngươi có được linh đan diệu dược gì quý giá nhất thì mau đem hết ra đây.

Nhìn nét mặt trầm trọng của họ Chu, lão tự hỏi nạn nhân là ai. Nhưng đây không phải là lúc hỏi han, lão gạt đầu rồi chạy vào thư phòng, mở tủ ra lấy một gương gỗ nhỏ

Lúc quay lại thì thấy ba nạn nhân đang nằm trên những tấm nệm trắng tinh. Chắc Chu lão đã báo bọn đệ tử mang ra. Hồi phong kiếm đang bắt mạch cho chàng trai áo đen. Lão ngẩng đầu lên bảo:

- Hai người kia chỉ bị thương ngoài da. người sai đệ tử xức thuốc và băng bó cho họ.

Giới hắc đạo chẳng thể vác mặt đi tìm đại phu mỗi lúc bị thương nên phải tự chăm sóc lấy. Thuốc kim sang của Dạ Diệu thuộc loại tốt nhất, lão dặn dò đệ tử rồi đến bên Hồi phong kiếm. Lúc này, Thiết Diện cuồng sư, Bạch Bì quả phụ và Ma ảnh Tử đều đã cởi bỏ khăn che mặt, cuồng sư khoan khoái lột phẳng mái tóc già rồi than thở:

- Bao nhiêu năm nay không có tóc, giờ đội mớ lông này vào thật khó chịu.

Lý Kỳ Hân nhận ra hung thần, giật bản mình. Ba người kia đều có bản lãnh và thân phận cao hơn lão được chúng nhưng cũng bị trúng chưởng của song quỷ và bị cạy chân khí. Dạ Diệu trợn mắt, không ngờ bản lãnh của chàng trai này lại cao siêu đến như vậy. Lão ấp úng:

- Trong rừng này có mấy lạng sâm già trăm năm, không biết có tác dụng gì không?

Nãy giờ, bọn cuồng sư đã đem công lực bản thân truyền vào người Sĩ Mệnh để bảo vệ tâm mạch và cố đả thông các đoạn kinh mạch bị bế tắc. Nhưng tiếc là không thành công, chàng vẫn mê man không biết gì, thỉnh thoảng máu lại trào ra khỏi miệng. Bạch Bì quả phụ không kiềm chế nổi, bật khóc nức nở. Bồng Ma ảnh Tử quát lên :

- Có người đến.

Cuồng sư vội nhảy ra chặn cửa. nhưng thấy đối phương là một nàng thiếu nữ đẹp tuyệt trần nên lưỡng lự không ra tay ngay. Nữ lang sa lệ nói :

- Tiểu nữ là biểu muội của Tây Môn công tử, xin các hạ cho vào thăm chàng.

Hán tử đi theo nữ lang cũng nói :

- Nàng ta là cháu của huyện lệnh phu nhân Lâm Mỹ Phụng. Chung các hạ đừng nghi ngại.

Thấy hai người có vẻ vô hại, cuồng sư cho họ vào. Bội Linh chạy đến bên Sĩ Mệnh, thấy mặt chàng không chút huyết sắc, mắt nhắm nghiền, nàng phục xuống khóc òa:

- Tướng công ơi! Lẽ nào chàng lại bỏ thiếp mà đi. Thiếp đã biết lỗi mình, đến đây xin chàng lượng thứ.

Nào ngờ chàng lại lâm vào tuyệt cảnh thế này. Bạch Bì quả phụ là nữ nhân nên thân cận với Lâm đại nương. Bà đã biết việc đính hôn giữa Sĩ Mệnh và Trình Bội Linh, TỖ Thiếu Phán cau mày hỏi Hà Bắc lão tử:

- Phải chăng nàng ta chính là Trình Bội Linh, ái tử của Động Đình nhất bá Trình Thiên Cường?

Dương Tiểu Hào gật đầu:

- Thưa phải! Nàng còn là vị hôn phu của Tây Môn công tử nữa.

Bọn cuồng sư giữ lễ, vòng tay nói :

- Chúng thuộc hạ bái kiến thiếu phu nhân.

Dạ Diểu bỗng bước đến bên Bội Linh, nghiêm

giọng bảo:

- Nếu cô nương muốn cứu Tây Môn công tử thì xin hãy bình tâm nghe lão phu nói.

Bội Linh nghe vậy liền gạt nước mắt, đứng lên nhìn họ Lý. Nàng nhớ ra mình có quen với lão già này:

- Phải chăng các hạ là Lý ngưu thúc, trước đây có đến chơi tẻ xá?

Dạ Diểu gật đầu:

- Chuyện đã bảy năm mà cô nương vẫn nhớ được, trí nhớ quả là rất tốt.

Cuồng sư bực mình gắt:

- Bây giờ đâu phải là lúc nhận người quen. Thiếu chủ uống hết nhánh sâm mà vẫn chưa tỉnh lại, thế mà lão còn cà kê gì nữa?

Lý Kỳ Hân khoát tay hỏi tiếp:

- Xin hỏi trước khi lên đường, lệnh tôn có trao cho cô nương linh đan để phòng thân hay không?

Bội Linh gạt mình, sờ thắt lưng rồi đáp :

- Thưa có ! Gia phụ đưa cho tiểu nữ một lọ ngọc nhỏ và dặn rằng khi nào thọ thương hay trúng độc thì uống vào.

Dạ Diểu mừng rỡ hỏi ngay:

- Thế cô nương đã uống chưa?

Bội Linh lắc đầu, lấy lọ ngọc ra. đưa cho Dạ Diểu xem. Họ Lý chụp lấy, mở nắp trút ra bàn tay rồi phá lên cười:

- Trời cao có mắt, với viên Ngũ Hành thần đan này thì chẳng ai có thể chết được.

Lão quay sang Hồi phong kiểm:

- Ân huynh mau cho thiếu chủ uống ngay. Đây là tiên đan của Ngũ Hành lão nhân đây.

Chu Đan Khâu mừng rỡ, nhét ngay vào miệng Sĩ Mệnh, và bảo Bạch Bì quả phụ dùng muỗng đổ nước cho thuốc trôi xuống. Lão nắm tay chàng, chờ xem mạch có rung lên hay không? Mọi người giương cặp mắt lo âu, cảm thấy thời gian như đông cứng lại.

Lát sau, Chu Đan Khâu mở nụ cười, mạch của Sĩ Mệnh đã đập đều đặn. Lão vội đỡ chàng lên, rồi đặt tay vào mệnh môn truyền chân khí. Bội Linh và TÔ Thiếu Phân thì mừng rỡ giữ hai bên vai chàng. Hồi phong kiểm kiệt sức thì đến lượt Cuồng sư, cuối cùng thì Sĩ Mệnh thở mạnh, mở mắt ra. Người đầu tiên chàng thất chính là Bội Linh, chàng mỉm cười nói thêu thào:

- Biểu muội trở lại rồi đấy ư? Ta nhớ nàng lắm!

Bội Linh vừa sung sướng vừa thẹn thùng:

- Tiểu muội chẳng bao giờ ghen hờn nữa đâu!

Chàng quay sang nhìn mọi người, gật đầu cảm kích bảo:

- Ta đã có thể tự hành công, chứ vị không nên phí sức nữa.

Sĩ Mệnh nhập định đến sáng thì thương thế hoàn toàn bình phục. Cả đêm không ngủ nhưng ai cũng hân hoan, phấn khởi. Ba gã đệ tử của Dạ Diệu đã bày cơm rượu để ăn mừng. Sau khi giới thiệu Dạ Diệu Lý Kỳ Hân với Sĩ Mệnh, Hồi phong kiểm hỏi thêm:

- Lý lão đệ, vì sao ngươi lại biết Động Đình nhất bá có Ngũ Hành thần đan?

Dạ Diệu cười khà khà đáp :

- Bảy năm trước, tiểu đệ lưu lạc đến Hồ Nam lánh nạn, nào ngờ bị đám bộ đầu theo dõi. Tiểu đệ cùng đường mới vào Trình gia trang thú thật với Trình lão và xin nương náu. Động Đình nhất bá là người trượng nghĩa. biết tiểu đệ tuy là trọng phạm của triều đình nhưng chỉ giết bọn tham quan. Lão khẳng khái nhận lời và bảo đám bộ đầu rằng tiểu đệ là Trình Oai, bà con ở Hà Bắc đến chơi. Nhờ vậy, đám bộ đầu mới không nghi ngờ tiểu đệ là kẻ bị truy nã. Ở chơi được vài ngày, tiểu đệ sợ liên lụy đến Trình lão nên bỏ đi Giang Tô. Trước khi đi, tiểu đệ đã tặng viên Ngũ Hành thần đan này cho Trình Thiên Cường. Lúc gặp Động Đình long nữ, tiểu đệ chỉ hỏi cầu may thôi. Ai ngờ hoàng thiên hữu nhân nên Thiên Cường đã trao linh đan cho ái nữ phòng thân.

Thiên Lý Nhân Lã Thiên Huy và Xuyên vân nhận Hồ Gia Cư đã khá hơn nên cũng có mặt trong bàn tiệc.

Họ Hồ góp lời:

- Tại hạ là bằng hữu của tổng bộ đầu phủ Hồ Nam. Mấy năm trước, có nghe lão kể rằng đã nhận ra lai lịch của các hạ. nhưng vì nể mặt Động Đình nhất bá nên mới bỏ qua. Dịch Thiên Lạc có mỹ danh là Văn hương báo, nổi tiếng là người chỉ cần ngửi mùi người cũng biết ngay gian.

Hà Bắc lãng tử vốn tự hào về khí tiết của mình nên tự ái nói:

- Làm gì có chuyện ấy? Để có dịp nào tại hạ so tài cùng với lão ta xem sao.

Cuồng sư đang tìm Ngũ Hành sơn nên rất chú ý đến Ngũ Hành thần đan. Lão hỏi Dạ Diệu:

- Xin Lý huynh nói rõ là đã lấy được viên tiên đan kia ở địa phương nào?

Lý Kỳ Hân vui vẻ đáp:

- Tại hạ quê Sơn Đông, trong một lần đến chơi núi Thái sơn, được diện kiến Ngũ Hành lão nhân và người đã ban cho viên thuốc ấy. Lão nhân còn nói rằng tại hạ không có duyên dùng linh đan, nếu muốn tặng ai thì cứ tặng. Chính vì vậy nên tại hạ mới trao cho Trình lão.

Cuồng sư bực bội lắm lắm:

- Bọn ta đã lục soát từng tấc đất trên núi Thái sơn mà có thấy gì đâu? Chẳng lẽ lão quỷ Ngũ Hành kia lại có phép ẩn thân?

Dạ Diểu cười bảo:

- Té ra việc Chung lão huynh có bản đồ Ngũ Hành cung là sự thật?

Hồi phong kiếm bỗng nghiêm giọng:

- Hơn hai mươi năm trước, huyện lệnh Lai Vu hại chết lệnh tôn và ba năm sau lão lại bị cách chức, đuổi về làm thứ dân. Nhờ vậy, Lý lão đệ mới giết được lão ta mà báo thù. Vậy lão đệ có biết ai là người đã vạch tội lão ác quan ấy không?

Lý Kỳ Hân bối rối lắc đầu. Chu Đan Khâu gật gù tiếp lời:

- Vị đại thần ấy chính là hình bộ thượng thư, thân phụ của Tây Môn công tử đây. Lúc ấy bọn ta làm hộ vệ của người nên biết rõ chuyện này.

Dạ Diểu biến sắc, run rẩy nói :

- Tiểu đệ thọ ân của Tây Môn thượng thư mà không biết, kiếp này xin theo hầu công tử để báo đáp.

Lão bèn phục xuống lạy Sĩ Mệnh:

- Lý Kỳ Hân xin bái kiến thiếu chủ.

Sĩ Mệnh vội rời ghế, đỡ lão lên rồi nói:

- Tiên phụ chỉ làm hết nghĩa vụ của mình, các hạ chớ làm vậy!

Ma ảnh Tử là người rất ít nói, thế mà giờ đây gã lại mở miệng:

- Thiếu chủ, Dạ Diểu Lý Kỳ Hân là người tinh minh lão luyện, tài đạo chính đứng đầu hắc đạo. Trong cuộc chiến với Tam Hoàn bang, chúng ta rất cần những người tài như vậy.

Sĩ Mệnh biết gã nói đúng bèn chỉnh sắc bảo :

- Lý các hạ đã có lòng, tại hạ không dám không tuân. Ngồi thứ tuy phân chia nhưng xin được xem nhau như huynh đệ.

Thiên Lý Nhân và Xuyên vân nhận cũng vòng tay nói:

- Mạng này là do công tử ban cho, bọn lão phu cũng xin theo gương Lý huynh theo phò họ Tây Môn. Thân mang thương nên không thể thi đại lễ, mong thiếu chủ lượng thứ.

Hồi phong kiếm cười hả hả:

- Hay lắm! Được nhậm vị bộ đầu liên thủ, lực lượng chúng ta sẽ mạnh hơn.

Hà Bắc lãng tử nghe toàn thân ngứa ngáy, sụp ngay xuống:

- Xin thiếu chủ nhận luôn Dương Tiểu Hào tôi làm thủ hạ.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Theo vai vế thì tại hạ phải gọi Dương các hạ là sư huynh.

Tiểu Hào gật ngay:

- Không được! Nếu thế thì làm sao mà tại hạ có thể hòa nhập với các hảo hán kia? Chẳng lẽ bọn họ cũng phải tôn kính một kẻ tiểu tốt như Tiểu Hào này?

Bảy người kia bật cười, đốc thúc Sĩ Mệnh nhận lời. Dương Tiểu Hào khoái chí vái Bội Linh:

- Tiểu huynh xin ra mắt thiếu phu nhân.

Bội Linh đỏ mặt thẹn thùng và cả nhà ôm bụng cười. Bạch Bì quả phụ lên tiếng:

- Mười người chúng ta dù toàn là hảo thủ nhưng cũng chẳng thể so sánh được với lực lượng Tam Hoàn bang, thuộc hạ cho rằng thiếu chủ phải ẩn nhẫn, chờ tìm được Ngũ Hành cung học thành tuyệt nghệ rồi hãy đối địch với quần ma. Tam Hoàn bang chủ thân phận cao cả, mục hạ vô nhân tất sẽ nhận lời khiêu chiến. Nếu thiếu chủ giết được lão thì Tam Hoàn bang sẽ tự động tan rã.

Sĩ Mệnh thầm khen bà là người cao kiến, gật đầu tán thành:

- Nhị nương bàn rất phải, có điều là chúng ta vẫn chưa biết vị trí của bí cung. Nếu vài năm nữa mới tìm ra thì sao?

Hồi phong kiếm buồn rầu nói :

- Hai mươi năm qua, bọn thuộc hạ đã thám hiểm tất cả những địa phương có liên quan đến chữ ngũ, như Ngũ Hành sơn, Ngũ Lĩnh, Ngũ Lăng, Ngũ Hồ, thế mà vẫn không có kết quả gì.

Sĩ Mệnh lẩm bẩm:

- Lạ thật! Tại sao Ngũ Hành lão nhân lại không nói rõ cho tiên phụ biết tọa lạc của bí cung nhỉ? Các vị cho ta xem thử họa đồ.

Hồi phong kiếm vội vàng lấy trong búi tóc ra một cục sáp ong. Lão bẻ lớp sáp, trao mảnh da dê cũ kỹ cho chàng. Sĩ Mệnh quan sát một hồi mỉm cười:

- Tại hạ biết Ngũ Hành cung ở đâu rồi !

Cả bọn mừng rỡ oà lên. Cuồng sư nói với giọng thán phục:

- Thiếu chủ quả là thần nhân, chỉ mới nhìn đã tìm ra ngay.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Ta chẳng phải là tài ba gì đâu. Đây chính là năm ngọn núi nhỏ trong dãy Hoàng sơn. Ta thường đứng trên đỉnh cao nhất là Hải Bạt mà ngắm cảnh nên nhận ra ngay. Chư vị nhìn từ dưới lên chẳng thể nào thấy được.

Bạch Bì quả phụ bật cười :

- Ngũ Hành lão nhân quả là bậc thần tiên, phu nhân có kể rằng khi trao bức họa đồ này, lão ta có chỉ công tử mà nói một câu: “Rất dễ tìm, ngay thẳng bé kia cũng biết.”

Cuồng sư vò chiếc đầu lẳng bóng:

- Biết vậy chúng ta chẳng cần phải phí công tìm kiếm làm gì.

Xuyên vân nhận bỗng hỏi:

- Thiếu chủ là người học đạo tam thanh, vậy có biết Tùy Vân đạo trưởng hay không?

Sĩ mệnh gật đầu:

- ông ấy chính là đại sư huynh của ta.

Hồ lão biến sắc nói:

- Thế thì nguy rồi. Tối qua, trong lúc bị tra hỏi, thuộc hạ có thoáng nghe bốn lão ma đầu kia nói rằng Tam Hoàn bang đã cử một toán cao thủ đến Tây hồ để điều tra xem lão đạo sĩ già, trên ngọn núi phía Bắc Hồ có phải là Tùy Vân đạo trưởng hay không?

Sĩ mệnh lo lắng bảo:

- Đúng là đại sư huynh đang ẩn cư nơi ấy. Như vậy ta phải đi ngay mới được.

Bốn anh em họ Chung đòi đi theo. Sĩ Mệnh đắn đo suy nghĩ rồi bảo:

- Tam Hoàn bang tìm Tùy Vân đạo trưởng tức là đã có ý nghi ngờ hậu duệ của họ Tây Môn còn sống. Dù chúng không biết tên ta nhưng chỉ cần gặp đại sư huynh là đoán ra ngay. Do đó, sinh mạng của Lâm đại đi

cũng sẽ bị đe dọa. Chư vị phải ở lại Nam Bình bảo vệ cho bà và gia quyến. Nếu để bọn tà ma bắt được bà dùng làm con tin uy hiếp ta thì hậu quả khó lường. Chỉ mình Ma ảnh Tử theo ta là đủ.

Hồi phong kiếm gật đầu:

- Thiếu chủ nói không sai, bọn thuộc hạ sẽ về ngay Nam Bình bảo vệ tư dinh Hà huyện lệnh. Đồng thời sẽ cho Dạ Diệu đi tập hợp một số anh em hắc đạo thân tín để làm tai mắt.

sĩ Mệnh thấy Động Đình long nữ nhìn mình với vẻ khẩn cầu, ý là muốn đi theo. Chàng liền an ủi:

- Cứu nhân như cứu hỏa. phải kiên trì ngày đến rất vất vả. Linh muội không kham nổi đâu. Hãy về Nam Bình với đại di chờ ta quay lại.

Lát sau, chàng và Ma ảnh Tử Hạ Sầu Miêu đã ở trên lưng ngựa. ra roi phi nước đại.

Lúc này thì Tây hồ tiên nữ và Đông Môn Thù đã đến Nam Bình. Trước tiên, nàng vào phân đà Cái bang để hỏi tin. Tình cờ có Truyền Công trưởng lão Độc cước cái Đặng Nhất Quân hiện diện. Lão từ tổng đàn Lạc Dương đến Phúc Kiến thị sát phân đà. Họ Đặng đã từng đến Hàng Châu thăm Giang Nam thần kiếm nhiều lần nên biết Dư Tiểu Phàm. Lão mừng rỡ hỏi :

- Dư diệt nữ đi đâu mà lại có mặt nơi này?

Nàng e lệ đáp:

- Đặng bá bá. tiểu nữ đang truy tung một người. Gã đến Nam Bình nhưng không hiểu đã vào nhà nào.

Phân đà chủ Nam Bình là Nho y cái cười khà khà:

- Chắc gã đã mạo phạm đến Tây hồ tiên nữ?.

Tiểu Phàm bối rối, đành gật đầu cho qua chuyện:

- Thưa phải! Gã ta tuổi độ hai mươi bảy, mặt mũi hiền lành chất phác, cười một con ngựa đen tuyền. Gã thường mặc áo thư sinh màu trắng hoặc xanh.

- Được ! Ta sẽ bảo các đệ tử tìm ngay.

Độc cước cái bỗng nhận ra Đông Môn Thù có những đặc điểm giống như giang hồ truyền tụng, lão liền hỏi:

- Tiểu Phàm! Phải chăng chàng thiếu hiệp này chính là người đã giết Hấp tinh nhân ma. cứu người thoát nạn?

Tiểu Phàm gật đầu:

- Thưa phải ! Nhưng chuyện mới xảy ra sao Đặng bá bá lại biết?

Lão ăn mày già cười đắc ý, vuốt râu nói:

- Bốn bang có mặt khắp thiên hạ. phương pháp truyền tin lại linh thông, có chuyện gì mà không biết?

Tiểu Phàm nhân dịp này đưa ra yêu cầu:

- Đặng bá bá. Đông Môn thiếu hiệp đây đang muốn tìm một vị đạo sĩ già. có pháp hiệu là Tùy Vân đạo trưởng Mong bá bá huy động anh em Cái bang tìm giúp cho.

Độc cước cái nghiêm mặt hỏi Đông Môn Thù:

- Các hạ tìm lão mũi trâu kia với mục đích gì, vì ân hay oán? Lão phu biết nơi ẩn cư của Tùy Vân đạo trưởng, nhưng chẳng thể chỉ bữa được.

Đông Môn Thù mừng rỡ:

- Thế là đạo trưởng vẫn còn sống, thật là may mắn. Ông ấy chính là bằng hữu của tiên phụ, tại hạ tìm đến vấn an và hỏi thăm một số việc.

Độc cước cái nhận ra nét hân hoan rất thành thực trên mặt Đông Môn Thù, ông yên tâm thổ lộ :

- Đạo trưởng hiện ẩn cư trong tòa Toàn Chân đạo xá trên ngọn núi nhỏ phía bắc Tây hồ Hàng Châu.

Tiểu Phàm giật mình:

- Thì ra là lão đạo sĩ hiền hòa ít nói ấy đấy ư? Tiểu nữ có gặp vài lần nhưng không biết tên.

Đông Môn Thù vui mừng khôn xiết, cung kính vái dài:

- Tại hạ xin cảm tạ trưởng lão đã chỉ giáo.

Gã quay sang bảo Tiểu Phàm:

- Tại hạ nghe lòng nóng như lửa đốt, phải đi ngay đến đó. Cảm ơn cô nương đã tương trợ.

Tiểu Phàm mở bọc hành lý lấy ra tờ ngân phiếu ngàn lượng bạc, cười bảo:

- Thiếu hiệp hãy nhận lấy số bạc này, coi như tiểu muội trả công bảo vệ dọc đường.

Đông Môn Thù mừng người, lắc đầu từ tạ:

- Gia mẫu có dạy vô công bất thụ lộc. Dọc đường nếu thiếu tiền, tại hạ có thể đem sức mình ra làm mướn đổi cơm ăn cũng được.

Tiểu Phàm biện bạch:

- Thiếu hiệp từng nhắc đến mối gia cừu sâu nặng. Sau khi gặp Tù Y Vân đạo trưởng, biết được kẻ thù là ai, nếu phải bận tâm kiếm tiền thì thời gian đâu mà báo phục? Tiểu muội thọ ân cứu tử, dẫu ngàn vàng cũng không báo đáp được, huống hồ gì chút bạc mọn này? Mong thiếu hiệp nhận để tiểu muội được yên tâm.

Đông Môn Thù thấy nàng quá chí tình nên đành nhận lấy. Gã vòng tay chào mọi người rồi đi ngay. Độc cước cái nghiêm giọng:

- Gã này tuy xuất thân từ nơi thôn dã nhưng cốt cách phi phàm, ẩn tàng quý tướng, sau này nhất định sẽ thành bậc anh hùng cái thế.

Phân đà chủ Nam Bình nói :

- Đông Môn Thù có trái tim khá sắt thép. Gã từ giã một giai nhân tuyệt thế mà chẳng hề lưu luyến, thật đáng khâm phục! Còn Dư cô nương thì sao? Chẳng lẽ đôi mắt xanh không để ý đến chàng trai xuất chúng ấy?

Tiểu Phàm bẽn lèn đáp:

- Tiếc là tiểu nữ đã trót trao duyên cho một người khác. Tài trí và nhân phẩm của chàng còn hơn cả Đông Môn Thù.

Độc cước cái nhíp chân gõ xuống bàn hỏi:

- Phải chăng đây là người đã cứu hiền diệt nữ khỏi tay Hồng Bào tôn giả?

- Thưa phải ! Chàng cũng chính là người mà tiểu nữ đang tìm kiếm.

Nhờ ý cái vỗ đùi cười ha hả:

- Nếu vậy thì Dư cô nương cứ nói rõ tính danh người ấy ra. việc truy tìm sẽ dễ dàng hơn. Thành này có hơn sáu ngàn nhà. không có manh mối thì khó mà tìm ra.

- Chàng tên gọi Tây Môn Sĩ Mệnh.

Nhờ ý cái nhíu mày:

- Trong thành Nam Bình không có ai mang họ Tây Môn. Chỉ mình huyện lệnh phu nhân Lâm Mỹ Phụng có bảo muội lấy chồng là hình bộ thượng thư Tây Môn Thường. Có lẽ Sĩ Mệnh là thân thích của cố thượng thư, đến đây thăm Lâm phu nhân.

Lão quay sang bảo tên đệ tử ba túi đang đứng hầu trà:

- Người hãy đến ngay cửa tư dinh Hà huyện lệnh, hỏi anh em bốn bang xem có thấy người nào mang những đặc điểm như Dư cô nương đã mô tả hay không?

Gã hóa tử vòng tay nhận lệnh, rảo bước đi ngay. Nửa canh giờ sau gã trở lại, hồn hển báo cáo :

- Bẩm sư phụ, hai hôm trước quả đúng có một người như vậy đứng ngắm hoa trên lan can lầu.

Tiểu Phàm hoan hỉ cáo từ hai lão hóa tử, đi ngay đến tư dinh Hà huyện lệnh. Khi đến nơi nàng lại rụt rè, hổ thẹn, chẳng dám vào. May thay, có một tỳ nữ mang chổi ra quét lá trên sân. Thấy Tiểu Phàm lấp ló, ả chạy ra hỏi :

- Đường như tiểu thư muốn hỏi thăm ai thì phải?

Tiểu Phàm mừng rỡ nói ngay:

- Ta đến đây để tìm Tây Môn công tử.

Tiểu tỳ vui vẻ nói:

- Tiểu thư vào ngay đi, phu nhân mong mỗi tiểu thư đã mấy ngày nay.

Tiểu Phàm ngơ ngác, tự hỏi vì sao Lâm đại nương biết nàng đến mà chờ? Nhưng dẫu sao thì nàng cũng phải gặp Sĩ Mệnh cái đã. nàng bấm bụng đi theo tiểu tỳ kia.

Vào đến khách sảnh, tiểu tỳ mời nàng ngồi rồi chạy vào trong báo cáo. lát sau, huyện lệnh phu nhân Lâm Mỹ Phụng ra đến. Bà đã hơn lục tuần mà gương mặt còn phẳng phất những nét kiều diễm thuở xưa. Đại nương hớn hỏ nói :

- Ta nghe Sĩ Mệnh bảo rằng người rất xinh đẹp, không ngờ lại kiều diễm ngoài sức tưởng tượng như vậy. Chẳng hay phụ thân người có được an khang hay không?

Tiểu Phàm ngơ ngác như người từ trên trời rơi xuống, thuận miệng đáp:

- Cảm ơn đại di, gia phụ vẫn bình yên !

Lâm đại nương kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, bà vuốt tóc nàng rồi than thở:

- Ta vẫn thương thầm cho duyên phận người. Nào ngờ Sĩ Mệnh lại còn sống nên hôn ước xưa mới thành tựu. Nay song thân Sĩ Mệnh đã thất lạc, đại di sẽ đứng ra cưới hỏi cho y. Hà di trượng đã xem lịch, thấy tháng hai sang năm được ngày đại hỷ. Lúc ấy, ta sẽ mang sính lễ đến Động Đình hồ gặp Trình Thiên Cường.

Dư Tiểu Phàm như bị chùy sắt nện vào đầu. Nàng hiểu rằng Sĩ Mệnh và Động Đình long nữ Trình Bội Linh đã có hôn ước từ thuở ấu thơ. Nãy giờ, Lâm đại nương vẫn tưởng nàng là Bội Linh. Tây hồ tiên nữ nghe lòng tan nát, đôi hàng châu lệ chảy tuôn trào. Nàng định nói ra sự thực rồi bỏ về Hàng Châu, thề suốt đời không nhìn mặt Sĩ Mệnh nữa. Bỗng từ ngoài cửa có năm người bước vào, đáng chú ý nhất là một nữ lang tuổi độ hai mươi. Nàng ta xinh đẹp phi thường khiến Tiểu Phàm đoán ra ngay đây là Động Đình long nữ, tình địch của mình. Bội Linh nhận ra ngay Lâm đại nương vì dung mạo bà rất giống mẫu thân nàng. Long nữ xúc động chạy đến nghiêng mình ra mắt:

- Tiểu diệt nữ Trình Bội Linh xin bái kiến đại di.

Lâm đại nương sững sờ, chẳng biết ai mới là cháu gái của mình. Tiểu Phàm tủi hổ đứng lên vái tạ:

- Tiểu nữ là Dư Tiểu Phàm chứ chẳng phải là Bội Linh. Vì đại nương không cho nói nên chưa kịp xưng danh, thực lòng chẳng dám mạo nhận Trình cô nương. Xin đại nương cho tiểu nữ gặp Tây Môn đại ca lần cuối để nói lời vĩnh biệt.

Lâm đại nương bật cười ha hả:

- Ta đúng là đáng trách, nói huyền thuyên khiến người chẳng có dịp biện minh. Té ra đây chính là nàng dâu thứ hai của dòng họ Tây Môn đấy ư? Ta có nghe Sĩ Mệnh nói rằng đã đính hôn với người, nhưng đâu ngờ rằng người lại đến đây trước cả Trình nha đầu?

Tiểu Phàm nghe bà công nhận mình là cháu dâu, bao nhiêu phiền muộn tan biến mất, lòng ghen hờn với Bội Linh cũng vậy. Nàng sung sướng nhưng cũng thẹn thùng đến mức chẳng biết nói sao, cúi đầu vẩn vơ tà áo. Động Đình long nữ cũng đã nhận ra Tiểu Phàm. Nàng bước đến nắm tay Tây hồ tiên nữ, dịu dàng nói :

- Duyên trời đã định cho chúng ta thờ chung một chồng, chẳng lẽ Phàm muội không vui lòng hay sao?

Tiểu Phàm không ngờ Bội Linh lại rộng lượng như vậy. Nàng xúc động ngược lên gọi :

- Đại thư!

Hai nữ nhân ôm nhau để kết tình chị em chung thuyền. Lâm đại nương cười bảo:

- Mọi người hãy vào sau tắm rửa. ta sẽ bảo gia nhân dọn tiệc mừng hai cô cháu dâu.

Trở lại với Đông Môn Thù, gã vừa đi vừa hỏi đường, thúc ngựa phi về hướng Hàng Châu. Năm ngày sau, gã đến bờ Nam sông Dũng giang, thuộc địa phận phủ Chiết Giang. ĐỒ ngang còn ở bên kia nên gã dừng cương đứng đợi, dưới hàng liễu cạnh sông. Đã cuối giờ thìn mà vầng dương vẫn gay gắt trên đầu. Chắc do bờ bắc vắng khách nên đồ chẳng chịu sang. Đông Môn Thù chờ cả nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy bóng đồ ngang, lòng rửa thầm vận mình xui xẻo. Hôm kia gã cũng đã phải chờ đồ ở bến âu giang đến gần một canh giờ. Bỗng từ phía xa có đoàn người ngựa phóng như bay, tổng cộng có đến hơn ba mươi kỵ sĩ. Đoàn nhân mã đến nơi, lập tức vây chặt Đông Môn Thù lại. Đi đầu là năm lão già áo vàng tuổi độ thất tuần, mặt mũi cực kỳ hung ác. Ba mươi hán tử theo sau mặc áo đen, dung mạo lầm lì, lạnh giá như sương thu. Lão già áo vàng ở giữa cất tiếng hỏi:

- Phải chăng ngươi là Đông Môn Thù?

- Phải!

- Vậy có đúng là chính ngươi đã sát hại Hấp tinh nhân ma hay không?

Đông Môn Thù cười nhạt:

- Có lẽ vì ta không biết lão già áo vàng ấy là ai.

Lão đầu hói bên trái giận dữ quát vang:

- Trước mặt Long môn ngũ đại lão gia mà ngươi dám ỡ ư? Con mẹ ngươi, mấy ngày nay bọn lão gia mất ăn mất ngủ, canh giữ bên đồ này để chờ ngươi đấy.

Đông Môn Thù sa sầm nét mặt, mắt gã lấp lánh hào quang trông hung dữ như loài thú. Lão đầu hói kia đã phạm vào đại kỵ của Đông Môn Thù. Gã có thể bỏ qua rất nhiều lời nhục mạ. chỉ trừ khi người nào đó xúc phạm đến cha mẹ của gã. Đông Môn Thù mồ côi cha từ trong bụng mẹ. Nhưng qua lời kể lại của mẫu thân, gã rất tự hào về người cha khuất mặt của mình. Còn mẹ gã thì lại càng bội phần cao quý, bà đã hy sinh cả tuổi thanh xuân để nuôi dạy gã. Chính vì vậy, lão đầu hói vừa dứt lời thì thanh trường kiếm của Đông Môn Thù đã ập đến. Gã xuất chiêu bằng cơn phẫn nộ ngút trời nên lão kia chẳng thể sống nổi. Thân hình lão bị chẻ làm hai, từ đỉnh đầu xuống đến hậu môn. Dư lực của đường kiếm còn chặt đứt cả xương sống con tuần mã. Bốn lão áo vàng còn lại và ba mươi tên hắc y vội rút kiếm xông vào. Đông Môn Thù không hề sợ hãi, ôm kiếm lao thẳng đến. Gã như mãnh hổ chụp lấy con mồi mà chẳng quản đến thân mình. Chiêu thứ hai đã lấy mạng ngay một gã hắc y. Có nghĩa là mỗi lần Đông Môn Thù vung kiếm là có kẻ lìa đời. Nhưng bốn lão áo vàng đã không để cho đối phương tung hoành thêm nữa. Những đạo chưởng kinh hùng hậu đã đan lưới quanh thân Đông Môn Thù, khiến trường kiếm trong tay gã run lên bần bật. Bản lĩnh mỗi người trong Long môn ngũ yêu đều kém Hấp tinh nhân ma một bậc. Nhưng khi năm lão liên thủ thì ngay cả Phượng Hoàng đài chủ cũng không địch nổi. Cũng may mà Đông Môn Thù đã sớm giết được một lão yêu nên gã còn có thể duy trì được khá lâu. Liên hoàn chưởng của Long môn ngũ yêu lấy lừng võ lâm đã mấy chục năm nay. Những đạo chưởng kinh vây chặt Đông Môn Thù khiến gã phải rất vất vả. Với

thân pháp linh hoạt như loài vượn, gã đảo lộn, xoay chuyển trong lưới chưởng, cố tìm cách phản công. Thanh trường kiếm rung động liên tục phát ra tiếng ngân dài. Đông Môn Thù động sát khí, bốc lên không trung rồi lao xuống lão râu đen. Gã đã dùng đến phép ngự kiếm, đâm thẳng vào màn chưởng ảnh của đối phương. Long môn nhị yêu rú lên thảm thiết, biến thành hai đoạn vì một đường kiếm quét ngang hông. Nhưng Đông Môn Thù cũng trúng một chưởng vào lưng. Gã hít một hơi chân khí, đè nén luồng máu đang chực trào ra và lao vào lão béo lùn. Lối đánh liều mạng của Đông Môn Thù đã làm đối phương khiếp sợ, hợp chưởng đón chiêu. Đông Môn Thù đang lướt đến bỗng lật ngửa ra. như người bị trượt chân. Gã dấn mình sát mặt đất tránh chưởng phong và tiếp tục trôi đi. Khi còn cách lão béo lùn gần nửa trượng, gã chồm dậy, ôm kiếm lăn tròn. Quái chiêu này đã khiến đối thủ bất ngờ. Hai chân lão yêu bị tiện đứt ngang gối

và bụng rách toang. Tứ yêu gào lên ghê rợn rồi đi theo nhị yêu. Nhưng bốn đạo chưởng kinh của nhất yêu và tam yêu đã giáng vào người Đông Môn Thù. Gã lảo nhuyển tránh được song chưởng của tam yêu nhưng lại trúng đòn của nhất yêu. Thân hình Đông Môn Thù văng xa gần trượng, máu miệng phun thành vòi. Thế mà gã vẫn gượng đứng lên, ánh mắt hung dữ như mãnh hổ cùng đường. Đông Môn Thù điểm nhanh lên tâm huyết đạo trước ngực rồi lại xông lên, thân hình thẳng băng như mũi tên bay về hướng nhất yêu. Trường kiếm chập chờn, hóa thành trăm thanh kiếm và rít lên như tiếng oan hồn kêu khóc. Nhất yêu thấy như trước mặt mình là một rừng kiếm thép. Lão kinh hoàng cử chưởng giáng mạnh vào đấy. Nhưng chỉ như trận thu phong thổi qua đám trúc dẻo dai. Cơn bão thép vẫn ập đến và khoét lỗ chỉ chít trên người của lão ma. Song chưởng của tam yêu tuy đánh trúng vào sườn trái Đông Môn Thù nhưng cũng không cứu được nhất yêu. Đông Môn Thù giết xong lão hói đầu cũng rơi xuống như chiếc lá vàng. Gã không còn đứng lên được nữa mà chống kiếm quỳ một chân, nhìn tam yêu bằng cặp mắt căm hờn. Bọn hắc y chỉ còn lại gần hai mươi tên, chúng chậm rãi bước đến. Tam ma bật cười kinh khiếp :

- Tiểu tử giỏi lắm! Một mình ngươi mà giết được bốn người của Long môn ngũ yêu thì có thể tự hào rồi đấy. Nhưng lão phu sẽ cắt từng miếng thịt của ngươi để báo thù cho huynh đệ.

Lão quát bọn thủ hạ:

- Hãy băm xác gã ra cho ta.

Bản thân lão cũng cử song chưởng giáng xuống. Đông Môn Thù nhắm mắt tưởng nhớ đến mẫu thân lần cuối trong đời. Nhưng sự đời vẫn không như dự đoán. Hai bóng người đã lướt đến như ánh sao băng. Bóng trắng vung chưởng đón chiêu còn bóng xanh đến đứng cạnh Đông Môn Thù, múa tít loan đao đỡ những nhát kiếm của bọn hắc y. Đông Môn Thù nghe tiếng chân người hạ xuống cạnh mình liền mở mắt ra. Gã thấy rõ bóng trắng kia đã xuyên qua màn chưởng phong, vỗ vào ngực tam yêu. Lão ma văng ngược ra sau hơn trượng, xương cốt vỡ vụn, xuống suối vàng đoàn tụ cùng tổ tiên. Người áo trắng hạ thủ hạ xong tam yêu liền rút kiếm lao vào bọn hắc y. Chiêu kiếm tỏa rộng như nan quạt, khí thế tựa chẻ tre, bốn gã hắc y bỏ mạng đương trường. Người kia không hề dừng bước, tiến như vũ bão, trường kiếm vun vút như chiếc chong chóng thép chặt bay những phần cơ thể của bọn kiếm thủ xấu số.

Vậy mà phong thái người ấy vẫn ung dung, tiêu sái, xuất chiêu như thuận tay mà đánh. Đông Môn Thù hiểu rằng chàng thư sinh kia đã nắm được tinh túy của kiếm đạo. Gã tự lượng mình không thể bằng được. Người áo xanh thì ngược lại. Gã như con ác thú gầm gừ, vung loan đao đánh toàn những chiêu hiểm ác, quỷ dị. Tay tả gã thỉnh thoảng rải ra những nắm phần trắng cực độc chỉ cần dính vào da cũng đủ khiến bọn hắc y đau đớn gào lên và mất sức kháng cự. Chỉ hơn nửa khắc thời gian, chẳng còn một tên áo đen nào sống sót. Và Đông Môn Thù cũng gục xuống bất tỉnh. Hai người đến cứu gã chính là Sĩ Mệnh và Ma ảnh Tử Hạ Sầu Miêu. Đông Môn Thù đi trước họ một ngày đương nhưng cước trình chậm hơn. Sĩ Mệnh nóng lòng cứu đại sư huynh nên kiên trì ngày đêm, chỉ dừng để thay ngựa. Vì vậy hai người đã bắt kịp

Đông Môn Thù ở chốn này. Sĩ Mệnh thấy chàng thanh niên kia gục xuống, vội chạy lại xem thử. Chàng cởi áo gã thì thấy lưng có hai dấu chưởng ấn và xương sườn hông tả đã gãy ba chiếc. Ma ảnh Tử thở dài :

- Gã này một mình mà giết được bốn lão Long môn thì quả là đáng khâm phục !

Sĩ Mệnh nhìn khuôn mặt rúm nắng kia đang tái dần vì mất máu, lòng bỗng dâng lên cảm giác thân thiết lạ lùng. Chàng điểm liền mười tám huyết đạo trước sau, truyền cho gã ít chân khí rồi hỏi Hạ Sầu Miêu:

- Các hạ có quen ai ở vùng này hay không? Chàng trai này cần nơi yên tĩnh để dưỡng thương.

Ma ảnh Tử gật đầu:

- Cách đây chừng bảy dặm về hướng đông có nhà của gã Bách giang long Hàn Chí Vy. Gã là thủ lĩnh của anh em thủy tặc Chiết giang. Năm xưa thuộc hạ đã từng cứu mạng hắn một lần nên có thể tin tưởng được.

Sĩ Mệnh gật đầu, nhẹ nhàng bồng nặn nhân lên lưng rồi bảo Ma ảnh Tử dắt ngựa đi trước. Con tuấn mã của Đông Môn Thù tự động chạy theo. Nó vốn là ngựa của Đường Hải Lam tổng quản Dư gia trang. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, Đông Môn Thù đã chinh phục được ngựa quý. Gã làm bạn với muôn thú từ nhỏ nên hiểu rõ tính tình của từng loài vật và biết cách tạo sự cảm thông, thân thiện. Lúc cuộc chiến xảy ra ở bên bờ, cũng có nhiều người chứng kiến. Nhưng với hơn ba mươi xác chết kia chẳng ai dại gì mở miệng để phải rắc rối với nha môn. Cuộc đời loạn lạc, nhiễu nhương đã dạy cho họ cách phủ nhận tất cả. Họ sẽ

bảo rằng mình không biết, không nghe, không thấy. Ma ảnh Tử đi trước dẫn đường, chỉ nửa khắc sau đã đến nơi. Đó là một tòa gia trang nằm dọc bờ sông Dũng giang. Chung quanh trồng rất nhiều đào liễu, như để che mắt người ngoài. Đi hết đoạn đường dài mười trượng, xuyên qua rừng cây mới đến cổng trang. Ma ảnh Tử nghiêm giọng bảo hai hán tử gác cửa:

- Các người vào báo với Hàn lão đại rằng có cố nhân ở Kim Hoa đến thăm.

Ánh mắt lạnh lẽo của gã đã khiến một tên rùn bần, chạy nhanh vào trong. lát sau, một hán tử tuổi độ tứ tuần, y phục bảnh bao, râu mép tĩa khéo ra đến nơi. Hắn ta hôn hử vái chào :

- Không ngờ ân huynh lại giá lâm, tiểu đệ bật tin người hai năm nay, lòng vẫn thăm nhưng nhớ.

Ma ảnh Tử xua tay :

- Bất tất nhiều lời, ta đang cần một chỗ để chữa trị thương thế cho bằng hữu.

Hạ Sầu Miêu là người có vai vế khá lớn trong hắc đạo, lại là người ơn nên họ Hàn chẳng dám giận. Gã mau mắn quay lưng dẫn đường. Tòa gia trang này là sào huyệt của anh em thủy đạo, thường xuyên có người hội họp nên phòng ốc rất nhiều. Hàn Chí Vy đưa bọn Sĩ Mệnh vào một phòng rộng rãi, thoáng mát. Chàng đặt nạn nhân xuống nệm giường, cởi áo gã ra rồi lật sấp xuống, dồn Hồn Nguyên khí công ra bàn tay xoa đều trên hai đầu ấn chưởng. Khi thấy vết tím bầm tan đi, chàng bảo Ma ảnh Tử đỡ gã ngồi lên. Sĩ Mệnh ngồi xếp bằng sau lưng, áp hữu thủ vào mệnh môn, cố dùng nội lực đả thương kinh mạch, phục hồi sự luân chuyển của luồng chân khí trong người Đông Môn Thù. Hơn nửa canh giờ sau, nạn nhân hộc ra một ngụm máu bầm và mở mắt. Sĩ Mệnh bước xuống giường, bảo y:

- Kinh mạch đã thông suốt, các hạ hãy tọa công để vết thương sớm lành.

Đông Môn Thù thấy y phục của chàng thư sinh ướt đầm mồ hôi, hiểu rằng người ấy đã tổn hao rất nhiều sức lực mới cứu được mình. Trong đời gã. trừ từ mẫu và ân sư, chưa có ai đối xử tốt với gã cả. Thế mà con người có gương mặt thuần phác, trung hậu kia lại cố công cứu gã. Đông Môn Thù không quen biểu lộ tình cảm của mình, gã chỉ gật đầu rồi nhắm mắt hành công. Đến đầu canh một thì khôi phục được tám thành công lực. Chỉ có ba rễ xương sườn bị gãy là còn đau nhức mà thôi. Ma ảnh Tử lấy “tục cốt giao” thoa vào rồi băng chặt lại. Sĩ Mệnh cũng vừa tọa công xong. Chàng mỉm cười bảo:

- Các hạ quả là có tám thân sắt thép, trúng liền ba chưởng chí mạng mà tâm mạch vẫn nguyên vẹn. Nếu không ta cũng bó tay thôi.

Nụ cười đôn hậu lại như thấm vào tận đáy lòng Đông Môn Thù. Bất giác, ngoài lòng biết ơn, gã còn nhận ra một tình cảm khác nữa. Gã vòng tay cung kính nói:

- Tiểu đệ là Đông Môn Thù, quê ở Quảng Tây. Nguyên ghi lòng tạc dạ ơn tái tạo của đại huynh. Xin người cho tiểu đệ biết tính danh?

Sĩ mệnh cười đáp:

- Cứu khốn phò nguy là bổn phận của người võ sĩ. Chút công lao kia nào có đáng kể để thiếu hiệp phải bận tâm? Tại hạ là người học đạo Tam Thanh, không coi trọng chữ danh, rất hổ thẹn với chuyện ơn nghĩa. Mong thiếu hiệp hãy coi như chưa hề gặp nhau.

Đông Môn Thù làm sao hiểu được ý nghĩa cao siêu ấy. Gã ngăn người suy nghĩ, lát sau quỳ sụp xuống:

- Gia mẫu từng dạy tiểu đệ, rằng bậc trượng phu ân oán phải phân minh. Nay đại huynh không cho biết tên thì tiểu đệ thà chết chứ không đứng dậy.

Sĩ Mệnh biết gã là người mộc mạc nhưng kiên quyết, chàng đành chịu thua:

- Thiếu hiệp đứng lên đi, tại hạ là Sĩ Mệnh.

Trong tiếng Trung Hoa. chữ “mệnh” và chữ “minh” phát âm giống nhau nên Đông Môn Thù tưởng chàng họ Sĩ tên Minh. Gã mừng rỡ lắm nhắm rồi đứng lên. Vừa lúc Bách giang long vào mời ba người ra dùng cơm. Sĩ Mệnh từ tạ ngay :

- Tại hạ có việc khẩn cấp phải lên đường ngay. Nếu Hàn các hạ có lòng thương thì xin hãy chiếu cố giùm Đông Môn thiếu hiệp đây.

Hàn Chí Vy biết chàng thư sinh này là chủ nhân của Ma ảnh Tử nên kính cẩn đáp :

- Hàn mỗ chịu ơn của Hạ ân huynh, dầu có phải phơi gan trải mật cũng chẳng dám từ nan, huống hồ gì chút việc mọn này.

Ma ảnh Tử cười bảo:

- Nếu Hàn lão đệ muốn khoản đãi ta thì cứ gói rượu thịt lại, vừa đi vừa ăn cũng không sao.

Họ Hàn gật đầu khen phải, quay gót trở ra. Sĩ Mệnh hòa nhã dặn dò Đông Môn Thù:

- Vết thương nơi sườn trái chưa lành, thiếu hiệp nên ở lại đây tĩnh dưỡng vài ngày. Thế lực Tam Hoàn bang rất hùng mạnh, chúng sẽ không bỏ qua đâu.

Đông Môn Thù thấy chàng gấp gáp đến nỗi bữa cơm cũng chẳng dám ăn mà lại dám vì mình bỏ phí cả nửa ngày trời. Gã cảm kích vô cùng và nghe mắt cay xè. Gã lặng lẽ gật đầu tuân mệnh lệnh. Sĩ Mệnh suy nghĩ một lúc, bảo Ma ảnh Tử:

- Các hạ hãy tặng Đông Môn thiếu hiệp một chiếc mặt nạ để cải trang. Nếu Tam Hoàn bang cho những tay đại ma đầu truy sát thì y khó mà thoát được.

Hạ Sầu Miêu mở bọc hành lý lấy ra một chiếc mặt nạ mỏng như cánh chuồn. Sĩ Mệnh trao cho Đông Môn Thù và phủ dụ:

- Bậc anh hùng ngộ biến phải từng quyền, có thể mới làm nên sự nghiệp. Thiếu hiệp hãy nhớ câu nhu thắng cương, nhược thắng cường. Bản thân ta cũng phải ẩn mặt, giấu tên mới sống sót đến ngày hôm nay.

Đông Môn Thù thấy chàng quan tâm lo lắng cho mình như huynh trưởng lo cho bào đệ, gã nhìn chàng với ánh mắt cảm kích và lưu luyến. Mẫu thân gã đã hết lời dặn dò rằng giang hồ còn hung hiểm hơn rừng xanh Miêu Lĩnh, đối với ai cũng phải cảnh giác đề phòng. Thế mà chàng thư sinh này lại quá tốt với gã. Gã buột miệng hỏi :

- Vì sao đại huynh lại hết dạ quan tâm đến tiểu đệ như vậy?

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Ta cũng chẳng biết vì sao vừa gặp thiếu hiệp đã đem lòng thương mến? Có lẽ là do duyên trời.

Bách giang long bước vào, hớn hỏ nói :

- Tiểu đệ đã gói ghém xong thức ăn và rượu quý. Nhị vị có thể lên đường được rồi.

Sĩ Mệnh vòng tay cảm tạ rồi cùng Ma ảnh Tử lên ngựa rời trang. Bách giang long đã điều dò ngang chờ sẵn để đưa họ sang sông. Lại thêm bảy ngày đêm nữa trôi qua. thay thêm hai lần ngựa. Sĩ Mệnh mới đến được Hàng Châu. Trưa ngày mười sáu tháng tám, hai người đến ngọn núi nhỏ phía bắc Tây hồ. Ma ảnh Tử chỉ cho Sĩ Mệnh xem những vũng máu đen sẫm trên mặt cỏ và đất đá. Vùng chân núi đã bị dẫm nát vì vó ngựa. chứng tỏ nhân số Tam Hoàn bang khá đông. Đường lên núi cũng vuông đầy vết máu, cho đến tận cửa đạo quán. Nhưng Ma ảnh Tử chăm chú quan sát những vết giày rồi lẩm bẩm:

- Là thực! Đường như có đến hai toán cao thủ khác nhau cùng đến một lượt và chúng đã tử chiến với nhau tại đây.

Sĩ Mệnh nóng ruột xông thẳng vào đạo quán xem xét. Thấy bộ ảm chén bằng hắc thạch nằm lán lóc dưới nền, Sĩ Mệnh biến sắc nhặt lên rồi bảo:

- Xem ra đại sư huynh đã ở vào cảnh hiểm nghèo, lành ít dữ nhiều. Nếu không, người chẳng bao giờ bỏ lại kỷ vật của tiên sư.

Chàng bỏ bộ ảm chén vào bọc, bước ra ngoài, đảo cặp mắt muện phiến nhìn xung quanh. Bỗng thấy trên vách gỗ có những vết chém, chàng nhú mày xem kỹ rồi mỉm cười:

- May quá. đại sư huynh đã thoát rồi !

Ma ảnh Tử không hiểu:

- Sao thiếu chủ biết?

- Trên bức vách kia có dấu vết của chiêu Thiên hạc quy sào,, báo hiệu rằng người đã đào thoát về Hoàng sơn. Trước đây, ta có hẹn rằng cuối tháng tám sẽ trở lại thăm. Đại sư huynh sợ ta lo lắng nên trước khi đào tẩu đã để lại ám ký. Người ngoài chẳng thể nào hiểu nổi.

Bỗng một luồng gió đưa đến mùi hôi thối nồng nặc của xác người thối rữa. Ma ảnh Tử nhăn mặt:

- Chắc là trong đám cây cối kia có đến hàng trăm xác người? Để thuộc hạ đi xem thử.

Gã phi thân về phía cánh rừng phía tây đạo quán. Hơn khắc sau, gã trở lại, hít liền mấy hơi dưỡng khí trong lành rồi bảo:

- Thiếu chủ, có đến bốn mươi bang chúng Tam Hoàn bang bỏ mạng. Nằm chung với chúng còn có hơn hai mươi xác kiếm thủ áo trắng, không rõ lai lịch.

Tuy nhiên, trên gấu áo chúng có thêu một hình tam giác nhỏ, có một trong năm màu trắng, vàng, xanh, đỏ, đen. Nếu không chú ý tất sẽ chẳng nhận ra.

Ma ảnh Tử là độc hành đắc Thiểm Tây, hành sự cực kỳ cẩn trọng và tinh minh nên mới phát hiện ra những dấu hiệu kín đáo này. Sĩ Mệnh suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Năm màu kia ứng với ngũ hành, chẳng lẽ đất Giang Nam lại xuất hiện một bang hội mới?

Ma ảnh Tử giật mình:

- Chẳng lẽ họ lại liên quan đến Ngũ Hành cung? Thuộc hạ đề nghị đi ngay Hoàng sơn xem sao?

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Hoàng sơn cách đây đến sau bảy trăm dặm, ta cho rằng tổ chức thần bí kia phải có căn cứ ở Chiết Giang này. Các hạ cứ thử lần theo dấu chân xem sao? Chàng kính trọng lòng trung liệt của họ đối với cha mình nên xưng hô rất khách sáo, dù họ tự nguyện coi chàng là chủ nhân.

Ma ảnh Tử gật đầu, cùng Sĩ Mệnh xuống núi. Gã nhanh chóng tìm ra hướng đi của đoàn nhân mã thần bí. Được chừng hai dặm, dấu vó ngựa rẽ vào trong rừng còn dấu chân người tiếp tục đi vào thành Hàng Châu. Gã báo việc này cho Sĩ Mệnh, chàng gật gù:

- Như vật số ngựa kia là của Tam Hoàn bang để lại, còn toán cao thủ ngũ hành xuất phát từ trong thành.

Vì vậy, bọn họ đem ngựa dấu vào cơ sở trong rừng và phân tán trở lại chỗ cũ. Ta đã đoán ra lai lịch của họ rồi.

Ma ảnh Tử hỏi ngay:

- Thiếu chủ ! Chẳng lẽ là Giang Nam thần kiếm?

Đến lượt Sĩ Mệnh ngạc nhiên:

- Ta chưa nói sao các hạ đã biết?

- Trong ba năm gần đây, có nhiều cao thủ hắc đạo đột nhiên biệt tích, trong số đó có cả bằng hữu của thuộc hạ. Một hôm, thuộc hạ tình cờ gặp lại Hán Trung nhất hổ Khuất Kiếm Hùng, tại một tửu quán trong thành Hán Khẩu. Gã đã hóa trang nhưng vì đã quá quen nên bị thuộc hạ nhận ra. Gã thú thực rằng mình đã đầu nhập dưới trướng Giang Nam thần kiếm và đang được trọng dụng, bổng lộc rất hậu. Họ Khuất còn khuyến dụ tại hạ đi theo. Nhưng Miêu này quen thói vẫy vùng bốn biển và nguyện hiến mình cho dòng họ Tây Môn nên chỉ cười xòa. Nay bang hội thần bí kia lại ở ngay trong thành Hàng Châu, khiến thuộc hạ nhớ đến Giang Nam thần kiếm.

Sĩ Mệnh cười bảo:

- Mấy tháng trước ta tình cờ cứu được Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm khỏi tay Hồng Bào tôn giả. Cổ Hạo đuổi theo đến tận Dư gia trang. Nhờ vậy ta mới được thấy hai lão ma đầu Thanh Vụ song sát và thuật ngữ kiếm của Dư Tâm Nhiên.

Hạ Sầu Miêu gãi đầu:

- Thiếu chủ cùng với Dư cô nương luyện ái, sau này tất sẽ thành rể quý của họ Dư. Với thế lực của Giang Nam thần kiếm, may ra chống lại được Tam Hoàn bang.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Ta không muốn dựa vào ai cả. Chỉ mong sao đủ bản lĩnh khiêu chiến với Tam Hoàn ẩn sĩ, giết lão để báo gia cừu. Đối với Miêu Nhân tú sĩ và U Linh Quỷ Kiếm cũng vậy. Họ có hậu thuẫn của Thiếu Lâm và Võ Đang, chẳng lẽ lại tiêu diệt luôn cả hai phái ấy? Lúc ấy máu xương sẽ chất chồng, kẻ chết oan sẽ nhiều như lá mùa thu.

Ma ảnh Tử lộ vẻ ưu tư:

- Năm xưa. Tam Hoàn ẩn sĩ dùng thế lực của Lưu Cẩn, đưa hai lão quỷ kia vào tiềm phục trong hai phái lớn nhất thiên hạ chính là để chuẩn bị cho cục diện hôm nay. Chỉ sợ Miêu Nhân tú sĩ và U Linh Quỷ Kiếm dùng thủ đoạn gian xảo, chiếm đoạt quyền chưởng môn rồi đưa Thiếu Lâm, Võ Đang liên thủ với Tam Hoàn bang. Lúc ấy cả võ lâm sẽ lọt vào tay ẩn sĩ và mối thù của thiếu chủ sẽ khó mà rửa được.

Sĩ Mệnh cười buồn:

- Ta nghĩ đến điều ấy và cho rằng cả Huyết Y môn ở Hồ Nam, cùng phái Toàn Chân ở Hà Bắc cũng sẽ là vây cánh của Tam Hoàn bang.

Ma ảnh Tử lo lắng:

- Vậy thiếu chủ tính sao?

Sĩ mệnh điềm đạm bảo:

- Đạo gia xem thường sinh tử, coi nhẹ ân oán, gia cừu có báo hay không cũng chẳng sao. Nhưng ta chưa phải là kẻ đắc đạo nên sẽ tận lực trả thù. Nếu chẳng may ta thất bại trước thế lực hùng mạnh của Tam Hoàn bang, chư vị cũng hãy xem oán cừu đã kết liễu. Hai mươi năm qua. họ Tây Môn đã mắc nợ tứ vị quá nhiều rồi.

Hạ Sầu Miêu không phản bác lời chàng nhưng tự nghĩ sẽ xem đem cả cuộc đời ra ám ảnh, rình rập những kẻ đã nhúng tay vào máu của họ Tây Môn. Gã nói lảng sang chuyện khác:

- Giờ đã rõ lai lịch của tổ chức ngũ hành, thiếu chủ định thế nào?

Sĩ mệnh cười đáp:

- Chúng ta sẽ đi Hoàng sơn gặp đại sư huynh rồi thử vào Ngũ Hành cung xem sao.

Hai người lên ngựa đi về hướng tây. Ba ngày sau, họ vượt ranh giới vào địa phận phủ An Khánh, dừng chân ở trấn Phúc Ninh để dùng cơm. Nơi này chỉ cách rặng Hoàng sơn chừng hai trăm dặm. Phúc Ninh là một trấn lớn, dân cư đông đúc và phồn vinh. Mùi mực thơm bay thoang thoảng trong không khí vì đa số dân trong trấn sống bằng nghề sản xuất mực viết. Cũng như hàng vạn khu dân cư khác, trấn này có con đường lát đá ở giữa và hai bên đường là lầu quán, tiểu hiệu. Ma ảnh Tử Hạ Sầu Miêu đã từng qua lại vùng này nên rất quen thuộc. Gã dừng cương trước một tửu quán rộng rãi và mát mẻ. Bọn tiểu nhị dường như nhận ra gã, cười toe toét đón chào:

- Đã hai năm Hạ đại gia không ghé chơi, bốn chủ nhân vẫn thường nhắc nhở.

Ma ảnh Tử gật đầu đáp lễ, trao cương ngựa cho chúng rồi đưa tay mời Sĩ Mệnh đi trước. Chủ nhân tửu quán này là một tay hắc đạo hoàn lương, trước đây là thủ hạ của Hạ Sầu Miêu. Mỗi lần có dịp đến An Khánh là Hạ Sầu Miêu đều ghé nơi này thăm nghĩa đệ. Sĩ Mệnh vừa bước qua ngạch cửa thì người ngồi bàn ngoài cùng bên mé tả chụp lấy chai nước tương tạt vào áo chàng. Sĩ Mệnh thấy rõ hành động của đối phương nhưng vẫn không hề phản ứng. Ma ảnh Tử rất tôn kính chàng nên lửa giận bốc lên phủ sương trên

mặt. Nhưng gã là người cẩn trọng nên không hề vọng động, chờ đợi thái độ của chủ nhân. Kẻ vừa phạm lỗi chính là một tiểu cô nương tuổi độ mười ba. Nàng ta bật cười khúc khích, đảo cặp mắt tinh quái rồi giả lả:

- Ôi chào, tiểu muội quả là vô ý, mong công tử tha lỗi.

Sĩ mệnh cười hiền hòa:

- Không sao! BỘ y phục này cũng đã lỡ dơ rồi. Chỉ mong lần sau cô nương cẩn thận hơn.

Chàng thản nhiên đi tiếp vào trong. Hạ Sầu Miêu thăm thán phục định lực và lòng độ lượng của thiếu chủ. Con bé mặt đỏ xấu xí này rõ ràng là cố ý chơi trò tai quái, chỉ nhìn ánh mắt đắc ý kia là đã rõ. Chủ nhân tửu quán, kiêm chương quỹ, nhận ra Ma ảnh Tử, vội chạy đến đón chào. Gã cười ha hả:

- Tiểu đệ đang nhớ nhung Hạ đại ca đến chết đi được, xin mời lên lầu dự tiệc tẩy trần.

Ma ảnh Tử hạ giọng:

- Trước tiên người hãy đưa thiếu chủ của ta vào trong thay áo.

Cửu hoàn đào Giang Tiểu Quân vốn coi Hạ Sầu Miêu như thần tượng, một trong hảo hán đỉnh thiên địa. ngạo thị giang hồ. Nay thấy Ma ảnh Tử gọi chàng thư sinh văn nhược này là chủ nhân, gã vô cùng kinh ngạc, vội kính cẩn mời Sĩ Mệnh theo mình.

Hơn nửa khắc sau, ba người chễm chệ trên tầng hai thưởng thức chén rượu ngon và sơn hào hải vị. Dọc đường, Sĩ Mệnh vì cấp bách nên chẳng thể ghé quán dùng cơm chay. Chàng ăn bất cứ thứ gì Ma ảnh Tử mua được. Do vậy, giờ đây chàng thản nhiên ăn thịt cá. không phản nản gì cả. Ma ảnh Tử áy náy nói :

- Nếu thiếu chủ muốn dùng món chay thuộc hạ sẽ bảo họ Giang cho bưng lên.

Chàng cười đáp:

- Lão tử và Trang tử cũng đâu có phân biệt chay mặn? Người đời sau trí tuệ yếu kém, lòng dục lại cường thịnh nên mới trai tịnh để quả dục. Nay ta có ăn vài bữa cũng chẳng sao.

Cửu hoàn đào rụt rè hỏi họ Hạ:

- Đại ca! Công tử đây danh tính là gì?

Ma ảnh Tử cười đáp :

- Người cứ biết đây là VÔ danh thư sinh là được rồi.

Sĩ Mệnh thăm khen Hạ Sầu Miêu là người tinh tế, chàng rất thích danh hiệu kia. Bỗng có người chạy thình thịch lên thang lầu, tiếng chân dậm thật mạnh như muốn quấy nhiễu lỗ tai thực khách, đó chính là cô bé xấu xí, đã tạt nước tương vào Sĩ Mệnh.

Giang Tiểu Quân đứng lên, cau mày hỏi:

- Sao cô nương đang ngồi dưới lại lên đây làm gì?

CỒ bé chống nạnh tròn mắt, nói:

- Bỏn cô nương thấy nóng nực nên muốn lên đây cho mát. Ta có nhiều tiền, ngồi đâu mà chẳng được?

Dứt lời, nàng ngoe nguẩy bước đến ngồi vào một bàn trống rồi quát tiểu nhị dọn cơm canh. Bàn của nàng ta gần với tám bàn ở mé hữu. Đám thực khách nhìn nàng với vẻ hiếu kỳ. Lát sau, lại thêm một người nữa bước lên. Lão lẳng lặng chọn một bàn và ngồi xuống. Đó là một lão nhân vạm vỡ, lưng gù, đầu hói bóng không còn một sợi tóc. Chiếc trường bào màu hồng cũ kỹ nhưng không hề có mụn vá nào. Lão nhân cũng gọi rượu thịt và ngồi nhâm nhi. Ma ảnh Tử thì thăm:

- Lúc này lão già này cũng ở tầng dưới, ngồi riêng một bàn gần con nha đầu tai quái kia.

Ba người tiếp tục ăn uống, chờ xem sự thể. Quả nhiên, chỉ lát sau, chàng công tử anh tuấn, mặc áo xanh diêm dúa. ngồi gần bàn cô bé mặt đỏ, bỗng đứng lên chỉ mặt cô ta mà mắng:

- Tiểu nha đầu yêu quái kia. sao ngươi dám đổ nước canh vào lưng bỏn thiếu gia?

Gã xô ghế bước đến tát vào mặt cô bé. Nàng ta rời khỏi ghế, chui qua gầm bàn, chạy đến bên Sĩ Mệnh, ôm vai chàng khẩn cầu:

- Tiểu muội sợ lắm, mong công tử cứu mạng.

Vai nàng run lên và đôi mắt đầy lệ. Sĩ Mệnh nghe lòng bất nhẫn, vỗ về nàng:

- Nếu cô nương hứa sẽ không tái phạm, ta sẽ đứng ra thu xếp việc này.

CÔ bé gật đầu lia lịa:

- Tiểu muội xin thề sẽ không đổ nước tương, nước canh vào bất cứ ai nữa.

Lúc này, chàng công tử thế gia kia đã đến nơi. Gã chỉ mặt Sĩ Mệnh, gầm lên:

- Té ra con bé xú quái kia là người của ngươi. Mau bắt đền áo mới cho ta.

Cửu hoàn đao vội đứng lên:

- Xin Quách thiếu gia bớt giận. Tại hạ sẽ bồi thường chiếc áo này.

Họ Quách cười nhạt:

- Tấm trường bào này ta đã may trong dịp du ngoạn Bắc Kinh với giá ba trăm lượng bạc. Tính luôn chi phí đi lại là ngàn lượng.

Giang Tiểu Quân biến sắc:

- Sao công tử lại ép người thái quá như vậy? Dẫu sao chúng ta cũng là chỗ quen biết mà.

Gã công tử cười cao ngạo:

- Ngươi cũng biết ta là người tôn quý, mỗi tấc vải trên thân đều là vàng ngọc. Nếu không có bạc thì đừng xía vào. Ta sẽ bắt con bé khốn khiếp kia đánh cho hả giận.

Cửu hoàn đao thấy sát khí lóe lên trong mắt Ma ảnh Tử, gã vội nín áo thì thầm:

- Đừng đại ca. Quách Dương Minh là ái tử của tuần phủ An Khánh. Nếu giết gã thì cơ nghiệp của tiểu đệ sẽ tan tành. Thân này không tiếc nhưng còn thuyết thê và năm đứa tiểu hài ở nhà.

Sĩ Mệnh điềm đạm bảo họ Giang:

- Các hạ cứ xuất ra ngàn lượng bạc trả Quách cho công tử, sau này ta sẽ hoàn lại.

Ma ảnh Tử cười lạnh:

- Thiếu chủ cứ yên tâm, thuộc hạ có mang theo.

Gã móc hầu bao lấy ra tấm ngân phiếu ngàn lượng bạc ngân. Tờ giấy bạc bay đến trước mặt đối phương, lơ lửng một lúc rồi mới rơi xuống. Lúc này họ Quách mới nhận ra vẻ mặt đáng sợ của người áo xanh. Gã khê rùng mình, cầm lấy ngân phiếu bước về bàn mình. Lát sau, gã cùng đám con cháu nhà đại phú xuống lầu đi mất. Sĩ Mệnh quay sang bảo cô bé mặt rỗ:

- CÔ nương còn trẻ tuổi sao dám một mình dong ruổi, chộc ghẹo thiên hạ? Phụ mẫu ở nhà chắc đang nóng lòng mong đợi, hãy về đi thôi.

CÔ bé buồn rầu cúi mặt:

- Tiểu muội mồ côi từ nhỏ, làm gì có ai đợi đâu mà về.

Bỗng nàng dậm chân tức tối trách chàng:

- Công tử quả là người nhu nhược, yếu hèn. Sao không giết quách gã đáng ghét ấy đi để đỡ tốn ngàn lượng bạc?

Sĩ Mệnh vẫn dửng dưng:

- CỒ nương có lỗi với người ấy. Ta đã nhận lời gánh vác thì phải bồi thường thỏa đáng, giết người đâu phải là chuyện tốt lành.

CỒ bé bất ngờ vung tay tát mạnh vào mặt Sĩ Mệnh rồi hỏi:

- Công tử có giận tiểu muội không?

Ma ảnh Tử thì muốn nổi điên lên nhưng Sĩ Mệnh vẫn thản nhiên xoa má:

- Ta không giận vì cô nương mồ côi từ thuở nhỏ, thiếu tình thương và sự giáo dục của phụ mẫu, nên tính nết khác thường. Ta cũng mồ côi nhưng may mắn được lớn lên trong sự chăm nom, dạy dỗ của ân sư nên có khác cô nương một chút.

CỒ bé sững người, đôi mắt tinh anh nhìn chàng chăm chú, đưa bàn tay sờ mặt chàng rồi bất giác hôn lên bên má bị đau. Nàng bật cười khúc khích:

- Tiểu muội xin bái phục, hẹn có ngày gặp lại !

Dứt lời, nàng như cánh én bay vụt ra cửa sổ, còn vọng lại tiếng cười trong như ngọc. Sĩ Mệnh ngượng ngùng bảo :

- Té ra nàng ấy là cao thủ võ lâm, thế mà ta không nhận ra.

Ma ảnh Tử quay sang nhìn thì thấy lão nhân lưng gù kia cũng đã mất dạng. Gã nhăn mặt:

- Đường như lão già này theo để bảo vệ vị tiểu cô nương tinh quái kia.

Sĩ Mệnh nói qua chuyện khác:

- Giang các hạ có thể cho biết tư cách của tuần phủ An Khánh?

Cửu hoàn đao tức tối nói:

- Quách phủ doãn là hạng tham quan sâu dân một nước. Lão thẳng tay vợ vét tài sản của bách tính, do ý vào thế lực của hoàng hậu nên chẳng sợ gì ai.

Ma ảnh Tử cười lạt:

- Chỉ cần nhìn con trai lão ta là biết rồi. Có ngày ta sẽ đến thăm tư dinh họ Quách, trừ hại cho lê thứ.

Sĩ Mệnh buồn rầu bảo:

- Triều đình không có trung thần nên bọn gian nịnh mới hoành hành như vậy. Bọn hiệp khách chúng ta không có cơ hội tham chính, để chấn chỉnh triều cương, thì đành dùng cách tiêu cực này mà tạo phúc cho lê thứ.

Hạ Sầu Miêu thấy chủ nhân tán thành, gã khoan khoái nói:

- Thiếu chủ quả là dòng dõi bậc trung thần, một lòng vì dân vì nước. Dung tha kẻ thù riêng mà lại thẳng tay với kẻ thù của bách tính, thuộc hạ hết lòng bái phục.

Hoàng hôn đã buông xuống, cơn mưa thu ập đến khiến trời đất tối tăm mù mịt. Sĩ Mệnh và Ma ảnh Tử ở lại Phúc Ninh đại tửu quán một đêm, sáng ra mới lên đường.

Dược vài dặm, Sĩ Mệnh cười bảo:

- Xem như ta nợ của các hạ ngàn lượng bạc. Để đến Hoàng sơn, ta hỏi xin đại sư huynh mà hoãn lại. Ông ta xuất thân từ một nhà đại phú nên giàu hơn ta.

Hạ Sầu Miêu ngượng ngùng nói :

- Xin thiếu chủ đừng nói như vậy. Tính mạng và tài sản của nhà họ Chung là do Tây Môn đại nhân ban cho. Mười ba năm trước, bọn thuộc hạ điều tra ra việc Tùy Vân đạo trưởng ôm thiếu chủ đào tẩu, đem tin này về báo lại với gia phụ mẫu. Họ vui mừng khôn xiết quyết định dành mười vạn lượng vàng để tặng thiếu chủ, nếu người còn sống.

Sĩ mệnh tủm tỉm cười:

- Ta đã quen nếp sống giản dị, đâu cần đến số vàng lớn như vậy?

Hạ Sầu Miêu nghiêm giọng:

- Đó là di chỉ của tiên phụ. Bọn thuộc hạ chỉ biết tận lực thi hành. Chỉ mong cho thiếu chủ đừng phụ lòng người quá cố.

Sĩ Mệnh im lặng một lát rồi hỏi:

- Tứ vị vì chuyện của tiên phụ mà bỏ bê phụ mẫu. Nay họ đều đã thất lạc, sao không về nối nghiệp?

Sầu Miêu mỉm cười bí ẩn:

- Chung gia có đến năm người con. Ngũ muội là người tinh minh tháo vát, một mình quán xuyến mọi việc trong ngoài khiến cơ nghiệp ngày càng phát triển. Nhờ vậy, bọn thuộc hạ mới được thanh thoi như thế này đây.

Sĩ mệnh tán dương:

- Lệnh muội quả là đáng khâm phục. Nhưng chẳng lẽ lại không xuất giá để lỡ làng cả tuổi xuân?

Hạ Sầu Miêu cười buồn:

- Gia muội được trời ban cho nhan sắc thiên kiều bá mỹ, là một trong vô lâm tứ đại mỹ nhân, danh hiệu là Sơn Tây hằng nga Chung Hải Mỹ. Chỉ vì lời trăn trối của tiên phụ mà đến tuổi hai mươi bốn vẫn chưa lấy chồng.

Sĩ Mệnh hiếu kỳ hỏi:

- Lệnh tôn đã dặn dò điều gì?

- Tiên phụ đã dạy rằng khi nào đã trao tận tay số vàng mười vạn lượng kia cho hậu nhân của Tây Môn thượng thư thì mới được xuất giá.

Sĩ Mệnh choáng váng:

- Tai hại thật ! Nếu như ta không còn sống thì sao?

Ma ảnh Tử thần nhiên đáp :

- Tiên phụ không nói đến trường hợp này.

Sĩ Mệnh bối rối:

- Nếu thế thì ta phải sớm đến Sơn Tây giải quyết việc này. Nhan sắc nữ nhân mỏng manh như hoa. Sớm nở tối tàn, không thể để nàng chịu thiệt thòi thêm nữa.

Ma ảnh Tử hân hoan đáp :

- Phải lắm! Xong việc thám hiểm Ngũ Hành cung, mời thiếu chủ đến tề trang một chuyến. Thiếu chủ cứ nhận cho ngũ nha đầu yên tâm lo hạnh phúc riêng. Số vàng gởi lại chừng nào lấy cũng được.

Nếu Sĩ Mệnh không lơ đãng nhìn về phía đỉnh ngọn Hải Bạt thì đã nhận ra vẻ đắc ý của Ma ảnh Tử.

Hai người tiếp tục đi và nhận ra có nhiều cao thủ võ lâm vượt qua mặt mình. Hàng trăm người quắt ngựa vun vút, gồ lưng phi nước đại. Đêm qua mưa lớn nên đường quan đạo không có bụi. Nhưng nước từ những vũng bùn bắn tung tóe, ướt cả áo Sĩ Mệnh và Hạ Sầu Miêu. Ma ảnh Tử giận dữ lầm bầm:

- Bọn họ đi đâu mà gấp như cha chết vậy?

Bỗng từ trên ngọn cây thụ già có tiếng cười trong trẻo quen thuộc cất lên. Và một bóng người nhỏ bé nhảy xuống đứng sau yên ngựa Sĩ Mệnh, thần nhiên vòng tay ôm vai chàng. Vị tiểu cô nương xấu xí hôm qua thì thâm vào tai chàng:

- Công tử có mừng khi gặp lại tiểu muội hay không?

Gương mặt cô tuy rõ chẳng chít nhưng đôi mắt phượng long lanh, đôi môi xinh đỏ tựa hoa đào, giọng nói êm ái khiến lòng người thư thái. Bất giác Sĩ Mệnh cảm thấy như gặp lại người thân. Chàng gật đầu rồi hỏi lại:

- Sao hiền muội quay lại đây sớm như vậy? Còn lão nhân lưng gù đâu rồi?

CỒ bé cười vang:

- Té ra đại ca cũng chẳng hề ngu ngốc chút nào cả. Lão nhân ấy chính là nội tổ của tiểu muội. Còn việc quay lại sớm là vì tiểu muội quên hỏi tên đại ca.

Nghe tiểu nha đầu kia mau mắn gọi mình là đại ca, lòng cũng vui vui, chàng cười bảo:

- Tên ta là Tây Môn Sĩ Mệnh, còn hiền muội?

- Tiểu muội là Doãn Khả Khanh.

Sĩ Mệnh chỉ sang Ma ảnh Tử:

- Vị này là Hạ Sầu Miêu, người thân của ta.

Khả Khanh vui vẻ vòng tay chào :

- Tiểu muội bái kiến Hạ đại ca. Chắc hôm qua đại ca giận tiểu muội lắm phải không?

Vẻ thơ ngây, tinh nghịch của nàng đã khiến Ma ảnh Tử mềm lòng. Gã cười đáp :

- Đúng vậy, cô nương quả là người tai quái, nghịch ngợm, dám giả đồ yếu đuối để qua mắt bọn ta.

Khả Khanh tung mình sang phía Ma ảnh Tử, đập nhẹ vào hông ngựa. lấy đà rơi xuống cổ tuần mã của Sĩ Mệnh. Theo phản ứng tự nhiên, chàng vội đỡ lấy cô bé ngồi vắt vẻo trong lòng chàng, ríu rít nói:

- Nhị vị đại ca biết không, tiểu muội suốt đời sống ngoài Đông hải, lúc nào cũng chỉ thấy trời và biển.

Đầu năm nay, lão gia dắt vào Trung Nguyên thăm bằng hữu. Tiểu muội say mê cảnh đẹp đại lục nên van nài nội tổ cho ở lại, đừng về đảo Bồng Lai nữa. Người bảo võ lâm Trung thổ toàn là bọn xấu xa. ác độc, chẳng nên gần làm gì. Tiểu muội bèn đánh cuộc với ông rằng sẽ tìm ra người tốt. Từ Tứ Xuyên đến đây, tiểu muội đã trêu chọc hàng trăm người và ăn đòn biết bao nhiêu trận. May mà gặp Tây Môn đại ca là bậc chính nhân, lượng rộng như biển nên tiểu muội mới thắng cuộc. Lão gia chịu thua. định đi Tô Châu tìm chỗ ở mới. Nhưng tiểu muội lại muốn theo đại ca nên mới lên trốn đi.

Sĩ Mệnh bối rối:

- Ta dù rất mến Doãn hiền muội nhưng chẳng thể mang theo được. Thứ nhất là sẽ đắc tội với lệnh tổ, thứ hai là tiền đồ của ta đầy hung hiểm và bất trắc, chẳng

thể đưa hiền muội vào chỗ chết được.

Khả Khanh tròn mắt hỏi :

- Đại ca hiền lành, nhân hậu như thế này mà cũng có người muốn hại hay sao?

Chàng cười buồn:

- Ta mang nặng gia cừu trên vai mà chẳng có hy vọng báo phục được. Kẻ đại cừu kia có võ công quán tuyệt thiên hạ và thể lực bao trùm cả võ lâm. Khi lão biết được danh tính của ta thì mạng này khó mà giữ nổi. Ta không sợ chết nhưng cũng không muốn người thân bị hại lây.

Khả Khanh bật cười :

- Đại ca đừng lo, tiểu muội sẽ hợp lực cùng đại ca để báo thù. Lúc ấy lão gia tổ cũng chẳng thể đứng ngoài, ông mà chịu ra tay thì không ai địch lại.

Ma ảnh Tử nãy giờ trầm ngâm suy nghĩ. Nghe Khả Khanh nói vậy, gã hỏi ngay:

- Phải chăng lệnh tổ chính là Hỏa Quy lão tổ Doãn Hân Yến?

Khả Khanh tròn mắt:

- Té ra Hạ đại ca cũng biết gia tổ ư?

Sĩ Mệnh cũng giật mình, khẽ ngâm:

thiên Hạc vân trung khiếu

Ngũ Hành phong thượng du

Địa Long nam hoang ân

Hòa Quy Đông hải cư.”

Thiên Hạc chân nhân đã từng đọc cho chàng nghe bài đồng dao này. Khả Khanh bật cười :

- Tiểu muội cũng từng nghe lão gia tổ đọc bài này. Nhưng khi hỏi thì ông chỉ cười mà không giải thích.

Sĩ mệnh dịu giọng:

- Hai chữ đầu mỗi câu là danh hiệu của bốn vị võ lâm đại kỳ nhân. Thanh danh của họ lẫy lừng từ năm mười năm trước.

- Té ra gia tổ đã từng vùng vẫy ở Trung Nguyên.

Cô bé bỗng che miệng ngáp rồi dựa vào lòng Sĩ Mệnh ngủ rất ngon lành. Sĩ Mệnh thấy nàng chẳng chịu rời, đành phó mặc sự việc, tiếp tục phóng ngựa về Hoàng sơn.

Hơn khắc sau, nàng tỉnh giấc, lại che miệng ngáp dài rồi cười rất tươi. Nụ cười trẻ thơ làm ấm lòng Sĩ Mệnh. Khả Khanh nói :

- Tiểu muội quên mất chưa nói cho đại ca biết lý do vì sao đám người đáng ghét kia lại cuống cuống lên như vậy Hai tháng trước, tiểu muội và gia tổ từ Tứ Xuyên trở lại biển Đông, đi đến đâu cũng nghe đồn rằng Ngũ Hành cung ở dưới chân núi Liên Hoa trong rừng Hoàng sơn. Có điều rất lạ là tin tức lan đi theo một thứ tự nhất định, từ xa đến gần. Địa phương càng xa An Khánh thì lại càng nhận được tin sớm hơn.

Ma ảnh Tử choáng váng:

- Khốn nạn thực! Thật là uống công hai mươi năm tìm kiếm. Nhưng vì sao lại có kẻ đem vị trí của bí cung tiết lộ ra khắp giang hồ như vậy?

Khả Khanh cười bảo:

- Nếu Tây Môn đại ca muốn vào Ngũ Hành cung thì tiểu muội sẽ về nhờ gia tổ giúp đỡ.

Sĩ Mệnh chưa kịp nói gì thì nàng đã như cánh én rời lồng chàng, phi ngược về phía sau. Thân pháp của nàng cực kỳ nhanh nhẹn. Ma ảnh Tử bật cười :

- Vị tiểu cô nương này thật kỳ quái, tự tung tự tác, muốn làm gì thì làm.

Sĩ Mệnh ghì cương cho ngựa đi nước kiệu, rồi bảo:

- Bốn mươi năm trước, võ lâm tứ đại kỳ nhân đã hẹn nhau lên đỉnh Thái sơn luận võ. Cuối cùng thì gia sư, Thiên Hạc chân nhân đã lần lượt đả bại cả ba người kia. Như vậy, ta cũng chẳng cần tuyệt học của Ngũ Hành lão nhân làm gì. Còn việc vị trí của Ngũ Hành cung bị tiết lộ, ta cho rằng đây là âm mưu thâm độc của kẻ nào đó. Qua lời Khả Khanh nói, việc tung tin được thực hiện có kế hoạch để đông đảo hào kiệt võ lâm có mặt cùng một thời điểm.

Ma ảnh Tử nhăn mũi :

- Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy và cho rằng âm mưu này có liên quan đến Giang Nam thần kiếm Dư Tâm Nhiên.

Sĩ Mệnh nghĩ đến Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm, lòng nghe nặng trĩu, thúc ngựa phi mau. Chiều hôm sau, hai người đến chân rừng Hoàng sơn, nhận ra mấy ngàn hảo hán các lộ đã tràn ngập chân ngọn Liên Hoa

sơn. Sĩ Mệnh thở dài, thương cho đám người hiếu kỳ và nhiều tham vọng. Chàng đi tiếp thêm sáu dặm, đến ngọn Hải Bạt.

7. Ngũ Hành Thi Kế Thu Thiên Hạ -lưu Tặc Tranh Phong Ngộ Khắc Tinh

Hàng ngàn năm nay, Hoàng sơn được coi là thắng cảnh núi non đẹp nhất Trung Hoa. Rặng Hoàng sơn có đúng bảy mươi hai ngọn núi, tư thế hùng vĩ, oai nghiêm. Ba ngọn nổi tiếng nhất là Liên Hoa, Thiên Đô và Quang Minh. Tuy nhiên, cao nhất lại là đỉnh Hải Bạt, trên bốn trăm năm mươi trượng. Ngoài vẻ đẹp của núi non kỳ vĩ, Hoàng sơn còn nổi tiếng bởi Hoàng sơn tứ tuyết, đó là Kỳ Tùng, Quái Thạch, Vân Hải và Ôn Tuyền. Những ngọn tùng ở đây chọc thủng đá mà vươn lên, lại mọc trên đỉnh núi cao và những nơi hiểm trở. Suối nước nóng Chu Sa trong xanh không bao giờ cạn. Mưa cũng chẳng tràn, có tác dụng trị bệnh phong thấp và những bệnh ngoài da. Khí hậu ở Hoàng sơn phân chia làm ba vùng rõ rệt, lạnh, ôn hòa và nóng. Hàng ngàn cây cổ thụ già nua, cổ kính, như tùng, đàn hương, phong hương, mọc trên những bãi cỏ xanh tươi, đầy hoa ĐỔ QUYÊN, Thiên Nữ, Linh Chi và Mao Phong Trà. Ở đây, riu rít bên tai du khách là tiếng hát của hàng vạn con chim Hoàng Điểu, Bát âm, Tương Tư. Hòa với tiếng hú thánh thót của loài vượn Hoàng sơn. Thấp thoáng trên những sườn núi là bóng dáng của loài sơn dương và dã lộc. Mỗi năm, có hàng vạn tao nhân mặc khách đến thưởng ngoạn, đề vịnh và vẽ lại phong cảnh. Chính vì vậy, chỉ có đỉnh Hải Bạt là nơi cao vút nhất Thiên Hạc chân nhân đã bày một trận kỳ môn quanh đỉnh núi, để cản bước chân tục khách. Giả như có kẻ hiếu kỳ nào đó muốn lên tận ngọn sẽ phải nản lòng vì khu rừng trúc um tùm, rậm rạp trước mặt. Dù họ có đủ cũng khí để đi tiếp thì cũng chỉ quanh quẩn một lúc rồi lại trở ra. Sĩ Mệnh và Ma ảnh Tử gín ngựa nơi chân núi rồi thượng sơn. Đường lên núi dốc đứng và hiểm trở, nên chỉ nửa đường, Hạ Sầu Miêu đã thở dốc. Gã lau mồ hôi trán bảo:

- Xin thiếu chủ dừng chân, thuộc hạ hết hơi rồi.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Thế mà trong suốt mười năm dài, sáng nào ta cũng phải chạy từ đỉnh xuống chân núi, hái một nắm chè long tinh đem lên cho tiên sư.

Ma ảnh Tử le lưỡi :

- Thiếu chủ khổ luyện như vậy bảo sao khinh công không đứng đầu thiên hạ được?

Chàng gật gù:

- Người học đạo không coi trọng chữ danh mà chủ trương tiêu bảo kỳ thân. Vì vậy, khi gặp cường địch có thể đào thoát an toàn. Tiên sư vẫn thường chê Nho gia bị lễ nghĩa và tật háo danh ràng buộc nên chết uống mạng, trái với đạo trời.

Nghỉ ngơi, chuyện trò một lát, Sĩ Mệnh nắm tay Hạ Sầu Miêu, giúp gã đi tiếp. Ma ảnh Tử thấy chàng trẻ hơn mình gần hai chục tuổi mà công lực dường như thâm hậu hơn. Gã liền thắc mắc:

- Thuộc hạ luyện võ từ năm mười lăm tuổi, đến nay đã trong ba chục năm. Vì sao tu vi lại kém thiếu chủ?

Chàng điềm đạm giải thích:

- Công lực không bắt buộc phải tiến bộ theo tuổi tác, mà do cách tu luyện và đặc điểm của tâm pháp. Hồn Nguyên khí công của Đạo gia và Vô tướng thần công của Phật môn có điểm ưu việt hơn các loại nội công khác. Thứ hai, công phu tiềm tu, luyện tập lại kéo dài và rất gian khổ. Tại hạ đã từng trải qua những lần tọa quan kéo dài đến bốn mươi chín ngày trên đỉnh núi này. Dù mưa sa bão táp hay nắng cháy da

cũng chẳng được sờn lòng. Mỗi ngày chỉ được ăn một bữa còn lúc nào cũng phải trơ như gỗ đá. trống rỗng như hang động, hít thở tinh khí của nhật nguyệt. Nhờ vậy, luồng chân nguyên tích tụ nhiều và tăng tiến nhanh hơn bình thường.

Ma ảnh Tử gãi đầu:

- Ồi chà. nếu gian khổ đến mức ấy thì thuộc hạ xin đầu hàng.

Lúc này, hai người đã đến bìa trúc trận. Sĩ Mệnh ngửa cổ hú vang. Từ trên, có tiếng hú đáp lại. Chàng mừng rỡ nắm tay họ Hạ lướt vào. Ma ảnh Tử thấy như lạc vào mê hồn trận, tre trúc, gai góc trùng điệp vây quanh. Thế mà Sĩ Mệnh vẫn chạy như bay, lúc tả, lúc hữu, lúc tiến, lúc lùi, lát sau đã đi hết khu rừng. Trước mặt họ hiện ra một bãi cỏ xanh rờn, thoáng điểm những bông hoa dại. Chính giữa có mấy gian thảo xá bằng tre trúc. Thoang thoang đâu đây mùi hương trầm thơm ngát. Một đạo sĩ già râu tóc bạc trắng bước ra, tươi cười hỏi:

- Sao sư đệ lại về sớm hơn ước hẹn?

Sĩ Mệnh không đáp, giới thiệu Ma ảnh Tử:

- Vị này là Chung Sầu Miêu, trước đây là cận vệ của tiên phụ.

Tùy Vân đạo trưởng gật gù:

- Ta có nghe Tây Môn đại nhân nhắc đến bốn huynh đệ họ Chung. Xin mời vào.

Sĩ Mệnh ngồi xuống chiếc ghế tre, mở bọc lấy bộ ấm chén bằng hắc thạch, đặt lên bàn. Chàng cười bảo:

- Tiểu đệ nghe tin bọn Tam Hoàn bang đi Tây hồ tìm sư huynh nên vội đến trợ thủ. Nếu không có dấu vết của chiêu Thiên hạc quy sào trên vách trước thì tiểu đệ đâu có biết sư huynh đã về đây.

Tùy Vân mỉm cười:

- Ta biết sư đệ thông minh tuyệt thế tất sẽ đoán ra.

Lão châm trà rồi khề khà kể:

- Sáng ngày mười ba, ta vừa hoàn thành khóa tụng thì phát hiện tiếng ngựa hí dưới chân núi. Tưởng sư đệ trở lại nên không để tâm. Lát sau, bốn mươi gã hắc y vây chặt quán. Thủ lĩnh của chúng chính là Tế Nam tứ quái, ở cạnh hồ Đại Minh. Hơn mười năm trước, hai bên đã có lần chạm trán nên chúng nhận ra ta ngay. Tứ quái hỏi về tung tích của hậu nhân họ Tây Môn. Ta lo cho sư đệ nên quyết hạ sát chúng để bịt miệng. Nào ngờ tứ quái đã học được một loại kiếm pháp quái dị nên ta không địch lại. May thay lúc ấy lại xuất hiện hàng trăm võ sĩ áo trắng bịt mặt và nắm tay đại kiếm thủ. Kiếm trận của họ cực kỳ lợi hại, chỉ nửa canh giờ đã giết chết tứ quái. Ta không rõ mục đích của họ nên âm thầm đánh dấu lên vách, rồi bất ngờ đào tẩu. Bọn áo trắng cuồng quít gọi theo nhưng ta không quay lại.

Sĩ Mệnh thở dài:

- Cũng may mà sư huynh không vì chút lễ nghĩa mà ở lại để bị ràng buộc bởi ơn cứu mạng. Bọn áo trắng kia thuộc tổ chức, tạm gọi là Ngũ Hành bang, có dã tâm không phải nhỏ. Hiện nay chân núi Liên Hoa đã tề tựu mấy ngàn cao thủ tứ phương, vì tin đồn Ngũ Hành cung ở đây. Tiểu đệ cho rằng đây là một âm mưu rất hiểm độc.

Đạo trưởng gật đầu:

- Đúng vậy! Từ hai ngày nay, từ trên đỉnh Hải Bạt nhìn xuống, ta đã nhận ra sự náo nhiệt bên núi Liên Hoa. Sư đệ định thế nào?

Sĩ mệnh chỉnh sắc:

- Đạo gia ghét việc trí trá, xảo quyệt, nhưng cũng chấp nhận cho bọn gian tà hại người. Chúng ta sẽ đến đây xem có thể vẫn hồi được phần nào hay không?

Ma ảnh Tử góp lời :

- Thuộc hạ thắc mắc một điều là vì sao Ngũ Hành lão nhân lại để cho kẻ khác đem danh nghĩa Ngũ Hành cung ra mê hoặc võ lâm?

Sĩ Mệnh trầm ngâm:

- Ta sợ rằng lão nhân đã tọa hóa và kẻ nào đó đã tình cờ phát hiện nên mới lấy đi được di vật và biết Ngũ Hành cung ở đâu.

Tùy Vân đạo trưởng tán thành:

- Ngũ Hành lão nhân đã bách tuế, có thể đã tận số.

Ông dừng lại rồi mỉm cười:

- Kiểm pháp của Ngũ Hành cung không bằng tuyệt học của tiên sư nhưng thanh Ngũ Hành thần kiếm lại là bảo vật hãn thế. Nếu sư đệ lấy được thì rất tốt.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Tiểu đệ cho rằng thần kiếm đã lọt vào tay Ngũ Hành bang. Còn việc báo gia cừu thì dẫu có thần kiếm cũng chưa đủ. Tiểu đệ đã gặp Hồng Bào tôn giả và biết đôi chút về những kẻ thù năm xưa. Người bị mất đã dả thương sư huynh chính là Toàn Chân trưởng giáo Võ Từ Sơn. Tiểu đệ may mắn giết được lão ta ở Giang Tây. Tuy nhiên, trừ Hồng Bào tôn giả đã bị điểm kỳ huyết, còn có ba cừu nhân nữa. Miêu Nhân tú sĩ giờ đã là Thanh Trần, trưởng lão Võ Đang. U Linh Quỷ Kiếm trở thành Viên Linh, sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm nhưng hung thủ chung lại chính là Tam Hoàn bang chủ. Võ công của lão ta cao thâm vô lượng, chỉ hơn trăm chiêu đã dả bại Huyết Y thần quân Cổ Đoạn Thủy. Lão ta âm thầm khống chế hàng trăm đại cao thủ võ lâm. Nếu Miêu Nhân tú sĩ và U Linh Quỷ Kiếm nắm được hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang thì xem như Tam Hoàn bang là bá chủ thiên hạ. Đó là chưa kể đến phái Toàn Chân.

Tùy Vân đạo trưởng nghe xong buồn bã nói :

- Không thể ngờ thế lực của tà ma lại hùng mạnh như vậy. Xem ra, mối thù của Tây Môn đại nhân khó mà trả được. Ngay cả mạng sống của sư đệ cũng khó bảo toàn.

Sĩ Mệnh thản nhiên đáp:

- Tiểu đệ chưa xuất gia nhưng thấm nhuần tinh thần đại đạo, xem chuyên tử sinh như lẽ tự nhiên, chỉ hận một điều là công lực bản thân non kém, không phát huy được tuyệt học của tiên sư mà tiêu diệt cừu nhân.

Tùy Vân hài long gật gù:

- Đúng vậy! Tiên sư chẳng bao giờ tự cho mình là vô địch. Nhưng trong vòng trăm năm nay, không có cao thủ nào hơn được người. Nếu sư đệ may mắn gặp được kỳ nhân, tăng tiến thêm vài chục năm công lực thì sẽ chẳng còn phải sợ ai.

Sáng hôm sau, ba người cải trang rồi xuống núi, đến xem trường náo nhiệt ở Liên Hoa sơn. Tài hóa trang khéo léo của Ma ảnh Tử đã che dấu diện mục bọn Sĩ Mệnh. Họ lại không đi ngựa nên ngay cả người thân cũng chẳng thể nhận ra. Sĩ Mệnh không bắt ngờ khi thấy ông cháu Hỏa Quy lão tổ nhưng lại kinh ngạc khi gặp Đông Môn Thù.

Chàng tưởng gã phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới lên đường, nào ngờ gã lại đến Hoành sơn cùng lúc với chàng. Sĩ Mệnh hài lòng khi thấy gã mang chiếc mặt nạ da người mà chàng đã bảo Ma ảnh Tử tặng cho gã. Giờ đây, Đông Môn Thù có dung mạo của một hán tử tam tuần lịch lãm, nhờ bộ râu mép xanh rì. Tiểu cô nương Doãn Khả Khanh đảo mắt nhìn quanh và có vẻ bức tức khi chẳng thấy Sĩ Mệnh đâu. Lúc này, quần hào đang tập trung trên bãi cỏ rộng ở bìa một cánh rừng. Cây cối khu vực này cao lớn. Già nua hơn hẳn đồng loại ở chung quanh. Nó tạo thành một hình vòng cung ôm lấy đoạn chân núi, phía tây ngọn Liên Hoa. Hơn hai ngàn người tụ tập thành từng nhóm riêng lẻ, tùy theo môn hộ hay quan hệ bằng hữu. Hầu như hơn nửa số tinh hoa của võ lâm đã có mặt nơi này. Sĩ Mệnh thấy có cả cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, chàng hỏi nhỏ Tùy Vân:

- Sư huynh! Trong đám tăng đạo kia, có mặt Miêu Nhân tú sĩ và U Linh Quỷ Kiếm hay không?

Đạo trưởng đã để tâm quan sát nên đáp ngay:

- Có cả hai. Sư đệ hãy chú ý lão sư già có đôi mắt xanh biếc và gã mũi trâu cao gầy, mũi kệt. Họ chính là kẻ thù của sư đệ. Nhưng cục diện chưa ngã ngũ, mong

sư đệ hãy bình tâm, nhẫn nại.

- Sư huynh yên tâm. Nhờ công giáo huấn của ân sư, định lực của tiểu đệ cũng khá vững vàng.

Ma ảnh Tử thấy quần hào không tranh nhau tiến lên, biết ngay khu rừng kia có quái sự. Gã mau mắn chạy đi dò hỏi. Hạ Sâu Miêu là con nhà đại phú, dù mang danh hắc đạo nhưng gã giết người chẳng phải vì tiền.

Gã tự cho mình là hiệp đạo, hành tẩu bốn phương để trừ gian diệt bạo. Những kẻ bị gã giết đều là tham quan, cường hào ác bá hay bọn tàn ác, tà dân. Đường nhiên gã cũng vét sạch tài sản của đối tượng, rồi phân phát cho người nghèo. Ma ảnh Tử cũng rất rộng rãi với anh em trong hắc đạo, ai cần là gã giúp ngay. Chính vì vậy, Hạ Sầu Miêu được mọi người yên mến và kính trọng. Võ công gã không bằng tam ca Thiết Diện cường sư nhưng quan hệ rộng rãi hơn nhiều. Do đó, chỉ nửa khắc sau, Ma ảnh Tử đã nắm được tình hình. Gã trở lại báo cáo:

- Thiếu chủ ! Phía sau rừng kia chính là một sơn cốc, nơi tọa lạc của Ngũ Hành cung. Tuy nhiên, cây cối trong rừng lại được trồng thành một trận kỳ môn lợi hại phi thường. Ba ngày nay, quần hào tìm cách phá trận mà chưa được. Vì vậy, bọn họ chờ đợi xem có bậc cao nhân nào đủ tài mở đường hay không? Cũng may đang là mùa mưa. nếu không bọn họ đã đốt trụ khu rừng kia rồi.

Sĩ Mệnh gật đầu, quay sang hỏi Tùy Vân:

- Sư huynh thử quan sát xem đây là trận thế gì?

Đạo trưởng cười đáp:

- Phải vào mới nhận xét được. Nhưng làm thế hóa ra là tiếp tay cho kẻ chủ mưu hay sao?

Chàng tư lự bảo :

- Chắc chắn kẻ chủ mưu sẽ xuất hiện để phá trận. Có như thế mới đưa được quần hùng vào bẫy rập. Chúng ta cố chờ xem sao.

Bỗng chàng nghe tiếng khóc của Khả Khanh. Vị tiểu cô nương kia đang dậm chân, kéo áo Hỏa Quy lão tổ như để bắt đền. Hôm nay lão tổ mặc áo trường bào màu xanh và đội nón rộng vành nên chẳng ai có thể nhận ra. Lão bối rối hạ giọng năn nỉ cô cháu cưng, mắt đảo quanh như tìm kiếm ai. Ma ảnh Tử cười bảo :

- Nếu thiếu chủ không đến gặp con tiểu nha đầu kia. chỉ sợ nó sẽ đem tính danh của thiếu chủ ra mà réo gọi.

Sĩ Mệnh cũng sợ như vậy nên rủ hai người kia đến bên ông cháu Khả Khanh. Chàng hạ giọng gọi:

- Doãn hiền muội, ta đây, đừng khóc nữa!

Khả Khanh thấy lão già râu đen kia chính là Sĩ Mệnh, nàng mừng rỡ bật cười định hét toáng lên, Sĩ Mệnh vội đưa tay lên bịt miệng, ra dấu im lặng. Khả Khanh hiểu ý, nói thì thầm:

- Tiểu muội không thấy đại ca đâu, lòng lo lắng nên mới khóc.

Sĩ Mệnh quay sang lão tổ, cung kính vái chào:

- Văn bối xin bái kiến Doãn tiên bối.

Lão tổ nhìn chàng, nở nụ cười bí ẩn:

- Chỉ có Thiên Hạc chân nhân mới có đồ đệ như ngươi. Xong việc ở đây, lão phu muốn hỏi ngươi vài chuyện.

Sĩ Mệnh giật mình:

- Dám hỏi vì sao tiên bối lại biết sư thừa của văn bối?

Lão tổ cười mát:

- Phong thái và tính nết của ngươi nào có khác gì Thiên Hạc lúc còn trẻ? Ta với lão biết nhau từ hồi mới xuất đạo, nào có lạ lắm gì?

Tùy Vân đạo trưởng cũng vội đến ra mắt:

- Văn bối là Tùy Vân, đại đệ tử của tiên sư.

Lão tổ biến sắc:

- Lê nào Thiên Hạc lão huynh đã tạo hóa? Thần công vô thượng như lão ta muốn sống đến hai trăm tuổi cũng đâu phải là chuyện khó?

Tùy Vân mỉm cười:

- Còn lễ tiên sư đã đắc đạo nên chẳng còn luyến tiếc hồng trần nữa.

Hỏa Quy lão tổ gật đầu tán thành. Bổng lão nghiêm giọng hỏi:

- Theo ta thì Ngũ Hành lão nhân cũng đã quy tiên nên mới có màn kịch như hôm nay. Hai người nhận xét như thế nào?

- Bọn vãn bối cũng nghĩ như vậy. Hiện nay, tại phủ Chiết Giang đã xuất hiện một tổ chức bí mật lấy biểu tượng ngũ hành làm tiêu chí, có lẽ âm mưu này do họ bày ra. Tiểu sư đệ đã đoán rằng lát nữa họ sẽ xuất hiện phá trận, dẫn quần hào vào bẫy.

Trong lúc Tùy Vân đạo trưởng chuyện trò cùng lão tổ, Sĩ Mệnh nhìn quanh, thấy Đông Môn Thù cứ đi khắp nơi hỏi han mọi người. Ai nấy đều lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Chàng có cảm tình đặc biệt với chàng trai thôn dã kia nên đã sợ gã vì không biết mà sa sập vào bẫy rập. Chàng bảo Ma ảnh Tử đi gọi Đông Môn Thù lại. Gã mừng rỡ đến ra mắt Sĩ Mệnh :

- Đại huynh ! Tiểu đệ rất mừng gặp lại người.

Chàng dịu giọng trách:

- Thiếu hiệp thọ trọng thương sao không tính dưỡng mà lại khởi hành ngay như vậy?

Ánh mắt chàng đầy vẻ quan hoài khiến Đông Môn Thù cảm kích. Gã ngượng ngùng biện bạch:

- Đại huynh yên tâm, tiểu đệ được ân sư ban cho một viên Tục cốt sinh cơ hoàn nên thương thể rất mau lành. Ba rế xương kia đã hoàn toàn liền lạc.

Hỏa Quy lão nhân hừ nhẹ:

- Té ra ngươi là truyền nhân của Ma kiếm Lâm Thần Quang?

Đông Môn Thù giật mình:

- Sao lão lại biết gia sư?

Sĩ Mệnh vội giới thiệu:

- Đây là Doãn tiên bối, người quen của lệnh sư.

Đông Môn Thù thấy chàng tỏ vẻ kính trọng lão già gù nên lột mặt nạ vòng tay bái kiến. Lão tỏ chăm chú nhìn gã rồi than thở:

- Lão họ Lâm quả là có phúc nên mới được tên đệ tử có cốt cách phi thường như ngươi. Chỉ mình ta là thiệt thòi, đã hơn trăm tuổi mà chẳng thu được gã môn đồ nào ưng ý.

Khả Khanh giận dỗi nói:

- Lão gia tổ, chẳng phải người từng khen hài nhi là truyền nhân thượng thặng đó sao?

Lão tổ vội cười hề hề:

- À phải, Khanh nhi có thiên bẩm hơn hai tiểu tử này nhiều. Ta chỉ buột miệng nói đùa thôi mà.

Sĩ Mệnh thấy Khả Khanh và Đông Môn Thù nhìn nhau dò hỏi, chàng vội giới thiệu hai người với nhau. Bỗng Khả Khanh vung tay tát vào mặt Đông Môn Thù. Rõ ràng tay nàng không với tới được, thế mà chàng trai kia vẫn ăn đòn, dường như tay nàng bỗng dài thêm một đoạn. Cái tát không nhẹ nên Đông Môn Thù bừng bừng lửa giận. Gã trừng đôi mắt sói nhìn nàng nhưng không nói gì. Thứ nhất là vị tiểu cô nương này chỉ độ mười hai mười ba tuổi, thứ hai là Khả Khanh luôn nắm chặt tay Sĩ Mệnh với vẻ thân thiết. Gã rất kính ngưỡng và yêu mến chàng nên đành nuốt hận. Khả Khanh cười khúc khích bảo :

- Xem ra công phu hàm dưỡng của các hạ thua xa đại ca ta. Đôi mắt của ngươi đáng sợ quá.

Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Doãn hiền muội đã hứa với ta là không trêu chọc người khác, sao lại tái phạm? Mau xin lỗi Đông Môn thiếu hiệp.

Hỏa Quy lão tổ sững sờ kinh ngạc khi thấy cô cháu gái quý, vốn bướng bỉnh kia ngoan ngoãn bước đến tạ lỗi:

- Xin thiếu hiệp lượng thứ cho tiểu muội.

Khả Khanh tuy xấu xí nhưng ánh mắt, nụ cười đều rất biểu cảm. Nàng tinh nghịch, nhưng trung thực và biết cách diễn đạt thông minh. Đông Môn Thù lập tức cảm nhận được niềm hối hận sâu sắc của nàng, gã cười bảo :

- Không hề chi. Lúc nhỏ tại hạ cũng phá phách chẳng thua gì cô nương.

Sĩ Mệnh hài lòng dặn gã:

- Việc phát hiện Ngũ Hành cung ở đây chỉ là một âm mưu. Thiếu hiệp nên cẩn trọng, đừng vọng động mà thiệt thân.

Đông Môn Thù áy náy đáp :

- Nhưng tiểu đệ lại muốn có được tuyệt học của Ngũ Hành cung để nâng cao bản lĩnh.

Lão tổ cười nhạt:

- Người đứng là kẻ quê mùa. dốt nát. Võ công của sư phụ người đâu thua gì Ngũ Hành lão nhân, vậy còn học để làm gì?

Đông Môn Thù ngẩn người thất vọng. Sĩ Mệnh an ủi gã:

- Võ công của thiếu hiệp cũng là hiếm có trong võ lâm, khổ luyện sẽ tăng tiến thêm. Đâu cần phải học thêm công phu khác?

Gã thở dài đáp:

- Sau lần suýt chết vừa rồi, tiểu đệ tự biết bản lĩnh mình còn kém. Thân lại mang huyết cừu, lỡ mà cừu nhân quá lợi hại thì làm sao mà báo phục được?

Hỏa Quy lão tổ nói ngay:

- Kiếm pháp của sư phụ người là đỉnh cao nhất trong tà đạo. Chỉ cần tăng cường công lực là có thể ngạo thị giang hồ.

Lão tổ nói đến đây thì phía ngoài vang lên tiếng vó ngựa. Giang Nam thần kiếm Dư Tâm Nhiên và hơn trăm tên bạch y kiếm thủ xuất hiện. Họ Dư là đại phú, lại có tính trọng nghĩa khinh tài nên có giao tình mật thiết với các bang phái, cũng như nhân sĩ võ lâm. Hôm nay, Giang Nam thần kiếm mặc võ phục trắng bằng lụa Tô Châu, vạt áo viền chỉ hồng, áo khoác xanh nhạt, thắt lưng đen và cột tóc bằng sợi dây vàng.

Gương mặt trắng như ngà ngọc và bộ râu ba chòm đem lại cho gã một vẻ tôn quý, oai nghiêm. Dư Tâm Nhiên xuống ngựa. cười ha hả vòng tay chào hỏi mọi người. Quần hùng cũng xúm lại vấn an. Thần Kiếm sang sảng nói :

- Lão phu nhận được tin anh hùng bốn biển kéo đến Ngũ Hành cung nên vội đến hội ngộ và cũng là để tránh một sự hiểu lầm đáng tiếc. Lão phu chính là cung chủ đời thứ tư của Ngũ Hành cung.

Lời tuyên bố này khiến quần hùng kinh ngạc, xôn xao bàn tán. Thanh Trần đạo trưởng, tức Miêu Nhân tú sĩ cười nhạt:

- Lạ thực! Võ lâm đều biết Ngũ Hành lão nhân không hề có đệ tử mà?

Dư Tâm Nhiên tươi cười giải thích:

- Sông núi còn dời đổi huống hồ tâm tánh con người. Mười năm trước đây, lão nhân đã nhận tại hạ làm truyền nhân và dạy rằng phải dương danh Ngũ Hành cung, góp phần làm sáng tỏ chính khí võ lâm. Tại hạ

đang trong thời gian chuẩn bị, chưa kịp khai đàn ra mắt đồng đạo thì lại xảy ra chuyện này. Sẵn dịp, tại hạ sẽ đưa chư vị vào thăm bí cung một chuyến. Mong chư vị nể mặt mà đừng làm náo loạn chốn tôn nghiêm.

Quần hào thấy bí cung đã có chủ, lòng vô cùng thất vọng nhưng cũng muốn vào xem một lần cho thỏa tính hiếu kỳ. Họ đồng thanh khen phải. Hỏa Quy lão tổ nói với bọn Sĩ Mệnh:

- Lão này thoáng nhìn thì có vẻ như bậc quân tử, nhưng quan sát kỹ thì mới biết đây là kẻ gian hùng sâu hiểm. Không hiểu lão ta sẽ dùng thủ đoạn nào để khống chế hai ngàn cao thủ này đây?

- Văn bối cho rằng chúng ta nên vào sau, âm thầm giám sát cục diện.

Lão tổ mỉm cười:

- Thì ra người đã học được thuật kỳ môn của Thiên Hạc?

Lúc này, Giang Nam thần kiếm đã cao giọng dặn dò:

- Người sau theo chân người trước, không được rời hàng ngũ quá nửa trượng. Chư vị hãy xếp thành mười hàng, đi theo lão phu và chín tên đệ tử.

Chờ mọi người vào cả trong rừng, Sĩ Mệnh mới cùng Tùy Văn đạo trưởng đưa bốn người kia tiến lên. Đi được vài trượng, Đông Môn Thù bỗng quát lên :

- Mau lùi lại!

Sáu người đều là cao thủ nên nhất tề phi ngược ra. Đông Môn Thù nói ngay:

- Trong khu rừng này có một loại nấm cực độc tên gọi là Thất Nhật Đoạn Trường. Ban ngày nó tỏa mùi thơm, ai ngửi vào bảy ngày sau sẽ chết. Loại nấm này ngay ở Miêu Cương cũng hiếm khi gặp được, không hiểu sao ở đây lại có nhiều như vậy. Tùy Văn đạo trưởng thở dài:

- Vậy là Giang Nam thần kiếm đã lộ rõ dã tâm, dùng nấm độc để thu phục quần hùng. Nhưng thiếu hiệp có biết cách giải loại độc này không?

Đông Môn Thù gật đầu:

- Gia mẫu là thầy lang ở Quảng Tây nên đã tìm ra cách giải độc. Chỉ cần lấy chính loại nấm độc ấy, dùng rượu rửa sạch, ăn sống là thoát nạn.

Khả Khanh cười khúc khích:

- Lão gia tử! Bầu rượu của người đã có chỗ dùng rồi đấy.

Nàng giắt ngay bầu rượu đang lủng lẳng bên hông lão tổ, đưa cho Đông Môn Thù. Gã phi thân trở vào rừng, hái nhanh mấy tai nấm rồi trở ra. Mùi vị chẳng ngon lành gì nhưng ai cũng phải ráng nuốt. Sĩ Mệnh cười bảo:

- Không có thiếu hiệp thì bọn ta đã bỏ mạng mà không biết vì sao?

Sáu người lại đi tiếp. Vào đến trận, Sĩ Mệnh ra hiệu dừng lại rồi một mình bước lên. Khả Khanh thấy chàng chỉ đi có hơn trượng mà đã biến mất, kinh hãi gọi vang:

- Đại ca!

Tùy Văn trấn an:

- Sĩ Mệnh kẻ cận tiên sư suốt hai mươi năm ròng nên tiếp thu được hết sở học. Ngay thuật kỳ môn y cũng giỏi hơn ta. không có trận pháp nào giam hãm được y đâu.

Lát sau, Sĩ Mệnh trở lại, vui vẻ bảo Tùy Văn :

- Đây là trận cửu cung hợp với ngũ hành, có lẽ mới lập chừng ba năm nay. Giang Nam thần kiếm lợi dụng những cây có sẵn và trồng thêm một số cây non để tạo

thành Tiểu đệ đã chặt những cây non ấy, chư vị có thể thông thả đi. Nhớ lát nữa cũng theo đường này mà thoát ra cho nhanh.

Năm người kia vững dạ theo chàng. Quả nhiên dọc đường có những thân cây to bằng miệng bát bị gãy đổ. Sĩ Mệnh bảo Ma ảnh Tử hất nắm độc nhét đầy bọc hành lý.

Chiều sâu cửa khu rừng chỉ sâu chừng hai chục trượng nên họ đi rất nhanh, hơn nửa khắc sau đã đến cửa sơn cốc. Đây là một khe núi cắt, rộng rãi và xinh đẹp. Có điều vách cốc dựng đứng và trơn tru, như có người đeo gọt. Hỏa Quy lão tổ bàn rằng:

- Trên đầu vách cốc phía hữu có cây cối um tùm mát mẻ. Chúng ta lên đấy thì tốt hơn.

Đương nhiên, chẳng ai dám cãi lời lão. Lên đến nói, nhìn xuống dưới cốc, họ thấy quần hùng đang tề tựu trên bãi cỏ xanh, trước một toàn nhà đá đồ sộ. Ba chữ Ngũ Hành cung trên đầu cửa được khắc chìm vào vách. Mái ngói rêu phong, dột nát,

những cánh cửa bằng gỗ đã mục và rơi khỏi bản lề. Giang Nam thần kiếm cao giọng:

- Bốn mươi năm trước, gia sư bị Thiên Hạc chân nhân đả bại nên chán nản, bỏ cả chức minh chủ võ lâm và tìm tòa Ngũ Hành cung này mà ẩn cư. Nhưng cuối đời, người đã nghĩ lại nên bắt tại hạ phải trùng hưng môn phái, đứng ra giảng ma vệ đạo, chấn chỉnh võ lâm.

Viên Linh đại sư, tức U Linh Quỷ Kiếm cất giọng âm trầm:

- Nếu lão nạp hiểu không sai thì có nghĩa là Dư thí chủ muốn nối nghiệp lão nhân để làm minh chủ võ lâm.

Thần Kiếm bị vạch mặt mà vẫn thản nhiên đáp :

- Đúng vậy! Gia sư đa giao lại võ lâm lệnh bài cho tại hạ. Dư mạo tài hèn sức mọn, mong chư vị đồng đạo giúp đỡ cho. Đây cũng chỉ là vì thanh bình của võ lâm mà thôi. Tại hạ vốn không màng danh lợi, nhưng vì di mệnh của tiên sư mà không thể không tận lực.

Thần kiếm bèn rút ra trong người một tấm ngọc bài dài độ hơn gang, dơ cao lên.

Hơn hai mươi năm qua. Dư Tâm Nhiên đã tạo được thanh danh nghĩa hiệp và chiếm được cảm tình của rất nhiều người. Ngay hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang cũng được lão cúng đường, biếu xén hàng ngàn lượng vàng. Vì vậy, lão chắc mẩm rằng họ sẽ không phản đối việc mình lên làm minh chủ. Nhưng không may cho Thần Kiếm là lần này hai phái lớn kia lại được dẫn đầu bởi Miêu Nhân tứ sĩ và U Linh Quỷ Kiếm. Họ là người của Tam Hoàn ẩn sĩ tiềm phục đã lâu, để chuẩn bị cho kế hoạch xưng bá. Vì vậy, hai người ấy đầu thế để cho Giang Nam thần kiếm lên ngôi. Tay chân của họ Dư trà trộn trong đám quần hào reo hò vang dội:

- Dư minh chủ ! Dư minh chủ !

Bất ngờ, Viên Linh đại sư quát vang như sấm:

- Không được!

Công phu Sư Tử Hồng của Phật môn quả thật danh bất hư truyền, trấn áp ngay tiếng hoan hô của mấy trăm người. Viên Linh cao giọng:

- Phái Thiếu Lâm cho rằng Dư thí chủ làm như vậy là trái với quy củ giang hồ. Ngôi minh chủ chẳng phải là ngôi vua mà có thể truyền lại cho người khác. Thứ hai, chắc gì Dư thí chủ đã là đệ tử của Ngũ Hành lão nhân? Biết đâu Dư thí chủ chỉ tình cờ tìm ra được nơi này và tẩm võ lâm ngọc bài?

Dư Tâm Nhiên không ngờ Thiếu Lâm Tự lại phản đối quyết liệt như vậy. Và với uy tín của họ, quần hào bắt đầu nghi ngờ, không xuôi theo thế cờ mà lão đã bày ra. Lại thêm Thanh Trần đạo trưởng nói vào :

- Bần đạo cũng đại diện cho phái Võ Đang mà phản đối hành vi của Dư đàn việt.

Thần kiếm biến sắc, lạnh lùng rút thanh trường kiếm bên hông ra. Dưới ánh dương quang, bảo kiếm tỏa ra đủ năm màu của ngũ hành. Lão trầm giọng:

- Vị nào nghi ngờ sư thừa của tại hạ thì hãy bước ra thưởng lãm thanh Ngũ Hành thần kiếm này.

Quần hào chấn động Õa lên, nhìn thanh bảo kiếm với ánh mắt thèm thuồng và e sợ.

Khoảng đất gần cửa Ngũ Hành cung vốn cáo hơn mặt sơn cốc, có dùng làm lối dài thì cũng rất thuận tiện. Lời khiêu chiến của Giang Nam thần kiếm vừa đưa ra thì Thanh Trần đạo trưởng ứng hầu ngay. Lão bước lên, bật cười cao ngạo:

- Ngày bản đạo còn vầy vùng bốn biển thì trang chủ chỉ là gã phú hào đất Giang Nam. Không ngờ chỉ sau hai mươi năm gả lại hóa thành phượng. Các hạ muốn lên ngôi minh chủ thì phải dùng tuyệt học của Ngũ Hành lão nhân mà đả bại ta trước đã.

Dư Tâm Nhiên mỉm cười ung dung:

- Đạo trưởng thân phận cao quý, chắc không chịu xuất thủ trước tại hạ xin phép được ra tay.

Dứt lời, lão múa tít thanh Ngũ Hành thần kiếm xông vào. Kiếm quang tỏa ánh ngũ sắc chói lọi. Thanh Trần đã từng nổi tiếng võ lâm nên kinh công và trào pháp đều rất cao cường. Hai mươi năm nay, lão lại khổ công rèn luyện pho Thái Cực tuệ kiếm của Võ Đang nên bản lãnh tăng tiến rất nhiều. Thanh trường kiếm trong tay lão là kiếm thường nhưng được dồn bằng chân khí nên ngang nhiên đối đầu với Ngũ Hành thần kiếm. Tiếng thép chạm nhau chan chát hoặc ngân dài thánh thót. Song phương đều muốn khoe tài với quần hùng nên đem hết sở học ra thi thố. Thanh Trần bay lượn như cánh bướm đảo quanh đối phương mà tấn công. Ngược lại, Dư Tâm Nhiên vững vàng như ngọn núi Ngũ Hành, dùng chiến thuật dĩ tĩnh chế động kiên cường đánh bật những chiêu sấm sét của địch thủ. Hỏa Quy lão tổ tán thưởng:

- Xem ra gã họ Dư này đã nắm được tinh túy của pho Ngũ Hành kiếm pháp. Gã mũi trâu kia không qua nổi trăm chiêu đâu.

Sĩ Mệnh bỗng nhớ đến một việc:

- Doãn tiền bối ở Đông hải, vậy có biết tình hình của Bành Hồ lão nhân hay không?

Lão tổ thở dài:

- Bành Hồ lão nhân đáng gọi là bậc kỳ tài trong võ học. Tiếc rằng lão đã qua đời hồi đầu năm nay.

- Vậy lão nhân có đệ tử kiệt xuất hay không?

- Có. Tuy ta không biết mặt nhưng được nghe lão nhân nói về gã. Lưu Hồng Lượng năm nay ở tuổi lục tuần và đã tiếp thu trọn vẹn sở học của Bành Hồ lão nhân. Trong lần cuối cùng gặp gỡ, lão nhân có tỏ ý lo sợ rằng nếu lão chết đi thì không còn ai kiểm chế được Lưu Hồng Lượng. Lúc ấy thiên hạ sẽ đại loạn.

Giờ thì Sĩ Mệnh đã hiểu vì sao cho đến nay Tam Hoàn bang mới xuất đầu lộ diện. Lưu Hồng Lượng âm thầm khống chế võ lâm, chờ sự phụ tạ thế mới dám dương danh. Chàng điềm đạm bảo :

- Lão Lưu Hồng Lượng ấy hiện nay là Tam Hoàn bang chủ, một tay che cả bầu trời.

Lúc này, trận chiến dưới kia đã bước sang giai đoạn quyết liệt

Thanh Trần tấn công mãi mà không hạ được Dư Tâm Nhiên, động sát khí dùng phép ngự kiếm xuất chiêu Thái cực sinh huy. Kiếm quang sáng rực như trái cầu bạc bay đến. Nào ngờ Giang Nam thần kiếm cũng hóa thành luồng hào quang ngũ sắc lao đến đón chiêu. Tiếng thép ngân dài rồi tắt lịm, song phương vắng ra xa hơn trượng. Dư Tâm Nhiên ung dung ôm kiếm mỉm cười còn Thanh Trần thì ngược lại. Trường kiếm trong tay lão đã gãy làm đôi, búi tóc đạo sĩ bị tiện đứt dây buộc và áo đạo bào rách tả tơi. Giang Nam thần kiếm trầm giọng:

- Tại hạ vì mối giao tình với phái Võ Đang nên đã bớt lại ba thành công lực.

Thanh Trần xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất. Lão cười nhạt:

- Đừng vội đắc ý! Sẽ có người dạy cho ngươi biết thế nào là kiếm thuật thượng thừa.

Sĩ Mệnh hiểu ngay:

- Có lẽ Tam Hoàn bang chủ sắp xuất hiện?

Đông Môn Thủ bỗng hỏi :

- Đại huynh ! Lão họ Dư kia có liên quan gì với Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm hay không?

Sĩ Mệnh hơi bất ngờ:

- Dư trang chủ chính là thân phụ của Dư cô nương. Nhưng làm sao thiếu hiệp quen biết Tiểu Phàm?

Đông Môn Thù gượng cười đáp:

- Tiểu đệ tình cờ cứu nàng thoát khỏi tay Hấp tinh nhân ma.

Sĩ Mệnh đang định ngỏ lời cảm tạ gã thì ở dưới vang lên giọng nói rền rĩ như chuông đồng của Viên Linh đại sư:

- Dư thí chủ! Lão nạp cũng muốn được lãnh giáo tuyệt học Ngũ Hành cung.

Trong ngũ đại hung thần thì Quỷ kiếm là người có võ công cao cường nhất. Pho kiếm pháp của lão quỷ dị và độc ác khôn lường. Cũng như tú sĩ, lão ra sức khổ luyện tuyệt học Thiếu Lâm là Hàng Ma chưởng pháp. Hiện nay, bản lĩnh của lão vẫn cao hơn Thanh Trần một bậc. Viên Linh đại sư bước đến chấp tay lên ngực cúi chào rồi bất ngờ xòe chưởng tấn công liền. Luồng chưởng kinh vũ bão bất ngờ ập đến ngực Giang Nam thần kiếm. Họ Dư chỉ còn rảnh tay tả vôi cử chưởng đỡ đòn. Luồng chưởng kinh ngũ sắc đơn độc bị song chưởng hùng hậu của Viên Linh áp đảo. Chưởng phong chạm vào nhau, nổ rền. Thần kiếm chấn động, lùi liền bốn bước, máu miệng rỉ ra.

Viên Linh nhếch mép cười gian hiểm, lao đến như cơn lốc, quần cho họ Dư chẳng kịp trở tay. Lão phối hợp Hàng Ma chưởng với U linh bộ pháp, chiêu thức vừa hùng mạnh vừa quỷ dị. Nếu họ Dư không có thần kiếm trong tay thì đã bị bại lâu rồi. Nhưng Ngũ Hành kiếm pháp nào phải tầm thường, dần dần, Thần kiếm đã quân bình được cục diện. Lão tung ra hàng loạt chiêu thức ảo diệu cắt đứt ống tay áo tăng bào của đối phương. Viên Linh giận dữ, quát vang như sấm, múa tít song thủ, hóa thành vị phật ngàn tay. Chưởng kinh cuộn cuộn chia thành bảy đạo ập vào lưới kiếm. Chiêu Thiên thủ hàng ma này là tuyệt học vô thượng của Phật môn nên đã dành được thượng phong, thần kiếm chỉ phá được sáu đạo và vướng phải chưởng kinh thứ bảy. Lão vắng ra sau gần trượng, đưa tay lau máu miệng, mắt tỏa ra sát khí. Quỷ kiếm cười ngạo nghễ:

- Bản lĩnh Dư thí chủ còn non kém, khó mà làm mình chủ võ lâm được.

Dư Tâm Nhiên không nói gì nhưng quanh thân lão tỏa ra màn sương ngũ sắc. Thần kiếm vun vút che mờ bóng ảnh. Rồi cả trái cầu ngũ sắc ấy lao đến với vận tốc kinh hồn. Viên Linh không ngờ đối thủ trúng hai chưởng mà vẫn còn đủ công lực để thi triển phép ngự kiếm. Lão vôi vận toàn lực đánh chiêu Phổ độ chúng sinh. Chín đạo chưởng kinh hùng hậu giáng vào màn kiếm quang năm màu kia. Tiếc rằng chiêu kiếm kỳ tuyệt đã như vạn mũi tên xé nát chưởng phong, ập đến. Viên Linh rú lên đau đớn, vắng ngược về phía sau. Tay trái của lão đã bị chặt sát khuỷu, tăng bào rách bảy đường. Dư Tâm Nhiên ngạo nghễ nói :

- Nể mặt phương trượng Thiếu Lâm tự, tại hạ tha mạng cho đại sư.

Quần hào chứng kiến kiếm thuật vô song của họ Dư, hoan hô nhiệt liệt. Viên Linh cảm hận lui về cho đồng môn băng bó. Hỏa Quy lão tổ cười nhạt:

- Gã họ Dư kia quả là gian xảo. Thực ra gã luyện chiêu Ngũ hành hợp nhất này chưa tinh thực, nên không giết được Viên Linh. Thế mà gã dám nói là mình nương tay.

Sĩ Mệnh thở dài:

- Không ngờ một thiếu nữ ngây thơ trong trắng như Tiểu Phàm lại có người cha gian hùng, quỷ quyết như vậy.

Đông Môn Thù áp ứng:

- Nếu đại huynh cho phép thì tiểu đệ sẽ lên so kiếm với lão ta.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Thiếu hiệp là truyền nhân của Ma kiếm tiền bối, chắc đã ngứa tay lắm rồi phải không? Nhưng khoan hãy lộ diện, có lẽ Tam Hoàn bang chủ sắp xuất hiện.

Khả Khanh hỏi ngay:

- Vì sao đại ca lại đoán ra?

- Hiền muội cứ quan sát Thanh Trần và Viên Linh thì rõ. Họ bị nhục mà vẫn không chịu rút lui, lại nhìn ra cửa cốc với vẻ trông đợi.

Khả Khanh bật cười :

- Dung mạo đại ca hiền lành chất phác như một gã ngốc, không ngờ tâm cơ lại tinh minh, sắc bén như vậy.

Ở dưới cốc, đám thủ hạ của Giang Nam thần kiếm lại bắt đầu hô vang:

- Dư minh chủ ! Dư minh chủ !

Nhưng cũng lại có người phá đám. Một tràng cười ngạo nghễ lồng lộng như sấm sét, từ cửa cốc dội xuống quần hùng. Mọi người vội quay lại nhìn. Đám người mới đến được dẫn đầu bởi một đại hán vạm vỡ. Trên tay gã là một lá cờ vàng, tua đỏ, thêu ba chiếc vòng nằm cạnh nhau. Theo sau hắn là một chiếc kiệu phủ lụa trắng. Tiếp đó là mười người mặc hoàng bào và mấy trăm kiếm thủ hắc y. Tất cả đều bịt mặt. Giang Nam thần kiếm thấy Tam Hoàn bang có thể ung dung qua trận kỳ môn, lão thâm thán phục nhưng lại rất đặc ý, khi nghĩ đến hàng ngàn cây nỏ độc. Chiếc kiệu dừng lại và chủ nhân của nó bước ra. Đó là một nam nhân mặc hồng bào thêu kim tuyến. Mặt lão mang chiếc mặt nạ bằng vàng dát mỏng, chỉ hở phần miệng. Bộ râu dài và mái tóc đen nhánh cho biết lão ta có tuổi độ dưới sáu mươi. Thân thể lão không cao lớn nhưng khí thế bất phàm, đôi nhãn thần sáng quắc càng làm tôn vẻ oai vũ. Quần hào xôn xao hỏi nhau về lai lịch của bang hội mới mẻ này. Người đeo kim diện cao giọng:

- Bốn tòa tổ chức ra Tam Hoàn bang cũng định mời anh hùng đến dự lễ khai môn. Không ngờ lại phát hiện ra một âm mưu thâm độc nên vội đến đây cứu vãn một

trường sát kiếp. Lão hồ ly Dư Tâm Nhiên kia đã mượn tay Cái bang, tung tin khắp giang hồ để dụ chư vị đến đây. Trong khu rừng bao quanh sơn cốc có trồng một loại nấm cực độc tên gọi Thất Nhật Đoạn Trường. Lúc này chư vị đi ngang qua đã hít phải độc hương. Nếu không tin, chư vị có thể thử ấn vào huyết đại trường du ở phía sau gan sẽ biết ngay.

Quần hào kinh hãi làm theo lời lão và đều biến sắc quay sang chửi rủa Giang Nam thần kiếm. Nhất là Viên Linh và Thanh Trần, hai lão gầm lên:

- Chúng ta nhất định phải bắt sống tên khốn kiếp họ Dư để lấy giải dược.

Dư Tâm Nhiên tái mặt, không ngờ kế hoạch chuẩn bị bao năm nay bị phá vỡ tan tành. Lão gian ngoan bình thần nói:

- Quả thực là tiên sư đã trồng loại nấm ấy để bảo vệ Ngũ Hành cung. Tuy nhiên, lão phu có sẵn giải dược, chư vị chẳng cần quan tâm đến việc ấy. Sau khi đã xác định xong danh phận minh chủ, lão phu sẽ cung kính trao ngay thuốc giải độc. Lão phu xin lấy thanh danh một đời ra đảm bảo.

Quần hào cũng đang có ý định cử lão làm minh chủ nên dịu lại ngay. Tam Hoàn bang chủ thấy không khích động được mọi người liền đổi chiến thuật:

- Dư Tâm Nhiên, nghe nói ngươi muốn nối nghiệp Ngũ Hành lão nhân để làm minh chủ. Việc ấy cũng không khó, quý hồ chúng tổ được mình là người có võ công cao nhất. Nhân dịp đây đủ các đại biểu các địa phương, bốn tòa đề nghị chúng ta tổ chức ngay đại hội bầu chọn minh chủ. Nếu ai có bản lĩnh siêu việt nhất sẽ được nhận ngọc bài của Ngũ Hành lão nhân và trở thành minh chủ.

Lạ thay hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đồng thanh tán đồng. Quần hào cũng muốn xem những trận đấu long trời lở đất nên nhất tề hoan hô. Giang Nam thần kiếm tự tin chẳng thể thua Tam Hoàn bang chủ nên cũng đồng ý. Nhưng lão là kẻ gian hoạt nên vẫn chưa cho mình một lối thoát:

- Kính cáo đồng đạo! Lão phu vì di mệnh của tiên sư mà phải vướng vào vòng danh lợi, chứ thực tâm chẳng hề ham muốn. Nay Tam Hoàn bang chủ đã có cao kiến, lão phu rất vui mừng. Nếu Dư mỗ kém tài thì sẽ trao lại ngọc bài cho tân minh chủ. Sau đó, mời toàn thể hạ cố dời gót ngọc đến Hàng Châu để dự lễ khai đàn của Ngũ Hành cung. Nhân dịp ấy, lão phu sẽ dâng giải dược.

Quần hào đầu phải ngu ngốc mà không hiểu thâm ý họ Dư. Có điều, nãy giờ họ đã kiểm tra công lực bản thân, thấy vẫn còn nguyên vẹn nên không sợ thần kiếm trở mặt. Trong lúc chất độc chưa phát tác thì lực lượng hai ngàn cao thủ này đủ sức san bằng Dư gia trang. Mọi người đồng thanh nhận lời. Tam Hoàn bang chủ thầm khen họ Dư là kẻ thâm trầm và quyết tâm không thể để đối phương sống sót. Lão cười nhạt bảo:

- Bồn tào từ lâu vẫn kính ngưỡng thần công của Ngũ Hành cung. Nay xin được lĩnh giáo vài chiêu.

Nói xong, lão bốc lên cao, tà tà bay đến trước mặt Giang Nam thần kiếm, nhẹ nhàng hạ thân như áng mây hồng. Chỉ nội công phu khinh công vô thượng ấy cũng đủ khiếp phục quần hào, họ vỗ tay hoan hô như sấm dậy. Dư Tâm Nhiên thầm khiếp sợ nhưng vẫn ra vẻ bình thản, rút Ngũ Hành thần kiếm ra thủ thế. Tam Hoàn bang chủ rút nhanh thanh trường kiếm đen tuyền bên hông ra. Nó dài hơn kiếm thường một gang tay, nhưng bản lại nhỏ hơn. Trên vách cốc, Hỏa Quy lão tổ thở dài bảo:

- Đây chính là thanh Hải Ba thần kiếm của Bành Hồ lão nhân. Nó làm bằng loại huyền thiết dưới đáy biển nên rất bền chắc, dẻo dai, có thể uốn cong mà không gãy. Tuy không sắc bén lắm nhưng chẳng loại thần binh nào chặt gãy nổi. Xem ra gã Tam Hoàn bang chủ kia chính là Lưu Hồng Lượng, đệ tử của Bành Hồ lão nhân.

Đông Môn Thù bỗng ước ao :

- Giá mà tiểu đệ có được thanh kiếm ấy thì uy lực của pho Ma Kiếm sẽ tăng lên gấp bội.

Sĩ mệnh cười đáp:

- Vậy lát nữa ta và thiếu hiệp liên thủ đánh với lão. Nếu may mà thắng được thì Hải Ba thần kiếm sẽ thuộc về thiếu hiệp.

Khả Khanh xen vào:

- Võ công của lão cao cường như vậy, có gì đại ca phải dây vào cho mệt?

Sĩ mệnh dịu giọng:

- Lão ấy chính là đại cừu nhân của ta.

Đông Môn Thù nói rất đơn giản :

- Vậy thì lão ta cũng là kẻ thù của tiểu đệ.

Câu nói chí tình ấy khiến Sĩ Mệnh cảm động. Chàng xiết tay gã dẫn dõ:

- Chắc chắn Giang Nam thần kiếm sẽ bại vong. Lúc ấy bắt buộc ta phải xuất hiện để ngăn lão khổng chế quần hùng. Thiếu hiệp sẽ cùng bốn người còn lại đánh vào phía sau lưng bọn Tam Hoàn môn, mở đường máu cho mọi người thoát ra.

Chàng quay sang kính cẩn bàn với Hỏa Quy lão tổ và Tuyền Vân đạo trưởng. Lão tổ lo lắng nói :

- Lưu Hồng Lượng được Bành Hồ lão nhân cho ăn một con thiên niên hải xà nên công lực cao hơn hoa giáp. Liệu người có thoát thân nổi không?

Chàng điềm đạm đáp:

- Vân bối được chân truyền pho khinh công Thiên Hạc Hành Vân nên tự tin không ai đuổi kịp. Xin tiền bối yên tâm!

Khả Khanh phụng phịu bảo :

- Đại ca mà có mệnh hệ gì thì tiểu muội sẽ không sống nổi. Xin hãy bảo trọng.

Đông Môn Thù chợt ý thức được mối hiểm nguy đe dọa Sĩ Mệnh. Gã suy nghĩ một lát, nói với chàng:

- Đại ca! Tiểu đệ xin lạy người làm anh có được không?

Gã sụp xuống lạy chàng tám lạy. Sĩ Mệnh cũng vội đáp lễ. Đông Môn Thù lạy xong liền gọi:

- Đại ca! Tiểu đệ mồ côi cha từ lúc còn trong bụng mẹ. Nay có được huynh trưởng, lòng phần khởi phi thường.

Sĩ Mệnh cũng nghe lòng thương mến dâng trào, chàng từ tốn đáp :

- Ngu ca cũng mồ côi cả song thân từ năm bảy tuổi. Từ lúc mới gặp, ta đã đem lòng yêu mến hiền đệ.

Chàng chưa kịp nói rõ họ của mình thì nghe Hỏa Quy lão tổ gọi:

- Các người xem kìa. Lưu Hồng Lượng đã dùng đến pho tuyệt kiếm của Bành Hồ lão nhân.

Sĩ Mệnh và Đông Môn Thù vội nhìn xuống. Trời đã gần đến Ngọ, ánh dương quang chói lọi soi rõ trận tử đấu. Tam Hoàn bang chủ đang vẽ nên ba chiếc vòng tử

thần Nhưng trong ba vòng ấy lại lồng thêm hàng trăm chiếc vòng nhỏ khác. Giang Nam thần kiếm đã rơi vào thế hạ phong, y phục bị rách nát tơi tả và máu rỉ ra ướt đầm tay áo bạch bào. Lão điên cuồng xoay chuyển, cố thoát khỏi những chiếc vòng kiếm ma thuật. Tam Hoàn bang chủ thì bật cười khanh khách, chế giễu đối thủ của mình. Bỗng Dư Tâm Nhiên vung tả chưởng giáng vào đầu gối kẻ địch. Luồng chưởng kinh ngũ sắc không thể trúng mục tiêu vì khinh công của đối phương quá linh hoạt. Tuy nhiên, đạo chưởng ấy quất xuống nền đất khiến cát sỏi bay lên mù mịt, bay về phía Tam Hoàn bang chủ. Lão ác ma sợ trong đám cát bụi ấy có ám khí nên vội lùi lại mấy bước. Chỉ chờ có thế, Giang Nam thần kiếm dồn toàn lực xuất chiêu Ngũ hành hợp nhất. Trái cầu kiếm quang ngũ sắc ập đến như cuồng phong. Nhưng Tam Hoàn bang chủ chẳng hề bối rối, lập tức phiêu thân chéch sang bên tả rồi phản công.

Thanh Hải Ba bảo kiếm rung động liên tục như dải lụa mềm, tạo ra những làn sóng dày đặc. Màn hắc quang mở lớn ra nuốt chửng lấy chiêu kiếm của đối phương. Tiếng thép chạm nhau tinh tang liên tiếp và một tiếng rú nhỏ vang lên. Dư Tâm Nhiên văng ngược về phía sau nhưng vẫn còn đứng vững. Hai tay và đùi lão bị đâm nát, máu tuôn xối xả. Nhưng lão vẫn nắm chắc Ngũ Hành thần kiếm, vòng tay nói ngay:

- Lão phu xin nhận bại.

Tam Hoàn bang chủ dù rất muốn giết họ Dư nhưng chẳng thể ra tay. Lão cười nhạt:

- Không ngờ người lại có bảo y che chở tâm thất. Thôi được, ta cũng chẳng giết kẻ dưới ngựa làm gì. Mau trao ngọc bài ra đây.

Dư Tâm Nhiên điểm huyết chỉ huyết xong, cố giấu

ánh mắt hận thù, cao giọng hỏi quần hào:

- Nếu không còn ai khiêu chiến với Tam Hoàn bang chủ, lão phu xin trao ngọc bài này và công bố kết quả.

Bất ngờ, trên không trung có tiếng người vọng lại :

- Có tại hạ.

Mọi người nhìn về hướng ấy, thấy một lão già mặc thanh y đang bám những sợi dây leo mà tuột xuống. Tam Hoàn bang chủ nghiêm giọng:

- Dư Tâm Nhiên, người cứ giữ lấy ngọc bài, xuống dưới cho môn đệ băng bó. Nhưng đừng tìm cách đào tẩu vô ích, Tam Hoàn bang chủ phong tỏa sơn cốc rồi.

Thần kiếm nhần nhục bước xuống. Lão nhân áo xanh kia rồi cũng đến nơi. Gương mặt lão quê mùa như một lão nhà quê, chẳng ai nhận ra lai lịch. Tam Hoàn bang chủ cười khẩy:

- Người là cao thủ phương nào mà cải trang lên tí thí với bốn tòa?

Thì ra đôi nhần quang sáng như điện của lão đã nhận ra da bàn tay đối phương mịn màng, trắng trẻo, chẳng phải là của người già. Thanh y lão nhân thần nhiên đáp:

- Các hạ cũng mang kim diện, che dấu chân tướng chứ nào có quang minh chính đại gì đâu?

Tam Hoàn bang chủ cao ngạo đáp:

- Lát nữa, bốn tòa lên ngôi mình chủ võ lâm, sẽ lộ mặt để võ lâm được rõ.

Thanh y lão nhân tủm tủm cười:

- Lão phu biết rõ lai lịch của các hạ như lòng bàn tay.

Tam Hoàn bang chủ giật mình:

- Vậy người thử nói xem?

Lão nhân ung dung bảo:

- Nếu lão phu nói đúng thì các hạ phải chịu một chiêu kiếm, chỉ được thủ mà thôi.

Tam Hoàn bang chủ tự thị võ công mình vô địch, công lực thông thần, dầu thủ thế cũng chẳng ai đánh thắng. Lão cười vang:

- Được! Nhưng từ chiêu thứ hai trở đi thì hãy có giữ lấy mạng.

Lão nhân áo xanh ấy chính là Sĩ Mệnh. Chàng cao giọng nói lớn:

- Các hạ là Lưu Hồng Lượng, đệ tử của Bành Hồ lão nhân. Hai mươi năm nay, các hạ âm thầm chuẩn bị kế hoạch xưng bá. chỉ chờ sự phụ tá thể là dương oai.

Lưu Hồng Lượng giữ kín cả lai lịch ngay cả đối với thủ hạ. Nay bị lão già quê mùa kia vạch mặt, lão vô cùng kinh hãi và sát khí nổi lên bừng bừng. Họ Lưu ngửa cổ cười dài:

- Giỏi lắm! Cảm ơn người đã giới thiệu lão phu với võ lâm.

Lão giật phăng mặt nạ vàng, để lộ gương mặt trắng trẻo và chiếc mũi ưng hiểm ác.

Sĩ Mệnh nhắc nhở:

- Các hạ hãy chuẩn bị đón chiêu, lão phu không nương tay đâu đấy nhé.

Chàng rút thanh Tam Tiết kiếm ra nhưng không dùng đến đoạn thứ ba. vì vậy, lưỡi kiếm ngắn ngủn. Lưu Hồng Lượng càng vững tâm, giờ thanh Hải Ba bảo kiếm dài thườn thượt ra thủ thế. Sĩ Mệnh thầm khấn vong linh song thân rồi dồn hết tu vi, xuất chiêu Thiên hạc khiêu vân. Thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên bốc lên không trung. Thân ảnh biến mất trong luồng kiếm quang. Đây là chiêu kiếm chủ công trong pho Hạc Vũ kiếm pháp, vì vậy kiếm rít lên như tiếng hạc réo lưng trời.

Sĩ Mệnh đem phép ngự kiếm phối hợp với khinh công tuyệt đỉnh nên tốc độ lao đến nhanh như chớp. Tam Hoàn bang chủ cả kinh, vội đem chiêu Hải thượng tiêu dao ra chống đỡ. Đây là chiêu thủ thân tuyệt diệu nhất thiên hạ. Thanh kiếm Hải Ba tạo thành màn lưới thép đen mờ, bao kín thân hình họ Lưu. Lão tin rằng thanh đoản kiếm kia chẳng thể nào với tới mình được. Tam Tiết kiếm điểm, chém hàng trăm lượt vào màn hắc quang và cuối cùng cũng tìm được kẽ hở để len vào. Lưu Hồng Lượng đắc ý, định tiện dứt cánh tay đối phương. Nào ngờ, thanh kiếm kia đột nhiên dài ra một đoạn, cắm vào ngực trái họ Lưu. Lão kinh hãi phiêu thân né tránh. Nhờ phản ứng thần tốc nên lão thoát chết, thanh Tam Tiết kiếm chỉ đâm trúng ngực phải. Tam Hoàn bang chủ giận điên người, vung tả thủ giáng mạnh. Sĩ Mệnh không dám đỡ chưởng, đảo bộ lùi nhanh. Chàng đứng cách lão hơn trượng, cười khanh khách:

- Không ngờ các hạ lại là kẻ bội tín. Như vậy, sao xứng làm minh chủ võ lâm?

Quần hào thấy ngực phải của họ Lưu bắn máu, họ vỗ tay hoan hô thanh y lão nhân và đồng thanh nói :

- Đúng là đồ mặt dày!

Tam Hoàn bang chủ thẹn tím cả mặt, lặng lẽ móc linh đơn bóp nát, đắp vào vết thương rồi lao đến tấn công. Chiêu ngự kiếm thuật như sấm sét kia đánh vào

khoảng không vì Sĩ Mệnh đã thi triển khinh công tuyệt thế bay chéch đi như cánh hạc. Lưu Hồng Lượng gầm lên :

- Thì ra người là đệ tử của lão Thiên Hạc. Nếu không đứng lại đón chiêu thì ta sẽ đem danh tính sư phụ người ra mà thóa mạ đấy.

Sĩ Mệnh cười vang:

- Đạo gia xem tính danh là giả tạo, vay mượn, lão muốn chửi mắng cũng chẳng sao.

Tuy nói thế nhưng chàng lại bất ngờ ập đến tấn công. Chiêu Hạc quyền hoàng sa không dả thương được họ Lưu nhưng cũng khiến lão ở thế bị động. Sĩ Mệnh áp sát liên tục tung ra những chiêu kiếm kỳ ảo, ngăn không cho đối phương có khoảng cách và thời gian để thi thố thuật ngự kiếm. Lưu Hồng Lượng thâm đắc ý, ung dung giải phá các chiêu thức. Quần hào say mê thưởng thức cuộc chiến của hai đại hành gia. Họ Oà lên tán thưởng trước một chiêu lợi hại. Thuật ngự kiếm là đỉnh cao của kiếm thuật nhưng lại ít gây hứng thú cho người xem. Chiêu phát như lôi, tốc độ nhanh như chớp nên khách quan chiến chẳng thể nhận rõ đường lối. Nay song phương bám nhau, chiết chiêu, giải phá. hơn thua từng thức kiếm, khiến quần hào hồi hộp và hứng thú. Nhất là pho Hạc Vũ kiếm pháp lại uyển chuyển, linh hoạt tuyệt luân, thân hình Sĩ Mệnh bồng bềnh lên xuống như điệu vũ của loài linh điểu. Đã trăm chiêu trôi qua mà hai bên vẫn bình thủ. Lưu Hồng Lượng động sát cơ gầm vang, Hải Ba bảo kiếm cuộn cuộn sát khí ập đến, khổng chế một lúc mười hai huyết đạo trên thân trước đối phương. Sĩ Mệnh vội xuất chiêu Hạc mao tiên vũ. Tam Tiết kiếm hóa thành trận mưa tên, kiếm ảnh tua tủa tựa linh cầm rũ lông. Nhưng công lực của họ Lưu thâm hậu gấp đôi nên đã đánh bại được đường kiếm và đâm thủng vào ngực trái của chàng. Sĩ Mệnh nhờ thân pháp tuyệt luân, kịp lùi lại nên mũi kiếm chỉ chặt đứt xương lồng ngực chứ chưa chạm tim phổi. Máu đào tuôn ụt đầm thanh bào, Sĩ Mệnh nén đau cố chống chọi những chiêu kế tiếp. Tam Hoàn bang chủ đặc ý cười ngạo nghễ, tấn công liên tục, chẳng để đối thủ rảnh tay mà chỉ huyết. Quần hào la Oà mắng chửi om xòm:

- Lão mặt dày kia! Lúc này ngươi bị thương thì người ta đứng đợi, sao bây giờ lại tiểu nhân như vậy?

Máu chảy nhiều khiến Sĩ Mệnh kiệt sức dần, bị thêm một vết thương nữa nơi vai hữu.

Bọn Hỏa Quy lão tổ vì lo lắng cho an nguy của Sĩ Mệnh nên vẫn ở yên trên vách cốc chứ không tập hậu bọn Tam Hoàn bang ở cửa cốc theo kế hoạch đã bàn. Khả Khanh thấy y phục chàng ướt đầm máu đào, liền bật khóc rồi thúc giục:

- Chúng ta mau xuống cứu chàng!

Ma ảnh Tử nói mau:

- Nếu xuống cả phía dưới cũng khó thoát ra được. Để tại hạ kích động quần hào đánh thốc ra. Lúc đó chúng xuống cứu thiếu chủ.

Gã vận công gọi vang:

- Hỡi anh em thủy đạo Trường giang, ta là Ma ảnh Tử đây. Bọn Tam Hoàn bang đã đặt địa lôi quanh sơn cốc, nếu không thoát ra ngay sẽ bỏ mạng.

Hạ Sầu Miêu rất có uy tín với giới hắc đạo sông Trường giang nên hai trăm gã thủy tặc nhất tề tuân lệnh, chạy thẳng ra cửa sơn cốc. Con người dù là động vật thượng đẳng nhưng khi tập hợp thành đám đông lại dễ xuôi theo hành động của người khác. Hơn nữa, bị đe dọa bởi cái chết ai mà chẳng sợ. Ma ảnh Tử lại khôn ngoan, chỉ gọi riêng đám huynh đệ của mình, nên quần hào không thể ngờ rằng gã lừa bịp. Chỉ có hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang trụ lại, nhân số chưa đến trăm. Hơn ngàn hảo hán còn lại tràn ra cửa cốc như trận cuồng phong. Giang Nam thần kiếm mừng rỡ, bảo thuộc hạ hộ tống chạy theo. Tam Hoàn bang chủ thấy cơ hội đoạt chức minh chủ sắp tan tành, lão quát vang như sấm:

- Chặn bọn chúng lại.

Năm trăm tên kiếm thủ áo đen vội cản đường quần hùng. Đứng trước cái chết, ai cũng hết lòng chống chọi nên cuộc chiến cực kỳ khốc liệt. Lúc này, Sĩ Mệnh như ngọn đèn trước gió, chỉ nhờ những chiêu kiếm kỳ tuyệt mà kéo dài trận đấu. Chàng xem nhẹ việc tử sinh nên tâm thần bình thản như mặt nước, không chút dao động.

Lưu Hồng Lượng nộ khí xung thiên quyết dùng chiêu thủ mạng để kết liễu con người kỳ lạ kia. Chiêu Cuồng ba đảo hải là tinh túy một đời của Bành Hồ lão nhân Vãng kiếm khí đen mờ nở rộng, che kín thân hình họ Lưu và ập đến như sóng dữ. Sĩ Mệnh mỉm cười đem hết luồng chân khí còn lại đánh chiêu Đồng mệnh uyên ương. Đây là chiêu kiếm mà suốt đời Thiên Hạc chân nhân chưa bao giờ sử dụng đến. Vì nó chính là chiêu đổi mạng với kẻ thù. Một chiêu chỉ công mà không thủ, toàn thể trống trải Nhưng đối phương cũng khó mà thoát chết vì đường đi kỳ ảo của mũi kiếm, thanh Tam Tiết kiếm vươn thẳng về phía trước, rung

động liên hồi, điểng nhanh vào màn lưới thép đen mờ kia. Nhưng không may cho chàng, do chân khí cạn kiệt nên tốc độ của đường kiếm không như ý. Tam Tiết kiếm vừa xuyên qua chỗ sơ hở của màn kiếm quang đã bị đánh văng khỏi tay chàng. Cái chết tiếp tục ập đến. Nhưng có ba bóng người xông vào, một bay đến ôm Sĩ Mệnh lăn tròn trên mặt đất, người thứ hai giáng song chưởng vào Lưu Hồng Lượng, và người thứ ba vùng kiếm che chở cho Sĩ Mệnh và người thứ nhất. Chưởng kinh của người này mãnh liệt như cuồng phong bão tố. Chặn đứng kiếm chiêu và đẩy họ Lưu lùi lại bốn bước. Tam Hoàn bang chủ kinh hãi định thần nhìn người vừa phát chưởng. Lão kinh hãi kêu lên :

- Hỏa Quy lão tổ !

Lão nhân gù cười nhạt:

- Lưu Hồng Lượng, nể tình Bành Hồ lão huynh, lão phu tha cho ngươi một lần. Hãy đi đi.

Bình thường, Lưu Hồng Lượng chẳng hề ngán sợ Hỏa Quy lão tổ. Nhưng giờ đây chân lực của lão đã hao hụt và vết thương trên ngực phải đang đau nhức. Họ Lưu nghiêng rằng nhần nhục quay lưng bỏ đi. Ra đến cửa cốc, lão quát thuộc hạ rút quân. BỎ lại gần trăm xác áo đen. Giang Nam thần kiếm cảm thấy cơ hội ngàn vàng đã đến. Lão cao giọng:

- Mời chư vị đồng đạo đến Hàng Châu dự lễ khai đàn và nhận giải dược.

Ma ảnh Tử cười vang:

- Anh em thủy đạo Trường giang chúng ta là người hắc đạo, đâu xứng đến dự đại lễ của Ngũ Hành cung. Hãy ở lại đây cùng ta vui say mừng hội ngộ.

Một gã râu rìa hung ác vội hỏi :

- Hạ đại ca! Thế còn thuốc giải Thất Nhật Đoạn Trường thì sao?

Ma ảnh Tử cổ tình nói lớn :

- Đó chỉ là chuyện vặt, chỉ cần vào rừng hái chính loại nấm ấy dùng rượu rửa sạch rồi nhai sống là xong.

Hạ Sầu Miêu được các hảo hán lực lâm thủy bộ tin phục nên họ ủa cả vào rừng hái nấm. Rượu ngon thì lúc nào cũng có sẵn bên mình. Gần khắc sau, những kẻ ăn nấm đầu tiên mừng rỡ hét lên :

- Cảm tạ Hạ đại ca. chất độc đã hoàn toàn biến mất.

Thế là toàn bộ quần hào xông vào rừng, kể cả hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Giang Nam thần kiếm cố giấu lòng cảm hận, vui vẻ nói:

- Không ngờ Hạ đại hiệp lại là cao thủ trong độc môn, biết rõ đặc tính của loài nấm độc này. Thế mà lão phu không biết, phải dựa vào toa thuốc của tiên sư mà điều chế.

Viên Linh và Thanh Trần thoát khỏi sự khống chế của chất độc liền hùng hổ bước ra. Viên Linh cười nhạt bảo:

- Dư Tâm Nhiên ! Món nợ này hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang sẽ ghi tạc trong lòng. Lão hãy dẹp bỏ cái mộng làm minh chủ đi. Hãy lo giữ lấy mạng mình thì hơn.

Dứt lời, hai lão kéo đệ tử rời sơn cốc. Trận pháp trong rừng đã bị Tam Hoàn bang chủ phá nát nên không còn tác dụng nữa. Ma ảnh Tử nghiêm giọng:

- Dư trang chủ! Tam Hoàn bang có thể lực bao trùm thiên hạ. Chắc chắn sẽ không tha cho trang chủ. Đừng nghĩ đến lễ khai đàn cho uống công mà hãy phòng thủ Dư gia trang. Đó là vì niệm tình lệnh ái nên tại hạ mới nhiều lời, còn nghe hay không thì tùy.

Gã đại hán râu rìa kia có danh là Cầu nhiêm hổ Từ Tiên Trục, hùng cứ đoạn sông từ Nghi Xuyên đến Vũ Hán. Họ Từ cười hô hô nói:

- Anh em hắc đạo chúng ta chẳng đại gì đây vào cuộc chiến giữa Dư gia trang và Tam Hoàn bang, chỉ bằng bắt Hạ đại ca chiêu đãi một bữa rồi hân huyên cho bỏ nhớ nhưng.

Hai trăm hảo hán lục lâm hoan hô nhiệt liệt. Quần hào cũng chẳng muốn thiệt thân nên vòng tay cáo từ. Dư Tâm Nhiên cũng biết Ma ảnh Tử nói phải. Lão giả lả:

- Hạ đại hiệp đã có lời cảnh báo, lão phu không dám xem thường mà đi hại đến đồng đạo. Vậy xin hẹn chư vị sang xuân, lão phu sẽ có thiệp mời cụ thể.

Lão cùng đám thủ hạ rời cốc, lòng thầm thắc mắc, không hiểu Ma ảnh Tử và lão nhân áo xanh kia thuộc phe phái nào. Đường như họ chống đối cả lão lẫn Tam

Hoàn bang?

Ma ảnh Tử quay sang nghiêm giọng bảo Cầu nhiêm hổ:

- Người đem tất cả anh em đến Nghênh Phong đại tửu lâu mà vui vẻ. Bảo gã họ Du tính cho ta. Khoảng một canh giờ nữa ta mới đến được.

Cầu nhiêm hổ phẫn khởi đưa đám bạt mạng đi ngay. Vừa lúc bọn Hỏa Quy lão tổ ra đến. Toàn thân Sĩ Mệnh quần đầy băng trắng và nằm trên tay Đông Môn Thù. Khả Khanh đi bên cạnh, nắm chặt tay đại ca nước mắt dần dứa. Chính nàng đã liều mình nhảy vào ôm lấy Sĩ Mệnh, đem chàng thoát khỏi tầm sát thương của Hải Ba thần kiếm. Nhưng nếu không có Đông Môn Thù chống đỡ và Hỏa Quy lão tổ đẩy lùi Lưu

Hồng Lượng thì cả hai đã tan tành. Ma ảnh Tử vội chạy đến vấn an :

- Thương thế của thiếu chủ thế nào rồi?

Chàng mỉm cười đáp:

- Chỉ là những vết thương ngoài da tính dưỡng vài ngày là bình phục. Phải chăng các hạ muốn lôi kéo đám hảo hán kia về phe mình?

Ma ảnh Tử gật đầu:

- Thưa phải! Bọn họ tuy là cường đạo nhưng là những người có nghĩa tình và thẳng thắn.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Ta không muốn vì việc riêng của mình mà khiến người khác phải chết oan.

Ma ảnh Tử chỉnh sắc nói :

- Nay Tam Hoàn bang là hiện thân của ma kiếp. Nếu bọn chúng được đi theo thiếu chủ giáng ma dẫu có chết cũng còn vinh quang hơn là tiếp tục nghề thảo khấu rồi chết rục trong tù, tử hổ tông môn. Thuộc hạ sẽ nói rõ mức độ nguy hiểm để họ tự quyết định.

Hỏa Quy lão tổ tán thành:

- Nếu đơn thân mà chống lại Tam Hoàn bang chủ thì chẳng khác gì đội đá vá trời. ít nhất, bọn lạc phách kia cũng làm được công việc do thám, thông tin.

Khả Khanh hớn hỡ bảo :

- Đại ca yên tâm, tiểu muội sẽ đưa ba ngàn gã hải tặc biển Đông về làm thủ hạ đại ca.

Sĩ Mệnh gượng cười:

- Ngu ca lấy gì mà trả lương cho họ? Chỉ nuôi cơm thôi cũng không nổi.

Hỏa Quy lão tổ nháy mắt ra hiệu rồi bảo :

- Phải lắm! Lão phu sẽ đưa Khanh nhi về Bồng Lai đảo sau đó sẽ đưa bọn thủ hạ vào.

Khả Khanh giật mình:

- Chuyện ấy từ từ cũng được, sao lão nhân gia lại vội vàng như vậy?

Lão tổ nghiêm giọng:

- Còn hơn tháng nữa là đến giỗ song thân người, sao không về mà lo cúng tế rồi nhân dịp ấy mà tuyển chọn các cao thủ? Đám hải tặc sẽ lên đảo dự lễ, Khanh nhi tha hồ mà lựa kẻ có tài.

Khả Khanh nghe hữu lý liền bùi ngùi cáo biệt:

- Đại ca bảo trọng! Cố nhẫn nại giữ mình, chờ tiểu muội vào.

Sĩ Mệnh gật đầu nhận lời. Hai người đi khỏi, bọn chàng cũng trở lại đỉnh Hải Bạt. Vừa đến chân núi đã thấy một gã ăn mày đi đến. Gã ta ngấm nga dung mạo và y phục Đông Môn Thù rồi hỏi:

- Phải chăng thiếu hiệp là Đông Môn Thù?

- Phải!

Gã hóa tử mừng rỡ bảo :

- Dư cô nương có thư cho thiếu hiệp.

Đông Môn Thù trao Sĩ Mệnh cho Tùy Vân đạo trưởng rồi bước đến nhận thư. Gã đọc xong, nét mặt vô cùng bối rối, nói với Sĩ Mệnh :

- Đại ca! Gia sư đã tìm đến tư dinh Hà huyện lệnh ở Nam Bình. Người đã nhờ Dư cô nương nhắn tin, gọi tiểu đệ về gấp. Người bảo rằng gia mẫu đang lâm bệnh.

Chàng an ủi gã:

- Thương thế của ta không có gì là trầm trọng, hiền đệ mau về chăm sóc lệnh mẫu. Sau này ta sẽ tìm đến Quảng Tây thăm bá mẫu và hiền đệ.

Đông Môn Thù vái chào rồi vào nhà lão tiều phu lấy ngựa đi ngay. Thấy gã hóa tử vẫn đứng tần ngần như chờ tiền thưởng Ma ảnh Tử gọi gã lại, đưa cho nén bạc mười

lượng và dặn dò :

- Các hạ dùng chim câu báo về Nam Bình cho Dư cô nương biết rằng đã gặp Đông Môn thiếu hiệp. Đồng thời nhắn thêm một câu là Tây Môn công tử vẫn bình yên.

Gã hóa tử lẩm bẩm:

- Lạ thật! Không ngờ Dư cô nương lại quen cả cửa đông lẫn cửa tây.

Gã vui vẻ nhận lệnh rồi quay gót. Sĩ Mệnh cười bảo Ma ảnh Tử:

- Các hạ hãy vào thành với các huynh đệ, đừng để họ chờ.

Hạ Sầu Miêu vái chào Tùy Vân đạo trưởng và Sĩ Mệnh, lên ngựa ra roi .

8. Trượng Nghĩa Cứu Hoa Đà -thần Công Thu Ngốc Tử

Bốn ngày sau những vết thương trên người Sĩ Mệnh đã khép miệng và kéo da non. Tùy Vân đạo trưởng tấm tắc khen :

- Ân sư vẫn thường nói đông hải có loại đông tảo dùng làm thuốc kim sang rất tốt. Có lẽ Hỏa Quy lão tổ đã đem kỳ dược ấy bằng bó cho sư đệ nên vết thương mới mau lành đến thế.

Sĩ Mệnh mỉm cười, quay sang bảo Ma ảnh Tử:

- Ta sẽ cùng các hạ đi Sơn Tây để gặp lệnh muội. Hạ Sầu Miêu hoan hỉ nhưng lại nhắc nhở:

- Hiện nay, Tây hồ tiên nữ đã đến Nam Bình, chắc là để tìm thiếu chủ. Đường lên Sơn Tây xa đến hơn ba ngàn dặm, đi về mất gần hai tháng, chỉ e hai vị thiếu phu nhân kia mỗi mất trông chờ.

Chàng điềm nhiên đáp:

- Hai người ấy với ta đã có hôn ước, dẫu chờ bao lâu cũng chẳng hề gì. Ta muốn lệnh muội sớm được giải tỏa lời di chúc để khỏi lỡ làng tuổi xuân. Bản lãnh Lưu Hồng Lượng khiếp quỷ kinh thần, nếu chẳng may bị lão ta giết thì sao?

Tùy Vân đạo trưởng tò mò hỏi rõ nguồn cơn. Nghe Ma ảnh Tử kể xong, ông đoán ra ngay thâm ý của Chung lão, thân phụ của Ma ảnh Tử. Lão ta muốn đem cô con gái kiều diễm gả cho Sĩ Mệnh để đền ơn Tây Môn thượng thư. Ông cười khà khà bảo:

- Phải lắm sư đệ nên đi ngay đi !

Sĩ Mệnh thông minh tuyệt thế nhưng chưa từng trải thế thái nhân tình, dẫu hiểu được ẩn ý. Chàng vái tạ Tùy Vân:

- Đại sư huynh! Xin người đừng vì tiểu đệ mà tạo thêm sát nghiệp, nhiễu loạn chân tâm. Sư huynh cứ ở lại đây phụng thờ tiên sư và tu luyện. Tiểu đệ báo xong gia cừu sẽ đưa thê thiếp về Hoàng sơn ẩn dật. Lúc ấy huynh đệ sẽ được gần nhau.

Tùy Vân gượng cười:

- Trang Tử còn biết xót thương người vợ bạc mệnh, huống hồ gì ta? Dẫu biết rằng sinh ký tử quy nhưng tình cảm tự nhiên vẫn khiến lòng ta lo lắng cho sư đệ. Với công lực hiện tại, sư đệ cầm chắc cái chết trong tay khi đối địch với Lưu Hồng Lượng. Chúng ta là người tu đạo vô vi nhưng lại là người học võ nên không tránh khỏi mối ràng buộc của ân oán. Chỉ mong sư đệ bảo trọng và nhớ đến câu nhu thắng cương, nhược thắng cường, cứ thuận theo tự nhiên mà làm chớ nên cưỡng cầu.

Sĩ Mệnh cúi đầu tỏ ý vâng lời rồi vào trong thay áo, cùng Ma ảnh Tử xuống núi .

Vừa đến lưng chừng sơn đạo đã nghe Tùy Vân đạo trưởng gọi với sau lưng. Hai người dừng bước, chờ ông ta đến. Tùy Vân cười bảo:

- Ta bỗng sức nhớ ra một việc vội chạy theo nói với sư đệ. Năm xưa tiên sư từng nói với ta rằng trong rừng Lã Lương sơn, Sơn Tây có một loại cây tên gọi Vạn Niên Xuân Thụ mọc ở những nơi hiểm hóc âm u. Quả của nó khi chín sẽ tỏa mùi hương ngào ngạt, ai ăn vào sẽ tăng tiến công lực. Nhân dịp này sư đệ thử đến đây tìm xem.

Sĩ mệnh vòng tay cảm tạ rồi cáo biệt. Ngay chiều hôm ấy hai người vượt Trường giang. Vào thành An Khánh. Do vị trí nằm cạnh sông lớn nên kinh tế rất phồn vinh, dân cư đông đúc sầm uất. Đường trục chính bắc nam trong thành được lát đá phẳng phiu. Hai bên san sát nhà cửa. dinh thự. Đường nhiên, trà lâu, tử quán, khách điểm, kỹ viện đều có mặt và rất hoa lệ, đồ sộ. Nhưng tráng lệ nhất vẫn là tư dinh của Quách tuần phủ. Biệt trang này chiếm một phạm vi đến hơn hai mẫu đất. Ngoài tòa đại lâu ba tầng còn có mấy chục căn tiểu viện nằm quanh vườn hoa rực rỡ. Như muốn khoe khoang cơ ngơi của mình nên bức tường xây chung quanh chỉ cao độ nửa trượng, khách quan chiêm tha hồ thưởng lãm. Quách tuần phủ tin rằng chẳng có tên đạo tặc nào dám mò vào hang ổ. Sĩ Mệnh cau mày bảo:

- Tòa biệt trang này được xây bằng máu của lê dân.

Ma ảnh Tử cười lạnh lẽo :

- Thiếu chủ yên tâm, lão cầu quan kia không sống đến sáng mai đâu.

Họ đi tiếp và dừng chân trước một toà khách điểm. Canh ba đêm ấy, Ma ảnh Tử nai nịt gọn gàng, khoác áo dạ hành, bịt kín mặt, chuẩn bị đi thăm Quách tuần phủ. Gã ngạc nhiên khi thấy Sĩ Mệnh cũng làm như vậy.

- Không dám phiền đến thiếu chủ, mình thuộc hạ cũng đủ lấy mạng lão chó già ấy rồi.

Chàng cười đáp:

- Ngày xưa. nếu Trang Tử cũng giỏi võ công như chúng ta thì ông cũng đã giết sạch bọn vương hầu tham lam, hiếu chiến và ngu xuẩn để mang lại thanh bình cho bách tính Trung Hoa. Tiên sư cũng từng hành hiệp suốt ba mươi năm nay, âm thầm trừ lũ tham quan, tiêu diệt bọn tà ma. tạo phúc cho lê thứ. VÔ lâm đâu biết rằng cảnh thanh bình mấy chục năm qua là do công lao của Thiên Hạc chân nhân. Mọi người chỉ tôn

sùng ông là người có võ công cao nhất trong tứ đại kỳ nhân. Thậm chí cũng rất ít ai biết mặt. Nay là đệ tử của người, lẽ nào không kế thừa được công nghiệp ấy?

Ma ảnh Tử bối rối nói :

- Thực ra thì ngoài việc hạ sát lão cầu quan họ Quách, thuộc hạ còn hẹn với anh em hắc đạo, phá đại lao để cứu hai lão bằng hữu. Thiếu chủ tham gia e không tiện.

Sĩ Mệnh thản nhiên hỏi:

- Hai người ấy lai lịch thế nào?

- Bẩm thiếu chủ ! Họ đều đã già và hoàn lương được ba chục năm nay. Người thứ nhất là Hắc đạo Hoa Đà Trang Vỹ, ân nhân của hàng ngàn anh em thảo mẫn.

Người thứ hai là VÕ Tỏa Đạo Chích Diệp Đồng, nghề mở khoá và thiết kế cơ quan giỏi nhất thiên hạ. Họ ẩn cư ở ngoại thành An Khánh, vừa bị bắt hơn mười ngày trước.

Sĩ Mệnh thích thú bảo:

- Vậy các hạ hãy nán lại ít khắc, kể cho ta nghe rõ nguồn cơn.

Hai người ngồi xuống ghế và Hạ Sầu Miêu bắt đầu. “Trang Vỹ năm nay đã bảy mươi. Thời trai trẻ lão là tay đao tặc đất Hồ Bắc. Một hôm về An Khánh thăm nhà thì mới biết người vợ yêu đã từ trần vì ăn phải cá độc. Thực ra bà ta không đến nỗi phải chết, chỉ vì lão đại phu của thành mệch mội, do mới chăm sóc tuần phủ phu nhân, nên làm biếng không chịu đi. Trang Vỹ đau lòng khôn xiết, phát thệ rằng sẽ học được nghề y để giúp đỡ những người nghèo khó, cô quả. Lão lặn lội đến Thiểm Tây, quỳ gối trước cửa nhà Thái Bạch thần y hai ngày đêm. Thần y cảm động, nhận lão làm đệ tử. Mười năm sau lão hạ sơn, trở về An Khánh làm nghề thuốc. Lão chỉ nhận chữa trị cho bần dân và không lấy một xu. Anh em hắc đạo bị thương, lén lút tìm đến cũng được lão chăm sóc chu đáo. Họ biết lão nghèo nên âm thầm để lại vàng bạc. Trong suốt hai mươi lăm năm nay, lão là ân nhân của rất nhiều người. Thuộc hạ cũng từng được lão cứu mạng. Vì an nguy của lão nên chỉ trong giới đạo tặc mới truyền tụng công ơn của Hắc đạo Hoa Đà. Họ biết Trang Vỹ yêu thích các loại kỳ hoa dị thảo nên đã lùng khắp thiên hạ. đem đến tặng. Vì vậy, ngọn đồi khô cằn cạnh bờ bắc Trường giang trở thành một hoa viên kỳ tú, xinh đẹp nhất vùng. Được gọi là Bách Hoa Khâu. Đó là nhờ tài năng của VÕ Tỏa Đạo Chích Diệp Đồng và sức lực của hai mươi tay lục lâm hồi đầu. Họ đã già nên về phụ giúp Trang Vỹ trong việc bào chế dược thảo. Lão tuần phủ An Khánh Quách Kiện Hùng rất thèm thuồng vườn hoa của Trang Vỹ. Lão hỏi mua nhưng họ Trang không bán. Dân nghèo vùng này coi Trang Vỹ như thánh sống nên Quách tuần phủ không dám đụng đến. Sáng ngày rằm tháng tám vừa rồi, tình cờ bọn bộ đầu Giang TỖ bám theo dấu vết của một tên đạo tặc bị thương. Họ thấy gã chui vào nhà Trang Vỹ nên đến phủ đường An Khánh xin tiếp viện. Quách Kiện Hùng mừng rỡ kéo quân vây chặt và bắt quả tang Trang Vỹ đang băng bó cho gã đạo tặc kia. Thế là lão giải ngay Trang Vỹ, Diệp Đồng và gã Trần Nhị kia về phủ đường tra xét. Trần Nhị không muốn di hại đến hắc đạo thần y nên cắn nát lưỡi tự sát. Tử vô đối chứng, Trang Vỹ ung dung khai rằng mình không biết Trần Nhị là đạo tặc. nhưng lão họ Quách dùng cực hình tra khảo, bắt Trang Vỹ và Diệp Đồng phải nhận tội thông đồng với cường đạo. Hai người thà chết không ký vào bản khẩu cung nên bị đưa vào đại lao giam giữ, chờ tra khảo tiếp. Tổng bộ đầu An Khánh là Thiết kiếm Ngụy Gia Du đi công cán về, rụng rời tay chân, báo với Quách tuần phủ rằng ông ta sắp phải đương đầu với cả ngàn hảo hán hắc đạo đã mang ơn Trang Vỹ. Họ Quách liền lệnh cho tổng binh đem ba ngàn quân bảo vệ phủ đường tư dinh và đại lao. Lúc chiều, thiếu chủ thấy cơ ngơi của lão có vẻ hiền hoà. Thực ra. sáu trăm cung nỏ ẩn nấp ở đây. Họ Quách còn đem năm trăm lượng vàng mời Đại Lực Sát Thần ở núi Quân sơn về trấn giữ đại lao. Anh em thủy đạo Trường giang nóng lòng muốn cứu Trang Vỹ nên định tổ chức cướp ngục từ lâu. Nhưng vì e ngại át Thần võ nghệ cao cường nên chưa dám ra tay. Chiều nay, gặp thuộc hạ. họ mừng rỡ, quyết định hành động ngay.”

Sĩ Mệnh nghe xong cười hỏi:

- Nhưng liệu các hạ có địch nổi Đại Lực Sát Thần hay không?

Ma ảnh Tử ngược ngùng đáp :

- Kim Gia Đồng thần lực thiên sanh, chuyên luyện Thiết Bổ Sam nên da thịt rắn chắc như đá. Nếu gã không quá ngu ngốc thì đã có thể so sánh với gia huynh Thiết Diện cuồng sư.

Sĩ mệnh gật gù:

- Ta sẽ đối phó với sát thần, và cùng các hạ vào ngục cứu tù nhân. Anh em thủy đạo chỉ cần cầm chân bọn quan quân là đủ.

Ma ảnh Tử hết lòng cảm kích, sụp tay xuống lạy tạ:

- Thiếu chủ chịu ra tay tương trợ thì kế hoạch này sẽ thành công.

Chàng đỡ gã lên. Hai người che kìm mặt rồi ra bằng cửa sổ. Ma ảnh Tử dẫn Sĩ Mệnh đến một tòa gia trang tối tăm, chỉ cách đại lao chừng hai chục trượng. Đến cổng, Ma ảnh Tử giả tiếng cu rúc, cánh cửa mở ngay. Người ra đón cần nhả trách móc:

- Sao Hạ đại ca chậm chân như vậy? Bọn tiểu đệ chờ mỏi cả cổ.

Gã xách đèn lồng, đưa khách vào đại sảnh. Cánh cửa hé ra cho họ bước vào. Hai trăm người áo đen đang bồn chồn ngón đợi, hoan hỉ reo lên :

- Hạ đại ca!

Trong gian phòng rộng lớn này đèn nến sáng trưng nhưng ở ngoài không thể nhìn thấy vì các cánh cửa đã phủ vải dày. Họ ngồi thành từng nhóm trên sàn gạch, quanh chiếu rượu đã tàn. Ma ảnh Tử cười bảo :

- Ta tự lượng sức mình không giết nổi gã họ Kim nên phải mời cao nhân đến giúp đỡ. Nhiệm vụ của anh em là cầm chân cho được đám quân cung nỏ. Ta và thiếu chủ sẽ vào ngục cứu Trang lão và Diệp lão.

Đám thủy tặc kinh hãi vội đứng lên vòng tay bái kiến:

- Bọn tiểu nhân xin ra mắt thiếu chủ!

Chàng nhận ra không ít những gương mặt lương thiện, hiền lành. Cảnh đói khổ, lầm than đã biến lương dân thành cường đạo. Sĩ Mệnh vòng tay đáp lễ rồi hỏi sơ qua kế hoạch. Đầu lĩnh của đám thủy tặc này là một hán tử cao gầy, mặt đen đúa. Có vết sẹo dài từ thái dương xuống đến cằm. Gã có tên là Hắc Diện Hà Bá Khổng Chấn Hoa. Họ Khổng kính cẩn thưa:

- Bẩm thiếu chủ! Cầu nhiệm hổ Tử Tiêu Trục cùng hơn ngàn anh em đã phục sẵn khắp thành. Đúng cuối canh ba họ sẽ tấn công phủ đường, tư dinh quan tuần

phủ và hành cung của mình để. Lúc ấy, chúng ta sẽ đánh phá đại lao. Anh em đều được trang bị khiên bằng da trâu dày để chống cung tiễn.

Sĩ Mệnh yên lòng, theo bọn thủy tặc xuất trang. Trên tay họ là đao kiếm sắc bén và chiếc khiên da trâu, lớn bằng vành mâm. Hông quán một mảnh da cầm đầy tụ tiễn Đoàn người âm thầm áp sát đại lao, phục xuống mặt cỏ chờ đợi cơ hội. Hơn khắc sau, lửa bốc cháy dữ dội ở hướng tây, hướng bắc và hướng đông. Tiếng mõ, phèng la báo động vang dậy cả đêm trường. Viên tổng binh vội lên mặt tường đại lao quan sát. Bọn Sĩ Mệnh vẫn nằm im. Hai khắc sau, một gã thám báo học tốc chạy đến :

- Bẩm tổng binh, hành cung của hoàng thượng ở cửa tây cũng bị cường đạo phóng hỏa. Chúng đốt từ ngoài vào và sắp lan đến các kiến trúc bên trong.

Viên tổng binh rụng rời, hô lớn :

- Phó tổng binh! Đại lao có tường dày vững chắc, chỉ cần đóng chặt cửa. giữ vững đầu tường là đủ. Túc hạ cùng năm trăm quân ở lại, ta phải cứu cho được hành cung, nếu không cả hai cái đầu đều rụng cả.

Quan tổng binh kéo rốc ngàn quân đi ngay. Chờ đám nhân mã đi xa. Hắc Diện Hà Bá phát tay ra hiệu. Cánh quân của gã tuy chỉ có hai trăm người nhưng đều là những tay hạng nhất của Phi Tiễn trại. Đoàn hạ lưu sông Trường giang, từ An Khánh đến cửa biển là của tổ chức thủy tặc này. Khổng Chấn Hoa cùng đám thủ hạ núp sau tấm khiên sông lên. Do yếu tố bất ngờ nên loạt tụ tiễn đầu tiên đã quét sạch ba mươi gã cung thủ trên đầu tường. Toán thứ hai gồm hơn hai chục người, khiêng một

thân cây lớn, theo sát phía sau toán trước, nhân cơ hội này chạy nhanh về phía cửa đại lao. Họ nhờ những chiếc khiên da trâu mà vượt qua được trận mưa tên đến sát tường và bắt đầu dùng thân cây ấy mà phá cửa. Viên phó tổng binh sợ hãi, dồn hầu hết lực lượng về phía trước để bảo vệ cửa chính. Một số lo việc dùng gỗ lớn chống đỡ phía sau cửa. Số còn lại trút tên xuống đầu bọn cường đạo. Các mặt khác đều được canh gác nghiêm mật dù nhân số ít hơn. Vả lại, tường cao đến hai trượng, chẳng phải dễ vào. Nhưng đối với Sĩ Mệnh thì lại không khó. Chàng cùng Ma ảnh Tử lần đến mặt sau, âm thầm áp sát chân tường. Chàng lấy một đầu dây chèo, có móc thép, vận toàn lực dùng thế nhất hạc xung thiên bốc cao hơn trượng. Mũi giây chàng diễm nhanh trên mặt tường, đôi tay dang rộng, vỗ vào không khí, đi hết quãng đường còn lại. Sĩ Mệnh hành động êm thấm đến nỗi chàng đủ thì giờ gài xong móc sắt thì bọn quân canh mới phát hiện. Tiếc rằng đã muộn, Sĩ Mệnh lướt như bay suốt chiều dài mười trượng của đầu tường thành mà đánh văng bọn cung thủ xuống đất. Nếu chàng dùng kiếm thì chúng hoàn toàn không có cơ may sống sót. Ma ảnh Tử lên đến, cùng Sĩ Mệnh nhảy xuống phía trong, mặc cho bọn lính reo hò, báo động. Hai người không xuống đất mà phi thân trên nóc những dãy nhà tù. Lúc chiều, Ma ảnh Tử đã xem kỹ sơ đồ đại lao nên xác định được nơi cần đến. Tấm họa đồ này do Cầu nhiêm hổ mua của một lão áp ty đã về hưu. Với số bạc năm ngàn lượng, lão ta có thể yên tâm đi xứ khác làm ăn, để tránh liên lụy. Hai người hạ thân xuống trước một gian nhà nhỏ nhưng rất kiên cố. Dưới nền nhà có mật lao, chỉ dùng để giam giữ những trọng phạm nguy hiểm. Bốn gã gác ngoài cửa dù đã đề phòng nhưng cũng không thoát chết. Sĩ Mệnh tra kiếm vào vỏ, vung song chưởng giáng mạnh. Hai cánh cửa bật khỏi bản lề, văng ngược vào trong. Vẫn chẳng thấy Đại Lực Sát Thần xuất hiện, Ma ảnh Tử ôm một cái xác quăng vào. Quả nhiên cây thiết chưởng nặng tám mươi cân giáng xuống. Gã chưa kịp thu vũ khí lại thì Sĩ Mệnh lướt vào. Chàng xuất ngay chiêu Dực phát như lôi, tấn công đối phương. Chưởng kinh võ thẳng vào ngực sát thần, đẩy gã ngã lăn ra sàn gạch. Nhưng Kim Gia Đồng bật dậy ngay, găm lên như hổ rống, vung cây chày sắt xông đến. Sĩ Mệnh thầm khen gã này luyện ngoại công đến mức đại thành. Ma ảnh Tử thừa cơ nhỏ cây đuốc trên tường, chạy xuống mật thất. Gã giết luôn sáu tên ngục tốt và tìm ra hai tù nhân. Nhưng họ bị nhốt sau hàng song sắt to bằng cổ tay, Ma ảnh Tử lục tìm trong xác bọn ngục tốt mà không thấy chìa khóa đâu. Gã liền gọi lớn:

- Trang huynh, Diệp huynh, bọn tiểu đệ đến cứu đây!

Hai người kia nhìn gã lắc đầu buồn bã. Ma ảnh Tử cố nén thương tâm hỏi liền :

- Diệp huynh ! Hãy cố mở ổ khoá này xem sao?

Diệp Đồng thều thào :

- Bọn ta đều sắp chết, khí lực đâu mà mở nữa?

Ma ảnh Tử bực bội nhặt mấy thanh đao của đám ngục tốt, chém mạnh vào dây xích. Cả sáu thanh đều sứt mẻ, cong queo, mà sợi thiết luyện kia vẫn trơ trơ. Gã thất vọng quay trở lên, vừa lúc đám quan quân ập đến. Ma ảnh Tử kinh hãi cố dồn bọn chúng ra ngoài rồi núp sau vách phòng thủ, tên nào lộ vào là mất mạng ngay. Lúc này, cuộc chiến giữa Sĩ Mệnh và sát thần đã đến hồi quyết liệt. Kim Gia Đồng điên cuồng múa tít thiết chùy, cố đập tan xác đối phương. Nhưng Sĩ Mệnh nhón như cánh bướm, né tránh chỉ trong gang tấc, tay chân chàng liên tiếp tặng cho gã những chiêu quyền cước như trời giáng.

Ma ảnh Tử kêu lên :

- Thiết chủ! Song sắt rất kiên cố, thuộc hạ không phá nổi. Có lẽ chìa khóa ở trong người sát thần. Xin hãy giết gã ngay để cứu người !

Thực tâm, Sĩ Mệnh thấy sát thần mặt mũi ngốc nghếch nên không nỡ giết, nay đã đến lúc cấp bách, chàng đành phải xuống tay. Chiêu Hạc vũ bài vùn như trận cuồng phong ập đến, thổi bay Kim Gia Đồng vào vách. Gã chỉ bị thương nhẹ nhưng chẳng còn ý chí chiến đấu nữa. Nãy giờ gã toàn đánh hụt mục tiêu và trúng hàng trăm đòn nên lòng rất sợ hãi đối thủ. Thấy người áo đen xông đến, vung chưởng định kết

liều, gã hoảng sợ quỳ lên lạy lục:

- Xin đại hiệp tha mạng! Kim mỗ còn có mẹ già tám mươi tuổi ở Quân sơn.

Gã bỗng oà khóc Oà Oà khiến Sĩ Mệnh tức cười. Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Người có giữ chìa khoá hay không?

- Bẩm hiệp! Tính Kim mỗ hay quên nên đâu ai dám trao cho giữ?

Chàng quay sang hỏi Ma ảnh Tử:

- Gã ngốc này có đáng giết không?

Đại Lực Sát Thần sợ quá la lên:

- Dạ bẩm đại hiệp, Kim mỗ vì nghèo quá. không nuôi nổi mẹ già nên thường chặn đường bọn lái buôn mà đòi ít bạc. Bọn chúng sợ hãi cho ngay nên chưa từng giết ai. Mong đại hiệp tha mạng. Kim mỗ thề suốt đời làm tôi tớ cho đại hiệp.

Ma ảnh Tử phì cười :

- Quả đúng là thuộc hạ không nghe nói y giết ai cả. Gã thành danh nhờ đánh bại mấy chục cao thủ vùng Huy Châu trong một cuộc đả lòi dài.

Họ Kim gật đầu rồi rít rồi bảo:

- Kim mỗ xin xuống mật lao bẻ mấy song sắt kia để cứu tù nhân.

Sĩ Mệnh vừa gật đầu là gã xách thiết chữ đi ngay. Chàng đi theo xem gã hành động.

xuống đến nơi, gã nắm lấy xong sắt, xuống tấn kéo mạnh, bấp thịch gã căng lên cuộn cuộn, làm rách tung cả chiếc áo vải. Bỗng gã họ Kim quát vang như sấm, hai thanh sắt hoác ra. đủ để một người chui qua. Sĩ Mệnh vội vào bồng Trang Sỹ trao cho sát thần, còn mình ôm Diệp Đồng. Hai người đi lên, đến bên Ma ảnh Tử bàn bạc. Tiếng hò reo vang dậy nên bọn quan quân phía ngoài không hề biết diễn biến bên trong. Đại Lực Sát Thần gãi đầu bảo:

- Nếu xông ra bằng cửa này thì phải tốn công chém giết rất nhiều. Tường sau có một khoảng bị mục, thuộc hạ sẽ dùng thiết chữ phá ra. Từ chỗ ấy đến bức tường thành phía bắc có nhiều cây cối um tùm, rất dễ ẩn thân.

Ma ảnh Tử thấy gã ngốc này bắt chước mình xưng là thuộc hạ. gã phì cười bảo :

- Được, làm nhanh đi.

Họ Kim đặt Trang Vỹ xuống đất, cầm thiết chữ chạy tít vào góc xa. Thì ra gã thường tiểu tiện ở góc này nên phát hiện ra một đoạn tường bị mục, vôi vữa loang lổ, trơ gạch. Chỉ vài cú đập là đã có một lỗ lớn. Gã hớn hờ quay lại báo công:

- Đường rút lui đã sẵn sàng!

Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Người theo ta không sợ di hại đến mẫu thân ở nhà hay sao?

Gã cười hì hì đáp:

- Gia mẫu qua đời hơn tháng trước, có gì phải lo nữa? Lúc này, vì sợ chết nên phải nói thế.

Chàng bật cười:

- Không ngờ kẻ ngốc nghếch như ngươi mà cũng biết nói dối.

Chàng bảo hai gã mang người đi trước còn mình ở lại trấn giữ cửa lao. Hai gã vừa đi khỏi, chàng thối tất đuốc, bước ra giữa cửa giáng liên tám đạo chưởng kinh mãnh liệt. Đám quân triều đình văng ngược ra phía sau, kêu cha gọi mẹ, chẳng dám đến gần nữa. Sĩ Mệnh quay lưng theo gót đồng bọn. Hơn nửa khắc sau bọn quan quân mới dám liều mạng vào xem thì chẳng còn ai. Quả nhiên con đường mà sát thần dẫn đến rất tối tăm và nhiều cây cối. Té ra là đường dẫn đến nhà bếp của đại lao. Bọn đầu bếp run cầm cập, chẳng dám kêu. Ma ảnh Tử thấy những chiếc bếp lò to lớn đặt sát vách, gã bèn bảo sát thần phá đoạn tường ám khói. Gã hoàn toàn có lý, hơi nóng bao năm đã làm dòn lớp vôi vữa. Cộng với sức đập kinh hồn của họ Kim, tường thành vỡ ngay ra. Ba người lập tức thoát ra. bọn quan canh trên đầu tường phát hiện thì họ đã lặn vào bóng đêm. Ma ảnh Tử hú lên vang dội báo hiệu rút quân. Hắc Diện Hà Bá mừng rỡ ra lệnh cho Phi Tiễn trại lui binh. Có ba chục người trúng tên nhưng không ai bỏ mạng. Gã rút trong người ra một

cây pháo hiệu, tung mạnh lên trời ánh sáng rực rỡ của pháo bông báo hiệu cho các cánh khác rút theo. Cầu nhêm hồ sẽ đưa thủ hạ về căn cứ ở gần Hán Khẩu. Còn Phi Tiễn trại lên thuyền xuôi đông, hành lý của Sĩ Mệnh và Hạ Sầu Miêu chẳng có gì nên bỏ luôn, cả ngựa cũng vậy. Hơn nữa, khách điểm kia là của một huynh đệ hắc đạo nên gã phải biết xử lý như thế nào khi quan quân tra hỏi. Ba chiếc đại thuyền xuôi dòng Trường giang, lại thêm ngọn gió tây lồng lộng nên đi rất nhanh. Trang Vỹ và Diệp Đồng được uống sâm trà, tắm rửa và băng bó nên tỉnh táo lại. Không thấy Sĩ Mệnh đâu, Hắc đạo Hoa Đà liền hỏi :

- Bậc cao nhân nào đã thu phục được Đại Lực Sát Thần và cứu bọn ta ra khỏi chốn lao lung?

Ma ảnh Tử cười đáp :

- Người ấy là thiếu chủ của tiểu đệ. Tính người không thích chỗ náo nhiệt nên đã vào phòng tĩnh tọa.

Trang Vỹ giật mình:

- Ma ảnh Tử ma cũng chịu làm thủ hạ cho người khác sao?

Hạ Sầu Miêu cười nửa miệng:

- Thiên tử tiểu đệ cũng chẳng coi ra gì nhưng đối với người này thì khác, dẫu có phải tan xương nát thịt cũng chẳng từ nan.

Sát thần gãi đầu hỏi:

- Hạ đại ca! Thiếu chủ danh tính là gì, tiểu đệ cũng chưa được biết?

Gã mới ba mươi bảy tuổi nên gọi Ma ảnh Tử là anh.

Họ Hạ lắc đầu:

- Ta không dám nói ra. người cứ hỏi thiếu chủ.

VÔ Tỏa Đạo Chích vốn là tay hảo tửu, đã hơn mười ngày không được uống nên nói với Hắc Diện Hà Bá:

- Khổng lão đệ, sao người không bày tiệc rượu để ta và Trang lão huynh tạ ơn bậc cao nhân kia?

Khổng Chấn Hoa vội quát thủ hạ thi hành. Lúc chiều, thuyền neo ở phía đông thành, bọn thủ hạ họ Khổng có câu được mấy con cá lớn nên thức nhắm cũng chẳng thiếu. Chỉ nữa khắc sau bàn tiệc đã bày xong. Trang Vỹ bảo Ma ảnh Tử:

- Lão đệ mời lệnh thiếu chủ ra đây cho bọn ta bái tạ.

Sĩ Mệnh ra đến, vòng tay chào mọi người. Kim Gia Đồng thấy dung mạo chàng chất phác, chẳng chút gì gọi là kiệt xuất, gã buột miệng nói :

- Té ra thiếu chủ cũng quê mùa ngốc nghếch giống Kim mỗ !

Mọi người tái mặt, trừng mắt nhìn họ Kim. Nhưng Sĩ Mệnh vẫn không hề giận, ung dung ngồi xuống. Trang Vỹ vòng tay nói :

- Bọn lão phu tuy thuộc giới hắc đạo, nhưng tâm địa quang minh, thác lạc, ân oán rạch ròi. Nay công tử liều thân vào đại lao cứu mạng, bọn lão phu xin làm thân khuyến mã để đáp đền. Đám hỏi quý tình, đại danh của công tử?

Sĩ Mệnh thấy lão già cả. lại là bậc thần y nhân hậu nên kính cẩn đáp:

- Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh !

Trang Vỹ biến sắc run rẩy đọc:

- Cư dĩ dĩ sĩ mệnh?

Lão quay sang hỏi Hắc Diện Hà Bá:

- Khổng lão đệ lấy hết những gì trong mật thất hay chưa?

Thì ra Trang Vỹ lo sợ có ngày gặp tai họa nên đã bàn trước với Hắc Diện Hà Bá. Nếu lỡ lão bị bắt, họ Khổng sẽ lén đột nhập vào Bách Hoa Khâu để lấy đi những kỷ vật trân quý cất giữ trong mật thất, vàng bạc thì ít nhưng sách thuốc rất nhiều, cùng với vài vật gia bảo. Khổng Chấn Hoa cười đáp:

- Ba hôm trước tiểu đệ mới vào được Bách Hoa Khâu. Tất cả sách vở và bảo vật đều ở trên truyền này.

Trang Vỹ mừng rỡ bảo :

- Lão đệ lục tìm và mang pho tượng ngọc xanh ra đây.

Diệp lão hối thúc mọi người động đũa và nâng chén. Lát sau họ Khổng ra đến, trao cho hắc đạo thần y một pho tượng cao gần gang tay. Lão đưa Sĩ Mệnh và bảo:

- Công tử xem thử trên tượng có những chữ gì?

Chàng nhận ra pho tượng này rất tinh xảo, nét khắc vô cùng sống động. Thể hiện một đạo sĩ có gương mặt thuần phác hồn nhiên. Chỉ lạ ở chỗ tay hữu ông ta cầm đến ba thanh kiếm. Trên mỗi thanh có khắc những chữ nhỏ bằng đầu mũi kim, lần lượt từ trên xuống là Đế Vương kiếm, Chư Hầu kiếm và Thử Dân kiếm. Chàng là đệ tử tứ Đạo gia nên đâu lạ gì câu chuyện ngụ ngôn Trang tử thuyết kiếm. Như vậy, đạo sĩ này là Trang tử và ba thanh kiếm kia tượng trưng cho Trang tử kiếm. Chàng nhìn xuống đế tượng lại thấy câu “cư dị dĩ sĩ mệnh.” Trang Vỹ vuốt râu kể:

- Lão phu vốn là con cháu của họ Trang nước Tống. Pho tượng này đã có từ bảy đời nay. Bóm mươi năm trước, lão phu đến Thiểm Tây học y thuật, liền dâng tặng ân sư Thái Bạch thần y để làm lễ bái sư. Người bấm tay, dùng phép nhâm độn tính toán rồi bảo: “Sau này sẽ có một chú hạc non tên họ Sĩ Mệnh ra đời. Người hãy cố chờ mà tặng cho người ấy.”

Sĩ Mệnh giật mình hết lòng thán phục tài tiên tri của Thái Bạch thần y. Trang Vỹ nói:

- Lão phu xin được tặng pho tượng này cho công tử!

Sĩ Mệnh vái tạ rồi nhận lấy.

9. Lão Sơn Hí Toàn Chân -sơn Tây Giới Hôn Ước

Tiệc tan, Sĩ Mệnh vào phòng nghỉ ngơi, nhưng Ma ảnh Tử vẫn ngồi lại, thì thầm bàn bạc với mọi người cho đến sáng. Vàng dương vừa ló đằng đông, đại thuyền ghé vào bờ bắc và mọi người về căn cứ. Khổng Chấn Hoa bảo thuộc hạ chạy vào dắt ba con tuấn mã để bọn Sĩ Mệnh lên đường. Để tránh lời thôi với quan quân, đêm qua Ma ảnh Tử đã cạo sạch râu của Đại Lực Sát Thần và bắt gã mang mặt nạ. Dung mạo mới khiến gã oai phong凛冽 hơn, không còn là một kẻ ngu ngốc nữa. Kim Gia Đồng rất thích gương mặt giả này. Cuối tháng chín, ba người đến Tinh Châu. Ba người đang dùng cơm chiều trông thấy một đoàn người mặc hiệu phục hộ tống xe tang đi ngang qua. Tầm phước dài phát phối trên nóc xe mé tả có hàng chữ “Toàn Chân trưởng giáo Võ Từ Sơn,” còn tầm mé hữu là bốn chữ “hồn hê quy lai.” Phía sau xe tang chính là Tam Hoàn bang chủ Lưu Hồng Lượng, đại hộ pháp Phụng Hoàng đài chủ và Tây Giang song quý. Kế đến là hai trăm kiếm sĩ. Ma ảnh Tử bảo nhỏ :

- Thiếu chủ! Như vậy là Tam Hoàn bang hộ tống di hài Võ Từ Sơn về Lão sơn để lời kéo phái này theo mình.

Sĩ Mệnh tư lự đáp:

- Ta cho rằng họ Lưu đến Hà Bắc lần này là có thêm mục đích khác. Nếu không, chỉ cần cho đại hộ pháp đi là đủ.

- Thiếu chủ! Lão sơn chỉ cách Tinh Châu ba trăm dặm. Hay là chúng ta chúng ta bám theo xem sao. Xong việc sẽ về Sơn Tây cũng không muộn. Đoàn tang xa không dừng lại vì các khách điểm chẳng bao giờ chịu đón đám ma vào trọ. Vì vậy, Lưu Hồng Lượng phải ra ngoài thành. Nơi đây có một cơ sở rất đặc biệt, chuyên để đón tiếp các đoàn tang xa muốn vượt sông Hoàng hà. Bình thường, Vạn Hiếu khách điểm cũng tiếp cả những người vui vẻ. Ma ảnh Tử đưa ra ý kiến trên vì phát hiện phía sau đoàn kiếm thủ còn có gần trăm hảo khách võ lâm. Họ là đệ tử tục gia của phái Toàn Chân, hoặc có giao tình với phái này. Họ không

mặc tang phục mà chỉ quần vành khăn trắng lên đầu. Quan trọng hơn hết là trong đám người ấy có một gã hán tử nhỏ thó. Gã tên là Trích Tinh Thử Hà Văn Tịch, và cũng là đàn em của Hạ Sầu Miêu. Họ Hạ liền ra cửa huýt một hồi sáo lạ tai. Trích Tinh Thử mừng rỡ bỏ hàng người, ghé vào phạn điểm. Gã rất biết quy củ nên lột khăn tang bỏ vào bọc. Hà Văn Tịch quá quen với đôi mắt của Ma ảnh Tử nên hớn hở nắm tay họ Hà:

- Đại ca! Hai năm nay không gặp, tiểu đệ nhớ đại ca vô cùng.

Ma ảnh Tử cười mỉa:

- Chắc ngươi thua bạc hơi nhiều nên nhớ đến ta?

Hà Văn Tịch cười hì hì:

- Không có ai hiểu lòng đệ bằng đại ca.

Ma ảnh Tử bảo gã ngồi xuống bàn rồi hỏi ngay:

- Vì sao một kẻ đầu trộm đuôi cướp như ngươi mà lại dám trà trộn vào đoàn tang xa của Toàn Chân trưởng giáo?

Trích Tinh Thử trợn mắt chống chế:

- Tiểu đệ là đệ tử ký danh của Tĩnh Tâm đạo trưởng ở Hồ Bắc, lẽ nào không liên quan đến phái Toàn Chân?

Hạ Sầu Miêu cười nhạt:

- Ngươi theo học Tĩnh Tâm đạo trưởng được bao lâu?

Hà Văn Tịch ngượng ngùng đáp :

- Chỉ được đúng một tháng là tiểu đệ chuồn mất. Nhưng dấu sao cũng biết hết các tên các chiêu trong pho Toàn Chân kiếm pháp.

Ma ảnh Tử gật gù:

- Tốt lắm! Liệu ngươi có thể giúp bọn ta giả làm đệ tử tục gia của Tĩnh Tâm đạo trưởng mà đi theo linh cữu đến Lão sơn hay không?

Hà Văn Tịch cười xòa:

- Chẳng có gì khó cả! Tĩnh tâm đạo trưởng tính tình nghiêm khắc nên có hàng trăm người đến học nghệ phải bỏ ngang. Tam vị cứ xưng làm đệ tử của lão ta ai biết đâu mà lần.

Ma ảnh Tử liền bắt gã tả lại dung mạo, tuổi tác của Tĩnh Tâm, cũng như vị trí tòa đạo quán. Trích Tinh Thử thao thao bất tuyệt, tả lại rất sinh động. Hạ Sầu Miêu hài lòng, đưa cả bọn vào chỗ quen biết gần đây để hoá trang. Gã tôn trọng Sĩ Mệnh nên biến chàng hành một lão nhân lục tuần, đặt tên giả là Lâm Minh, lấy họ của mẫu thân chàng. Gã là Hạ Tam còn Đại Lực Sát Thần là Kim Tử. Sĩ Mệnh rất sợ cảnh “vẽ hổ thành chó” nên đem ba chiêu đầu của pho Toàn Chân kiếm pháp ra dạy lại. Chàng loại bỏ phần thể thức phức tạp, chỉ lấy vỏ ngoài của kiếm chiêu nên rất dễ học. Nếu bị kiểm tra thì ai cũng tưởng là mới học nên chưa tinh thực. Trích Tinh Thử thấy chàng thư sinh này thuộc lòng Toàn Chân thập bát kiếm, gã tròn mắt kinh ngạc.

Nhưng thấy Ma ảnh Tử không giới thiệu, nên gã đành ngậm miệng. Sẩm tối hôm ấy, bốn người ra ngoại thành, vào Vạn Hiếu khách điểm nhập bọn với đám đi trước. Kim Gia Đồng biết mình ngu ngốc nên chẳng dám hé môi vì sợ lộ. Gã là con của một đôi vợ chồng tiểu phu nghèo ở chân núi Quần sơn. Nhờ sức mạnh trời sinh, họ Kim được một vị dị nhân yêu mến, dạy cho võ công và chữ nghĩa. Gã học chữ thì quên nhưng học võ thì rất chuyên cần. Năm hai mươi lăm tuổi, thành Hợp Phì có mở lời đài Kim Gia Đồng vác thiết chữ đến dự, một mình lần lượt đả bại mấy chục cao thủ vùng Huy Châu, nhờ vậy mới nổi danh là Đại Lực Sát Thần. Nhưng Kim Gia Đồng lại rất hiếu thuận, không xuất đạo mà ở nhà đốn củi, phụng dưỡng mẹ già. Thỉnh thoảng, gã cũng nhảy ra chặn đường khách thương hồ, dọa nạt họ để lấy ít bạc. Chẳng ai dám chống cự nên gã tưởng mình là vô địch. Nào ngờ hôm trước gã lại bị Sĩ Mệnh đánh cho một trận nên thân. Vì vậy, họ Kim rất kính sợ chàng. Hơn nữa, đi theo chàng và Ma ảnh Tử, gã được ăn ngon mặc đẹp nên

rất khoái chí. Do đó Kim Gia Đồng luôn cẩn trọng vì sợ làm hỏng việc sẽ bị đuổi đi. Khi bọn Sĩ Mệnh đến nơi thì Tam Hoàn bang chủ và đám cao thủ đầu não đã đi đâu mất, chỉ còn lại bọn bang chúng. Ma ảnh Tử bảo Trích Tinh Thử dò hỏi, được biết họ đã trút bỏ hiệu phục, vào thành hưởng lạc và qua đêm. Thấy nắp áo quan chỉ đóng hờ bốn cây đinh. Ma ảnh Tử bàn với Sĩ Mệnh :

- Chắc Tam Hoàn bang đã dùng cương thi tán ướp xác nên da thịt cứng và dòn. Hay là chúng ta tìm cách tráo chiếc thủ cấp để phá vỡ âm mưu lôi kéo phái Toàn Chân của họ Lưu?

Chàng cười đáp:

- Các hạ liệu làm được gì thì làm. Dẫu sao, ta cũng chẳng hề muốn đối địch với phái Toàn Chân.

Ma ảnh Tử phần khởi, quay sang bàn bạc với Trích Tinh Thử.

Cuối canh hai, bọn bang chúng mệt mỏi vì đường xa nên đều ngủ cả. Chỉ có mười tên ra canh giữ tang xa. chúng ngáp ngáp dài ra chiều chán nản. Trích Tinh Thử và Ma ảnh Tử khiêng một con heo quay nóng hổi và vò rượu năm cân đến. Trích Tinh Thử nước mắt dần dụa thưa:

- Bẩm chư vị! Anh em tiểu đệ hết lòng thương tiếc trưởng giáo nên muốn được cúng tế hương hồn của người. Mong chư vị thành toan cho.

Nói xong, gã dụi mắt rồi oà lên khóc. Mười gã kiếm sĩ thấy rượu thịt thơm phức, hoan hỉ bảo:

- Nhị vị có lòng hiếu kính như vậy là rất tốt. Xin cứ tùy tiện.

Hai gã bày biện nhang đèn, lễ vật. Sĩ sụp khấn vái một hồi mới xong. Ma ảnh Tử cười hì hì:

- Đêm thu lạnh lẽo, sẵn rượu thịt đây, chúng ta no một bữa. Vài ngày nữa đến Lão sơn thì chỉ toàn rau đậu, một miếng mỡ cũng chẳng có.

Đương nhiên, chẳng ai nỡ từ chối hảo ý ấy. Hơn nữa, chỉ một vò năm cân thì làm sao say được? Sẵn đao kiếm trong tay, họ quây quần quanh con heo, xẻo thịt mà ăn.

Bãi cỏ để đậu xa tang rất rộng. Ma ảnh Tử cố tình bày tiệc khá xa. Gã biện bạch:

- Chúng ta ăn uống ở gần linh cữu quá e thất lễ với hương hồn của trưởng giáo. Ngồi đây vẫn thấy được tang xa.

Bọn kiếm thủ cũng nghĩ chẳng ai thèm ăn cấp thầy ma nên yên chí ăn nhậu. Hơn nữa trăng mười sáu vàng vạc trên cao, soi sáng vạn vật. Trích Tinh Thử uống cạn trước một chén và ăn một miếng thịt để chứng tỏ lòng thành. Chỉ lát sau đã cạn vò rượu. Ma ảnh Tử vào lấy ra vò thứ hai. Gã đã gỡ chiếc đèn lồng trên xe tang để giữa chiếu rượu nên trong xe khá tối. Ma ảnh Tử ho lên vài tiếng rồi mời mọc mọi người. Chỉ chờ có thế, Sĩ Mệnh lướt đến như cánh dơi đêm. Thân pháp của chàng độc bộ thiên hạ nên chẳng ai phát giác. Chàng trèo lên xe tang, dùng tay rút bốn chiếc đinh đóng hờ, lật một bên lên, thò tay vào bỏ thủ cấp Võ Từ Sơn ra. Chàng thay vào đấy bằng một vật khác. Sau khi ấn đinh trở lại như cũ, Sĩ Mệnh thoát đi. Cạn vò thứ hai Trích Tinh Thử tuyên bố :

- Chư vị nào còn nhiệm vụ canh gác không nên uống nhiều. Sau này có dịp, anh em ta say khướt một bữa.

Bọn bang chúng tam Hoàn Bang khen phải, trở lại ngồi cạnh xe tang tán gẫu. Năm ngày sau, tang xa đến chân núi Lão sơn. Lưu Hồng Lượng bảo Phụng Hoàng đài chủ lên trước báo tin. Hơn khắc sau, ba trăm đạo sĩ Toàn Chân xuống rước linh cữu lên. Mặt mũi họ đầy vẻ bi ai, thương xót. Bốn vị sư đệ của trưởng giáo là Toàn Chân tứ tử đích thân kê vai đưa quan tài thượng sơn. Trong bốn người ấy có một đại sĩ thấp lùn, dung mạo ngốc nghếch và có vẻ hoạt kê. Lão quá thấp nên áo quan nghiêng hẳn về góc ấy. Tam Hoàn bang chủ đã mua loại áo quan thượng hạng bằng danh mộc nên rất nặng. Đạo sĩ lùn thấy trọng lượng dồn cả vào vai mình, bực bội cần nhẫn :

- Sao các người cứ để cái hòm này trút hết về phía ta?

Đạo sĩ gầy cãi ngay:

- ĐÓ là vì nhị sư huynh quá thấp chứ đâu phải do bọn tiểu đệ.

Thì ra lão béo lùn ấy là người có bối phận cao thứ hai trong phái Toàn Chân. Pháp hiệu của lão là Huyền Thanh, nhưng đã lâu không ai nhớ đến nữa. Họ gọi lão bằng cái tên tiểu đạo đồng. Tính tình của lão y như một đứa trẻ lên mười, suốt ngày chạy nhảy, nô đùa và chọc ghẹo mọi người. Trưởng giáo Võ Từ Sơn có rầy la thì lão bảo:

- Trưởng giáo sư huynh không nhớ rằng Lão Tử từng dạy “chuyên khí trí nhu, năng anh nhi hồ.” Tiểu đệ giữ được tâm hồn trẻ thơ, chẳng phải là đã đắc đạo rồi đấy sao?

Tiểu đạo đồng nói chí lý như vậy, Võ Từ Sơn còn biết làm sao được nữa? Còn như bắt lỗi Huyền Thanh ham chơi ham đùa. không lo tu luyện thì lại càng sai lầm. Tiểu đạo đồng thông tuệ tuyệt luân, thuộc lòng kinh sách đạo gia và võ công cũng cao cường. Nhắc lại, tiểu đạo đồng nhớ ra mình không cao bằng họ, liền dùng tay hữu đỡ quan tài lên cho cao bằng. Đi đến lưng chừng núi, bỗng có một con dế lớn chạy băng qua đường. Thế là tiểu đạo đồng chẳng còn nhớ mình đang làm gì, lão nhảy đến chụp lấy. Lão bắt được con dế nhưng cổ áo quan cũng sắp sửa rơi xuống đất. Ba người kia cố gượng la lên oái oái. Tiểu đạo đồng sức nhớ ra. lão hoảng hồn quay trở lại. Thân hình lão nằm sấp, cách mặt đất độ hơn gang, lướt đi như tên bắn, kịp đỡ lấy góc quan tài. Tiểu đạo đồng đẩy linh cữu lên, cười hì hì, dơ con dế ra khoe:

- Tam đệ thấy ta có may mắn không?

Dù đang bàng hoàng trước kinh công kỳ tuyệt của tiểu đạo đồng, lão cao gầy cũng không tránh được cơn giật dử:

- Nhị sư huynh ! Thật là quá lắm! Trưởng giáo tạ thế mà cứ coi như không, thần nhiên đùa giỡn.

Tiểu đạo đồng cãi lên:

- Sinh tử là luật tự nhiên, tại sao phải bi ai?

Hai người vừa đi vừa tranh luận um xùm. Tam Hoàn bang chủ thấy thân pháp của lão đạo sĩ ngốc kia còn nhanh hơn cả mình, lòng chẳng dám coi thường phái Toàn Chân nữa. Sĩ Mệnh cũng vậy, chàng hết sức khâm phục và thầm nghĩ lão ta chính là bậc kỳ tài đương đại của phái Toàn Chân. Dung mạo lão ngây ngô, chẳng để lộ chút trí tuệ nào chính là đạt đến tinh thần của Đạo giáo. Lão Tử từng nói :

”Bất tự tiến cổ mình

Bất tự thị cổ chương!”

(”Không hiện ra nên sáng

Không là mình nên rực rỡ!”)

Cuối cùng thì linh cữu cũng được đưa lên đến Tam Thanh cung. Lão sơn là tổng đàn của phái Toàn Chân nên Tam Thanh cung rất đồ sộ và uy nghiêm. Kiến trúc này được xây dựng từ thời nhà Tống và liên tiếp được trùng tu nên lúc nào cũng khang trang. Toàn Chân giáo có uy tín lớn đối với triều đình nhà Minh nên được trọng vọng ưu đãi. Bậc thiên tử nào cũng ham muốn được trường sinh nên hết lòng tin tưởng vào phép dưỡng sinh của Đạo gia. Ngoài Thiên Hạc chân chân, phái Toàn Chân còn có bốn vị trưởng lão thọ trên trăm tuổi mà vẫn khỏe mạnh. Đây là bằng chứng thuyết phục để Minh đế và các quan lại tin yêu. Đây cũng là lý do vì sao Tam Hoàn bang muốn lôi kéo cho được phái Toàn Chân về phe mình. Sau khi linh cữu an vị trong đại điện, Lưu Hồng Lượng ra về bụi núi, vòng tay nói :

- Bản tòa cùng Võ trưởng giáo có giao tình mật thiết từ hơn hai mươi năm nay. Tháng bảy vừa rồi, trưởng giáo nam du, ghé qua Ninh Đức để thăm bốn tòa. Nào ngờ, một bọn cuồng đồ bất ngờ xuất hiện và hạ sát Võ trưởng giáo. Bốn tòa không có mặt nên chẳng thể bảo vệ bằng hữu, lòng vô cùng đau đớn và hổ thẹn !

Tứ sư đệ của Võ Từ Sơn là Huyền Tâm, một người thâm trầm, cơ trí, hỏi lại :

- Chẳng hay Lưu bang chủ có biết lai lịch bọn hung thủ hay không?

- ĐÓ là một gã bịt mặt tuổi độ dưới ba mươi, không rõ tên tuổi. Nhưng bốn thủ hạ của hắn đều là những tay hắc đạo thành danh như Thiết Diện cuồng sư, Hồi phong kiếm, Ma ảnh Tử và Bạch Bì quả phụ. Bốn tọa đã tận lực điều tra và nghi ngờ rằng hung thủ chính là kẻ đã diệt trừ thủy quái trên hồ Động Đình trước đó không bao lâu.

Phụng Hoàng dài chủ tiếp lời:

- Gã tiểu tử ấy dùng phép ngự kiếm, hạ sát VÕ trưởng giáo chỉ với một chiêu duy nhất.

Cả phái Toàn Chân chấn động. Tiểu đạo đồng cười hì hì bảo:

- Bần đạo cho rằng nhị vị đã quá lời. VÕ học Toàn Chân đâu đến nỗi kém cỏi như thế? Thuật ngự kiếm thì đâu có gì lạ. anh em bần đạo ai cũng biết.

Đạo sĩ cao gầy có pháp hiệu là Huyền Mộc, người nóng nảy, kiêu ngạo nhất trong Toàn Chân tứ tử. Lão cười nhạt:

- Chúng ta thử mở nắp áo quan để quan sát tử trạng của trưởng giáo xem có tìm ra manh mối gì không?

Lưu Hồng Lượng đã cho khâm liệm rất chu đáo nên mở lời mời mọc:

- Xin chư vị cứ tự nhiên !

Nắp linh cữu vừa mở ra. Toàn Chân tứ tử sững sờ chết lặng. Tiểu đạo đồng ôm mặt khóc lóc:

- Trưởng giáo sư huynh ơi! Người lén ăn thịt chó làm gì để khi chết lại biến thành chó thể này?

Huyền Mộc dùng dưng nổi giận:

- Lưu Hồng Lượng! Lão dám bày trò sỉ nhục phái Toàn Chân, hôm nay đừng hòng xuống núi.

Tam Hoàn bang chủ kinh hãi chạy đến xem. Thì ra là thủ cấp của VÕ Từ Sơn đã biến mất, thay vào đó là chiếc đầu chó luộc đang nhe hàm răng trắng nhớn như cười vào mũi lão. Lưu Hồng Lượng chết điếng người, vội xua tay biện bạch:

- Chư vị hiểu lầm rồi, có kẻ đã tráo thủ cấp.

Nhất kiếm quá bất ngờ và nhanh như điện nên đã hốt dứt chòm râu cằm của họ Lưu. Nếu không nhờ bàn lãnh phi thường thì Tam Hoàn bang chủ đã bỏ mạng. Lão rất yêu quý bộ râu đẹp của mình nên dùng dưng nổi giận quát vang:

- Bọn mũi trâu hồ đồ kia. đừng tưởng bốn toà sợ phái Toàn Chân.

Thế là cuộc chiến nổ ra. Ba trăm đệ tử ủa đến tấn công bọn kiếm thủ đang nghỉ ngơi ngoài sân. Còn Toàn Chân tứ tử thì đánh với Tam Hoàn bang chủ, Phụng Hoàng dài chủ và Tây Giang song quý. Toán đệ tử tục gia của Toàn Chân, theo hộ tống tang xa. cũng tham chiến. Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử tránh mặt mười gã cùng nhậu đêm trước, chọn bọn lạ mặt mà hạ thủ. Đại Lực Sát Thần đã bỏ thiết chử từ sau trận An Khánh gã vùng cây côn sắt mới rèn mà lao vào. Thần lực khủng khiếp của gã đập gãy liền sáu cây trường kiếm và loại khỏi vòng chiến bốn tên. Đệ tử Toàn Chân mừng thầm vì gã hung thần kia lại là người của phe mình. Việc gã không dùng Toàn Chân kiếm pháp chẳng thành vấn đề. Cuộc chiến bên trong đại điện đã lùi dần ra ngoài sân. Đó là vì Lưu Hồng Lượng lo ngại các trưởng lão Toàn Chân xuất hiện thì khó thoát thân. Lão vừa đánh vừa ra hiệu cho thủ hạ lùi ra. Toàn Chân tứ tử cũng sợ hư hại chánh điện nên buông lỏng cho phe đối phương thoái hậu. Khi đã ra ngoài thì trận đấu mới thực sự quyết liệt. Sau vài lần chạm chiêu, Huyền Mộc bắt đầu e sợ họ Lưu nên nhường lão cho tiểu đạo đồng và chọn Phụng Hoàng dài chủ Tướng Thanh Ngưu. Huyền Tâm và Huyền Chân đấu với Tây Giang song quý. Khi VÕ Từ Sơn chưa lên làm trưởng giáo thì lão đứng đầu Toàn Chân ngũ tử. Sau đó, chỉ còn có bốn nên người ta đổi là tứ tử. Tiểu đạo đồng Huyền Thanh là người si ngốc nên ba người còn lại đều âm thầm khổ luyện, hy vọng sẽ được lên làm trưởng giáo khi VÕ Từ Sơn cười hạc quy tiên Nhờ vậy, kiếm pháp của họ cực kỳ lợi hại. Nhưng giờ đây, cả ba mới nhận ra nhị sư huynh còn cao cường hơn mình một bậc, dù suốt ngày chạy nhảy đùa giỡn. Khinh công của tiểu đạo đồng nhanh nhẹn và linh hoạt phi thường. Lão né tránh tài tình những chiêu kiếm hiểm hóc của Tam Hoàn bang chủ và luôn miệng cười nói. Thỉnh thoảng, lão lại trả đòn bằng những chiêu thức ảo diệu. Huyền Mộc cầm đông với Tướng Thanh Ngưu, nhưng Huyền Chân và Huyền Tâm lại trội hơn Tây Giang song quý. Hai lão ma chặt vật chống đỡ, mồ hôi ướt đầm chiếc đầu hói và chảy xuống mặt. Lưu Hồng Lượng biết chẳng thể kéo dài trận chiến này nên quát vang:

- Tam Hoàn bang hạ sơn !

Toán kiếm thủ chỉ còn hơn nửa. mừng rỡ vừa đánh vừa chạy xuống núi. Tiểu đạo đồng la lớn:

- Lão muốn chạy ư? Trưởng giáo sư huynh của bốn phái đâu?

Miệng thì nói như vậy nhưng tay tả lão búng một vật nhỏ vào mặt đối phương.

Lưu Hồng Lượng là người cơ cảnh nên phát hiện ngay, vung kiếm đánh bật ra. Nhưng vật ấy đang đi thẳng bỗng đổi hướng bốc lên cao, tránh được lưỡi kiếm. Tam Hoàn bang chủ nhận ra đó là con dế thì tiểu đạo đồng đã ập đến. Đối với các đại cao thủ, chỉ phân tâm một chút là mất tiên cơ, có khi mất cả mạng. Chiêu Đạm kỳ nhược hải (lạnh lạnh như biển) tạo nên muôn vàn lớp sóng kiếm trùng trùng, lạnh lẽo. Lưu Hồng Thượng vội đem chiêu Hải thượng tiêu dao ra chống đỡ. Do đã mất tiên cơ nên được kiếm hơi chậm. Trường kiếm của Huyền Thanh rạch một đường trên vai lão. Tam Hoàn bang chủ bật cười ghê rợn, xuất sát chiêu. Ba vòng kiếm quang lớn bằng công thúng, cùng với hàng trăm vòng tròn nhỏ hiện ra. Thân ảnh lão bay đến như ánh chớp. Tiểu đạo đồng kinh hãi hét lên:

- Ủi chà!

Lão múa tít trường kiếm đón chiêu nhưng chỉ vô vọng, như người đứng trước cuồng phong. Lão cảm nhận được mình sắp chết, bất giác mỉm cười. Hắc kiếm họ Lưu phá tan màn kiếm quang đối phương và ập đến. Nhưng từ mé tả Tam Hoàn bang chủ bỗng có luồng kiếm quang bay đến như ánh chớp, đánh bật đường kiếm của Lưu Hồng Lượng và rạch vào tay lão. Thuật ngư kiếm thượng thừa ấy đã làm họ Lưu thất kinh hồn vía. Tưởng tưởng lão Toàn Chân xuất hiện, lão tung mình phi thẳng xuống núi, không dám trì hoãn một giây. Phụng Hoàng đài chủ và Tây Giang song quý cũng vội thoát thân Tiểu đạo đồng thoát chết, thở phào cười khanh khách:

- Ủi cha! Kiếm pháp của họ Lưu này quả là đáng sợ! Lần sau gặp lão ta phải tránh xa mới được.

Lão chạy đến nắm tay kẻ đã cứu mình:

- Cảm ơn các hạ! Bần đạo không sợ chết nhưng sống vẫn vui hơn.

Huyền Mộc tuyên nghiêm giọng:

- Ôn tương trợ bốn phái chẳng dám quên. Xin đàn việt cho biết đại danh?

Sĩ Mệnh đang mang dung mạo của một lão nhân lục tuần. Chàng điềm đạm đáp:

- Đạo còn không có danh, huống hồ là người. Tại hạ vốn là kẻ vô danh. Vì vô danh nên không có ân nghĩa. Xin cáo biệt!

Nói xong chàng lướt đi như cánh hạc, chỉ chốc lát đã xuống đến chân núi. Toàn Chân tứ tử ngỡ ngàng nhìn nhau. Tiểu đạo đồng nhảy nhót như trẻ con, miệng lẩm bẩm:

- Vô danh! Vô danh! Sao lão ấy còn đặt cao hơn cả ta nữa? Thật là đáng khâm phục!

Huyền Chân bỗng nói:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì người ấy là truyền nhân của sư thúc tổ Thiên Hạc. Khinh công và kiếm pháp ấy trong thiên hạ không có người thứ hai.

Huyền Tâm lắc đầu:

- Có thể là không phải vì người này rất trẻ, da bần tay và giọng nói chẳng phải là của một lão nhân lục tuần. Hơn nữa, ngoài Tùy Vân đạo trưởng, sư thúc tổ đâu còn đệ tử nào khác?

Tiểu đạo đồng bảo ba người:

- Ta vốn không có mộng làm trưởng giáo, các sư đệ ở lại bàn bạc với nhau rồi cử ngay một người lên thay thế. Cái xác kia chính là của đại sư huynh. Ba nốt ruồi son ở mu bàn tay tả đã chứng minh điều ấy. Ta sẽ hạ sơn vân du để tìm cho được cái gã lý thú kia.

Huyền Mộc hỏi lại:

- Vậy nhị sư huynh không nói ra ngay mà còn đánh nhau với Tam Hoàn bang?

Tiểu đạo đồng nghiêm giọng:

- Hai mươi năm trước, Lưu Hồng Lượng đã lôi kéo trưởng giáo sư huynh vào đường tội lỗi, giết hại toàn gia hình bộ thượng thư Tây Môn Thường. Đêm ấy, ta ra vườn bắt dế, tình cờ nghe loáng thoáng nên không để ý. Đến lúc trưởng giáo rời núi hơn tháng mới về và xảy ra vụ huyết án trên sông Đại Vận hà ta mới đoán ra nội tình. Vì danh dự của bốn phái nên ta giữ kín đến nay. Vì vậy, khi lão Lưu Hồng Lượng đem xác đại sư huynh đến, ta biết ngay đây là nghiệp quả của hai mươi năm trước. Lão lại có mưu đồ mua chuộc bốn phái làm vây cánh cho nên ta mới đánh cho lão một trận.

Ba người bàng hoàng, không ngờ cái chết của trưởng giáo lại có ẩn tình như vậy.

Huyền Thanh cười khanh khách rồi về đạo xá lấy lấy hành lý, phi thân xuống núi. Chẳng thấy đối tượng đâu, lão suy nghĩ một lúc, nhắm hướng nam mà đi. Còn lại Toàn Chân tứ tử, họ trở vào Tam Thanh cung xem lại thi hài trưởng giáo. Nào ngờ, chiếc đầu chó đã biến mất và thủ cấp của Vô Từ Sơn nằm lại đúng chỗ của nó. Lúc này, bọn Sĩ Mệnh đã ở cách Lão sơn sáu dặm, trên đường sang đất Sơn Tây. Trời đã mưa, bốn người vào phạm điểm dừng cơm. Trích Tinh Thử Hà Văn Tịch chứng kiến thân thủ phi phạm của Sĩ Mệnh, gã hết lòng ngưỡng mộ nên mạnh dạn nói:

- Hạ đại ca! Tiểu đệ tuy là kẻ thấp kém, vô dụng nhưng một lòng trung thành với đại ca nay, tiểu đệ muốn được theo đại ca hầu hạ thiếu chủ mong đại ca thu nạp.

Ma ảnh Tử mỉm cười :

- Chuyện này do thiếu chủ định đoạt, ta chẳng dám lạm bàn.

Trích Tinh Thử dương mắt chuột nhìn Sĩ Mệnh vẻ cầu khẩn. Chàng dịu giọng bảo:

- Ta rất thích cái vô dụng của Hà các hạ!

Trích Tinh Thử mừng rỡ vái ba vái :

- Thuộc hạ bái kiến chủ nhân !

Ma ảnh Tử đem mối thù của Sĩ Mệnh ra kể cho họ Hà nghe tỏ tường, cả mục đích của chuyến đi này. Hà Văn Tịch tinh minh như hồ ly nên đoán ra ngay. Gã cười bảo:

- Té ra lần này thiếu chủ đến Chung gia trang để diện kiến tân nương? Chung bá phụ đã quyết đem Sơn Tây hằng nga gả cho thiếu chủ đề nối dõi tông môn nên mới di chúc như vậy.

Sĩ Mệnh sưng sờ nhận ra gã có lý. Chàng hỏi lại Ma ảnh Tử:

- Phải chăng sự tình đúng như vậy?

Hạ Sầu Miêu lườm Hà Văn Tịch rồi ngượng ngùng đáp:

- Bẩm thiếu chủ! Quả đúng là tiên phụ có ý ấy. Người đã dạy rằng nếu thiếu chủ không chê thì gia muội sẽ về làm dâu họ Tây Môn.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Ta là kẻ tầm thường, danh lợi đều nhạt nhẽo, dung mạo lại chẳng hơn gì Kim Gia Đồng, chỉ sợ lệnh muội thiệt thòi mà thôi.

Chàng dừng lại rồi chỉnh sắc bảo:

- Nếu vì ân nghĩa mà Chung cô nương phải ép lòng thì ta chẳng dám nhận. Vì vậy, ta sẽ nói thẳng với nàng rằng lời di chúc kia không còn hiệu lực. Nàng có thể tự do quyết định việc hôn nhân của mình. Ta sẽ ở lại Chung gia trang luyện công một thời gian, nếu quả nàng vẫn đem lòng yêu mến thì ta sẽ cầu hôn.

Ánh mắt chàng uy nghiêm, chính khí ngời ngời nên cả ba gã đều sợ hãi, cúi đầu nhận lệnh. Kim Gia Đồng gãi đầu lẩm bẩm:

- Té ra thiếu chủ chỉ giả vờ ngốc nghếch !

Ma ảnh Tử bồi hồi nói :

- Lúc này, dung mạo, khí phách của thiếu chủ chẳng khác gì Tây Môn đại nhân thuở trước.

Sĩ mệnh cười đáp:

- Khi lòng nóng giận, tâm không còn tĩnh lặng thì bề ngoài sẽ mất đi vẻ thuần phác, mộc mạc. ĐÓ là điều Đạo gia tối kỵ.

Ăn xong, bốn người lên đường. Gần cuối tháng chín, họ đến Tinh Châu, thủ phủ

của Sơn Tây. Thành Tinh Châu nằm cạnh dòng sông Phần Hà là nơi tập trung những lò rượu lớn nhất. Rượu phần Sơn Tây nổi tiếng thiên hạ từ mấy trăm năm nay. Vì vậy, sẽ không có gì lạ nếu mùi rượu thơm thoang thoảng khắp nơi. Chung gia trang nằm ở cửa tây thành, trên một vùng đất cao ráo và rộng lớn. Quanh trang và khắp nơi là những cây cổ thụ cao lớn, xúm xuê che mát cho hoa viên ở dưới. Bốn người đã khôi phục chân diện mục. Bọn gia nhân mừng rỡ chào đón Ma ảnh Tử:

- Bọn tiểu nhân mừng tứ gia hồi trang!

Về đến nhà, dung mạo Ma ảnh Tử hiện lãnh hắc đi. Gã trở lại là Chung Sầu Miêu, đứa con trai hiếu thuận của Chung gia. Gã dẫn bọn Sĩ Mệnh vào khách sảnh. lát sau, một nữ lang mặc võ phục xanh, tóc búi theo kiểu nam nhân, xách kiếm chạy vào. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên sống mũi và vầng trán thanh thoát, càng khiến gương mặt trắng hồng thêm kiều diễm. Nàng có vẻ đẹp khỏe mạnh của một bậc anh thư. Sơn Tây hằng nga Chung Hải My cười rạng rỡ:

- Tiểu muội đang lo không ai về dự ngày dỡ của cha. Không ngờ tứ ca lại có mặt. Còn ba người kia đâu?

Ma ảnh Tử cười bảo :

- Họ sẽ về sau. Còn đến gần nửa tháng nữa mà. Bây giờ ngũ muội hãy ra mắt Tây Môn thiếu chủ.

Hải My giật mình nhìn ba người lạ. Sĩ Mệnh vòng tay tự giới thiệu:

- Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh !

Chàng nhận ra trong ánh mắt nữ nhân lóe lên niềm thất vọng. Nàng nghiêng mình vái :

- Tiểu muội là Chung Hải My, xin ra mắt công tử. Xin mời công tử và chư vị an tọa để tiểu muội được phụng hầu.

Tỳ nữ mang trà ra. năm người ngồi quanh bàn bát tiên nâng chén. Hải My âm thầm quan sát dung mạo của Sĩ Mệnh. Thấy chàng tuấn tú nhưng hiền lành, ngốc nghếch,

chẳng có gì gọi là xuất sắc. Từ năm mười bốn tuổi, nàng đã mơ đến một hình bóng khác hẳn. Chung mẫu từng tả cho nàng nghe dung mạo anh tuấn và tôn quý của Tây Môn thượng thư. Không ngờ ông lại sinh một người con tầm thường như vậy.

Hơn nữa. Hải My là người hiếu võ, ngưỡng mộ những bậc hào kiệt kiêu dũng, nay Sĩ Mệnh trông như một gã đồ gần yếu đuối, trời gà không chặt, lòng nàng vô cùng hối tiếc. Sĩ Mệnh đọc được tâm tư ấy, chàng nghiêm giọng bảo:

- Chung tiểu thư! Tại hạ đã được biết lời di chúc của Chung bá phụ. Thú thực, chẳng dám với cao. Nay tại hạ tuyên bố giải trừ hôn ước, tiểu thư có thể yên tâm quyết định hôn sự của mình.

Chung Hải My then thùng nói:

- Công tử quà là bậc quân tử quang minh chính đại. Tiểu muội xin cảm tạ.

Ma ảnh Tử mắng thầm cô em ngu ngốc, không nhìn ra chân tướng bậc kỳ tài. Gã cười bảo:

- Thiếu chủ sẽ ở lại đây tĩnh dưỡng cho đến ngày giỗ tiên phụ. Không chừng, sau thời gian ấy, ngũ muội sẽ hối tiếc đấy.

Hải My cười mát, ra vẻ không tin. Sau bữa cơm chiều, Sĩ Mệnh bảo Ma ảnh Tử:

- Ta luyện công đến giai đoạn quan trọng, cần phải tĩnh tọa nhiều ngày, mong các hạ bảo hộ giùm. Mỗi ngày chỉ ăn một bữa vào giờ Ngọ, cơm chay thì tốt hơn.

Họ Chung gật đầu nhận mệnh, ra dẫn dò Trích Tinh Tử và Đại Lực Sát Thần. Hai gã vội cùng Ma ảnh Tử thay phiên trấn giữ cửa phòng, không cho ai quấy nhiễu. Sơn Tây hằng nga thấy chàng ăn chay lại càng thêm chán nản. Nàng mừng thầm vì thoát được hôn ước. Mỹ nhân cũng cảm thấy áy náy nên trả ơn bằng cách đưa cho tứ ca một nhánh sâm già:

- Tứ ca! Nhánh lão âm này là bảo vật của đất Liêu Đông. Tiểu muội phải mua với giá ba ngàn lượng bạc. Tứ ca hãy cho công tử dùng để vết thương mau lành.

Ma ảnh Tử đã nói với ngũ muội là Sĩ Mệnh đang dương thương. Gã bèn sắt lát nhánh sâm, ngâm nước sôi cho thiếu chủ uống. Không ngờ chính nhánh sâm này đã giúp Sĩ Mệnh hoàn thành lớp thứ sáu của Hỗn Nguyên khí công. Chàng nghe nội lực tăng tiến thêm một bậc, cơ thể thư thái, biết rằng đã thành công. Chàng rời phòng, kết thúc bảy ngày đêm tọa quan. Sáng ngày thứ tám, thấy Sĩ Mệnh có mặt trong bữa

điểm tâm, Hải Mỹ vẫn an :

- Chẳng hay thương thế của công tử đã lành hẳn chưa?

- Cảm tạ tiểu thư, tại hạ đã khoẻ hẳn !

Ăn sáng xong, mọi người đang uống trà trong phòng khách thì có khách đến. Đó là một trang hảo hán tuổi độ hai mươi lăm, rất anh tuấn và hiên ngang. Bộ võ phục trắng viền xanh bằng gấm thượng hạng, được cắt may rất khéo càng khiến chàng đẹp như cây ngọc trước gió. Sơn Tây hằng nga lộ vẻ hân hoan đứng lên giới thiệu:

- Tứ ca! Đây là Trại Tổng Ngọc Lễ Xán Duyệt, cao thủ lừng danh đất Hà Bắc.

Kim Gia Đồng tuy ngốc nghếch nhưng biết ngay gã đẹp trai kia chính là tình địch của chủ nhân mình. Gã rất ghét nên giả giọng ngây ngô nói :

- À, té ra tề thiếu hiệp đây là con cháu của Tề Tuyên Vương. Nghe nói lão vua dâm dăng ấy sau này lấy một người đàn bà xấu nhất thế gian tên là Chung Vô Diệm.

Trích Tinh Tử cũng ứng tiếng:

- Chung đại ca có nhớ tên móc túi ở Nam Xương hay không? Gã này cũng có tên là Tổng Ngọc và mới bị chặt tay hồi đầu năm ngoái.

Hai đòn phủ đầu khiến Tề Xán Duyệt choáng váng, mặt xanh như tàu lá gượng cười vòng tay bái kiến Ma ảnh Tử:

- Tiểu đệ xin ra mắt tứ ca! Từ lâu vẫn ngưỡng mộ oai doanh của Chung thị tứ hùng, nay được diện kiến thật muôn vàn vinh dự.

Ma ảnh Tử cũng tính phang thêm một búa nhưng thấy Sĩ Mệnh không hài lòng, nên chỉ nói :

- Thiếu hiệp quá lời, xin mời an tọa!

Họ Tề kính cẩn vái rồi mới dám ngồi xuống cạnh Chung Hải Mỹ. Sơn Tây hằng nga sợ nhất là tứ ca Ma ảnh Tử tính tình lạnh lùng, khắc bạc, giết người không hề chớp mắt. Nếu gã không ưa họ Tề thì quả là đáng ngại. Hải Mỹ bèn xoa dịu tứ ca. hớn hờ kể lể:

- Tứ ca biết không, hai tháng trước đoàn xe chở rượu của Chung gia trang vừa đến đoạn rừng vắng, dưới chân núi Quán sâm thì bị cướp. Bọn cường đạo ấy là thủ hạ của Hắc Kỳ bang, võ công rất lợi hại. Tiểu muội địch không lại hai gã đầu lĩnh, sắp sửa mất mạng thì Tề thiếu hiệp xuất hiện, đánh đuổi cường địch. Chính vì nghĩa cử ấy mà tiểu muội và Tề thiếu hiệp trở thành bằng hữu.

Ma ảnh Tử sinh lòng hoài nghi ngay. Hắc Kỳ bang chủ Mã Hoa Thiên là bằng hữu chí

thân của Chung lão đại Hồi phong kiếm, người ngoài không hề biết việc này. Như vậy, lẽ nào họ Mã lại để cho thủ hạ cướp rượu của Chung gia trang? Hơn nữa, mỗi lúc ngân sách sơn trại thiếu hụt, Mã Hoa Thiên đều cho người đến cầu viện. Chính Chung Hải Mỹ đưa bạc ra theo lời dặn của đại ca. nhưng nàng lại tưởng là cho một hội từ thiện nào đó. Ma ảnh Tử cười mát:

- Cảm tạ Tề thiếu hiệp đã bạt đao tương trợ. Xin hỏi gia thế và sư thừa của bậc anh hùng?

Tề Xán Duyệt ưỡn ngực đáp:

- Gia phụ là một vị đại thần đã cáo lão quy điền. Còn ân sư chính là Đông Linh chân quân ở núi Đông Linh, Hà Bắc. Hiện nay tiểu đệ đến Tinh Châu để thăm gia thúc.

Ma ảnh Tử nhú mày hỏi lại :

- Phải chăng lệnh sư ở họ Phó?

- Thưa phải! Gia sư ẩn cư đã ba mươi năm, không ngờ tứ ca lại biết được, tiểu đệ xin bái phục.

Gã cười bảo Hải Mỹ:

- Sao Chung tiểu thứ không giới thiệu ba vị này cho ta biết?

Sơn Tây hằng nga ngưỡng ngừng chỉ từng người nói:

- Đây là Tây Môn công tử, Hà huynh và Kim huynh.

Trích Tinh Thử cười hì hì:

- Bọn tại hạ chỉ là đám vô danh tiểu tốt trong vô lâm, chẳng dám sánh với thiếu hiệp.

Tề Xán Duyệt thấy chẳng ai có phong độ bằng mình, lòng đã đắc ý nhưng ra vẻ khiêm tốn:

- Hà huynh chớ nói vậy. Tại hạ chỉ nhờ may mắn chớ nào có tài cán gì. Hải Mỹ thấy mắt tứ ca lộ sát khí, nàng sợ hãi thưa:

- Tiểu muội đã hẹn Tề thiếu hiệp đến đây luyện kiếm, xin tứ ca và tam vị lượng thứ.

Tề Xán Duyệt nghe vậy, đứng lên xin phép cáo từ để ra hoa viên.

Ma ảnh Tử bỗng nói :

- Bọn ta cũng muốn thưởng thức kiếm thuật của bậc hào kiệt, liệu có được không?

Tề Xán Duyệt hoan hỉ đáp:

- Nếu được pháp nhãn của tứ ca bình phẩm thì còn gì bằng!

Mọi người kéo ra hoa viên. Đương nhiên Tề Xán Duyệt đem hết sở học ra thi thố. Quả thực, kiếm pháp của gã rất ảo diệu và lợi hại. Đến gần trưa họ Tề mới cáo thoái. Ma ảnh Tử vui vẻ tiễn khách. Nhưng lát sau, Trích Tinh Thử biến mất. Hoàng hôn buông xuống gã mới trở lại, thì thâm to nhỏ với họ Chung. Canh ba đêm ấy, trong lúc Sĩ Mệnh và Kim Gia Đồng ngủ say thì Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử xuất trang, mãi gần sáng mới về. Dùng điểm tâm xong, hai người lại đi tiếp, tối mịt mới có mặt ở Chung gia trang. Sĩ Mệnh tranh thủ thời gian nhàn rỗi này để tọa công nên không để ý đến hành động của hai người. Cuối canh hai, chàng đang điều tức bỗng xả công ra bảo Kim Gia Đồng:

- Các hạ ra gọi Ma ảnh Tử vào đây.

Khi họ Chung đến, chàng nghiêm giọng bảo :

- Ta phát hiện xung quanh trang có rất nhiều người ẩn nấp.

Ma ảnh Tử mỉm cười :

- Thưa phải ! Họ là những cao thủ của Hắc Kỳ bang đến đây tham chiến. Canh ba sẽ có đạo tặc đến viếng Chung gia trang.

- Đối phương là ai vậy?

- ĐÓ chính là thầy trò Tề Xán Duyệt và năm mươi sát thủ.

Sĩ Mệnh không hiểu:

- Sao bạn thù lại trá trở như vậy? Các hạ nói rõ cho ta nghe thử.

Hai người vào phòng đàn đạo, Ma ảnh Tử nghiêm giọng:

- Hôm qua, thuộc hạ và Trích Tinh Thử đã đến do thám Tề gia trang trong thành. Tình cờ phát hiện một âm mưu cực kỳ thâm độc. Lão Đông Linh chân quân kia chính là tên đạo tặc dâm ác Hoa hồ điệp Phó Hồng hơn hai mươi năm trước, lão liên tiếp gây án ở đế đô, quan quân lùng bắt mãi mà không được. Tây Môn đại nhân liền sai bọn thuộc hạ phối hợp với đám bộ đầu Hà Bắc mà truy lùng. Cuối cùng, phát hiện được họ Phó trong một kỹ viện. Nhưng lão nhờ khinh công nhanh nhẹn mà chạy thoát, dù đã thọ thương. Bọn thuộc hạ đuổi theo, đến chân núi Đông Linh thì mất dấu. Đêm qua, lão ta có mặt ở Tề gia trang. Nghe Tề Xán Duyệt kể lại, lão nhận ra thuộc hạ nên từ bỏ kế hoạch dùng mỹ nam kế chiếm đoạt tài sản của Chung gia và quyết định tập kích để cướp Cửa. Gia muội vì ngu dại đã tiết lộ vị trí gian mật thất chứa vàng và châu báu. Sự việc là như vậy. Mong thiếu chủ giúp một tay. Còn vụ Hắc Kỳ bang cướp rượu chỉ là màn kịch để họ Tề làm quen với gia muội. Thuộc hạ đã đến núi Quán sầm, hỏi rõ ngọn ngành và đưa hai trăm cao thủ về đây để tóm gọn phe Phó Hồng.

Sĩ Mệnh thở dài:

- Không ngờ Tề Xán Duyệt tài ba mĩ mạo như vậy mà lại là kẻ gian trá. Ta đang mừng cho lệnh muội có được vị lang quân tốt. Vậy mà. . .

Ma ảnh Tử đau đớn ngắt lời :

- Thiếu chủ! Gia muội vì ngu xuẩn, ham mê vẻ diêm dúa bên ngoài mà lỡ làng mối lương duyên với bậc anh hùng. Thuộc hạ vô cùng hổ thẹn với vong linh phụ mẫu.

Chàng xua tay bảo:

- ĐÓ là lỗi của ta. các hạ đừng trách lệnh muội. Tâm lý nữ nhân ai mà chẳng thích mỹ nam tử.

Ma ảnh Tử không chịu :

- Xin thiếu chủ đừng biện bạch cho tiểu nha đầu ấy. Vì sao Tây hồ tiên nữ và Động Đình Long Nữ lại nhận ra bản chất cao quý của thiếu chủ mà hết dạ yêu thương? Họ xinh đẹp đâu kém gì gia muội?

Sĩ Mệnh trầm nghĩ gã có lý nên không tranh biện nữa. Chàng đến giường mở bọc, lấy thanh Tam Tiết kiếm ra. Hai người trong áo dạ hành, lên nóc đại sảnh chờ đợi. Mõ canh ba điểm được hơn khắc, mấy chục bóng đen vượt tường cây, vào đến hoa viên. Một tiếng cú rúc ghè rợn vang lên, vườn hoa rực sáng bởi hàng trăm cây đuốc. Vòng vây đã bị khép chặt. Ma ảnh Tử cười vang:

- Phó Hồng! Đêm nay lão đừng hòng chạy thoát!

Đông Linh chân quân cười nhạt:

- Lão phu không còn là Phó Hồng của hai mươi năm trước. Với bản lãnh bọn ngươi làm sao cầm chân được bốn chân quân.

Sơn Tây hằng nga Chung Hải My nghe tiếng động xách kiếm ra. Sĩ Mệnh và Ma ảnh Tử liền nhảy xuống đất. Hải My hỏi ngay:

- Tứ ca! Bọn chúng là cường đạo phương nào vậy?

Ma ảnh Tử gần giọng:

- Họ chính là thầy trò Tề Xán Duyệt đấy.

Dứt lời, gã nhảy xổ vào tấn công Đông Linh chân quân. Nhưng không ngờ bản lãnh lão ta tăng tiến vượt bậc, chỉ một chiêu đã đánh bật Ma ảnh Tử. Sĩ Mệnh biết thủ hạ của mình không địch lại đối phương. Chàng lướt đến chặn đánh Phó Hồng. Ma ảnh Tử quay sang gã bịt mặt có thân hình quen thuộc. Không hiểu Đại Lực Sát Thần tìm đâu ra cây thiết chử khác, gã hung hãn lao vào đám bịt mặt, tàn sát không thương tiếc.

Hắc Kỳ bang chủ Mã Hoa Thiên là một lão già cao lớn, mặt đỏ, râu đen nhánh. Họ Mã vùng song đao, quát thủ hạ tấn công. Sơn Tây hằng nga không tham gia trận chiến. Trong tâm trạng rối bời, nàng đứng quan sát, cố nhận định xem đối thủ của tứ ca có phải Tề Xán Duyệt hay không? Nhờ vậy, nàng mới được chứng kiến bản lãnh tuyệt luân của Sĩ Mệnh. Thanh trường kiếm của chàng lỏng lẻo như thần long, chiêu thức cực kỳ linh diệu, thân hình chàng bay lượn, ung dung khinh khoái như người đang đùa giỡn, rõ ràng bản lãnh chàng cao thâm gấp mấy lần Tề Xán Duyệt. Lúc này, chàng chú tâm vào trận đấu nên dung mạo

ngây ngô, chất phác thường nhật đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt sáng như sao và vẻ oai vũ khiếp người. Chung Hải Mỹ sa lệ, tự trách mình mù quáng, không nhận ra bậc anh hùng dưới lớp vỏ thô sơ, mộc mạc.

Hoa hồ điệp Phó Hồng chạy vào núi Đông Linh, tình cờ được một dị nhân thu làm đệ tử nên võ công hơn trước một trời một vực. Lão tự xưng là Đông Linh chân quân và định tái xuất giang hồ, xưng hùng xưng. Nào ngờ đầu đêm nay gặp phải cường địch, lão đã đem hết bản lãnh ra thi thố mà không thoát khỏi lớp kiếm vây chặt. Phó Hồng động nộ bất ngờ tung tả chưởng giáng mạnh, đẩy lùi đối phương. Lão tra kiếm vào vỏ, tung song hươg tấn công. Những đạo chưởng kinh nóng rực như lửa và có sắc hồng ấp đến như vũ bão. Phó Độc Hỏa chưởng nào lão đã khổ luyện hơn hai mươi năm nên rất lợi hại. Trích Tinh Thử vội la lên:

- Thiếu chủ coi chừng, đây chính là Độc Hỏa chưởng tàn ác vô song.

Chàng đã nghe ân sư nhắc đến Độc Hỏa đầu đà, kẻ đã tàn sát phái Hoa Sơn, giết hết hơn hai trăm người, già trẻ cũng không tha. Sĩ Mệnh không muốn tà công tồn tại để di hại nên quyết tâm diệt trừ hậu hoạ cho vô lâm. Chàng vận toàn lực xuất chiêu Hạc trào xà tâm. Thân hình chàng được bao bọc bởi luồng kiếm quang dày đặc, vượt qua lưới chưởng nóng rực, lao thẳng vào ngực đối phương. Tam Tiết kiếm rạch tung lồng ngực Phó Hồng, đâm thủng trái tim ác độc. Lão rú lên đau đớn cùng lúc với tiếng gào của Tề Xán Duyệt. Gã công tử đẹp trai như Tống Ngọc này đã bị Ma ảnh Tử chặt làm đôi. Năm mươi gã sát thủ cũng bị Hắc Kỳ bang và Đại Lực Sát Thần giết sạch.

Chung Hải Mỹ chạy lại mở khăn che mặt của Tề Xán Duyệt. Khi nhận ra người mình yêu thương, nàng cảm hận đá vào đầu gã rồi ôm mặt khóc, bỏ chạy vào nhà. Ma ảnh Tử cao giọng nói với Hắc Kỳ bang chủ:

- Mã lão ca! Xin hãy thủ tiêu giùm đám xác chết này, vài ngày nữa tiểu đệ sẽ đến quý sơn trại để báo đáp.

Mã Hoa Thiên cười lớn :

- Chung tứ đệ chỉ chờ đến một xe rượu ngon là đủ.

Đám bang chúng Hắc Kỳ bang nhanh chóng vác các tử thi, rút cả vào màn đêm.

10. Lã Lương Sơn Thượng Thu Linh Quả-uyên Đê Hằng Nga Tái Đắc Tình

Bọn Sĩ Mệnh vào tắm rửa xong thì trời cũng sáng. Họ ngồi vào bàn dùng điểm tâm luôn. Chung tiểu thư cáo ốm không có mặt. Gần trưa. một nhóm bảy người đến cửa Chung gia trang Đám gia nhân reo lên :

- Đại gia. nhị tiểu thư, tam gia hồi trang!

Ma ảnh Tử và Sĩ Mệnh vội rào bước ra đón. Chung Hải Mỹ cũng phải rời phòng. Nàng ra đến nơi thì thấy hai nữ lang xinh đẹp tuyệt trần đang nắm tay Sĩ Mệnh ríu rít nói cười. Chung Hải Mỹ tự thẹn nhân quang của mình không bằng họ. Bạch Bì quả phụ bước đến hỏi :

- Vì sao hoa dung nữ muội lại sầu héo thế kia?

Dư Tiểu Phàm và Trình Bội Linh đã nhận ra sự có mặt của Sơn Tây hằng nga. Hai người nhìn nhau, thầm công nhận đối phương quả xứng đáng để đứng trong hàng ngũ vô lâm tứ đại mỹ nhân. Máu ghen bốc lên khi nghĩ đến việc Sĩ Mệnh đã ở đây mười ngày nay. Hai nàng cố tình ngó lơ, và càng biểu hiện sự thân mật của mình với Sĩ Mệnh. Dạ Điểu Lý Kỳ Hân và Hà Bắc lang tử Dương Tiểu Hào cũng có mặt trong đoàn người này. Vào đến khách sảnh, vừa an tọa xong Sĩ Mệnh hỏi ngay:

- Việc an nguy của phu thê huyện lệnh Nam Bình chư vị đã an bài thế nào rồi?

Hồi phong kiếm vội đáp :

- Thiếu chủ an tâm, Hà huyện lệnh đã được Bộ Lại chấp thuận cho cáo lão quy điền. Hiện họ đã rời Nam Bình, đến ẩn cư ở một nơi rất bí mật và được bảo vệ chu đáo. Vì vậy bọn thuộc hạ mới dám về Sơn Tây để dự đám đỗ của gia phụ.

Dư Tiểu Phàm thở thê:

- Tướng công, lúc vào thành Tinh Châu, tiểu muội được bọn khất cái báo rằng Tam Hoàn bang và các môn phái lớn nhỏ đều đổ xô về rặng Lã Lương sơn. Cả Ngũ Hành cung của gia phụ cũng có mặt.

Ma ảnh Tử biến sắc:

- Lễ nào linh quả đã xuất thế nên tin này mới loan truyền khắp thiên hạ như vậy?

Dạ Diểu góp lời:

- Tại hạ tình cờ nghe được họ bàn bạc với nhau rằng ở Lã Lương sơn tỏa ra mùi thơm, bay xa đến mấy dặm. Chính vì vậy mà ai cũng biết.

Thiết Diện cuồng sư nói:

- Thuộc hạ sẽ tháp tùng thiếu chủ đến ngay Lã Lương sơn, may ra còn kịp.

Sĩ Mệnh thản nhiên đáp:

- Kỳ trân hân thế phải có duyên mới gặp được, chẳng thể cưỡng cầu. Còn ba hôm nữa là đến ngày giỗ kỵ, cúng tế xong đi cũng chẳng sao.

Anh em học Chung vô cùng cảm kích, riêng Chung Hải Mỹ càng thêm chua xót. Tấm lòng độ lượng nhân hậu của chàng khiến nàng thấy mình nhỏ bé. Dương Tiểu Hào được dịp khoe tài, gã đắc ý nói :

- Với chiếc mũi này, thuộc hạ cam đoan sẽ dẫn thiếu chủ đến tận nơi linh thụ mọc.

Mọi người khen phải, vui mừng vì viễn ảnh sáng sủa. Nhưng lòng thầm lo kẻ khác đã phỗng tay trên. Chung Hải Mỹ buồn bã cáo lui, Bạch Bì quả phụ theo nàng vào trong.

Hồi Phong Kiến nghiêm mặt hỏi Ma ảnh Tử:

- Tứ đệ, vì sao có mặt thiếu chủ ở đây mà dung mạo ngũ muội khó coi như vậy?

Ma ảnh Tử không dám giấu, đành phải kể lại chuyện Tề Xán Duyệt. Nghe xong, Thiết Diện cuồng sư nộ khí xung thiên, quát vang:

- Tiểu liễu đầu làm nhục Chung gia quá đáng, chỉ vì một gã trai diêm dúa mà quyền đi di mệnh của mẹ cha. Lão gia sẽ cạo đầu người, đuổi khỏi Chung gia trang.

Hai nữ nhân khoan khoái trong lòng, thầm chê Chung Hải Mỹ nhân quang quá kém.

Sĩ Mệnh nghiêm mặt:

- Đừng làm lớn chuyện như vậy! Tình cảm nam nữ là do tự nguyện, đâu thể dùng ân nghĩa mà ép buộc? Ai còn nhắc đến điều này thì đừng gọi ta là thiếu chủ nữa.

Cuồng sư sợ hãi im ngay. Bầu không khí thật nặng nề. Dạ Diểu bèn nói lảng sang chuyện khác:

- Bẩm thiếu chủ! Thuộc hạ đã dò la ra việc Tam Hoàn bang đang xây dựng tổng đàn ở vùng đầm lầy cạnh bờ bắc sông Hán Thủy cách Chương Phàm chừng mười dặm. Từ vị trí này Lưu Hồng Lượng có thể khống chế Trung Nguyên.

Thực vậy, Hà Nam vốn là đất Cửu Châu trước đây nên gọi là Trung Nguyên. Bất cứ bang hội nào muốn xưng bá đều phải nắm được vùng đất này. Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang trấn giữ rặng Tung Sơn cũng vì lý do ấy. Ma ảnh Tử hỏi thêm:

- Lý huynh ! Tình hình Ngũ Hành cung thế nào?

Dạ Diểu nhìn Tiêu Phàm e ngại ấp úng đáp :

- Đây là một tin xấu, nghe nói Dư trang chủ đã mời Hận thiên lão quái ở núi Lương sơn, Sơn Đông về làm phó cung chủ. Lão này chính là sư phụ của Thanh Vực song sát.

Hồi phong kiếm kinh hãi:

- Hận thiên lão quái là thần hạ đệ nhất ác nhân, ăn cả tim gan người. Sao Dư trang chủ lại dám kết giao? Xem ra Ngũ Hành cung quyết tranh hùng với Tam Hoàn bang.

Dư Tiểu Phàm tái mặt:

- Sao gia phụ lại hồ đồ như vậy? Tiểu muội phải về Hàng Châu khuyên can người mới được.

Dạ Diểu cười mát:

- Mong thiếu phu nhân lượng thứ, thuộc hạ cho rằng lệnh tôn đã quá mê muội, cản ngăn cũng vô ích thôi. Nay đã lỡ cười trên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng xong.

Tây hồ tiên nữ buồn rầu, nước mắt long lanh. Trình Bội Linh an ủi:

- Dư hiền muội đừng ưu tư nữa. lệnh tôn muốn dương danh thì cũng là thói thường của khách giang hồ. Nếu ông không dịch lại Tam Hoàn bang chủ thì chị em ta nhờ tướng công giúp đỡ. Còn lão Hận thiên sâu gì đó cũng đâu đáng ngại, biết đâu sau mấy chục năm quy ẩn, lão ta đã cải tà quy chính thì sao?

Nghĩ đến võ công tuyệt thế của Sĩ Mệnh, nàng yên tâm, mỉm cười:

- Trình thư thư nói đúng, lẽ nào tướng công lại không hỗ trợ nhạc phụ? Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Hai nàng đừng nói vậy khiến ta thêm hổ thẹn. Tháng trước, ta đã suýt chết dưới tay Tam Hoàn bang chủ.

Hai nữ nhân giật mình, bắt chàng kể lại. Sĩ Mệnh không thích đa ngôn bảo Ma ảnh Tử kể thay. Họ nghe nói Doãn Khả Khanh mới mười hai, mười ba và xấu xí nên không để tâm ghen hờn. Hàn huyền hồi lâu thì Chung Hải Mỹ ra báo rằng việc tẩy trần đã chuẩn bị xong, mời mọi người vào hậu sảnh. Sắc diện nàng bây giờ khác hẳn, không còn sầu héo, thẹn thùng mà an nhiên như người biết mình phải làm gì. Cuồng sư nhìn em gái với cặp mắt tóe lửa nhưng không dám phát tác. Tối đến, Chung nhị nương sắp xếp cho Trình Bội Linh và Dư Tiểu Phàm ở phòng sát với Sĩ Mệnh. Họ xa nhau đã lâu nên rất cần trò chuyện. Khu hậu viện của Chung gia trang có đến mấy chục phòng ngủ nên chẳng có ai ở gần ai. Cuối canh hai, Sĩ Mệnh vừa tọa công xong thì hai nữ nhân bước vào. Kim Gia Đồng cười hề hề, bỏ về phòng mình. Nãy giờ gã đứng gác cho chủ nhân. Hai nàng hỏi han đủ điều, bắt chàng phải kể hết mọi tao ngộ trong thời gian xa cách. Gần cuối canh ba. họ định về phòng mình thì Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Ta nhờ Ma ảnh Tử cho uống nhân sâm Trường Bạch nên hoàn thành được lớp thứ sáu của Hỗn Nguyên khí công. Nhưng cũng vì lợi dụng được lực mà giờ đây dương khí trong người ta rất thịnh. Âm dương không điều hòa sẽ hại đến sau này. Nếu hai nàng đã coi ta là trượng phu thì hãy ở lại giúp ta. Đạo gia không coi trọng lễ nghi, chỉ cốt ở thực tâm. Đêm nay có thể coi như ngày hợp cần. Trình Bội Linh thẹn chín cả người, nhưng Dư Tiểu Phàm thì khá hơn. Tính nàng khảng khái, thẳng thắn và nồng nhiệt nên ít nữ tính hơn. Tây hồ tiên nữ thổ thề:

- Chị em tiểu muội đã thề không lấy ai ngoài tướng công ra. Nay chàng cần đến, bọn tiểu muội xin hết lòng hầu hạ.

Nàng bước ra khóa trái cửa phòng rồi thổi tắt nến. Hai nàng bèn lên trút bỏ xiêm y. Nhưng với công lực cao siêu của Sĩ Mệnh thì ánh trăng non mừng chín cũng đủ để chàng thấy trọn vẹn hai thân hình ngà ngọc. Chuyện ái ân là thiên kinh địa nghĩa. không học cũng biết. Ba người chìm trong hoan lạc, gian phòng tràn ngập mùi u hương xử nữ. Đến cuối canh tư, hai nàng mãn nguyện trở về phòng riêng, ôm nhau ngủ vui. Sĩ Mệnh mặc lại y phục, vận công điều tức. Nghe cơ thể thư thái, âm dương điều hoà chàng thầm cảm ơn hai vị ái thê. Sau trận ân ái nồng thắm này, tình cảm của chàng đối với họ càng thêm sâu đậm. Sáng ra. gương mặt hồng hào xuân sắc của hai nàng đã tố cáo nội tình với Bạch Bì quả phụ. Bà mỉm cười, cảm tuyệt không cho ai đến phòng thiếu chủ của ban đêm. Hương tình đã bén mùi thì khó quên, họ lại tìm đến với nhau vào hai đêm sau. Sơn Tây hằng nga cũng biết việc ấy, nàng quyết chí lấy cho được người đàn ông dũng mãnh kia. Nàng đích thân hầu hạ Tiểu Phàm và Bội Linh, gọi họ là thiếu phu nhân và xưng thuộc hạ. Đây chính là kẻ sách mà Bạch Bì quả phụ đã bày cho nàng. Ngoài ra việc tôn sùng võ công tuyệt thế của Sĩ Mệnh, phong thái hòa nhã điềm đạm của chàng đã chinh phục được trái tim Hải Mỹ. Chàng ít nói và không nói những lời hoa mỹ như Tề Xán Duyệt, nhưng trí tuệ thâm trầm như biển lớn. Sáng ngày mười hai tháng chín, Chung gia trang rộn ràng tổ chức đám giỗ cho Chung trang chủ. Ngay hôm au, Sĩ Mệnh cùng đám nam nhân lên đường đi Lã Lương sơn. Chuyến đi này rất nguy hiểm nên không nữ nhân nào được theo. Lã Lương sơn là rặng núi cao nằm sát bờ đông Hoàng hà dài đến mấy trăm dặm. Có nghĩa là sông Hoàng hà chảy qua lãnh thổ nội Mông, ngoặt xuống đất Sơn Tây, chảy dọc suốt chiều dài Lã Lương sơn. Chính vì rặng núi này rộng lớn như vậy nên mấy

ngàn hào kiệt vô lâm tha hồ lục soát mà chẳng thấy Thiên Niên Xuân Thụ ở đâu.

Gió thu lồng lộng thổi đến, chạm phải các sườn núi, đổi hướng hoặc mất tăm trong các hang động. Do đó, rất khó mà xác định được mùi thơm kia từ đâu đưa đến Tuy nhiên, mọi người đều nhất trí với nhau rằng mùi hương kia nồng nàn nhất và ở vùng quanh núi LỖ sơn. Ngọn núi này cao nhất rặng Lã Lương Sơn, chung quanh chân núi và trên sườn đầy đặc rừng tre gai, ngăn cản bước tiến của những người đi tìm linh quả. Tiếng đao kiếm chặt cành mở lối vang dội khắp vùng núi yên tĩnh. Bọn Sĩ Mệnh đến nơi, không khỏi vui mừng khi thấy mùi hương thơm vẫn còn ngào ngạt. Người mà họ gặp đầu tiên chính là bang chủ Hắc Kỳ bang Mã Hoa Thiên. HỌ Mã có mặt ở đây không phải để tranh tìm bảo vật mà là để kinh doanh. Vùng phía bắc phủ Sơn Tây là lãnh địa của Hắc Kỳ bang nên lão độc quyền đứng ra cung cấp rượu, thực phẩm và lều bạt cho hơn ba ngàn hào kiệt tứ xứ. Đương nhiên, giá mắc gấp đôi nhưng chẳng ai phàn nàn gì cả. Hằng ngày, tám trăm bang chúng Hắc Kỳ bang len lỏi khắp nơi. Trong đôi thúng của họ có những gì cần thiết nhất cho cuộc sống. Hồi phong kiếm cười khả khà:

- Xem ra Mã huynh được một phen phát tài .

Mã Hoa Thiên trả đũa:

- Tiểu đệ bán được rượu thì Chung gia trang cũng thu lợi không nhỏ.

Dạ Diểu nói với Sĩ Mệnh :

- Thiếu chủ! Nếu chúng ta giả làm bang chúng Hắc Kỳ bang mà tiến vào LỖ sơn thì chẳng ai dám nghi ngờ.

Mọi người đều tán thành cao kiến của lão. Nửa khắc sau bọn Sĩ Mệnh khoác lên người bộ quần áo màu xám tro, ngực thêu là cờ tam giác màu đen. Quanh gánh trên vai họ tiến vào khu rừng tre. Hà Bắc lãng tử chun mũi hít mạnh rồi đi trước. Họ đi ngang qua khu vực của Tam Hoàn bang rồi Ngũ Hành cung mà chẳng ai để ý. Mấy ngày qua, vì chưa xác định được vị trí của linh thụ nên chẳng ai phí sức mà chém giết nhau. Dẫu là kẻ tử đối đầu cũng tăng lơ như không quen biết. Nhưng khi đã phát hiện kỳ trân thì lúc ấy máu sẽ chảy thành sông. Hồi phong kiếm hạ giọng:

- Thiếu chủ! Lão già cáo lớn vạm vỡ, tóc rẽ tre, đang đứng cạnh Dư trang chủ chính là Hận thiên lão quái Khang Khả Di. Chỉ cần nhìn chiếc miệng rộng đỏ lôm như chậu máu kia là thuộc hạ phải rùng mình.

Đi thêm một đoạn nữa là đến chỗ của anh em hắc đạo Thiểm Tây. Đất Thiểm ở sát bên nên họ là những người đến sớm nhất. Đứng ngoài quát tháo, chỉ huy là một đại hán thấp đậm, to ngang. Với cặp mắt lộ và hàm râu rồng, trông gã khá là oai phong.

Dương Tiểu Hào bỗng nói :

- Thiếu chủ! Thuộc hạ dám đem đầu mà khẳng định rằng mùi hương kia xuất phát ở lưng chừng núi LỖ sơn. Nếu đi từ chỗ này lên là đúng hướng nhất.

Ma ảnh Tử mỉm cười :

- Để thuộc hạ và đại ca thu phục đám này rồi thiếu chủ hãy vào.

Gã quay lại vài bước nói nhỏ với Chu Đan Khâu. Hai người cùng vượt lên trước. Đại hán râu rồng la hét nhiều đã khát khô cả cổ. Bình rượu mang theo cạn queo. Vì vậy, gã hoan hỉ gọi lớn:

- Bớ anh em Hắc Kỳ bang, mau đem bán cho đại gia vài cân rượu.

Hồi phong kiếm và Ma ảnh Tử rảo bước. HỌ quang gánh xuống, Hồi phong kiếm mở vò múc cho gã một gáo. Đại hán uống liền ba gáo và đưa bầu rồng ra bảo đóng đầy. Tổng cộng chỉ khoảng năm cân rượu. Đại hán hỏi giá. Hồi phong kiếm thản nhiên đáp :

- Năm chục lượng!

Đại hán nhảy dựng lên chửi bới:

- Con bà nó! BỘ Hắc Kỳ bang muốn cắt cổ đồng đạo Thiểm Tây hay sao?

Hồi phong kiếm nghiêm giọng:

- Đinh Khải Uy! Xem ra mắt ngươi ngày càng kém đi đấy, không chừng ắp sửa mù.

Nói xong lão hất vành nón lên, họ Đinh há hốc miệng, mừng rỡ kêu lên : - Chu đại ca!

Bỗng gã sực nhớ ra mình vừa thóa mạ họ Chu nên tự tát vào má mình mấy cái rồi cười hì hì:

- Tiểu đệ không nhận ra nên lỡ lời.

Đinh Khải Uy có danh hiệu là Long tu đao, thủ hạ thân tín của Hồi phong kiếm. Khi lão rời Thiểm Tây về Nam Bình chờ đợi Sĩ Mệnh thì Long tu đao lên làm thủ lĩnh anh em lục lâm đất Thiểm. Hồi phong kiếm cười nhạt:

- Bản lãnh ngươi đến đâu mà dám đưa mấy trăm huynh đệ đến đây tìm cái chết? Ngươi có biết rằng Hận thiên lão quái hiện đang ở đây không? Dẫu ngươi có nuốt được linh quả vào bụng thì lão ta cũng sẵn sàng ăn thịt ngươi để thu lấy kỳ trân.

Long tu đao rùng mình sợ hãi. Gã ấp úng:

- Tiểu đệ tưởng rằng nếu may mắn tìm được Thiên Niên Xuân Quả sẽ trở thành kim cương bất hoại, thiên hạ vô địch.

- Ngươi ngu lắm! Kỳ trân kia chỉ giúp tăng tiến hai mươi năm tu vi và phải có thời gian tọa công để phát huy thực lực. Trong lúc ấy, lão quái đủ sức nuốt sạch

ngươi rồi. ĐÓ là chưa kể đến Tam Hoàn bang chủ và Ngũ Hành cung chủ. Bản lãnh của Lưu Hồng Lượng còn siêu hơn cả Hận thiên lão quái. Ngoài ra, mấy chục tay đại ma đầu ẩn nấp quanh đây, chờ cơ hội tranh đoạt.

Long tu đao nhăn nhó:

- Nhưng đã đến đây chẳng lẽ lại về không? Từ ngày đại ca rời Thiểm Tây, bọn tiểu đệ làm ăn rất tệ, ngân sách thiếu hụt. Hay là chúng ta cứ tận lực tìm kiếm, nếu may mà thành công thì đem linh quả ra bán lấy vài vạn lượng bạc?

Ma ảnh Tử bật cười :

- HỌ sẽ giết ngươi mà đoạt lấy chứ hơi đâu bỏ bạc ra mua? Đầu óc bà đậu như vậy mà cũng làm thủ lĩnh hắc đạo đất Thiểm!

Long tu đao chỉ sợ có mình Hồi phong kiếm nên quắc mắt nạt:

- Ngươi là ai mà dám chê ta?

Hồi phong kiếm nói ngay:

- Hắn là Ma ảnh Tử, còn mấy người kia là Thiết Diện cuồng sư, Đại Lực Sát Thần, Dạ Điểu . . . Bốn cái danh hiệu ấy đã khiến Long tu đao choáng váng. Gã vòng tay bái kiến :

- Không ngờ chư vị đại ca tề tựu đông đủ?

Cuồng sư cười bảo:

- Đến chúng ta còn không dám lộ mặt, đủ biết tình hình nguy hiểm đến mức nào? Ngươi muốn toàn mạng thì phải nghe theo sự chỉ giáo của Chu đại ca.

Long tu đao vội đáp:

- Tiểu đệ nào dám không nghe!

Hồi phong kiếm trầm giọng:

- Ngươi cứ tiếp tục cho anh em phá đường nhưng chỉ làm cầm chừng thôi. Bọn ta sẽ âm thầm tiến vào. Xong vụ này, ta sẽ tặng anh em năm vạn lượng bạc để làm ngân quỹ.

Long tu đao mừng rỡ vái dài :

- Chư vị cứ yên tâm! Tiểu đệ cùng năm trăm anh em sẽ liều mạng trấn giữ chỗ này. Lúc vào, xin chư vị chú ý đề phòng rắn rít và ong độc. Chỉ vì đám động vật này mà tốc độ mở đường rất chậm.

Để chứng minh điều gã nói, tiếng la oai oái của bọn thủ hạ vang lên. Khu rừng tre này bao năm qua vẫn còn nguyên vẹn và đầy đặc là do có quá nhiều độc vật. Chưa kể đến đàn hổ dữ ở quanh chân núi. Long tu đao đích thân dẫn đường cho bọn Sĩ Mệnh vào rừng. Ba ngày nay, bọn lục lâm chỉ mở được một đoạn chừng mười trượng, bề ngang đủ để hai người sánh vai. Sáu người hạ quanh gánh xuống để lại cho bọn thảo khấu đất Thiểm. Chúng mừng rỡ xúm lại ăn uống và lắng nghe lời dẫn dò của Long tu đao. Ai cũng hoan hỉ vì đã quá chán cảnh gai móc rách thịt, ong cắn sưng mình. Cuồng sư và sát thần hỏi mượn hai thanh đao tốt rồi đi trước mở đường. Nhưng cành tre dẻo dai, đan nhau chằng chịt, chém đứt cành này thì cành khác bung ra quất vào mặt. Phá được hơn mười trượng thì y phục hai người đã rách tả tơi, da thịt rướm máu. Lại thêm bầy ong độc bất ngờ bay ra. Nếu Ma ảnh Tử không nhanh tay tung độc phấn đuổi chúng đi thì chẳng ai toàn vẹn. Sĩ Mệnh suy nghĩ, cố tìm giải pháp. Chàng hỏi lại Hà Bắc lẳng tử:

- Dương các hạ có chắc rằng linh thụ ở ngay sườn núi trước mặt hay không?

Tiểu Hào gật đầu khẳng định. Chàng bảo mọi người:

- Chư vị cứ trở ra ngoài chờ đợi. Ta sẽ dùng khinh công lướt trên đầu ngọn tre mà vào. Như thế sẽ đỡ tốn công hơn.

Ma ảnh Tử tháo túi da bên hông trao cho chàng:

- Thiếu chủ, loại phấn này là bột hùng hoàng, có thể xua đuổi động vật, xin người mang theo để phòng thân.

Sĩ Mệnh cột vào thắt lưng rồi bốc lên cao, chân điểm vào những cành tre đầy gai, lên đến ngọn. Pho khinh công Thiên Hạc Hành Vân là tuyệt học hãn thế, tương tự như phép “đăng bình bộ thủy” nhưng cao hơn nhiều. Long tu đao tròn mắt hỏi:

- Vị công tử ấy là ai vậy?

Hồi phong kiếm cười đáp :

- Đây là chủ nhân của chúng ta!

Cả bọn trở ra ngoài, trèo lên một cây cổ thụ cao vút để quan sát lộ trình của Sĩ Mệnh. Họ thấy chàng giang rộng hai tay, dong đưa trên những ngọn tre mềm mại,

nhảy từng bước dài, trông như cánh hạc lượn lờ. Không ai nói ra nhưng trong lòng vô cùng thán phục. Khu rừng tre chỉ sâu chừng năm chục trượng, cuối cùng rồi Sĩ Mệnh cũng vượt qua. Chàng hạ thân xuống bãi cỏ xanh mượt mà quanh chân núi và lập tức phải đối diện với một cặp mãnh hổ. Chúng gầm lên ghê rợn, chăm chú nhìn con mồi của mình. Sĩ Mệnh không muốn giết chúng nên vung song chưởng giáng tới tấp. Hai con hổ đói bị văng ra nhưng lại hung hãn nhảy vào. Nhưng Sĩ Mệnh linh hoạt như

chim cất, nhẹ nhàng né tránh móng vuốt và tặng cho chúng những đòn trời giáng. Hai con hổ vẫn đau đớn găm lên, chấn động cả khu rừng. Lát sau, chúng không

chịu nổi, cúp đuôi bỏ chạy. Tuy nhiên, tiếng rống của chúng đã đánh động quần

ma. Tam Hoàn bang chủ biến sắc:

- Đã có người vượt qua rừng tre và đánh nhau với lũ hổ.

Lão liên quát thủ hạ dừng tay, kéo róc về hướng. Trước đó, Ngũ Hành cung chủ và Hận thiên lão quái cũng nghĩ như vậy nên nhanh chân hơn một chút. Các nhóm cao thủ cũng ào ạt tiến về khu vực rừng tre ở sườn bắc. Thấy đám hắc đạo Thiểm tây vẫn đang mở lối, Dư Tâm Nhiên hỏi ngay:

- Xin chư vị cho biết có ai đã vào núi chưa?

Long tu đao thần nhiên đáp:

- Cung chủ thấy đó, đường chỉ mới phá được mười trượng ai mà vào được?

Tiếng hổ rống lên đau đớn càng khẳng định nghi Tam Hoàn bang chủ Lưu Hồng Lượng bật thốt:

- Thì ra hần ta vào bằng cách đi trên những ngọn tre!

Hận thiên lão quái cười hô hô:

- Trừ lão mũi trâu Thiên Hạc, còn ai có thể làm được điều ấy? Nhưng nghe nói lão ta đã chết ngoẻo rồi.

Lưu Hồng Lượng cười nhạt:

- Khang lão ẩn cư quá lâu nên mờ chuyện võ lâm. Mấy tháng trước đã có người dùng phép đăng bình bộ thủy đi trên mặt hồ Động Đình mà tiêu diệt thủy quái. Có lẽ hần là đồ đệ của Thiên Hạc.

Lão quái giật mình suy nghĩ, lát sau lão hướng vào rừng vận công quát một tiếng, âm thanh chạm vào sườn núi vang vọng lại. Khang Khả Di nói ngay:

- Khu rừng tre này chỉ dày độ năm chục trượng. Nếu chúng ta khởi hành từng đoàn đã phá thì còn bốn chục. Dầu nửa đường hết hơi cũng có thể nghỉ chân. Chư vị nào có nhã hứng xin mời theo.

Hận thiên lão quái rú dài, bốc thẳng lên cao, điểm mạnh vào một cành gai, bay thẳng lên ngọn. Tam Hoàn bang chủ, Ngũ Hành cung chủ, Phụng Hoàng đài chủ vội nổi bước. Bốn người này đều có nội lực thâm hậu hơn Sĩ Mệnh nhưng khinh công lại chẳng bằng. Chàng có thể bế khí phi một mạch hết quãng đường năm chục trượng nhưng họ thì không. Mười năm liên tục khổ luyện, ngày ngày lên xuống đỉnh Hải Bạt đã giúp chàng nhẹ nhàng như cánh chim. Hơn nữa, khẩu quyết của kho Thiên Hạc Hành Vân lại khác hẳn với các loại khinh công thông thường. Bọn Hận thiên lão quái chỉ đi được vài trượng là đã bị gai góc níu chân, phải vất vả lắm mới gỡ ra được. Thân hình họ nặng nề nên ngọn tre trùng xuống lâu, văng vào những cánh ở dưới. Bốn bộ y phục đắt tiền chẳng mấy chốc đã rách toạc tả. Hận thiên lão quái chửi bới um sùm rồi bảo :

- Chỉ riêng về khinh công, Thiên Hạc chân nhân đáng được coi là thiên hạ đệ nhất nhân.

Lưu Hồng Lượng cười nhạt:

- Kiểm thuật, chiêu pháp mới giết được người chứ khinh công thì đâu đáng gọi là võ học.

Lão quái cười ghê rợn:

- Chó con chó sữa cán. Khi tìm được linh thụ, lão phu sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là võ học.

Lưu Hồng Lượng định mắng lại thì nghe tiếng hổ gầm vang dội, tựa như cả đàn cùng cất giọng. Lão sợ kẻo đi trước nãng mất kỳ trấn nên nhẫn nhịn, cố đi cho nhanh. Ba người kia cũng chẳng dám chậm chân. Lúc này Sĩ Mệnh đã vượt qua khoảng rừng cây trên sườn núi, đến trước một vách đá cao, dài dằng dặc, trên đây là hàng trăm cửa hang đủ dạng, gió thổi vù vù, mang theo mùi hương ngọt ngào của linh quả.

Nhưng một đàn hổ dữ độ mười sáu con từ những hang dưới thấp chui ra. rống vang.

Chàng không muốn giết chúng nên tung mình lên miệng hang cao nhất rồi bật hỏa tập đi vào. Chiếc hỏa tập này dài đúngm một gang, to bằng ngón chân cái. NỔ làm bằng bạc và chạm trổ hoa văn rất tinh xảo. Khi trao cho chàng, Dạ Diệu đã nói :

- Vật này có thể cháy suốt nửa canh giờ mới tắt. Dầu rơi xuống nước cũng vẫn dùng được. Xin tặng thiếu chủ làm vật tùy thân.

Đường đi chẳng chịt giao nhau như mê lộ, mùi hương ngào ngạt từ mọi hướng đưa đến, chẳng thể phân biệt được. Sĩ Mệnh suy nghĩ một lúc, ngồi xuống tọa công.

Khi tâm hoàn toàn tĩnh lặng, hư vô, giác quan của chàng tỉnh tường gấp bội. Nhờ vậy, chàng nghe được tiếng nước chảy róc rách bên mé hữu. Sĩ Mệnh mừng rỡ xả công rồi tiến về hướng ấy. Chàng cho rằng Thiên Niên Xuân Thụ bắt buộc phải mọc ở nơi có nước. Mỗi lần mất phương hướng, chàng lại tọa công nghe ngóng rồi đi tiếp. Cuối cùng, Sĩ Mệnh đến một hang núi rộng và sáng sủa. Trần hang có ba khe để đón ánh dương quang và từ một lỗ trên vách đối diện, cao độ hơn trượng có dòng nước trong vắt chảy xuống một hồ nhỏ. Nhưng có lẽ hồ này thông với một đường ngầm nào đó nên chẳng hề tràn. Cây Thiên Niên Xuân Thụ chỉ cao hơn đầu người,

trên ngọn cây là một quả đỏ rực, to bằng nắm tay. Mùi thơm phát ra từ đây. Nhưng dưới gốc cây có một người nhỏ bé đang ngồi dựa. da mặt tái xanh, mắt lơ lơ như sắp chết. Lão ta chỉ cao bằng một đứa bé

mười tuổi, râu tóc trắng như cước và bù xù. Bộ y phục trên người đã rách nát, để hở cả da thịt. Lão lùn nhìn Sĩ Mệnh với vẻ sợ hãi thêu thào nói :

- Lão phu canh giữ Xuân Thụ suốt bốn mươi năm qua. Không ngờ đến lúc cây kết trái thì thì lão phu lâm trọng bệnh, khí lực cạn kiệt. Tiểu tử đã vào được đến đây là do trời định. Hãy thu lấy linh quả nhưng đừng giết lão phu.

Chàng mỉm cười hỏi:

- Nếu lão trượng ăn được linh quả thì có thể khoẻ lại và sống thêm vài chục năm nữa.

Chàng đề khí nhảy lên hái quả và đem đem đưa cho lão:

- Văn bối không biết linh thụ đã có chủ nên mới vào đây. Xin tiền bối cứ yên tâm hưởng công lao bốn chục năm chờ đợi.

Lão nhân ngơ ngác lẩm bẩm:

- Lẽ nào trên đời lại có kẻ ngu ngốc hơn gã này?

Sĩ Mệnh kính cẩn vòng tay cáo từ:

- Xin thứ lỗi đã quấy nhiễu, văn bối lui bước.

Lão nhân lùn vội hỏi:

- Danh tính của người là gì?

Chàng hòa nhã đáp:

- Chỉ một động tác vươn tay hái quả chẳng phải là ân nghĩa gì, văn bối rất hổ thẹn nếu phải xưng danh.

Lão nhân nhíu mày lẩm bẩm:

- Khẩu khí này ta đã từng nghe qua!

Lão liền hỏi thêm:

- Thế người vào đây bằng cách nào?

- Văn bối bắt chước khỉ vượn chuyền trên ngọn tre.

Lão nhân lắc đầu:

- Đừng giấu ta vô ích, y phục người không hề bị rách, chứng tỏ đã đạt đến mức Đẳng bình bộ thủy, lướt trên những ngọn tre mà vào. Phải chăng người là đệ tử của Thiên Hạc chân nhân?

Lão đã đoán ra thì phải nhận :

- Thừa phải ! Và sao tiền bối lại nhận ra?

Lão lùn mỉm cười:

- Chẳng lẽ sư phụ người không hề nhắc đến một người có danh hiệu là ải tiên hay sao?

Sĩ Mệnh sực nhớ ra:

- Bẩm có, nhưng tiên sư cho rằng tiền bối đã tọa hóa!

Ải tiên biến sắc:

- Không ngờ Thiên Hạc lại đi trước lão phu! Trong cõi đời nào còn ai đáng gọi là tri kỷ nữa.

Sĩ Mệnh vội sụp xuống thi lễ:

- Văn bối là Tây Môn Sĩ Mệnh xin ra mắt sư bá!

Chàng từng nghe ân sư nhắc đến người anh kết nghĩa là ả tiên Trầm Hiểu Tế. Lão hơn Thiên Hạc chân nhân mười tuổi, thế mà vẫn còn sống. ả tiên bỗng đứng lên, bước đến trước mặt Sĩ Mệnh ngắm nhìn chàng rồi bảo :

- Bốn mươi năm trước, trong lúc cao hứng, ta và Thiên Hạc so tài cho vui. Không ngờ ta lại bị lão chém rách áo. Trong một lúc hồ đồ, ta giận lão nên bỏ đi mất biệt. Tình cờ, ta phát hiện trong núi LỖ sơn này có một cây Thiên Niên Xuân Thụ. Thế là ta ở đây tu luyện và chờ đợi. Thấm thoát đã bốn mươi năm mà không biết. Nhưng cũng nhờ vậy mà ta giác ngộ được đại đạo, chẳng còn giận hờn Thiên Hạc nữa. Lúc người xuất hiện, ta muốn thử lòng nên giả đồ sắp chết. Không ngờ người lại là đồ đệ của thiên Hạc, tâm tính quang minh nhân hậu. Nay Thiên Hạc đã quy tiên, ta cũng chẳng luyến tiếc gì cõi hồng trần này nữa. Linh quả này ta tặng cho người để làm quà diện kiến.

Chàng chưa kịp từ chối thì lão vung tay điểm huyết rồi nhét linh quả vào miệng.

Lão cười bảo:

- Ta biết người giống hệt Thiên Hạc tất sẽ không nhận kỳ trân. Nhưng tính ta đã nói cho thì không để ai từ chối cả.

Sĩ Mệnh đành cắn từng miếng rồi nuốt vào. Mùi vị linh quả thật là thơm ngon. ả tiên nghiêm giọng:

- Nếu muốn kỳ quả phát huy diệu dụng thì phải tọa công liên tục hai mươi mốt ngày. Đừng tưởng ăn vào là thành vô địch ngay đâu nhé.

Lão giải huyết cho chàng rồi bốc thẳng lên cao bốn trượng, chui qua khe hở trên nóc hang mà thoát ra. Công phu ấy khiến chàng vô cùng thần phục, tấm tắc khen thầm.

Bỗng có tiếng ả tiên vọng xuống:

- Lúc đi ra, người cứ lần lượt rẽ tả rồi đến hữu là sẽ không bị lạc.

Sĩ Mệnh vội cảm tạ quay bước đi ngay. Nhắc lại, bọn Hồi phong kiếm thấy bốn đại ma đầu đều dùng khinh công thượng thừa tiến vào LỖ sơn. Lòng họ vô cùng lo lắng cho thiếu chủ. Một mình chàng không thể nào thoát khỏi độc thủ của bốn người ấy. Ma ảnh Tử nhìn quanh, mắt sáng lên khi thấy hai hán tử mặt đỏ, họ chính là Quan thị song đao. Gã nghiêm giọng bảo :

- Quan Tam, Quan Tứ, ta muốn mượn hai thanh đại đao kia để phá rừng.

Quan Tam cười nhạt:

- Đây là vũ khí tùy thân của anh em ta. đâu phải dao rựa để chặt cây?

Ma ảnh Tử cười cười nhạt bảo Quan Tam:

- Mười năm trước có một tên dâm tặc mò vào phòng vợ người. Nhưng gã chưa kịp làm gì đã bị một người bịt mặt chặt đứt bàn tay trái. Chẳng hay người có thấy

bàn tay ấy hay không?

Quan Tam kinh hãi run giọng:

- Té ra các hạ chính là ân nhân của họ Quan chúng tôi. Mười năm qua Quan mỗi lúc nào cũng canh cánh bên lòng, muốn được báo kiến ân nhân !

Ma ảnh Tử cười đáp :

- Đêm ấy ta đi ngang quý trang, phát hiện có người rình rập liền bám theo. Khi thấy gã thổi Mê Hồn Hương vào khuê phòng liền vung đao hạ sát. Tiếc là gã quá nhanh nên chỉ mất có một bàn tay. Chuyện ân nghĩa đừng nên nhắc đến, chỉ cần cho mượn đao là đủ rồi.

Quan thị huynh đệ vội kính cẩn đưa cho Ma ảnh Tử. Gã vác về bảo cuồng sư và sát thần :

- với hai thanh đao sắc bén này, may ra chúng ta mở được đường để vào tiếp tay cho thiếu chủ.

Hai gã mừng rỡ hành động ngay.

Thanh đại đao dài đến nửa trượng nên có thể chặt đứt từ xa. không cần né tránh những cành bật lại. Hai người đứng cạnh nhau vận toàn lực phá rừng. Khi họ đuổi sức thì có người khác thay vào. Long tu đao và đám thảo khấu Thiển Tây cũng không dám đứng ngoài. Hồi phong kiếm thấy nhân số Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung độ khoảng ba trăm nhưng đều là những tay kiêu dũng, lão bèn ra gọi Hắc Kỳ bang chủ dẫn dò. Hơn một canh giờ sau, bọn cuồng sư mới đánh xuyên được khu rừng tre. Họ không trả đao cho anh em họ Quan mà giữ lại làm khí giới. Quan thị huynh đệ cũng chẳng dám đòi. Mỗi cây trị giá đến hai ngàn lượng bạc nhưng chẳng bằng danh dự của Quan gia. Luật bất thành văn của võ lâm là cao thủ nào có vợ thất tiết thì dừng vác mặt ra. Quan tam lại hết lòng yêu thương người vợ xinh đẹp của mình nên rất tri ân Ma ảnh Tử. Dù tiếc đao quý nhưng vẫn bấm bụng ngậm miệng, chờ xem ân nhân có ngậm miệng hay không? Cuối cùng thì mấy ngàn hào kiệt đều có mặt trên bãi cỏ xanh rộng rãi, trước vách núi có những cửa hang. Chưa ai kịp vào thì bốn đại ma đầu bước ra mặt đầy vẻ bức bối và thất vọng. Hận thiên lão quá chần vãng:

- Mẹ kiếp! Đúng là mê hồn trận, lần mò mãi mới ra được. Không hiểu gã kia có lấy được linh quả hay không?

Tam Hoàn bang chủ cười nhạt:

- Chúng ta cứ phong tỏa chỗ này, trước sau gì hắn cũng phải lộ mặt ra.

Hồi phong kiếm ngấm ngầm điều động Hắc Kỳ bang và bọn lục lâm. Chỉ cần Sĩ Mệnh ra được là họ sẽ tấn công bọn kiếm thủ Ngũ Hành cung và Tam Hoàn bang. Lão và các huynh đệ sẽ tiếp tay với thiếu chủ, đánh sáu lão ma kia. Tây Giang song quỷ cũng vào đến, đang đứng sau Lưu Hồng Lượng. Hơn khắc sau, Sĩ Mệnh xuất hiện ở động khẩu trên cùng. Chàng đã nghe tiếng lao xao nhưng không ngờ lại đông đảo thế này. Hận thiên lão quá quát hỏi:

- Tiểu tử kia! Phải chăng ngươi đã lấy được Thiên Niên Xuân Quả?

Sĩ Mệnh bình thản gạt đầu. Lưu Hồng Lượng tiếp lời:

- Nếu muốn sống thì hãy dâng linh quả cho bốn tòa. Tam Hoàn bang sẽ tặng ngươi vạn lượng vàng.

Chàng mỉm cười vỗ bụng:

- Rất tiếc là ta đã nuốt mất rồi !

Hận thiên lão quá gằn giọng:

- Linh quả vẫn còn trong dạ dày của ngươi. Lão phu sẽ mổ bụng lấy ra. Dứt lời lão tung mình lên vung trảo chụp lấy Sĩ Mệnh. Trảo ảnh trùng điệp không chế toàn thân chàng. Sĩ Mệnh mỉm cười xuất chiêu Hạc giáng giang đầu,, tám đạo chưởng kinh võ mạnh vào lưới trảo, chàng ở trên cao đánh xuống nên có ưu thế hơn. Chiêu thần chưởng lại vô cùng ảo diệu, nhắm vào chỗ sơ hở trong màn trảo ảnh nên lão quá đành bỏ cuộc. Lão quá thâm ngăn sợ chưởng pháp kỳ tuyệt của chàng trai kia. Lão cắn hận rít lên :

- Có giỏi thì xuống đây!

Sĩ Mệnh thấy Hồi phong kiếm ra dấu bảo chàng thoát đi, liền rút Tam Tiết kiếm lao xuống đầu Hận thiên lão quá. Luồng kiếm quang sáng rực phát ra tiếng rít rợn người.

Khang lão cử chưởng đánh thẳng vào đối thủ. Lão đã ở tuổi cửu tuần nên công lực vô cùng thâm hậu, chưởng phong mãnh liệt như bão tố. Nhưng lão không để ý rằng Sĩ Mệnh đã không phi thẳng xuống mà hơi chếch về mé tả của lão. Vì vậy, chưởng kinh giáng vào sườn trái của trái cầu thép, đẩy nó văng về phía Tam Hoàn bang chủ, cách đấy hơn trượng. Sĩ Mệnh đã tính toán rất chính xác, mượn lực của chưởng phong mà lao vào Lưu Hồng Lượng. Lão bị bất ngờ nên lúng túng, vung kiếm đón chiêu. Phụng Hoàng đài chủ và Tây Giang song quỷ cũng cử chưởng hỗ trợ. Nhưng hiệu dụng của chiêu Nê hạc hoạt đào này là ở chỗ kiếm kinh âm nhu bao phủ khắp thân hình Sĩ Mệnh, khiến chàng trơn tuột như con hạc dính đầy bùn, khó mà bắt được. Sĩ Mệnh đã hoàn thành lớp thứ sáu của Hỗn Nguyên khí công nên mới thi triển nổi chiêu này. Thân hình chàng xuyên qua lưới chưởng, lao vào màn kiếm quang của Lưu Hồng Lượng. Trong lúc cấp bách, họ Lưu chỉ dồn được có sáu thành công lực nên thất thế. Tam Tiết kiếm len qua những vòng kiếm ảnh chụp vào người lão. Lưu Hồng Lượng rú lên lùi nhanh hơn trượng. Ngực áo của lão rách toang để lộ mảnh Ngư lân giáp vàng óng. Chính tám bảo y này đã cứu mạng lão. Nhưng hai vai và gương mặt lão đã bị thương,

dù không nặng nhưng cũng đủ hủy đi dung mạo anh tuấn của họ Lưu. Lão điên cuồng gầm lên vung kiếm xông vào. Sĩ Mệnh không ngờ Lưu Hồng Lượng học theo gương của Giang Nam thần kiếm mặc áo giáp để bảo vệ tâm thất. Chàng thất vọng vì không báo được gia cừ, tung mình tránh chiêu. Trước đó, Hồi phong kiếm đã quá vang:

- Giết!

Hơn ngàn cao thủ hắc đạo vây chặt ba trăm môn đồ Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung mà chém giết. Bọn Ma ảnh Tử cũng xông đến, đón đánh Phụng Hoàng đài chủ, Tây Giang song lão, Hận thiên lão quái. Họ tránh mặt Giang Nam thần kiếm, tức Ngũ Hành cung chủ vì nghĩ đến Dư Tiểu Phàm. Không ngờ lão được rảnh tay lại tấn công vào lưng Sĩ Mệnh. Chàng phiêu thân thoát khỏi, nghiêm nghị nói :

- Tại hạ có mối thâm tình với lệnh ái nên không muốn đụng chạm với trang chủ.

Dư Tâm Nhiên vung kiếm chém tiếp và bảo :

- Ta chẳng cần biết chuyện ấy! Nếu ngươi nể mặt ta thì đã không trộm mất linh quả.

Chàng lại phải bốc lên cao để tránh đường kiếm của lão và Lưu Hồng Lượng. HỌ Lưu nói lớn :

- Dư trang chủ! Nếu ông giúp ta giết được gã tiểu tử này, Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung sẽ liên thủ chia đôi thiên hạ.

Giang Nam thần kiếm phẫn khởi đáp :

- Được! Nhất ngôn vị định, kẻ nào bội ước sẽ bị lôi thần đả tử.

Hai lão siết tay ký kết rồi xông vào vây đánh Sĩ Mệnh. Hai lão đều mặc bảo y che kín ngực và bụng, chàng không có cách nào đả thương được nên tận dụng kinh công mà né tránh. Mặt trận của bọn cuồng sư cũng không khá hơn. Họ gồm có bảy cao thủ là Hồi phong kiếm, Ma ảnh Tử, Dạ Điểu, Sát Thần, Hà Bắc lăng tử, Hắc Kỳ bang chủ, Long tu đao. Phe đối phương có bốn là Hận thiên lão quái, Phụng Hoàng đài chủ, Tây Giang song quý. Nhưng xem ra bọn cuồng sư lại kém thế hơn. Gã và Đại Lực Sát Thần Kim Gia Đồng múa tít đại đao chống cự với song chưởng của lão quái. Hồi phong kiếm và Hắc Kỳ bang chủ đấu với Phụng Hoàng đài chủ. Cặp thứ ba là Ma ảnh Tử, Dạ Điểu với Tây Giang nhất quái, Hà Bắc lăng tử so tài với Tây Giang nhị quái. Cuồng sư và sát thần đã vung đao chặt ngắn dùm nhau thanh trường đao. Cán đao bằng ống đồng nên dễ đứt. Nhờ vậy hai gã áp dụng phép đánh cùn và chữ dễ dàng hơn. Hận thiên lão quái dù có bản lãnh cao siêu cũng phải ngán sợ thần lực của hai gã liễu mạng này. Cuồng sư liếc thấy Sĩ Mệnh sắp lâm nguy, liền quát vang:

- Thiếu chủ mau thoát đi !

Lưu Hồng Lượng bật cười ghê rợn :

- Nếu ngươi đào tẩu ta sẽ giết sạch đám thủ hạ của ngươi.

Chàng biết lão nói thực nên mỉm cười:

- Dù đánh đến tối hai lão cũng không làm gì được. Chàng liền thi triển pho khinh công hãn thế của mình, phiêu dạt giữa hai luồng kiếm quang, tiêu sái ung dung như kẻ dạo chơi.

Hơn khắc sau đám hào kiệt đã giết được nửa số bang chúng Ngũ Hành cung và Tam Hoàn. HỌ xông vào hỗ trợ bọn cuồng sư nhờ vậy cục diện không đến nỗi tệ. Tuy nhiên số bang chúng Hắc Kỳ bang võ công kém cỏi nên thương vong rất nhiều. Sĩ Mệnh bắt nhìn quát vang:

- Anh em rút lui !

Bản thân chàng cũng lùi dần dụ cho hai địch thủ đuổi theo. Thực ra nếu kéo dài thêm vài khắc, chàng cũng không thoát chết. Lưu Hồng Lượng gầm gừ:

- Tiểu cẩu đừng mong đào tẩu, lão phu thề sẽ phân thây ngươi ra.

Hai lão đuổi theo bén gót. Phần Sĩ Mệnh vì muốn kéo dài thời gian cho bọn thủ hạ thoát thân nên vừa đánh vừa chạy chớ không bỏ đi hẳn. Chàng vì tình nghĩa với Dư Tiểu Phàm nên không dám nặng tay với Ngũ Hành cung chủ, chỉ chống đỡ hay né tránh. Nhưng lão lại lợi dụng điều ấy mà hạ độc thủ. Nhân lúc

chàng bạn đối phó với Lưu Hồng Lượng, lão bắt thần tập kích phía sau. Lần này lão vận toàn lực nên chiêu kiếm nhanh như điện Sĩ Mệnh phiêu thân thoát chết nhưng lưng bị vạch một đường dài, máu tuôn xối xả. Chàng nghe đau đớn, vội tung mình thoát đi. Nhưng giọt máu phía sau đã khiến hai lão ma chẳng thể mất dấu, họ đuổi theo không rời. Sĩ Mệnh dồn hết chân khí vào hai đôi chân phi như bay, phút chốc bỏ rơi hai địch thủ khá xa.

Nhưng chỉ được hơn trăm trượng, chàng kinh hãi nhận ra trước mặt mình là tuyệt lộ. Hai bên vách núi dựng đứng và tận cùng bằng một vực thẳm sâu hun hút, chướng khí mù mịt không thấy đáy. Tử sinh đã rõ chàng dừng chân chờ đợi, môi điểm nụ cười an phận. Hai lão ma chạy đến nhận ra tình hình, bật cười gian ác. Họ dàn ngang tiến lên quyết dồn chàng vào tử địa. Lưu Hồng Lượng múa tít Hải Ba bảo kiếm, vẽ lên những vòng kiếm quang chết chóc bao phủ lấy mục tiêu. Rồi lại đến Dư Tâm Nhiên vung Ngũ Hành thần kiếm, bủa lưới ngũ sắc. Cứ sau mỗi lần chạm chiêu Sĩ Mệnh phải lùi một bước. Cuối cùng chàng chỉ cách mép vực độ hơn gang tay. Hai lão ma đắc ý cùng xuất thủ một lượt, khí thế như rời non lấp biển. Nhưng Sĩ Mệnh không đón chiêu chàng tự tung mình xuống vực thẳm. Chàng biết rằng trước sau gì cũng không thoát chết nên cố giữ lại chút chân khí cuối cùng để cầu sinh còn hơn là tan nát thịt da dưới tay hai lão ác ma. Chỉ có bậc đại chí mới xem nhẹ tử sinh, mới có thể tính toán trong những phút giây tối hậu như vậy. Sĩ Mệnh cố tình rơi xuống sát vách vực thẳm để bám víu vào dây leo hay bụi rậm. Trong những sát na đầu tiên chàng buông rơi Tam Tiết kiếm, giang rộng hai tay vỗ mạnh liên tục vào không khí, dùng phép "lãng không độ hu" để hãm đà rơi. Tuyệt học hãn thế của Thiên Hạc chân nhân đã làm được điều kỳ diệu, tốc độ sa xuống chậm lại. Cho đến khi hết một hơi chân khí, chàng vươn tay chụp lấy đám dây leo. Nếu chàng rơi với tốc độ bình thường thì những sợi dây thừng này chẳng thể chịu nổi sức nặng, chúng sẽ đứt ngay. Nhưng chàng đã thực hiện được kỳ tích và thoát chết, dong đưa cách đáy vực chừng bốn trượng. Sĩ Mệnh ngửa mặt nhìn lên thấy bầu trời xanh như xa vạn dặm. Tiếng cười đắc ý của hai lão ma chỉ thoang thoảng mơ hồ. Chàng nhìn xuống chân, lòng tay mớ hỏa tập soi thử, thấy không cao lắm liền buông mình xuống đáy vực. Dưới chân chàng chính là một tảng đá lớn rộng bằng tám mảnh chiếu, cao hơn mặt đất độ nửa trượng. Sĩ Mệnh thở phào, lấy túi bột hùng hoàng thủ sẵn, đi một vòng thám sát đáy vực. Quả nhiên rắn rít bò cạp rất nhiều, gập bột hùng hoàng chúng bỏ chạy toán loạn. Sĩ Mệnh tìm lại được Tam Tiết kiếm, càng vững dạ hơn. Vực thẳm này dài rộng chỉ độ hai trăm trượng, nằm giữa LỖ sơn và ngọn núi bên cạnh, chàng mừng rỡ nhận ra có hồ nước nhỏ, cá tôm lúc nhúc ở gần phía tây. Chân vách lại có một động khẩu cao độ gần trượng, ăn sâu vào trong. Sĩ Mệnh giơ cao hỏa tập xem xét, bỗng nghe vết thương sau lưng hoành hành, đầu óc choáng váng chàng định bỏ dở ý định đi sâu vào. Rải bột hùng hoàng chắn ngang, nếu bên trong có rắn rít chúng cũng không đi ra được. Hít một hơi chân khí chàng gom cùi khô chấm lửa. Cởi áo rồi hơ nóng Tam Tiết kiếm áp vào vết thương. Da thịt cháy xém hàn kín các mạch máu lại. Cơn đau khiến chàng xuất cạn mồ hôi. Nghe dói bụng Sĩ Mệnh ra hồ nước xiên vài con cá vào nướng lên mà ăn rồi vận khí hành công. Trưa hôm sau nhân lúc vắng dương lơ lửng trên bờ vực, soi sáng cảnh vật, Sĩ Mệnh ngước mắt quan sát bốn bề, tìm đường thoát lên, thấy vách vực dựng đứng lòng không khỏi phiền muộn. Nhưng chàng là người đạt đạo, thuận theo tự nhiên mà hành động không đến nỗi tuyệt vọng. Nhớ đến linh quả trong bụng, chàng quyết định lợi dụng cơ hội này để hành công để dung hóa nó thành ba mươi năm công lực. May ra với luồng chân khí hùng hậu, chàng có thêm hy vọng để vượt quãng đường hơn trăm trượng kia? Chính vì tọa quan mà chàng không nghe được tiếng gọi thảm thiết của người thân trên miệng vực. Khi chàng xả công để nướng cá thì họ đã bỏ đi trong niềm đau xót và chút hy vọng mơ hồ. Sau khi Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung ra khỏi LỖ sơn, bọn Ma ảnh Tử trở lại Chung gia trang chờ đợi. Trưa hôm sau vẫn chưa thấy Sĩ Mệnh trở lại, họ vội vào LỖ sơn lục soát. Dạ Diệu, Trích Tinh Thủ, Hà Bắc lãng tử đều là cao thủ trong nghề truy tung nên đã phát hiện ra dấu máu dẫn đến vực thẳm. Họ gọi đến khăn cổ mà không thấy có tiếng người đáp lại. Dư Tiểu Phàm và Trình Bội Linh khóc lóc thảm thiết, chỉ chực đâm đầu xuống vực chết theo. Hồi phong kiếm đàn phải cố trấn an :

- Xin nhị vị thiếu phu nhân bình tâm. Khinh công của thiếu chủ cao cường nhất thiên hạ. lẽ nào lại không thoát thân được? Người chỉ cần nhảy qua đầu hai lão kia là xong. Có thể người tìm chỗ kín đáo để dưỡng thương và dung hòa được lực linh quả. Chúng ta cứ về trang chờ đợi xem sao. Chung Hải Mỹ không dám khóc lớn vì nàng đã từ

chối cái quyền ấy. Nhưng dung mạo hiền hòa của Sĩ Mệnh lại càng in đậm trong lòng, khiến trái tim đau nhói, hai hàng châu lã chã tuôn rơi.

Dư Tiểu Phàm chua xót nắc nhen :

- Không ngờ chính phụ thân ta lại là người đẩy chàng xuống vực.

Đại Lực Sát Thần Kim Gia Đồng đúng là một ngốc tử chính hiệu nên đâu biết giữ lời.

Gã hùng hổ nói:

- Lão họ Dư kia quả thật là quá đáng! Thuộc hạ đã nghe rõ thiếu chủ nói rằng vì có mối thâm tình với thiếu phu nhân nên không dám đối địch với lão. Thế mà lão vẫn tận lực tấn công.

Dư Tiểu Phàm nghe xong uất khí công tâm, ngã lăn ra ngất xỉu. Cường sư bực bội tát vào mặt họ Kim:

- Người đứng là đồ ngu mới nói ra điều ấy.

Kim Gia Đồng sợ hãi đứng xoa bên má sưng phù lấm bầm:

- Kim mỗ đúng là xui xẻo nói ra câu nào cũng trật.

Cả bọn vội đưa Tiểu Phàm về Chung gia trang. Đến chiều nàng tỉnh lại nhưng khóc cười như điên loạn chẳng còn nhận ra ai cả. Hồi phong kiếm vội cùng mấy người hộ tống nàng đi An Khánh để gặp Hắc đạo Hoa Đà. Chỉ còn mình Sơn Tây hăng nga Chung Hải My ở lại. Nàng buồn bã ra vào ngóng đợi, hy vọng Sĩ Mệnh bất thần trở lại. Mỗi lần thấp hương phụ mẫu nàng nghe long hổ thẹn vô cùng. Nàng vì mù quáng mà say mê gã họ Tề gian xảo, để lỡ mối lương duyên với bậc kỳ nam tử. Khi lòng đã nặng tình thì chàng đã gặp tai ương, chẳng rõ sinh tử. Hơn nửa tháng trôi qua mà không thấy bóng chim tăm cá. Hải My bỗng nảy ra ý định xuống vực thăm để tìm xác Sĩ Mệnh. Nếu không cũng chẳng thể sống nổi với nỗi lo lắng phập phồng. Giả như chàng mạng vong thì nàng sẽ xuống tóc quy y cửa Phật. Hải My âm thầm chuẩn bị dây chèo, hỏa tập và cọc sắt, một mình lần đến LỖ sơn. Lúc này dưới đáy vực thăm kia. Sĩ Mệnh hoàn thành việc tọa quan. Chàng có thêm ba mươi năm công lực, đồng thời qua được lớp thứ tám của Hỗn Nguyên khí công. Sĩ Mệnh cảm thấy chân nguyên hùng hậu thử tìm cách trèo lên. Chàng cầm thanh Tam Tiết kiếm. Rút ngắn lại rồi tung mình lên. Lần này chàng có thể đạt độ cao hai trượng Sĩ Mệnh cầm đoản kiếm vào vách vực, trườn lên Nhưng rất tiếc mặt vách toàn bằng đất, bị mềm đi bởi những trận mưa thu, nên không giữ được thân hình chàng. Sĩ Mệnh rơi xuống, tìm đoạn vách khác thì ra nơi nào cũng vậy, chàng thở dài thất vọng, nhảy xuống hồ tắm rửa rồi bắt cá mà ăn. Hơn hai mươi ngày qua. chàng không hề đi sâu vào phía trong động khẩu. Nhưng giờ đây bản năng cầu sinh thúc giục chàng vào xem thử. Bước qua đoạn rải bột hùng hoàng, chàng cầm chắc Tam Tiết kiếm và hỏa tập, chậm rãi tiến lên. Lạ thay suốt quãng đường bốn năm trượng chẳng hề thấy bóng rắn rít. Hang ngày càng cao rộng hơn. Bất chợt một bóng đen to lớn từ trên trần sà xuống, chụp lấy Sĩ Mệnh. Chàng cả kinh vội múa kiếm chém liền Chiêu Thu tinh xạ nguyệt đã xé nát con vật lạ và một trận mưa máu đã trút xuống đầu Sĩ Mệnh, chàng lùi lại mấy bước, bật hỏa tập để xem là loại độc vật gì. Chàng rung mình nhận ra một con nhện đen tuyền, lông lá. chiếc bụng võ toang kia to bằng cái trống lớn, chân nó dài đến nửa trượng. Mùi hôi tanh bốc lên nồng nặc cơ thể nhớp nhúa vì máu nhện, chàng vội phi thân ra ngoài, nhảy xuống hồ giặt giũ . . . Y phục đều ướt cả nên chàng đem phơi trên tảng đá rồi trở vào động khẩu ngồi chờ. lát sau chàng nghe khí huyết nhộn nhạo cơ thể nóng bừng. Sĩ Mệnh đoán rằng máu nhện có độc, liền ngồi xếp bằng vận khí trục độc ra. Nhưng chàng phát hiện kinh mạch vẫn thông suốt, không hề có hiện tượng trúng độc. Chỉ có điều là lửa dục bốc lên ngàn ngút, dương vật căng cứng không sao kìm hãm được. Sĩ Mệnh kinh hãi cố dùng tâm pháp của đạo gia mà trấn áp Trong lúc ấy Sơn Tây hăng nga Chung Hải My đã xuống dưới đáy vực. Nàng rất hiếu võ nên thường xuyên luyện tập, công lực khá thâm hậu. Nhờ vậy nàng có thể bám dây chèo, vượt qua độ sâu trăm trượng. Khi đặt chân lên phiến đá. nhờ có ánh dương quang lơ mờ, nàng nhận ra y phục của Sĩ Mệnh đang phơi ngay gần. Hải My mừng rỡ gọi vang:

- Thiếu chủ!

Không nghe tiếng trả lời nàng rào bước tìm kiếm. Cuối cùng Hải My đến được động khẩu bên hồ ước. Thấy Sĩ Mệnh đang lơ thê nhắm mắt hành công, thân hình đỏ rực và run rẩy, mặt đầy vẻ đau khổ. Nàng cố nén thẹn thùng bước đến gọi lớn:

- Thiếu chủ, tiểu muội là Hải My đây.

Sĩ Mệnh mở mắt ra nói ngắt quãng một cách khó nhọc:

- Tiểu thư đừng đến gần ta. máu ghen đã kích thích lửa dục công tâm, nàng không đi mau e ta không giữ được mình.

Hải My sợ hãi hỏi lại:

- Nhưng thiếu chủ thì sao?

Sĩ Mệnh nghiêng rằng đáp:

- Ta thà chết chứ không hại đến danh tiết của nàng!

Đôi mắt chàng đỏ như máu thân hình càng run lên

dữ dội.

Hải My quỳ xuống bên chàng khóc mà nói rằng:

- Thiếu chủ, sau khi biết được chân tướng của Tề Xán Nguyệt, tiểu muội vô cùng hổ thẹn, chỉ muốn chết đi cho xong. May nhờ nhị thư khuyên giải, tiểu muội đã bình tâm lại và thề rằng sẽ làm tỳ nữ hầu hạ thiếu chủ suốt đời. Lúc đầu chỉ là sự hối hận, nhưng dần dà tiểu muội đã nặng lòng yêu thương thiếu chủ. Nay chẳng lẽ thiếu chủ không rộng lượng tha thứ lỗi cũ mà chấp nhận sự hiến dâng hay sao? Nếu thiếu chủ có mệnh hệ nào thì muội cũng chết theo chứ không trở lên mặt đất nữa.

Lời nói ai oán và ánh mắt tha thiết kia đã biểu lộ được tình yêu của nàng. Sĩ Mệnh thở phào xả công, không trấn áp lửa dục nữa. Chàng dang rộng vòng tay ôm lấy mỹ nhân. Hải My hân hoan dâng hiến. Niềm hạnh phúc khiến nàng quên hết đớn đau, lặn hụp trong biển tình lồng lộng. Âm dương hòa hợp lửa dục lắng xuống, Sĩ Mệnh bỗng tắm thân ngà ngọc xuống hồ tắm rửa. Chàng nhẹ nhàng gội sạch bùn đất trên lưng nàng cười bảo :

- Số nàng phải lấy chồng ngọc ngà nên mới tìm xuống đây vực này.

Hải My liếc chàng say đắm:

- Tiểu muội biết giá trị của ngọc tử này rồi. Nhưng xin hỏi chàng có để ý đến muội hay không?

Sĩ Mệnh thản nhiên đáp:

- Đạo gia chủ trương quân dục, không ham muốn gì cả. Nhưng thú thực hình bóng nàng vẫn ở trong tâm tưởng của ta.

Hải My hân hoan ôm chặt cổ chàng. Sĩ Mệnh đưa nàng lên bờ, vợ lấy xiêm y rồi đi về phía tảng đá. Chàng bỗng nàng nhảy lên. Nhưng y phục của nàng chưa khô, Hải My bèn lên nói :

- Tướng công! Trong lúc chờ đợi, xin chàng kể cho muội nghe vì sao chàng lại thoát chết?

Sĩ Mệnh lại nghe lửa dục bốc lên liền bảo:

- Khoan hãy nhắc đến việc ấy, có lẽ vẫn còn dư độc.

Hải My cười khúc khích:

- Tướng công cũng háo sắc chẳng kém gì ai.

Trận ái ân nồng thắm hơn hẳn trận trước. Sĩ Mệnh hoàn toàn tỉnh táo nên rất nhẹ nhàng. Hải My cũng cảm nhận được niềm hoan lạc. Sĩ Mệnh thậm khen thân hình nàng xinh đẹp hơn hai mỹ nhân kia. Hải My có vóc dáng cao, ngực nở eo thon trông rất quyến rũ. Hoàng hôn buông xuống hai người mới lên đến miệng vực, về đến Chung gia trang thì trời tối hẳn. Đám gia nhân mừng rỡ khi thấy Sĩ Mệnh. Họ càng mừng hơn khi Hải My nắm tay chàng với vẻ thân thiết.

11. Tú Sĩ Mưu Thâm Phùng Từ Nạn -thờ Vương Tái Xuất Khiếp Quần Hùng

Sáng hôm sau Sĩ Mệnh quyết định đi ngay An Khánh để mọi người khỏi thương tâm.

Hải My nhìn chàng lưu luyến:

- Tướng công bảo trọng! Tiểu muội vì cơ nghiệp của họ Chung nên không thể đi theo hầu hạ chàng. Giờ đây, dung mạo Sĩ Mệnh đã khác trước. Hơn hai mươi ngày dưới đáy vực khiến râu chàng rậm hẳn ra. Hải My tỉa tốt kỹ lưỡng biến chàng thành một hán tử già dặn với bộ râu cằm, rìa mép xanh rì. Không hiểu do linh quả hay do máu nhện độc mà da chàng đỏ hồng nên rất tự nhiên.

Hải My cười bảo:

- Tướng công chỉ cần mặc áo bảnh bao, sang trọng, lộ chút nội công cho ánh mắt sáng quắc là khác hẳn gã ngốc ngày nào. Bọn đối phương có gặp cũng không thể nhận ra.

Sĩ Mệnh đành nghe theo lời sắp xếp của nàng. Trời đã vào đông, vùng phía bắc Hoàng Hà tuyết rơi lác đác. Hải My bắt chàng phải mặc chiếc áo lông cáo tuyết quý giá. Tuần mã cũng thuộc nòi ngựa tốt ở ngoại Mông. Chàng thấy mình quá diêm dúa nên ngượng nghịu bảo:

- Xem ra làm rể nhà đại phú cũng được hưởng nhiều tiện nghi.

Hải My nguýt chàng rồi vào thành tìm mua thanh kiếm báu tốt. Thanh Tam Tiết kiếm đã bị Ngũ Hành thần kiếm và Hải Ba bảo kiếm chặt mẻ lưỡi, trở thành vô dụng.

Sĩ Mệnh hôn lên gò má ửng hồng, lấm tấm mồ hôi rồi cáo biệt. Hải My nói với theo:

- Tướng công trong bọc hành lý có một vạn lượng ngân phiếu, chàng không nên ăn uống kham khổ làm Sĩ Mệnh cảm động cao giọng ngâm nga:

thỉnh quân thí vấn đông lưu thù

Biệt ý dữ chi thù đoản trường)

Đây là hai câu cuối trong một bài thơ của Lý Bạch.

Hải My sung sướng nhận ra ý trung nhân là người văn võ toàn tài. Bề ngoài mộc mạc như cây thô che đậy một bản chất anh hùng tài hoa. Thực ra thì Thiên Hạc chân nhân tinh thông cả tam giáo, cửu lưu, thi phú cũng thuộc lòng. Sĩ Mệnh ở với ông cả hai mươi năm đã tiếp thu cả võ công lẫn học. Trước đây chàng chuyên tâm giới sắc, giữ cho lòng luôn hư tĩnh nên ít khi ngâm vịnh. Nay đã kinh qua bể ái ân, trong lòng lại có đến ba hình bóng nữ nhân, nhìn đời có khác đi. Hơn nữa máu nhện độc vẫn còn trong cơ thể, khiến dương khí và dục tính vượng hẳn lên. Sĩ Mệnh cũng nhận ra điều ấy, cố thanh tâm giữ mình nghiêm cẩn. Chàng vẫn ăn chay và uống rượu rất ít. Sáu ngày sau Sĩ Mệnh vượt Hoàng Hà vào buổi sáng và vào thành Tinh Châu lúc gần Ngọ.

Trung Nguyên đệ nhất tử lâu là một cơ ngơi đồ sộ ba tầng, nằm ở cửa bắc thành.

Theo thói quen, Sĩ Mệnh lên tầng cao nhất để có thể ngắm rặng Ngũ Hành sơn ở hướng tây. Nho gia có câu "nhân giả ngạo sơn, trí giả ngạo thủy", () Sĩ Mệnh chẳng cho mình là nhàn hay trí, chàng yêu thích tất cả những cảnh đẹp tự nhiên. Trời bắt đầu trở lạnh, vầng thái dương nhợt nhạt và tuyết bay lất phất. Cảnh vật đầu đông đẹp đến lạ lùng. Chàng không ngạc nhiên khi khách võ lâm ngồi kín đến mấy chục bàn. Lúc ở bến đò, Sĩ Mệnh nhận ra rằng có rất nhiều cao thủ đi về hướng Tinh Châu. Các bàn lan can đều có người. Chàng đành an phận ngồi ở giữa. Gã tiểu nhị gượng cười khi nghe chàng gọi vài món chay thanh đạm và bầu rượu nhỏ. Tiếng cười nói râm ran không làm chàng khó chịu. Họ đang bàn luận về những sự kiện mới mẻ trên giang. Một bang phái bí mật có tên là Phục Cửu hội đã tập kích Dư gia trang ở Hàng Châu và tổng đàn mới xây của Tam Hoàn bang ở Chương Phàn. Nghe nói võ công của bọn người này không cao cường nhưng hành động cực kỳ thần tốc. Họ lại có trong tay những ống phóng hỏa đạn có tầm bắn xa đến hai mươi trượng, vì vậy hai mục tiêu đều bị thiệt hại nặng nề. Đánh xong là họ rút lui ngay. Tam Hoàn bang chủ và Ngũ Hành bang chủ, tức Dư trang chủ vô cùng căm giận, ra lệnh truy sát. Nhưng chỉ thiệt quân vô ích, những toán bang chúng đi lẻ tẻ đều bị giết sạch.

Người ta đoán rằng cứ địa của Phục Cửu hội ở đâu đó trên chiều dài hai ngàn dặm của Trường Giang. Nhưng chính xác rằng họ ở đâu thì đến ngay cả Cái bang cũng trả lời là không biết. Sự kiện thứ hai là việc chưởng môn phái Võ Đang, Thanh Hư bị ám sát ngay trên giường ngủ. Hung thủ không hề dấu giếm, thực danh là Phục Cửu hội.

Chính vì vậy phái này đã phát võ lâm thiệp mời các bang hội và hào kiệt giang hồ đến dự lễ tổng táng đồng thời chứng kiến cuộc so tài bầu tân chủ môn. Thanh Hư có đến bốn vị sư đệ và chẳng ai chịu nhường ai, đành phải dùng võ để tuyển chọn. Sau đó vị tân chủ môn này sẽ phát động cuộc chiến với Phục Cửu hội. Võ Đang chỉ có hai trăm đạo sĩ nên kêu gọi sự hỗ trợ của đồng đạo. Sĩ Mệnh nghe xong đoán ngay Phục Cửu hội là do đám anh em họ Chung lập nên. Còn cái chết của Thanh Hư là kẻ giả họa giang đông của Lưu Hồng Lượng. Miêu Nhân tứ sĩ tức Thanh Trần đạo trưởng có võ công cao siêu, tất sẽ trở thành chủ môn phái Võ Đang. Lão sẽ đem phái này liên thủ với Tam Hoàn bang, với lý do để tiêu diệt Phục Cửu hội.

Đám thực khách còn nói rằng phái Võ Đang còn có một người có võ công cao siêu và được toàn môn yêu mến. Đó là Thanh Trúc đạo trưởng tứ sư đệ của cố chủ môn. Nhưng đã đi Hà Bắc thăm mộ, chẳng biết có về kịp hay không? Họ đang bàn tán bỗng ngừng bật rồi cùng reo lên :

- Trung Nguyên quân tử!

Người mới bước lên là một chàng nho sinh tuổi tam tuần, anh tuấn và đoan chính. Dù mang thanh trường kiếm trên vai, nhưng vẻ văn nhã khí độ quân tử vẫn không hề biến mất. Sĩ Mệnh thấy gã lòng cũng thầm mến mộ và hơi tiếc vì hòn ngọc quý kia quá rạng rỡ, tất sẽ sớm bị lu mờ. Cái danh quân tử sẽ khiến bọn tiểu nhân đổ kỵ, tai họa khó lường. Đạo gia thì khác lúc nào cũng ẩn danh, ẩn sắc, thận trọng e dè như vượt sông giữa mùa đông. Về ngoài thì nghiêm trang như khách lạ. mặc mặc như gỗ thô. Ngay như Thiên Hạc chân nhân cũng chỉ có vài người biết mặt. Kỳ dư, nếu ai gặp mặt cũng tưởng là một lão đạo sĩ già si ngốc, dốt nát. Trung Nguyên quân tử Khuê Tích Minh cung kính vòng tay chào quần hào rồi tươi cười bảo:

- Chắc chư vị đồng đạo cũng đang trên đường đến Ngọc Nữ Phong?

Một lão già râu bạc vui vẻ đáp :

- Chính thế! Phải chăng Khuê đại hiệp cũng có ý ấy? Xin mời an tọa!

Họ Khê vào bàn nhưng chưa vội ngồi, lại vòng tay cao giọng:

- Thưa phải Thanh Hư tử là bậc đức cao vọng trọng, bao năm vẫn dẫn dắt phái Võ Đang nêu cao chính khí võ lâm. Nay bọn Phục Cửu hội không hiểu vì lý do gì mà nỡ ám sát một người đã ở tuổi bát tuần? Tại hạ dù tài hèn sức mọn cũng xin cùng Võ Đang góp sức để giáng ma vệ đạo.

Lời cao luận hùng hồn đầy chính khí ấy được đám thực khách tán thưởng. Đại hán áo xanh râu rậm, dơ ngón cái khen :

- Quả không hổ danh Trung Nguyên quân tử!

Nhưng từ phía cầu thang vọng đến tiếng cười chê bai:

- Quân tử gì hán! Chẳng qua chỉ là một gã hồ đồ xảo ngôn lệnh sắc để che mắt thế gian !

Sĩ Mệnh giật mình nhận ra giọng nói trong trẻo, quen thuộc của tiểu cô nương Doãn Khả Khanh. Hai ông cháu bước lên thản nhiên ngồi vào bàn trống gần đấy. Sĩ Mệnh thấy hai mắt của Khả Khanh sưng húp, gương mặt đỏ hỏn càng thêm xấu xí. Chàng đoán rằng cô bé mới nhận được hung tin nên mới tiêu tụy như vậy. Trung Nguyên quân tử tái mặt, cố giữ phong thái mỉm cười hỏi lại:

- Vì sao cô nương phê phán Khê mỗ là hồ đồ?

Khả Khanh cười nhạt:

- Ta hỏi người Thanh Hư tử đã bốn năm không ra khỏi Ngọc Nữ Phong thì làm sao có oán cừu với ai được? Thứ hai, nếu Phục Cửu hội là hung thủ thì họ đại gì để lại danh hiệu mà mang họa? Thứ ba võ công của Thanh Hư tử đã đến mức siêu phàm, không lẽ gì lại không phát hiện được thích khách? Chỉ với ba nghi vấn ấy chứng tỏ vụ án còn nhiều uẩn khúc. Thế mà người không nhìn ra được, cứ leo lên đòi phò trì chính nghĩa. giáng ma vệ đạo nghe thật tức cười ! Hồ đồ như vậy mà cũng tự xưng là quân tử, thật rõ mặt dày !

Khả Khanh thuyết một hồi dài khiến Khê Tích Minh cứng họng, mặt tái xanh như gà bị cắt tiết. Cả đời gã chưa lần nào nhục nhã như thế này. Họ Khê cố trấn tĩnh tỏ ra mình đại lượng:

- Lý luận của cô nương cũng khá vững chắc nhưng cũng chỉ là kiến văn của trẻ thơ. Khê mỗ chẳng dám xưng quân tử nhưng cũng không đến nỗi chấp nhất với người ít tuổi.

Gã quay lại nhún vai phân bua với các thực khách. Họ mỉm cười nhưng lòng thầm công nhận là cô bé kia có lý. Nếu Phục Cửu hội có cao thủ có đủ tài vào tận trọng địa VÕ Đang mà hạ sát Thanh Hư tử thì đâu đến nỗi phải tập kích Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung để rồi phải bỏ chạy? Thứ hai họ cũng đang đối phó với hai kẻ thù hùng mạnh, hà tất phải tạo thêm cường địch? Một hán tử áo đen gầy gò cất tiếng:

- Khêu huynh là bậc cao thủ thành danh hà tất phải bực mình với một tiểu đồng vô tri. Xin mời cạn chén !

Doãn Khả Khanh hằm hằm bước đến, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào bàn của họ Khêu mà mắng:

- Bậc quân tử đích thực chẳng may vắn số nên lũ chó rơm mới khéo múa may. Kẻ nào dám nói đến chuyện quân tử, tiểu nhân thì đừng trách bốn cô nương ác độc.

Dứt lời nàng bước đến như tia chớp, tát vào mặt Khêu Tích Minh. Gã thành danh đâu phải do ngẫu nhiên, bản lãnh cũng thuộc hàng nhất lưu nên đâu chịu ngồi im. Nào ngờ họ Khêu vừa nghiêng đầu né tránh thì cánh tay Khả Khanh dãn dài ra. đánh một cái chát vào má của gã. Tích Minh vắng khỏi ghế, lom còm bò dậy, cảm hận xoa bên mặt xưng vù. Khả Khanh cao giọng như dạy bảo :

- Bậc quân tử trí tuệ thâm trầm, lúc nào cũng nghiêm cẩn giữ mình, giữ lời chứ đâu có vênh váo đắc ý như người. Lời phải không biết nghe, bị xúc phạm thì lồng lên như hổ dữ, chứng tỏ tâm địa hẹp hòi thấp kém.

Sĩ Mệnh giật mình không ngờ nàng ăn nói như một thiếu nữ trưởng thành, học vấn uyên thâm. Khêu Tích Minh chết đuối người, tiêu tan sát khí. Gã cười thầm, vòng tay nghiêng mình:

- CỒ nương quả là bậc thánh nhân, Khêu mỗ xin rửa tai lắng nghe đạo lớn. Bao năm nay chưa có ai dạy Minh này những điều như vậy. Tại hạ sẽ về đóng cửa học lại đạo thánh hiền.

Khả Khanh dịu giọng:

- Xem ra người còn có thể tiến bộ được. Nhưng đừng đọc sách vô ích!

Nàng quay trở lại bàn, nghe Hỏa Quy lão tổ thì thầm gì đó, mắt nàng sáng lên gọi thất thanh:

- Đại ca!

Rồi cả hai ông cháu tung mình xuống mặt đất như cánh hải âu, chỉ nội khinh công ấy cũng khiến Khêu Tích Minh và đám quần hùng khiếp vía. Lão già râu bạc thở dài :

- Cũng may mà Khêu lão đệ không xuất thủ. Lão già gù kia chính là Hỏa Quy lão tổ.

Mọi người Oà lên còn Trung Nguyên quân tử thì đứng lặng người. lát sau, lão nghiêm giọng:

- Vị tiểu cô nương kia nói chẳng sai, tại hạ chẳng cần phải đóng cửa đọc sách làm gì. Chúng ta sẽ đi ngay Ngọc Nữ Phong.

Cả bọn kéo xuống dưới thì Sĩ Mệnh đã rời xa từ lâu ba dặm. Chàng biết ông cháu nhà họ Doãn đi Tỉnh Châu để khóc thương mình. Chàng muốn cản lại nhưng không muốn lộ mặt. Vì vậy, Sĩ Mệnh đã dùng thuật nhĩ ngữ truyền âm, nói cho lão tổ biết mình còn sống, và hẹn họ ở Ngọc Nữ Phong, sau đó chàng âm thầm rời từ lâu. Sĩ Mệnh đoán rằng Khả Khanh sẽ đi chung, không đúng như kế hoạch đã bàn với lão tổ, nên chàng vừa ra khỏi nam thành đã ẩn vào một khu rừng cây. Quả nhiên vị tiểu cô nương kia thúc ngựa như bay, cố đuổi cho kịp chàng. Sĩ Mệnh thoáng nghe niềm cảm kích dâng trào, cô bé xấu xí kia đã coi chàng như ruột thịt. Tiếp theo là đoàn người ngựa của trăm hào khách võ lâm. Trung Nguyên quân tử Khêu Tích Minh có mặt trong số bốn người đi đầu. Chờ họ đi khỏi Sĩ Mệnh mới thủng thủng xuôi nam.

Còn đến ba hôm nữa mới cử hành tang lễ Thanh Hư tử, vì vậy chàng cũng chẳng cần phải vội. Chính vì đi chậm nên đã có người bắt kịp chàng. Đó là một đạo sĩ tuổi độ lục tuần, mày thanh, mắt sáng, râu dài trông rất dễ mến. Gương mặt ông phẳng phất vẻ sâu muện như mang tâm sự thê lương. Ông ta cho ngựa phi nước kiệu, tuy nhanh hơn một chút nhưng chẳng thể gọi là cấp bách. Có lẽ do mải suy nghĩ một điều hệ trọng nào đó nên vị đạo sĩ không nhận ra vị hán tử mặt đỏ kia nhìn mình chăm chú.

Sĩ Mệnh nghe tiếng thở dài và dung mạo của lão, liên tưởng đến Thanh Trúc đạo trưởng, tứ sư đệ của chưởng môn phái VÕ Đang. Lúc ở từ lâu chàng đã nghe nói lão đi Hà Bắc thăm mộ song thân nên không có mặt ở Ngọc Nữ Phong. Sĩ Mệnh không dám đoán chắc, thúc ngựa bám theo, cách lão độ hơn mười trượng. Khi hoàng hôn buông xuống thì họ đã đi vài chục dặm, còn cách trấn Dự Châu chẳng bao xa. Đường quan đạo

này đi xuyên qua một vùng gò đồng cỏ rậm, lau lách um tùm. Càng về nam tuyết trời càng âm nhưng ở đây tuyết vẫn rơi, rắc muối trên cây cỏ, khiến cảnh chiều đông càng làm nản lòng người lữ thứ. Trên cao đàn quạ bay về tổ, buông những tiếng kêu buồn bã âm trầm. Nhưng cảnh tĩnh lặng ấy bị phá tan bởi tiếng tên bay xé gió, tiếp theo là tiếng hí đau đớn của con ngựa hồng mà lão đạo sĩ đang cưỡi.

Từ hai bên đường, trận mưa tên đã bay ra. Cầm đầy thân tuần mã. và dù phản ứng nhanh nhạy, nhưng đạo nhân kia vẫn trúng một mũi vào đùi trái. Khi nghe tiếng tên bay ông ta đã tung mình khỏi yên ngựa. Múa tít trường kiếm để hộ thân. Đạo sĩ rơi xuống, cắn răng rút mũi tên ra khỏi đùi, vung kiếm đỡ chiêu của bọn mai phục. Toán sát thủ này gồm tám tên hắc y bịt mặt. Chúng vây chặt đạo nhân để hai đầu lĩnh tiêu diệt đối phương. Hai người này có mang trường kiếm ngang hông nhưng lại tấn công bằng chưởng lực. Những đạo chưởng mãnh liệt và quái dị chứng tỏ tu vi thâm hậu của người lớn tuổi. Đạo sĩ quả là người có kiến văn uyên bác, chỉ vài chiêu đã nhận ra lại lịch của đối thủ. Ông kinh hãi kêu lên:

- Tây Giang song quỷ! Không ngờ nhị vị lại giấu mặt mà giờ trò ám toán !

Nhất quỷ cao hơn nhị quỷ đôi chút. Lão bật cười ghê rợn:

- Thanh Trúc! Nhân quang lão có sắc bén đến đâu cũng chẳng thể thay đổi vận mệnh của mình.

Thanh Trúc đạo trưởng u uất hỏi:

- Bần đạo nào có hiềm khích gì với Tam Hoàn bang, sao nhị vị lại cố tình tận diệt?

Nhị quỷ gằn giọng:

- Nếu người ở yên Hà Bắc đừng về chịu tang Thanh Hư tử thì đâu đến nỗi chết oan !

Thanh Trúc đạo trưởng biến sắc:

- Ta đã hiểu rồi !

Lão cảm hận vung kiếm tấn công quyết liệt. Dù chân trái đau nhói nhưng kiếm chiêu vẫn lợi hại phi thường. Song quỷ dù đang ở thế thượng phong cũng không thể không sùng sục trước pho Thái Cực Tuệ Kiếm lừng danh đã trăm năm. Nhưng chỉ được hơn khắc, máu từ vết thương chảy ra không ngớt khiến Thanh Trúc đạo trưởng xuống

sức, sắp sửa bại vong. Song quỷ đắc ý, quát vang định phối hợp để kết liễu đời đối thủ Nhưng từ bên gò cao bên đường có bóng người lao xuống như sao sa. Song quỷ kinh hãi cử chưởng chặn đầu. Nhưng người bịt mặt kia đã dùng đến phép ngự kiếm và luồng kiếm khí mờ mịt đã xé tan màn chưởng kinh ập đến. Người bịt mặt mới xuất hiện đó chính là Sĩ Mệnh. Chàng đã có thêm ba mươi năm công lực nên bản lãnh cao thâm hơn xưa rất nhiều. Chiêu Vân Vụ Mãn Thiên có tầm sát thương rất rộng, bao phủ cả hai mục tiêu một lúc. Tây Giang song quỷ rú lên thảm thiết, hồn về chín suối. Sĩ Mệnh quay sang tấn công bọn hắc y. Chỉ một chiêu đã có hai gã mất mạng. Chiêu thứ hai giết thêm một gã nữa. Ba tên còn lại vội quay lưng đào tẩu nhưng không thoát được trước pho khinh công Thiên Hạc Hành Vân. Chàng không muốn bại lộ thân phận nên đành phải giết sạch. Thanh Trúc đạo trưởng cảm kích nói:

- Bần đạo xin tạ ơn đã cứu mạng!

Sĩ Mệnh lộ khăn che mặt, hòa nhã bảo :

- Tại hạ sẽ đưa đạo trưởng vào chỗ kín đáo để băng bó nghỉ ngơi.

Vài khắc sau, Thanh Trúc đạo trưởng cưỡi ngựa của Sĩ Mệnh đi trước. Còn chàng dùng khinh công bám theo sau. Họ vào trấn Dự Châu không đi chung và làm như chẳng hề quen biết. Khi đến Hảo Vị phạn điểm thì gặp bọn Trung Nguyên quân tử.

Đám hào khách võ lâm mừng rỡ đón chào đạo trưởng. Thấy ông đi khắp khiêng họ kinh hãi hỏi dồn. Đạo trưởng điềm đạm đáp rằng bị cường đạo chặn đường. Ông không nhắc gì đến Tây Giang song quỷ và bọn kiếm thủ Tam Hoàn bang. Sĩ Mệnh cũng vào phạn điểm này nhưng không ai để ý đến chàng. Sáng ra, nhờ sự hộ tống của gần trăm cao thủ nên Thanh Trúc đạo trưởng an toàn về đến Ngọc Nữ Phong chiều ngày mười hai. Sĩ Mệnh không đi lên núi mà đi thêm mười dặm để đến huyện thành Tung Dương. Trong suốt hai ngày qua. Sĩ Mệnh ráo riết đọc quyển Thái Cực Kiếm Quyết của Thanh Trúc đạo trưởng đưa cho. Cuộc

gặp gỡ bất ngờ này đã làm thay đổi kế hoạch ban đầu của Sĩ Mệnh. Nghe Sĩ Mệnh thổ lộ sư thừa và vai trò nội gián của Miêu Nhân tú sĩ, đạo trưởng đã bày ra một diệu kế. Nhờ kế này, Sĩ Mệnh có thể giết được Tú Sĩ, tức Thanh Trần đạo trưởng, đồng thời cứu được cả phái VÕ ĐANG. Thiên Hạc chân nhân là bằng hữu thâm giao của Tử Hư thượng nhân, sư phụ của Thanh Trúc. Hai người từng cùng nhau luyện kiếm nên Sĩ Mệnh có học pho Thái Cực Tuệ Kiếm của phái VÕ ĐANG cũng chẳng phải là lỗi lầm. Thanh Trúc đã trao kiếm phổ để chàng nghiên cứu và luyện tập. Toàn Chân hay VÕ ĐANG cũng đều theo đạo giáo nên tinh thần của kiếm thuật cũng như nhau. Nhờ vậy Sĩ Mệnh tiếp thu không khó. Tuy chưa nắm được tinh túy nhưng đúng là kiếm chiêu và lộ số đúng là của phái VÕ ĐANG. Hơn nữa Thanh Hà đạo trưởng, tam sư huynh của Thanh Trúc đã rời Ngọc Nữ Phong mười sáu năm nay. Nếu ông có sáng tạo thêm vài chiêu kiếm lạ cũng là điều chẳng khiến ai nghi ngờ. Sĩ Mệnh sẽ sử dụng vài chiêu trong pho Hạc Vũ kiếm pháp để giết Thanh Trần, phá tan âm mưu của Tam Hoàn bang. Sĩ Mệnh ung dung vào thành, ghé một khách điểm nhỏ để tắm rửa và gửi hành lý. Sau đó chàng thả bộ đi tìm nơi dừng bữa tối. Tung Dương gần rặng Tung Sơn nên quán nào cũng có cơm chay. ăn xong, chàng dạo quanh thành vì đoán rằng Phục Cửu hội sẽ cho người đến Ngọc Nữ Phong do thám tình hình. Quả nhiên, vài khắc sau chàng nhận ra có hai gã say bám vai nhau đi ngất ngưỡng. Đoạn đường này tối tăm vắng vẻ, ánh sáng từ những ngọn đèn lồng trước cửa nhà dân hai bên đường không đủ để soi rõ mặt người.

Trời lạnh nên mới qua đầu canh hai mà ai cũng sửa soạn lên giường. Bước chân Sĩ Mệnh nhẹ nhàng êm ái nên hai gã chẳng thể nào phát hiện. Gã nhỏ thỏ lè nhè nói :

- Hạ tam ca! Từ ngày thiếu chủ rơi xuống vực thẳm đến nay, tiểu đệ thấy tam ca uống rượu dở tệ, lần nào cũng say mềm.

Đó chính là giọng nói của Trích Tinh Thử Hà Văn Tích. Vậy người thứ hai chính là Ma ảnh Tử Hạ Sầu Miêu. Họ Hạ cười mà nghe như tiếng khóc:

- Nếu không vì huyết cừu của hai đời họ Tây Môn thì ta cũng chẳng thiết sống nữa.

Sĩ Mệnh vô cùng cảm động trước tấm lòng trung nghĩa của gã. Chàng khẽặng hắng, hai gã giật nẩy mình quay lại. Trên người chàng là chiếc áo lông cáo dày sụ nên dáng vóc to lớn hơn trước. Gương mặt lại có thêm bộ râu rậm khiến hai gã chẳng thể nhận ra trong ánh sáng nhập nhoạng này. Ma ảnh Tử rít lên :

- Người dám theo dõi bọn lão gia là không muốn sống rồi!

Gã và Trích Tinh Thử rút dao xông đến để diệt khẩu. Nhưng ánh hỏa tập lóe lên, soi sáng dung mạo người lạ mặt. Nụ cười hiền hòa và ánh mắt trong sáng kia quen thuộc biết mấy! Hai gã sững người đình bộ, tròn mắt nhìn chăm chú. Ma ảnh Tử nghiêm giọng:

- Thiếu chủ còn sống đấy ư?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Chẳng phải bóng oan hồn đâu! Anh em khỏe chứ ?

Sáng hôm sau một chàng đạo nhân râu rìa lằm lụi trèo lên ngọn Ngọc Nữ Phong. Gã mặc đạo bào trắng đầu chít khăn tang, mặt đỏ hồng như một mồi vì đường xa.

Ngay tại đầu ghềnh đá Giải Kiếm Nham có đặt một bàn trong tiểu đình để ghi danh những ai tới điều. Người phụ trách ghi chép là Thanh Tùng đạo trưởng, ngũ sư đệ của cố chủ môn phái VÕ ĐANG. ông là người thường xuyên hành tẩu giang hồ nên kiến văn lịch duyệt và nhân quang sắc bén. Phái VÕ ĐANG sợ Phục Cửu hội cho người trà trộn vào tang lễ, nên mới cử Thanh Tùng trấn giữ ải đầu tiên này. Chàng đạo sĩ trao thanh trường kiếm cho Thanh Tùng rồi báo danh:

- Bần đạo là Mộc Phát, đệ tử của Thanh Hà đạo trưởng ở Yên sơn Hà Bắc.

Thanh Tùng đạo trưởng mừng rỡ nói :

- Ta là Thanh Tùng, không ngờ đệ tử của tam sư huynh lại về kịp để dự lễ!

Mộc Phát cung kính vào chào :

- Tiểu diệt báii kiến ngũ sư thúc. Tiên sư trước sau gì cũng là người của phái VÕ Đang. Vì vậy bọn tiểu diệt cũng không dám quên nguồn gốc !

Thanh Tùng đạo trưởng hài lòng, trả lại kiếm cho Mộc Phát:

- Sư diệt cứ giữ lấy khí giới, chúng ta còn phải đề phòng bọn Phục Cừu hội.

Mộc Phát cảm tạ rồi đi tiếp. Đến cửa Ngọc Hư cung chàng đã lại phải báii kiến

nhị sư thúc Thanh Lâm, tứ sư thúc Thanh Trúc và lục sư thúc Thanh Trần.

Thanh Lâm đạo trưởng búi ngui bảo:

- Tướng mạo của sư diệt cũng có phần giống tam sư đệ, khiến ta càng thêm thương nhớ. Mau vào đạo xá cất hành lý rồi tham gia việc tuần phòng.

Thanh Trúc ứng tiếng:

- Để tiểu đệ hướng dẫn Mộc Phát sư diệt. Gã mới lên VÕ Đang sơn lần đầu. Ông khập khiễng đi trước dẫn đường đưa Mộc Phát vào một căn đạo xá nhỏ. Thấy không có ai, Mộc Phát trao cho ông một cuộn lụa vàng cũ kỹ:

- Xin đạo trưởng thử so sánh tờ thánh chỉ này với tờ thánh chỉ mà hai mươi năm về trước mà Miêu Nhân tú sĩ đã mang đến !

Thanh Trúc ngờ ngàng:

- Chẳng lẽ thiếu hiệp cho rằng tờ thánh chỉ kia là giả mạo hay sao?

Thì ra Mộc Phát chính là Sĩ Mệnh hóa trang, chàng gật đầu đáp:

- Tại hạ chỉ phỏng đoán thế thôi! Nghe nói Minh võ tông tính tình đa nghi, tuy sủng ái lão thái giám Lưu Cẩn nhưng lúc nào cũng giữ chặt ngọc tỷ bên người, không cho họ Lưu hay bất cứ ai đụng vào. Hơn nữa, việc đưa một kẻ áo vải vào tu hành ở VÕ Đang hay Thiếu Lâm đâu phải là chuyện mà Lưu Cẩn có thể trình tấu lên thiên tử? Chính vì nghĩ như vậy, tại hạ mới vào huyện đường Tung Dương để mượn tờ thánh

chỉ này mà so sánh.

Thanh Trúc mừng rỡ bảo :

- Hay lắm! Bần đạo sẽ vào phòng chuông môn lấy tờ thánh chỉ năm xưa. Nếu quả đúng là đồ giả thì chúng ta có thể lột mặt nạ Lưu Hồng Lượng và Miêu Nhân tú sĩ

Lão giầu cuốn thánh chỉ vào áo rồi lật đặt cáo từ. Sĩ Mệnh cất hành lý rồi cũng ra phía trước. Linh cữu của Thanh Hư tử đặt trong đại điện Ngọc Hư cung. Sân gạch được che bằng vải trắng để làm nơi tiếp đãi đồng đạo đến ai diếu. Đây cũng là nơi luyện võ nên rất rộng rãi, bày được cả trăm bàn. Hiện giờ đã có ba bốn trăm hào kiệt ngồi uống trà. đàm đạo. Dãy bàn gần với thềm Ngọc Hư cung là dành cho bậc chuông môn các phái và các bậc cao niên, danh tiếng trong võ lâm. Viên Giác thiền sư trụ trì chùa Thiếu Lâm, cùng ba vị sư đệ đã có mặt. Viên Tâm tức U Linh Quỷ Kiếm, có vẻ không vui. Lão ngồi mân mê tay áo lòng thông, ánh mắt lộ niềm hối tiếc và oán hận.

Thanh Lâm đạo trưởng đang trò chuyện với chư tăng Thiếu Lâm, thấy Sĩ Mệnh, lão vẫy lại và giới thiệu:

- Kính cáo thiền sư, đây là Mộc Phát, đệ tử duy nhất của tam sư đệ Thanh Hà.

Thiền sư tuổi đã hơn bát thập, râu năm chòm bạc trắng, gương mặt đầy vẻ từ bi.

ông cười khen:

- Không ngờ Thanh Hà đạo trưởng lại thu được truyền nhân có cốt cách phi phàm như vậy !

Sĩ Mệnh vội cung kính vái chào rồi đứng ra hầu sau lưng Thanh Lâm. Tiếng xướng danh từ dưới giải kiếm nham vọng lên :

- Tam Hoàn bang chủ, Ngũ Hành cung chủ, Hắc Kỳ bang chủ giá lâm.

Thanh Trần đạo trưởng cau mày bảo:

- VÕ Đang chúng ta nào có quan hệ gì với bọn đạo tặc ở Sơn Tây? Sao lão họ Mã lại đến đây làm gì?

Thanh Lâm mỉm cười:

- Lục sư đệ chắc không ngờ Mã Hoa Thiên là biểu diệt của chương môn sư huynh?

Thanh Trần lúng túng:

- Tiểu đệ không biết chuyện ấy !

Lão bước ra đón khách. Ba vị long đầu đều mặc bạch y nhưng chỉ mình Mã Hoa Thiên là quần khăn trắng. Vết sẹo dài đỏ ửng trên mặt Lưu Hồng Lượng là vết tích mà Sĩ Mệnh để lại trong trận Lão sơn. Ba vị khách vào điện thắp hương rồi trở ra. Theo sau Tam Hoàn bang là Phụng Hoàng đài chủ và ba lão già lạ mặt. Còn tùy tùng của Giang Nam thân kiếm là Thanh Vụ song sát và Hận thiên lão quái. Hắc Kỳ bang chủ Mã Hoa Thiên cùng hai thủ hạ ngồi cách xa phe đối phương. Sĩ Mệnh nhận ra Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử đã cải trang để đi theo họ Mã. Đêm qua chính họ đã vào dịch huyện lệnh Tung Dương để tìm thánh chỉ. Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu của võ lâm nên Tam Hoàn bang chủ và Ngũ Hành cung chủ không thể không đến chào. Viên Giác thiền sư hòa nhã bảo :

- Nghe danh nhị vị thí chủ đã lâu, nay diện kiến mới biết lời đồn chẳng sai ! Nhị vị đều là những anh tài kiệt xuất hùng tâm tráng chí không nhỏ. Nhưng chẳng hay Lưu thí chủ vì sao lại thọ thương nơi mặt vậy?

Lưu Hồng Lượng ngượng ngừng đáp :

- Bỗng tòa sơ ý nên bị kẻ địch ám tập !

Tiếng xướng danh lại vọng lên:

- Hỏa Quy lão tổ, Doãn tiền bối giá lâm!

Doãn lão năm nay tuổi đã hơn trăm, lại là một trong võ lâm tứ đại kỳ nhân. Sự có mặt của lão hôm nay khiến mọi người rất bất ngờ. Ngay cả phương trượng Viên Giác cũng đứng lên để đón chào:

- Bần tăng là Viên Giác, vui mừng được thấy lão thí chủ vẫn còn khang kiện !

Doãn Hân Yến cười khà khà:

- Năm xưa ta đến Thiếu Lâm tự đánh cờ với Không Văn đại sư, phương trượng chỉ mới là một tiểu sa di. Thời gian qua mau thật !

Thanh Lâm đạo trưởng cung kính mời lão tổ vào đại điện. Doãn lão có bối phận cao nên không vái lạy, ông cầm nhang vào bát rồi nói nhỏ :

- Thanh Hư, hôm nay ta sẽ lột mặt nạ kẻ đã giết hại người !

Lão tổ trở ra ngồi cạnh cô cháu gái mặt đỏ của mình. Thanh Lâm, Thanh Trúc ngồi hầu trà và tiếp chuyện. Tam Hoàn bang chủ rất úy kỵ người bạn già của sư phụ mình, lão giả vờ ngó sang chỗ khác. Nhưng Doãn lão lại cao giọng hỏi :

- Lưu Hồng Lượng! Lão phu nghe Bành Hồ lão nhân bảo rằng ngươi là cháu ruột của thái giám Lưu Cẩn có đúng thế không?

Họ Lưu biến sắc gượng nói :

- Thưa phải !

Lão tổ gật gù không hỏi thêm. Doãn Khả Khanh thì dán mắt vào chàng đạo sĩ râu

rậm đang đứng ở ngoài cửa điện. Giữa giờ ty, số hào kiệt võ lâm đến ai điều đã lên đến hơn ngàn người, và cũng đến giờ cử hành lễ tống táng. Hai trăm đạo sĩ và sáu trăm đệ tử tục gia đều mặc hiệu phục và chít khăn xô. Đạo gia chủ chương sinh ký tử quy nên chẳng có tiếng khóc nào. Trong ánh mắt bi thương còn có cả niềm căm hận vô biên. Tiếng đàn sáo buồn bã hòa với tiếng tụng niệm trầm trầm tiễn đưa linh cữu ra phía hậu sơn. Thanh Hư tử được chôn gần với các chương môn tiền nhiệm.

Đầu giờ ngộ lễ mai táng mới được hoàn tất. Quần hào được mời ra khu rừng tùng để dùng bữa cơm chay. Thức ăn thanh đạm chẳng ngon lành gì nhưng rượu thì rất tuyệt. Hắc Kỳ bang chủ đã cho chở đến mấy xe rượu phần thưởng hạng. Chờ mọi người ăn xong Thanh Lâm đạo trưởng vòng tay tuyên bố :

- Kính cáo chư vị đồng đạo! Bốn chưởng môn chẳng may bị kẻ ác ám hại, chết bất ngờ nên không kịp chỉ định người kế nghiệp. Đệ tử hàng chữ thanh đều có bốn người là bản đạo và ba vị sư đệ Thanh Trúc, Thanh Tùng và Thanh Trần. Do cuộc chiến sắp đến với Phục Cừu hội, đòi hỏi tân chưởng môn có bản lĩnh võ công cao cường. Vì vậy bốn phái phải tiến hành việc tỷ thí để tuyển chọn. Anh em bản đạo sẽ dùng kiếm gỗ để tránh cảnh đổ máu, làm buồn lòng cổ chưởng môn. Sự việc là như vậy, mong chư vị chứng giám cho!

Hắc Kỳ bang chủ Mã Hoa Thiên ứng tiếng:

- Nhị sư thúc! Tại hạ từng được nghe cổ chưởng môn bảo rằng sư thúc là người xứng đáng nhất để kế nghiệp. Việc này hầu như đệ tử bốn phái ai cũng biết. Vậy có sao không theo di chỉ của người mà lại bày ra cảnh tranh giành này cho thiên hạ chê cười?

Trong đám đệ tử VÕ Đang nổi lên tiếng xì xầm tán đồng. Thanh Trần đạo trưởng cướp lời sư huynh:

- Mã bang chủ tuy là biểu diệt của chưởng môn sư huynh nhưng không phải là đệ tử VÕ Đang. Vì vậy xin miễn xen vào việc của bốn phái.

Mã Hoa Thiên cười nhạt:

- Ai chẳng biết lục sư thúc có pho Linh Miêu Thần Trào quỷ dị vô song? Nay dùng kiếm gỗ tỷ thí thì ba vị sư thúc kia làm sao địch lại?

Thanh Lâm đạo trưởng xua tay:

- Mã bang chủ bắt tất phải bận tâm nữa. Chính Thanh Trúc sư đệ cũng đồng ý việc chọn chưởng môn bằng cách so tài. Hơn nữa trong bốn người chúng ta ai làm cũng vậy thôi !

Thanh Trúc đạo trưởng đứng lên cao giọng:

- Bản đạo tuy được chưởng môn sư huynh yêu mến nhưng chẳng vì thế mà coi thường việc báo thù. Nay lục sư đệ đề nghị chọn người có võ công cao nhất, để lãnh đạo cuộc báo cừu xem ra cũng hợp lý. Ngay cả trong hàng ngũ đệ tử đời thứ hai, ai đạt được thành tựu võ học, cũng có thể tham gia vào cuộc tuyển chọn này. Bốn mươi năm trước chưởng môn đã từng đả bại các vị sư thúc để lên làm chưởng môn.

Đệ tử VÕ Đang hoan hô vang dội tán thành ý kiến này. Thanh Lâm đạo trưởng đỡ lời:

- Bản đạo cũng biết câu anh hùng xuất thiếu niên. Nhưng để cuộc tuyển chọn này không kéo dài, làm mất thì giờ đồng đạo, đề nghị chỉ cử những đại đệ tử hàng chữ Mộc mới được tham gia. Tử Hư thượng nhân có đến mười đệ tử hàng chữ Thanh. Nhưng nay chỉ còn bốn người còn sống. Đệ tử của năm người đã chết đều sống ở VÕ Đang Sơn nên tự lượng sức mình không dám bước lên. Chỉ có mình Mộc Phát ứng tiếng:

- Tiểu diệt tham gia không phải vì ngôi vị chưởng môn, mà vì đây là cơ hội thực hiện di chí của tiên sư. Mười sáu năm trước người bị Thanh Trần sư thúc dùng Linh Miêu Thần Trảo phối hợp với Thái Cực Tuệ Kiếm đả bại trong một cuộc rèn luyện. Chính vì điều này mà tiên sư đã bỏ VÕ Đang Sơn mà đi. Sau này người dựa vào kiếm pháp của bốn phái mà sáng tạo ra chiêu mới có thể khắc chế được thần trảo của sư thúc. Nay tiểu diệt xin được ẩn chứng.

Miêu Nhân tú sĩ gằn giọng:

- Sư diệt đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu lỡ có bị thương tích thì đừng có trách ta!

Mộc Phát trả lời:

- Chiêu kiếm này cực kỳ bá đạo, chỉ sợ hại đến tính mạng của lục sư thúc mà thôi !

Tú Sĩ cười khẩy:

- Sư diệt yên tâm! Dầu ta có chết cũng không hề oán giận!

Hai đệ tử đời thứ ba ôm ra một bó mộc kiếm, loại thường dùng để luyện tập. Song phương mỗi người lấy một cây, bước ra bãi cỏ trống cạnh rừng tùng. Mộc Phát ôm kiếm kính cẩn chào Thanh Trần rồi xuất chiêu Thái Cực Sinh Huy. Đối phương vừa vung kiếm đón đỡ thì chàng biến thể ngay dang chiêu Lương Nghi Hòa Hợp, và một loạt chiêu thức trong pho Thái Cực Tuệ Kiếm. Có điều, đường kiếm nhanh như thiểm điện, biến hóa khôn lường. Nhưng Thanh Trần cũng thuộc lâu pho kiếm pháp này nên chẳng hề lúng túng. Lão ung dung giải phá. ra vẻ người trưởng thượng. Bỗng Mộc Phát nói lớn :

- Sư thúc cẩn trọng, tiểu đệ sẽ xuất chiêu Tuệ Kiếm Sát Miêu.

Thanh kiếm gỗ trong tay chàng rít lên vo vo, hóa thành bốn kiếm ảnh vươn dài ra. uy hiếp bốn đại huyết từ mặt xuống bụng Thanh Trần. đó là những huyết ấn Đường, Thần Phong, Đại Bao, Khí Hải. Kiếm ảnh chập chờn không thể phân biệt thực hư, chực len qua màn kiếm quang. Thanh Trần kinh hãi vung tả thủ giáng một chưởng để đẩy lùi Mộc Phát. Nhưng kiếm kinh đã xé nát chưởng phong tiếp tục bay đến.

Trong bốn đạo kiếm quang chỉ có một là thực. Kiếm gỗ cắm thẳng vào huyết Thần Phong bên ngực trái Thanh Trần. Chạm phải luồng cương khí hộ thân, thanh mộc kiếm gãy ngang. Nhưng Thanh Trần cũng ngã ngửa và dẫy dụa. Lão ôm ngực ra chiều rất đau đớn, mắt tròn trợn như không tin rằng mình sắp chết. Lát sau lão tuyệt khí về quỷ môn quan. Mọi người kinh hãi Oà lên. Mộc Phát là đệ tử của Thanh Trần chạy đến ôm xác sư phụ khóc ròng. Gã định xông vào chém Mộc Phát thì bị Thanh Trúc đạo trưởng cản lại. Ông cao giọng nói với các đệ tử và quan khách:

- Xin mọi người bình tâm, Miêu Nhân tú sĩ có chết cũng là đáng tội. Lão ta cũng chính là kẻ đã sát hại chưởng môn bốn phái.

Lời nói của như tiếng sét giữa trời quang đãng. Ông bước đến trao cho Viên Giác thiền sư hai cuộn lụa vàng cũ kỹ rồi nói tiếp :

- Hai mươi năm trước thái giám Lưu Cẩn đã dùng thánh chỉ giả để đưa Miêu Nhân tú sĩ và U Linh Quỷ Kiếm vào tiếm phục trong hai phái VÕ Đang và Thiếu Lâm. Trong tay phương trượng Viên Giác có hai đạo thánh chỉ một thật một giả. Đạo thứ nhất là thánh chỉ ban thưởng cho huyện lệnh Tung Dương vì đã có công khẩn hoang lập ấp. Đạo thứ hai chính là sắc chỉ bắt phái VÕ Đang phải nhận Miêu Nhân tú sĩ làm đệ tử.

Viên Giác thiền sư sẽ cho chúng ta biết kết quả.

Phương trượng Thiếu Lâm biến sắc đứng lên :

- Kính cáo chư vị quả đúng là dấu ngọc tỷ hoàn toàn khác nhau. Một rõ ràng tinh xảo, một mờ mờ và sai nét!

Quần hùng Oà lên kinh ngạc, thiền sư nhìn thẳng vào Viên Tâm:

- Ai là người chủ sở âm mưu này?

U Linh Quỷ Kiếm tái mặt cúi đầu không đáp. Thanh Trúc đạo trưởng quát vang:

- Lưu Hồng Lượng hôm nay ngươi đừng thoát khỏi nơi này!

Quần hào sực tỉnh nhớ ra rằng họ Lưu đã công nhận mình là cháu ruột của Lưu Cẩn. Vậy còn ai khác đã âm mưu khống chế hai phái VÕ Đang và Thiếu Lâm? Hỏa Quy lão tổ cười vang:

- Lưu Hồng Lượng xem ra mưu đồ hai mươi năm qua đã tan tành rồi. Lão phu xin thành thật chia buồn !

Tam Hoàn bang chủ đứng lên cười khanh khách:

- Lão mũi trâu giỏi lắm! Có điều bốn tòa đầu dễ chịu thua như vậy?

Hai lão già tùy tùng lập tức ném mạnh mấy trái cầu xuống đất, luồng khói trắng tỏa ra mù mịt, che khuất nhân tuyến của mọi người. Hỏa Quy lão tổ quát vang:

- Mau bế khí khỏi này có độc!

Quần hào vội nín thở, rời xa rừng tùng. Khi khói tan chẳng còn thấy bóng phe Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung đâu cả. Viên Tâm tức U Linh Quỷ Kiếm cũng thừa cơ tẩu thoát mất. Hỏa Quy lão tổ thở dài bảo:

- Có lẽ hai lão già đây là đệ tử của Vân Nam Độc ông. Tam Hoàn bang mà mời được lão quỷ già ấy xuất thế thì vô lâm đại loạn.

Thanh Lâm đạo trưởng vòng tay nói :

- Bần đạo và ngũ sư đệ xin ủng hộ tứ sư đệ Thanh Trúc lên làm chủ môn. Việc khám phá âm mưu của Lưu Hồng Lượng và tiêu diệt hung thủ được chứng minh được tài trí của sư đệ.

Thanh Trúc đạo trưởng được toàn môn yêu mến nên đệ tử VÕ Đang hoan hô nhiệt liệt. Nhưng những tiếng hét kinh hoàng của bọn đệ tử tuần sơn vọng lên. Chúng ùn ùn kéo lên cả đỉnh núi. Kể cả đám người của Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung. Lưu Hồng Lượng biến sắc nói :

- Mỗi ân oán giữa bốn tòa và phái VÕ Đang xin tạm gác lại. Hiện nay hàng vạn con độc vật đã phong tỏa Ngọc Nữ Phong và đang tiến lên.

Một đạo sĩ đời thứ hai xác nhận lời nói của họ Lưu :

- Cung bầm chực vị sư phúc, mấy trăm người áo trắng đang xua đàn độc vật lên núi.

Hỏa Quy lão tổ cười nhạt bảo, bảo hai lão già đứng sau lưng Lưu Hồng Lượng:

- Hai người là đệ tử của Vân Nam Độc ông mà cũng sợ độc vật nữa sao?

Lão cao gầy, mũi gầy thở dài đáp:

- Đối với đàn Thiết Mao Độc Thử này thì chỉ có lửa là chống lại được mà thôi !

Doãn lão giật mình:

- Chẳng lẽ lão Thiết Định Quỷ Thử còn sống?

Để trả lời nghi vấn ấy, tiếng sáo vang lên cao vút, hòa với tiếng chít chít của hàng vạn con chuột. Quần hào bất giác rung mình, ớn lạnh. Nhất là đám nữ nhi. Doãn Khả Khanh sợ hãi níu chặt tay áo Sĩ Mệnh thì thầm:

- Đại ca! Tiểu muội không sợ trời không sợ đất mà chỉ sợ chuột!

Thanh Trúc đạo trưởng quát vang:

- Đệ tử VÕ Đang! Mau đem hết củi ở hậu sơn lập thành phòng tuyến !

Quần hùng cũng vội giúp một tay, chuyển số củi dự trữ mùa đông của phái VÕ Đang ra phía trước. Thanh Trúc bảo họ chất quanh Ngọc Hư cung, cố bảo vệ tổ đường của bốn phái. Những thùng dầu rái, dầu lạc, dầu cá được khai ra để rưới lên phòng tuyến củi khô. Nhờ nhân số đông đảo nên chỉ sau hơn khắc việc phòng thủ đã hoàn tất. Gần hai ngàn người ẩn sau vòng tròn đường kính mười lăm trượng, chờ đợi đàn chuột độc. Tiếng sáo, tiếng kêu rúc rích ngày càng gần. Khi cách phòng tuyến chừng bảy trượng, tiếng sáo vút lên và đàn chuột dừng lại, im lặng như một đội quân tinh nhuệ. Mùi hôi của chúng xông lên nồng nặc càng khiến mọi người thêm ghê sợ.

Loài chuột này có màu lông đen tuyền, lông đậm tua tủa như lông nhím. Chiếc mõm của chúng dài gấp rưỡi chuột thường, hai hàm răng nhọn hoắt và trắng nhớn. Hàng vạn đôi mắt đỏ rực nhìn về phía quần hùng với vẻ thèm khát. Sau lưng bảy chuột là năm chục nữ lang áo trắng, xõa tóc dài tay cầm roi tre và thiết dịch. Họ chính là những mục nữ chặn dắt đàn chuột độc. Chỉ lát sau lại xuất hiện thêm một cỗ kiệu, được khiêng bởi bốn nữ nhân. Màn kiệu màu đen tuyền và nhấp nhô như bên trong có gió. Nhưng khi chiếc kiệu dừng lại, ba bức màn rơi ra. người ta mới biết rằng nó được kết bằng hàng vạn con chuột cắn đuôi nhau. Từ trong kiệu một giọng cười âm u như quỷ mị rúc lên:

- Hai mươi lăm năm trước, Tử Hư thượng nhân, hợp lực cùng vô lâm tứ đại kỳ nhân, vây đánh lão phu ở Tứ Xuyên. May mà lão phu thoát chết nên đến đây đòi nợ.

Bầy chuột rít lên như phụ họa lời lão ta. Hỏa Quy lão tổ cười nhạt:

- Mộc Đức Dung, ngày ấy, người đánh người rơi xuống vực thẳm là ta và Thiên Hạc chứ đâu phải là Tử Hư?.

Thiết Dịch Quỷ Thử mừng rỡ nhảy khỏi kiệu, nhảy nhót reo hò:

- Hay lắm, không ngờ lão gù họ Doãn lại còn sống, thế là lão phu có chỗ để tiết hận rồi !

Lúc này mọi người mới nhìn rõ dung mạo của Quỷ Thử. Lão ta chẳng khác gì một con chuột già ghê tởm. Lão ta hoàn toàn không có cằm, miệng nhỏ dài ra phía trước khoe hai hàm răng nhỏ và sắc nhọn. Mũi lão bẹp dí và đôi mắt ti hí đầy vẻ xảo quyệt. Vành tóc thưa thớt quanh đầu và chòm râu cằm dài, cứng còng làm tăng vẻ quái dị.

Trên người lão ta là tấm trường bào đen tuyền rộng thùng thình may bằng da chuột.

Tóm lại lão ta còn giống chuột hơn cả những con chuột của lão nữa. Sĩ Mệnh hạ giọng hỏi lão tổ:

- Chẳng hay bản lãnh của lão ta có gì lợi hại mà năm xưa cần phải năm bậc kỳ nhân mới tiêu diệt được?

Lão tổ thở dài đáp:

- Thú thực rằng võ công của Quỷ Thử không thua gì Thiên Hạc. Khinh công và chưởng pháp của lão quỷ dị vô song. Lại thêm tấm trường bào da độc thử kia không hề sợ đao kiếm. Cộng với đàn chuột cực kỳ hung ác, lão ta xứng đáng được tôn làm thiên hạ đệ nhất ma tôn. Hai mươi lăm năm trước, lão tung hoành ở Tứ Xuyên và Quý Châu, giết hại cả ngàn người vô tội. Chính vì vậy bọn ta phải hợp lực chiến đấu suốt ba ngày đêm, mới diệt được đàn chuột và đẩy được họ Mộc xuống vực thẳm.

Thiết Dịch Quỷ Thử bỗng cất giọng the thé:

- Doãn Hân Yến lão hãy ra đây để ta thử pho thần công mới luyện thành.

Lão tổ quay ra dặn dò:

- Sĩ Mệnh nếu ta có mệnh hệ gì người hãy thay ta bảo bọc Khả Khanh, đưa nó đào thoát khỏi nơi này !

Giọng nói thiết tha và ánh mắt u uẩn chứng tỏ lão không tin rằng mình sống sót. Khả Khanh bật khóc:

- Lão nhân gia! Nếu biết không địch lại thì ra làm gì? Chúng ta liên thủ có hơn không?

Doãn lão mỉm cười:

- Ta đã hơn trăm tuổi có chết cũng chẳng sao. Khanh nhi hãy yên tâm theo Sĩ Mệnh.

Ông nhìn thẳng vào mặt Sĩ Mệnh bảo :

- Ta gả Khanh nhi cho người đấy!

Dứt lời ông tung mình qua hàng rào củi khô, đứng đối diện với Quỷ Thử. Khả Khanh then thùng, giả vờ như không nghe thấy lời của lão tổ. Sĩ Mệnh nghe lòng băng khuâng, tự biết không thể từ chối cuộc hôn nhân này. Chàng chăm chú theo dõi sự việc, cố tìm cách cứu Hỏa Quy lão tổ. Thiết Dịch Độc Thi Mộc Đức Dung cười ghê rợn:

- Doãn Hân Yến ! Ngoài lão ra. ba lão quỷ kia ai còn ai mất?

Lão tổ điềm đạm đáp:

- Họ đã tọa hóa cả rồi, nếu giết xong ta lão có chịu buông tha có đám quần hào kia không?

Họ Mộc cười hắc hắc:

- Lão phu rơi xuống vực thẳm, tình cờ gặp kỳ duyên nên tái xuất giang hồ, chinh phục cả võ lâm. Bọn người kia sẽ trở thành thủ hạ của lão phu, lẽ nào lại được buông tha? Chỉ cần uống một viên Thử Tâm Hoàn là ai cũng nghe theo lời như bầy chuột của lão phu.

Quần hùng rúng động quyết tâm cố chống cự đến cùng. Ngũ hành cung chủ Dư Tâm Nhiên cao giọng:

- Lão đừng khoác lác uống công. Bầy chuột kia nào có gì đáng sợ?

Độc Thử rít lên:

- Người cứ hỏi lão quỷ họ Doãn thì biết. Loài chuột này có hàm răng sắc như dao, toàn thân đầy chất độc. Chúng lại rất khoái ăn thịt người đấy.

Lão huênh hoang giơ cao cây tiêu sắt:

- Lại còn pho Nhiếp Hồn Tiêu này nữa. Lão phu chỉ trối lên vài khúc là bọn người mềm nhũn tứ chi, lấy sức đầu mà đánh đấm nữa. Muốn sống thì mau quy hàng.

Lão vừa nói vừa nhảy chồm chồm như một con khỉ đang làm xiếc. Có điều ánh mắt oán độc và giọng nói ghê người kia chẳng hấp dẫn chút nào cả. Quỷ Thử bất ngờ lao vào tấn công Hỏa Quy lão tổ. Thân hình nhỏ bé của lão linh hoạt tuyệt luân, chưởng kinh mãnh liệt như bão táp và tỏa mùi chuột chết. Lão giương rộng tấm trường bào da chuột, bay lượn như loài linh điểu, từ trên cao đánh xuống. Cảnh tượng khá khôi hài khi một người nhỏ bé hung hăng uy hiếp một người cao lớn. Nhưng quần hào chẳng thể cười nổi khi thấy những đạo chưởng kinh nặng như núi của lão tổ bị tấm áo đen kỳ quái kia hóa giải. Hầu như phần lớn lực đạo bị trượt ra ngoài. Sĩ Mệnh than thầm trong bụng, lo lắng cho Doãn lão. Bỗng chàng bước đến thì thầm với Thanh Trúc. Đạo trưởng gật đầu trầm giọng:

- Lưu bang chủ, Dư bang chủ! Trước tình thế hung hiểm này, chúng ta phải liên thủ tiêu diệt lão Mộc Đức Dung càng sớm càng tốt. Nếu để lão ta giết được Doãn lão tiên bối và thi thố pho Nhiếp Hồn Tiêu âm Công thì chẳng ai thoát được. Bần đạo đã có kế dẫn dụ đàn chuột đi nơi khác.

Viên Giác thiền sư ứng tiếng:

- A di đà phật! Lão nạp cho rằng chỉ còn cách đó mà thôi

Lưu Hồng Lượng nhìn Dư Tâm Nhiên gật đầu. Hai lão theo chân Viên Giác thiền sư ra tham chiến. Phụng Hoàng dài chủ và Hận thiên lão quái cũng vội tháp tùng. Thiết Dịch Quỷ Thử vẫn không hề sợ hãi rú lên sáng sặc:

- Càng đông càng tốt!

Lão lại rít lên chói tai. Đàn chuột ùn ùn tiến lên. Nhưng quần hào đã nhất tề châm lửa vào hàng rào củi khô. Lũ độc thử giận dữ lao vào bọn Hỏa Quy lão tổ. Khác với chuột thường chúng có chân rất khỏe nên nhảy cao đến bụng người. Bọn lão tổ phải chật vật lắm mới dành bạt được chúng ra. Hai thanh bảo kiếm Ngũ Hành và Hải Ba xoay tít như chong chóng, nghiền nát những con vật hung ác. Máu thịt văng tung toé càng làm mùi hôi hám nồng nặc hơn. Họ còn phải chống đỡ những đòn tấn công của Mộc Đức Dung. Tóm lại họ Mộc chỉ có một mình nhưng chiếm hoàn toàn thế thượng phong. Nhưng trước đó Sĩ Mệnh đã lướt ra khỏi phòng tuyến lửa. Trên tay chàng là hai thanh tre dài gần trượng. Sĩ Mệnh bước những bước dài vượt qua đàn chuột. Chúng điên cuồng nhảy lên nhưng không tới. Nàng mục nữ đứng phía sau bối rối khi thấy gã đạo sĩ râu ria kia hạ thân trước mặt mình. Có lẽ nàng chỉ học cách điều khiển chuột chứ không học võ công nên rất sợ hãi. Sĩ Mệnh cười bảo:

- CỐ nương đừng sợ tại hạ chỉ muốn ra hậu sơn một lát!

Nói xong, thân ảnh chàng lướt đi như làn khói thoảng. Nàng mục nữ nhìn theo với ánh mắt cảm kích. Song phương đối địch chàng có thể giết nàng tùy ý. Nhưng chàng đã không làm vậy. Sĩ Mệnh lao thẳng về phía khu mộ địa phái VÕ Đang. Lúc trước chàng đã thấy một đàn dê gần được thả gần đấy. Chúng sợ hãi bỏ chạy nhưng không thể thoát được. Sĩ Mệnh chụp lấy hai con và chạy vòng ra phía tiền sơn. Tiếng kêu be be inh ỏi của hai con dê đã gây được sự chú ý của đàn chuột đói. Chúng quay cả lại nhìn về phía ấy. Bọn mục nữ vội thôi sáo giữ chân đàn chuột. Sĩ Mệnh không còn cách nào khác, buông một con ra rồi rút kiếm chặt bay đầu nó. Con thứ hai càng kêu lên thảm thiết. Chàng xách cả hai con đến gần đàn chuột đói để chúng có thể ngửi được mùi máu tanh. Quả nhiên chúng không còn kiềm được lòng thèm khát, lao cả về phía chàng. Bọn mục nữ cố ngăn lại nhưng chỉ hoài công. Sĩ Mệnh ôm hai con dê, một con còn sống một con đã chết, chạy từ từ dẫn đàn chuột xuống núi. Đặc tính của loài thú sống thành đàn là thường bắt chước lẫn nhau. Mấy vạn con độc thử nối đuôi nhau rời khỏi đầu trường, đi theo mùi máu dê hấp dẫn. Quần hào mừng rỡ reo hò vang dội. Ngược lại Thiết Dịch Quỷ Thử không còn được lũ chuột hỗ trợ, bắt đầu lúng túng. Sáu đối thủ của lão đều là những tay hảo thủ hạng nhất của võ lâm nên Mộc Đức Dung không cách nào địch lại. Lão rít lên vang dội, bốc lên cao hai trượng. Tấm trường bào phình to như trái cầu, bắn ra hàng vạn

sợi lông chuột độc. Bọn Hỏa Quy lão tổ kinh hoàng, múa tít vũ khí và song chưởng để hộ thân. Không ai bị thương nhưng Quỷ Thử cũng đã biến mất. Thân pháp của lão quả là nhanh như thiểm điện.

Đương nhiên lão chạy về hướng đàn chuột, quyết giết cho được kẻ phá đám. Hỏa Quy lão tổ thử kiểm tra chân khí. Ông biến sắc bảo:

- Trong chưởng phong của họ Mộc có độc khí, chúng ta phải trục ra ngay mới được.

Cả bọn vội ngồi xuống tọa công. Ma ảnh Tử, Trích Tinh Thử và Doãn Khả Khanh vội chạy xuống núi xem Sĩ Mệnh thế nào. Lúc này Sĩ Mệnh đang lâm vào tình thế lưỡng nan. Chàng không dám đưa đàn chuột đến gần khu dân cư vì sợ chúng sẽ phùng hại đến đám lương dân vô tội. Thứ hai nếu không tiêu diệt chúng thì bầy độc thử này sẽ trở thành tai họa khó lường cho bách tính. Chưa tìm ra phương sách, trước mắt chàng đành đưa chúng vào một khu rừng vắng cạnh Ngọc Nữ Phong ba dặm, sau này sẽ tìm cách đối phó. Sĩ Mệnh tung mình lên cây cao, đặt hai con dê xuống chặc ba. cỡi dây lưng cột chúng vào cành. Đàn chuột vây quanh đen nghịt cả thảm lá mục dưới gốc. Mùi hôi hám xông lên rất khó chịu. Sĩ Mệnh thở dài khi thấy lũ chuột trèo lên rất dễ dàng. Chàng nhảy qua cây khác chuyển ra ngoài bìa rừng. Khả Khanh và hai gã thủ hạ của chàng đang ngóng đợi, lo lắng thấy chàng ra đến, Khả Khanh mừng rỡ lao đến ôm chàng khóc vui. Sĩ Mệnh cười bảo:

- Với khinh công của ta lẽ nào lại chết bởi lũ chuột kia? Chỉ lo không có cách diệt được chúng di hại cho bách tính vùng này.

Ma ảnh Tử nói ngay :

- Thuộc hạ sẽ thông báo cho anh em Phục Cừu hội mang ba trăm cây hỏa đồng đến đây giết sạch lũ chuột ghê tởm này.

Bỗng có tiếng the thé cất lên :

- Bọn tiểu quỷ định giết đàn thần thử yêu quý của ta đấy ư? Chỉ lát nữa đây cả bốn sẽ trở thành thức ăn cho chúng.

Thét địch Quỷ Thử đứng cách họ chỉ vài trượng. Sĩ Mệnh biến sắc hạ giọng:

- Nhị vị mau đưa Doãn cô nương trở lại VÕ Đang sơn. Ta sẽ ở lại cầm chân lão ma.

Khả Khanh chỉ cần nhìn thấy dung mạo chuột già của họ Mộc là đã run bắn lên. Nàng run rẩy bảo :

- Đại ca! Chúng ta chạy thôi !

Chàng nghiêm giọng:

- Ba người cứ đi trước, nếu không sẽ chẳng ai thoát chết. Ta cầm chân lão một lát rồi sẽ theo ngay.

Nói xong, chàng rút kiếm lao vào tấn công Quỷ Thử. Ngay chiêu đầu tiên chàng đã vận toàn lực xuất chiêu Hạc Trảo Xà Tâm, để chiếm tiên cơ. Quỷ Thử đầu gối chàng đạo sĩ râu rậm kia chính là truyền nhân kiệt xuất của Thiên Hạc chân nhân và có đến gần hoa giáp công lực. Chính vì khinh địch nên lão thất thế. Mộc Đức Dung nhận ra luồng kiếm quang kia cực kỳ bá đạo, vội cử chưởng đón đỡ. Lão gặp kỳ duyên nên tuổi mới tám mươi mà có cả trăm năm công lực, chưởng kinh hùng hậu phi thường.

Nhưng chiêu kiếm này chuyên để đối phó với chưởng lực, chân khí dồn cả vào một điểm. Như mũi tên xuyên qua bảo tố, lao đến mục tiêu. Quỷ Thử thấp hơn người thường đến cả một cái đầu. Vì vậy đường kiếm không nhắm vào ngực mà nhắm vào đầu lão. Sĩ Mệnh đã biết sự lợi hại của tám trường bào da chuột này nên tấn công vào đầu đối phương. Khi lưỡi kiếm sắp đến nơi. Quỷ Thử bỗng quất vang, thổi ra một luồng chân khí uy mãnh và hôi hám, đập thẳng vào ngực Sĩ Mệnh, cản bớt đà tiến của chàng rồi lùi nhanh. Nhờ vậy mũi kiếm chỉ hót đứt một vành tai của Quỷ Thử. Lão ma đau đớn gầm lên:

- Té ra ngươi là đồ đệ của lão quỷ Thiên Hạc !

Sĩ Mệnh nghe ngực đau như bị chùy sắt giáng vào, chàng thầm e sợ công lực của lão ma. Không dám bỏ lỡ tiên cơ, Sĩ Mệnh lao đến tấn công tới tấp. Chàng phối hợp pho Hạc Vũ kiếm pháp và khinh công Thiên Hạc Hành Vân đánh cho lão không kịp thở. Nhưng bản lãnh họ Mộc quả nhiên lợi hại. Lão nhanh nhẹn như con sóc, nhảy nhót trong luồng kiếm quang, vung chưởng phản công. Mỗi lần va chạm, Sĩ Mệnh nghe

trường kiếm trong tay run lên bần bật và hổ khẩu đau nhói. Chàng đoán rằng bọn Ma ảnh Tử đã đi xa nên quyết định thoát thân. Nhưng chàng không tài nào rời khỏi lưới chường bao quanh. Hàng loạt chiêu thức quái dị và hiểm độc của Quỷ Thử uy hiếp những tử huyết trên thân trước của Sĩ Mệnh. Chàng chỉ sợ hãi một chút là mất mạng ngay. Họ Mộc phải có công lực quán thể mới thi triển được loại chường pháp nhanh như thiểm điện này. Sĩ Mệnh bị đẩy lùi dần vào rừng. Quỷ Thử cười đắc ý:

- Chỉ vài bước nữa là ngươi trở thành mồi của lũ chuột đói kia.

Lão vung chường đánh dồn, đẩy Sĩ Mệnh vào sâu hơn. Đàn chuột nghe mùi người rúc lên mừng rỡ. Quỷ Thử bỗng phình to như trái cầu đen sì xông đến. Song thủ lão múa tít, tạo nên một trận cuồng phong phá tan luồng kiếm quang và thổi bay Sĩ Mệnh

văng ra ba trượng. Chàng rơi xuống giữa đàn chuột và lập tức bị chúng phủ kín.

Quỷ Thử đắc ý quay trở ra gọi bọn mục nữ. Họ chạy đến mở chiếc lồng tre trên lưng, đặt xuống bìa rừng rồi thổi sáo gọi đàn chuột. Hơn khắc sau lũ chuột đã vào chắt các lồng. Thiết Dịch Quỷ Thử sờ bên tai rỉ máu giận dữ rít lên. Lão dẫn đàn mục nữ đi khỏi Ngọc Nữ Phong, chẳng thèm kiểm tra xem đối thủ của mình còn sống hay không.

Nhờ vậy mà Sĩ Mệnh thoát chết. Chàng trúng một chiêu của Quỷ Thử, lập tức mê man bất tỉnh, rơi xuống giữa đàn chuột. Lũ Độc Thử xông vào cắn xé, trước tiên là mặt và hai bàn tay. Nhưng khi những giọt máu đầu tiên rỉ ra thì chúng lại sợ hãi lùi ra xa. Mùi máu của chàng có hương vị gì đó mà chúng không ưa. Đó chính là mùi của loài nhện độc khổng lồ, trong dãy Lương Sơn. Vừa lúc nghe tiếng sáo của bọn mục nữ gọi, chúng bèn rút đi ngay. Dù vậy gương mặt của Sĩ Mệnh đã bị móng chuột cào nát. Nhờ chân nguyên hùng hậu, chàng tỉnh dậy ngay. Nghe gương mặt đau rát, Sĩ Mệnh sờ thử và biết rằng dung mạo chàng đã bị hủy. Chàng mừng vì còn sống nhưng khi nghĩ đến ba người vợ đẹp như tiên, lòng không khỏi xót xa. Họ quá xinh đẹp để có một người chồng xấu xí như chàng. Trong lúc tâm trí bất định, chàng nghĩ đến việc rời bỏ những người thân, giấu mặt để báo thù. Sau đó chàng sẽ tìm một nơi thâm sơn cùng cốc mà tu đạo. Sĩ Mệnh không trở ra mà đi xuyên qua cách rừng, tìm một xóm nhỏ để dưỡng thương. Thấy phủ tạng vẫn còn nguyên vẹn, kinh mạch thông suốt, chàng thầm cảm ơn ả tiên đã tặng Thiên Niên Xuân Quả. Nếu không chàng đã chết dưới chiêu chường khủng khiếp của Quỷ Thử, hoặc thọ thương trầm trọng.

Chính vì công lực còn toàn vẹn nên bước chân chàng nhẹ nhàng, không còn để lại chút dấu vết nào. Khi bọn Hỏa Quy lão tổ tìm đến thì chẳng phát hiện được gì cả.

Khả Khanh bật khóc:

- Chắc đại ca bị lũ chuột kia ăn thịt mất rồi !

Lão tổ trấn an:

- Sĩ Mệnh có tài khinh công xuất chúng, có thể đi trên đầu ngọn cỏ, lẽ nào không thoát được? Nếu hắn chết thì cũng phải còn bộ xương chứ ? Thanh kiếm cũng chẳng thấy đâu cả. Có lẽ hắn thoát đi rồi.

Ma ảnh Tử buồn rầu bảo :

- Nhưng sao thiếu chủ không về Ngọc Nữ Phong như đã hẹn?

Họ tiếp tục lục soát một lần nữa. đến chiều đành bỏ đi với niềm hy vọng và lo lắng.

12. Miêu Cương Nam Khứ Tầm Huynh Đệ -canh Giang Nhất Điều Ngự Đông Phong

Hơn tháng sau, võ lâm chấn động vì tin Thiết Dịch Quỷ Thử đã đến Chiết Giang, phối hợp cùng Giang Nam thần kiếm để thành lập Chí Tôn bang. Quỷ Thử là bang chủ còn Giang Nam thần kiếm và Hận thiên lão quái làm phó. Tin thứ hai, Tam Hoàn bang chủ đã sát nhập cả Huyết Y môn vào phe mình. Lưu Hồng Lượng vẫn là bang chủ, Huyết Y lão tổ và Vân Nam Độc Quái đồng giữ chức phó. Trừ Chiết Giang, cả một vùng phía nam Trường Giang đã thuộc về Tam Hoàn bang. Vì vậy Chí Tôn bang phải bành trướng lên phía bắc và phía tây Phục Cừ hội bị rơi vào thế gọng kìm đành phải im hơi lặng tiếng.

Sáng ngày mùng một tết năm ấy, có một người từ trên đỉnh ngọn Hải Bạt, thuộc dãy Hoàng sơn, lướt xuống chân núi, đứng chờ đợi ai đó. Tuyết rơi dày mà chàng ta vẫn đứng im như pho tượng, phong phanh trong bộ trường bào thư sinh bằng vải.

Tuyết đóng dày làm nặng trĩu chiếc nón rộng vành. Chàng ta giở nón giữ tuyết để lộ gương mặt sạm đen đầy những vết sẹo chằng chịt. Bộ râu rậm rạp kia chẳng che bớt được vẻ điêu tàn của dung mạo mà lại tăng phần dữ tợn. Có điều ánh mắt chàng ta rất hiền hòa. Ấm áp, chàng ta chính là Tây Môn Sĩ Mệnh, trưởng phu của ba võ lâm tuyệt đại mỹ nhân.

Đến gần trưa. không thấy Hồng Bào tôn giả đến, chàng định bỏ đi. Nào ngờ, xa xa vọng lại tiếng lục lạc của ngực và tiếng hát ngân nga. thánh thót. Người mới xuất hiện là một nữ lang tuyệt đẹp. Dù gương mặt kia xanh xao, hốc hác, đôi mắt thâm quầng nhưng vẫn là dung mạo của Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm.

Sĩ Mệnh choáng váng, vội chụp nón sụp xuống che kín mặt. Chàng nghe lòng dâng lên mối thương cảm vô biên. Chàng biết nàng điên loạn vì cái chết của mình. Nhưng giờ đây, chàng có lộ mặt võ về cũng vô ích. Dung mạo xấu xí này đâu phải là bóng hình nàng nhưng nhớ?

Thấy chẳng có ai theo sau nàng, chàng giật mình lo lắng, đoán rằng Tiểu Phàm đã trốn khỏi nơi an dưỡng để đến đây. Sĩ Mệnh bèn cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay ngày đầu năm mà Dư cô nương đi đâu vậy?

Tiểu Phàm cười khanh khách:

- Bỏn cô nương đang trên đường đến Nam Xương để tìm Tây Môn công tử. Chẳng hay các hạ có biết chàng không?

Sĩ Mệnh cười buồn đáp:

- Tại hạ không hề được nghe nhắc danh tiếng của Tây Môn công tử.

Tiểu Phàm đắc ý nói:

- Đúng vậy! Chàng là con thần long ẩn hiện trong mây, coi danh như phù vân, chẳng hề vướng lụy vì hư danh. Trong thiên hạ. chỉ mình chàng đáng gọi là kỳ nam tử.

Sĩ mệnh dò hỏi:

- Chẳng hay cô nương khởi hành từ địa phương nào?

Tiểu Phàm biến sắc, nhìn lại phía sau, ra chiều lo sợ:

- Có một bọn người bắt ta giam lỏng ở một trang viện xinh đẹp cạnh bờ sông. Họ đối xử rất tốt nhưng không để ta tìm Sĩ Mệnh. Đêm qua. ta lén trốn ra và đi đến đây.

Nàng bỗng lộ vẻ nghi ngờ:

- Người là ai mà lại đội nón sùm sụp thế kia? Phải chăng là đồng bọn của họ?

Sĩ Mệnh gượng đáp:

- Mặt tại hạ xấu xí như ác quỷ nên không dám để cô nương nhìn thấy!

Tiểu Phàm lộ vẻ thương cảm:

- Các hạ đừng tủi phận! Tướng công thường nói dung nhan xấu đẹp đều là do tự nhiên ban cho, chúng ta phải vui vẻ mà nhận lấy. Giá trị của con người nằm trong chính cái tâm.

sĩ Mệnh chấn động, tự hỏi việc mình tránh mặt người thân là đúng hay sai? Chàng muốn thử tâm trạng của Tiểu Phàm nên giở nón ra. Nàng không hề sợ hãi mà cau mày bảo :

- Những vết sẹo còn mới chứng tỏ các hạ bị người khác hủy dung. Thật là đáng thương! Nhưng xem ra ánh mắt các hạ hiền lành chẳng khác gì Tây Môn tướng công.

Sĩ Mệnh cười buồn:

- Nếu cô nương tín nhiệm, tại hạ xin tháp tùng để cô nương sai bảo.

Tiểu Phàm hoan hỉ đáp:

- Hay lắm! Trước đây ta cũng có một gã hộ vệ rất kiêu dũng. Rất tiếc là gã ta đã đi tìm Tỳ Vân đạo trưởng rồi.

Sĩ Mệnh giật mình hỏi lại:

- Người ấy đi tìm Tỳ Vân đạo trưởng làm gì?

- Ta nghe gã bảo rằng chỉ mình đạo trưởng mới biết rõ kẻ đã sát hại thân phụ gã.

Chàng đắm đuối trong suy nghĩ, lát sau hú lên cao vút. Tỳ Vân đạo trưởng nghe gọi, vội xuống ngay. Ông ngạc nhiên, nhận ra Tây hồ tiên nữ, định hỏi han. Nhưng Sĩ Mệnh cản lại và hỏi ngay:

- Đại sư huynh! Năm xưa đại sư huynh có quen biết với một người họ Đông Môn nào không?

Đạo trưởng lắc đầu:

- Hoàn toàn không!

Sĩ Mệnh bèn kể cho ông ta nghe Đông Môn Thù truy tìm Tỳ Vân đạo trưởng. Hắn đã gặp mặt ông nhưng vì chẳng ai giới thiệu nên không biết. Tỳ Vân trầm tư rất lâu, cuối cùng thở dài bảo:

- Lạ thực! Sao gã ta lại có những nét giống với tiểu đệ như vậy? Dù thần thái khác nhau, nhưng dường như mũi miệng đều tương tự. Mà sư đệ có biết gã quê quán ở đâu không?

Sĩ Mệnh nhớ lại:

- Đông Môn Thù có bảo mẫu thân là người Mao Nam ở Quảng Tây.

Tỳ Vân thẳng thốt kêu lên:

- Chẳng lẽ nhị phu nhân cũng thoát chết?

Sĩ Mệnh thấy tuyết rơi phủ trắng mái tóc Tiểu Phàm, chàng dịu dàng bảo:

- Dư cô nương, xin hãy tạm lánh vào dưới gốc tùng kia. Tại hạ hỏi xong ít câu sẽ đi ngay.

Nãy giờ, Tiểu Phàm lắng nghe câu chuyện, nhận ra giọng nói của hán tử mặt sẹo kia rất quen thuộc. Nàng như mê muội trong hồi ức, ngoan ngoãn nghe lời. Ba người ngồi xuống dưới tàn cây cổ thụ. Sĩ mệnh hỏi:

- Việc gia phụ có tiểu thiếp, sao tiểu đệ không hề nghe anh em họ Chung nói đến?

Tỳ Vân gật gù:

- Lúc ấy họ đã rời Bắc Kinh, truy tìm Ngũ Hành cung nên không biết chuyện này. Thực ra chỉ có mình ta biết mà thôi.

Lão hăng giọng kể tiếp:

"Hai mươi mốt năm trước, có một tù trưởng già của bộ tộc Mao Nam lặn lội lên kinh dâng sớ kêu oan. Đi theo ông còn có một nàng sơn nữ tuổi độ đôi chín. Nàng tên gọi là Quách Vu Vu, tinh thông chữ Hán nên theo để làm phiên dịch cho thân phụ. Nội dung vụ án là tuần phủ Quảng Tây cho người chặt phá khu rừng cấm của bộ tộc Mao Nam. Họ đã sinh sống ở đây hàng ngàn năm, thờ phượng lâm thần nên không đồng ý. Hơn nữa, khu rừng này cung cấp áo cơm cho họ, nếu phá đi thì không còn chỗ nương thân. Tây Môn đại nhân chính là người nhận đơn kiện. Ông liền vào triều khải tấu, nhắc nhở Minh Võ Tông rằng hành động của tuần phủ Quảng Tây sẽ gieo mầm mống phản loạn ở Miêu Cương. Người Mao Nam mà tạo phản thì các bộ tộc Dao, Miêu, Đông, Khất Lao, Di, Thủy . . . cũng sẽ hưởng ứng. Minh Võ Tông sợ hãi, vội giáng chỉ cách chức tuần phủ Quảng Tây để xoa dịu lòng dân Miêu Cương. Đương nhiên, việc phá rừng cũng bị cấm ngặt. Quân thám mã kiêm trình ngày đêm, cổ đến Quảng Tây thật sớm để ngăn ngừa tai họa.

Quách tù trưởng và Quách Vu Vu cũng lên đường hồi hương. Nhưng gần tháng sau, Quách cô nương xuất hiện trước cửa dinh thượng thư, lặng lẽ quỳ cạnh cổng đợi chờ. Thượng thư phu nhân nghe báo, vội cho người mời vào hỏi han. Quách Vu Vu khóc mà kể rằng thân phụ nàng không quen thủy thổ miền Bắc nên

đã lâm trọng bệnh, chết trước khi đến được sông Hoàng Hà. Ông có dặn dò nàng đừng về quê nhà mà hãy quay lại Bắc Kinh làm nô bộc cho Tây Môn thượng thư để trả ơn. Lúc này, lệnh mẫu đang mang trong người một chứng quái tật, không thể gần gũi lệnh tôn nên lòng rất áy náy. Bà liền cho gọi ta đến xem tướng Quách Vu Vu. Thấy nàng hiền lành phúc hậu, có tướng sinh quý tử anh hùng, ta bèn khuyên bà cưới nàng cho lệnh tôn.

Nhưng vì chuyện này tuyệt đối không thể thổ lộ ra ngoài nên chẳng ai biết cả. Vu Vu hàng ngày vẫn là tỳ nữ thân tín của đại phu nhân nhưng bên trong được xem như nhị nương. Trong chuyến xuôi nam phát chẩn, nàng cũng đi theo để đến Giang Tô thăm ngoại công của sư đệ. Đêm ấy, ta chỉ cứu được có mình tiểu đệ và tưởng rằng tất cả đều đã chết. Nay có thể suy ra rằng nhị phu nhân thông thạo thủy tính nên kịp thời nhảy xuống nước. Và lúc ấy bà đang mang thai, khi về đến Quảng Tây, sinh ra Tây Môn Thù. Gã vì muốn bảo vệ thân thể nên khi xuất đạo đã đổi thành họ Đông Môn.”

Sĩ Mệnh thở dài hồi tiếc:

- Chắc không thể sai được! Lúc mới gặp, tiểu đệ đã sanh lòng yêu mến gã mà không hiểu vì sao. Tiểu đệ sẽ đưa Tiểu Phàm đi Miêu Cương tìm hiểu xem sao. Phiền sư huynh đến An Khánh báo cho mọi người biết để họ khỏi lo lắng.

Tùy Vân mỉm cười:

- Vậy là sư đệ không còn muốn giả chết nữa sao?

Chàng gượng cười:

- Chính Tiểu Phàm đã khiến tiểu đệ phải hổ thẹn vì mặc cảm xấu xí vừa qua. Nàng yêu thương tiểu đệ không phải vì dung mạo.

Tùy Vân quay sang bảo Tiểu Phàm:

- Dư cô nương, gã mặt sẹo này chính là Sĩ Mệnh đấy!

Nàng run rẩy, tròn tròn đôi mắt phượng, cố tìm cho được hình bóng tình quân. ánh mắt, nụ cười và giọng nói kia thân thiết biết bao, nhưng gương mặt xấu xí này thật là xa lạ. Nàng điên loạn quá lâu, chẳng thể thức tỉnh ngay được. Tiểu Phàm bỗng lắc đầu:

- Không phải !

Nói xong nàng đứng lên nhìn khắp nơi như muốn tìm một Sĩ Mệnh đích thực. Chàng đau đớn nói:

- Gương mặt này không làm nàng sợ nhưng lại quá xa lạ. Tiểu đệ sẽ cố tìm thần y để chữa trị cho nàng.

Tùy Vân hiểu ý, lên đường đi An Khánh báo tin. Còn Sĩ Mệnh vào nhà tiểu phu lấy ngựa rủ Tiểu Phàm đi xuống phía nam. Trưa ngày mồng ba tết, hai người đến Cảnh Đức trấn Địa phương này nổi tiếng thiên hạ từ ngàn năm nay nhờ những sản phẩm đồ gốm tuyệt hảo. Quanh thành, mấy trăm cột khói từ lò nung tỏa ra tạo cho khung cảnh thêm phần đặc sắc. Bên trong, cạnh hai đường trục chính là những gian hàng đồ sứ, bày biện đầy chén, đĩa, bình lọ . . . xinh đẹp và tinh xảo. Cảnh Đức trấn là đầu mối buôn bán đồ gốm ra khắp nơi nên thương lái quy tụ rất đông. Kể cả những gã Tây Dương mũi lõ, mắt xanh, cao lớn như hộ pháp trong chùa. Sĩ Mệnh đưa Tiểu Phàm vào cửa hiệu sắm thêm y phục. Dù loạn tâm nhưng Tiểu Phàm vẫn là nữ nhân, nàng vui vẻ mua hàng chục bộ xiêm y. Dọc đường, chàng đã luôn khẳng định mình là Tây Môn Sĩ Mệnh, nhắc nhở những kỷ niệm đã qua, cố đánh thức ký ức của Tiểu Phàm. Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt ranh mãnh của người điên, đồng ý gọi chàng bằng Tây Môn đại ca. Nhưng qua nụ cười, chàng hiểu rằng nàng không hề tin tưởng.

Dẫu sao phương pháp này cũng có đôi chút hiệu quả. Tiểu Phàm vui vẻ và chịu khó ăn uống nhiều hơn. Nàng giả vờ ngoan ngoãn nghe lời, lòng thầm đắc ý vì đánh lừa được gã Sĩ Mệnh giả hiệu kia. Nàng vẫn thủ kín một thanh tiểu đao trong người, phòng khi gã mặt sẹo giả trò. Tiểu Phàm mua xong cho mình, sực nhớ đến Sĩ Mệnh liền bảo:

- Sao đại ca không mua áo gấm mà mặc?

Chàng cười đáp:

- Nàng quên bản tính của ta rồi sao?

Tiểu Phàm cười khúc khích, thâm chế nhạo gã kia khéo bắt chước tình quân của mình. Sĩ Mệnh đưa nàng vào Giang Nam đệ nhất tửu lâu. Chàng gọi cho mình vài món chay và để mặc Tiểu Phàm muốn ăn gì thì ăn. Nàng không khách sáo, gọi liền mười mấy món thượng hạng. Hôm nay, Sĩ Mệnh bỏ hẳn nón ra. ung dung dùng bữa. Gương mặt rách nát của chàng hoàn toàn tương phản với vẻ đẹp náo nùng của Tây hồ tiên nữ. Điều này khiến đám thực khách không khỏi xì xầm. Tiểu Phàm cũng người nhận ra cách chàng ăn uống y hệt như Sĩ Mệnh ngày nào. Nàng nhìn trần trời, tâm trạng rối bời, hoang mang như người lạc lối trong sương mù. Sĩ Mệnh vỗ về:

- Phàm muội ăn đi !

Chàng vô tình nhìn về phía cầu thang, nhận ra người mới bước lên có điều quái dị. Toàn thân gã toát ra luồng sát khí rất đáng sợ. Gương mặt anh tuấn như tạc bằng bạch ngọc và đôi mắt sáng như sao kia lạnh lẽo tựa sương. Tóm lại, chàng công tử này là hiện thân của sự lạnh lùng, cao ngạo và tàn nhẫn. Trong tiếng thì thầm của đám hào khách trên lầu, Sĩ Mệnh thoáng nghe được danh tự Giang Lăng công tử Yến Tường. Chàng đã được Ma ảnh Tử giới thiệu về tay đại sát tinh đất Tứ Xuyên này. Gã chưa đến ba mươi mà đã giết gần trăm cao thủ hai vùng Xuyên, Thiểm. Đặc điểm của họ Yến là rất hiếu sát và không phân biệt chính tà. Kiếm pháp của gã nhanh và độc ác vô song. Yến Tường nhìn thấy Tây hồ tiên nữ, gã hơi sững người rồi ngồi xuống một bàn trống gần đấy. Trong bộ trường bào màu xanh và tấm áo hồ cửu trắng muốt, trông gã vô cùng quyến rũ. Tiểu Phàm cũng nhìn thấy Gia Lăng công tử.

Nàng bật cười khúc khích:

- Đại ca! Ngày tiểu muội còn ở Hàng Châu, có hàng trăm gã gà trống diêm dúa như vậy đi theo hầu rệu .

Sĩ Mệnh thấy ánh mắt Yến Tường lộ hung quang nhưng gã vẫn ngồi im. Tiểu Phàm nói tiếp:

- Đại ca! Phải chăng những kẻ anh hoa phát tiết ra ngoài đều chẳng sống lâu?

Sĩ Mệnh điềm đạm trả lời:

- Không hẳn như vậy! Nhưng cây thẳng, gỗ tốt thường bị đốn trước.

Gia Lăng công tử ngửa cổ cười dài :

- Nói hay lắm! Để ta thử xem cái cây xấu xí kia chịu được mấy nhát kiếm?

Gã đứng lên, bước lại phía bàn Sĩ Mệnh. Sát khí hùng hực khiến thực khách rùng mình khiếp sợ. Yến Tường dừng chân cách bàn chừng nửa trượng, rít lên:

- Mau khai báo danh tánh! Bổng công tử không giết kẻ vô danh!

Tiểu Phàm nào biết sợ là gì, nàng ôm bụng cười rũ rượi:

- Trông người chẳng khác gì lão phùng tuồng Tam Hoàn bang chủ Lưu Hồng Lượng gặp đại ca còn phải chạy dài, thử người đâu xứng hỏi tên.

Quần hào giạt mình, còn Yến Tường thì biến sắc. Quả thực, giang hồ vẫn truyền tụng về một chàng công tử ẩn danh, đã mấy lần đả thương bọn đại ma đầu. Nhưng gã không tin rằng con người xấu xí, nhân thân mờ nhạt kia lại là bậc cao thủ ấy.

Yến Tường cười nhạt:

- CÔ nương định rung cây nhát khỉ đấy ư? Yến mỗ từ ngày xuất đạo chưa biết sợ là gì.

Sĩ mệnh từ tốn nói:

- Thuyết thê lỗ lòi, mong công tử lượng thứ cho !

Yến Tường là kẻ đa mưu túc trí, không nắm vững lai lịch và bản lĩnh đối phương thì không xuất thủ. Gã cũng thâm ái ngại nên nhân dịp này rút lui:

- Các hạ đã có lời xin lỗi, tại hạ cũng chẳng hẹp hòi.

Tiểu Phàm lại cười khanh khách:

- Đại ca đã nổi danh rồi đấy. Xem ra Tây hồ tiên nữ không lấy làm chồng.

Gia Lăng công tử đang bước về bàn bồng quay phắt lại. Gã lạnh lùng bảo:

- Té ra là Dư tiểu thư! Tại hạ phụng mệnh Dư phó bang chủ đi tìm tiểu thư. Xin mời đi theo tại hạ.

Tiểu Phàm sợ hãi ấp úng:

- Ta là gái đã có chồng, đâu cần phải về nhà nữa?

Yến Tường cười nhạt:

- Tại hạ mới là người được lệnh tôn hứa gả. Tiểu thư cứ về Hàng Châu sẽ rõ. Còn gã Tây Môn Sĩ Mệnh đã bị đánh rơi xuống vực thẳm rồi.

Câu nói này chạm đúng vào vết thương lòng của Tiểu Phàm. Nàng òa lên khóc:

- Phải rồi ! Chính phụ thân ta đã giết chàng!

Yến Tường đâu biết rằng nàng điên loạn, càng đoan chắc rằng chàng mặt sẹo kia không phải là Sĩ Mệnh. Dư Tâm Nhiên đã kể cho gã nghe cuộc chiến ở Lã Lương sơn và đoan chắc rằng Tiểu Phàm đã góa chồng. Họ Yến bước lại định bắt lấy Tiểu Phàm. Nàng chạy đến nép sau lưng Sĩ Mệnh van nài:

- Đại ca! Dù chàng có phải là Sĩ Mệnh hay không cũng đừng để tiểu muội bị bắt về Hàng Châu. Tiểu muội sẽ chết mất.

Sĩ Mệnh gật đầu, đứng lên bảo:

- Yến công tử! Hãy về bảo với Dư trang chủ, Sĩ Mệnh còn sống và Tiểu Phàm không muốn trở về.

Yến Tường đâu chịu tin, gã bật cười ghê rợn :

- Té ra người giả làm Sĩ Mệnh để gạt gã Dư tiểu thư. Yến mỗ quyết không tha cho tội ấy.

Dứt lời, gã rút kiếm chém liền. Đường kiếm cực kỳ bá đạo, chứng tỏ cái tâm của gã rất ác độc. Nhưng Sĩ Mệnh ung dung vung song thủ xuất chiêu Hạc Vũ Bài Vân. Chuông ảnh trùng trùng như bão táp, giáng thẳng vào luồng kiếm quang, đẩy đối phương văng ra sau gần trượng. Lưng gã va vào bàn, khiến thức ăn văng tung tóe, dính đầy áo lông cừu. Tiểu Phàm vỗ tay cười:

- Đại ca giỏi quá! Trông kìa. gã ta dơ bẩn như con lợn trong chuồng.

Gia Lăng công tử nhục nhã. uất khí xông lên, không còn biết sợ là gì. Gã lột phẳng áo cừu rồi bảo:

- Nếu người dùng kiếm mà thắng được ta thì mới đáng gọi là hảo hán !

Yến Tường rất tự tin vào pho Thiểm Điện tà kiếm của mình. Sĩ Mệnh thấy mình nường tay mà gã không chịu tỉnh ngộ liền rút kiếm bước đến. Chàng đứng im, lưỡi kiếm gác xéo lên vai tả chờ đợi. Yến Tường không nhận ra sơ hở ở chỗ nào, lòng thâm lo lắng. Gã thấy đối phương không hề có một chút sát khí, ánh mắt hiền hòa và gương mặt phẳng phất một nét cười. Đã hơn nửa khắc trôi qua mà Gia Lăng công tử vẫn chưa động thủ. Mồ hôi từ trên trán nhỏ ròng ròng xuống áo. Giờ đây, gã đã tin rằng chàng chính là Sĩ Mệnh, truyền nhân của đệ nhất kỳ nhân Thiên Hạc. Cuối cùng, Yến Tường thở dài, tra kiếm vào vỏ, vòng tay nói :

- Các hạ đã học được kiếm đạo thượng thừa. Yến mỗ xin nhận bại. Nhưng sau năm năm nữa. Yến mỗ sẽ tìm các hạ để rửa mối nhục này.

Dứt lời, gã quay lưng bỏ đi. Tiểu Phàm ơ ới gọi theo:

- Nay Yến Tường! Người quên chưa trả tiền cơm rượu và bồi thường bàn ghế gãy.

Họ Yến tím mặt, móc lưng lấy nén bạc vỗ lún vào cột lều. Sĩ Mệnh cũng gọi tiểu nhị tính tiền rồi dắt Tiểu Phàm đi ngay. Chàng rất e ngại những ánh mắt ngưỡng mộ của người xung quanh. Ra đến cánh rừng ngoài thành, Sĩ Mệnh nói với Tiểu Phàm:

- Hiền muội đã chuốc lấy hiểm nguy cho chúng ta rồi. Bọn Tam Hoàn bang nghe tin sẽ dồn hết lực lượng chặn đường. Lúc ấy e rằng cuộc hành trình sẽ đầy nguy hiểm. Có lẽ chúng ta phải cải trang mới an toàn.

Tiểu Phàm mỉm cười chế diễu:

- Không ngờ đại ca cũng biết sợ!

Sĩ Mệnh cười buồn:

- Ta đã chết hụt hai lần, lẽ nào lại để cho nàng phải thương tâm thêm lần nữa?

Âm hưởng thiết tha của giọng nói đã làm Tiểu Phàm chấn động. Nàng bất giác thò tay vuốt ve gương mặt đầy sẹo, miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ chàng còn sống được ư?

Sĩ Mệnh nhận ra đây là cơ hội để đưa nàng về với thực tại, liền dịu giọng:

- Chúng ta tìm chỗ đàm đạo, ta sẽ kể cho nàng nghe những tao ngộ vừa qua.

Thực ra Tiểu Phàm đã được Hắc Đạo Hoa Đà Trang vỹ tận tình điều trị, hồi phục được đến tám chín phần. Nhưng do Tiểu Phàm quá đau lòng vì cái chết thảm khốc của Sĩ Mệnh nên không thể khỏi hẳn. Mỗi lần nàng tỉnh lại, đều nhớ đến việc chính cha mình giết Sĩ Mệnh, nên lại rơi vào trạng thái mê muội. Đó cũng là một trong những bản năng tâm lý của nữ nhân Khi họ không còn chịu đựng được nữa thì thường ngất xỉu. Tiểu Phàm không ngất mà lại trở nên mơ hồ, để trốn tránh sự thật nát lòng. Bỗng có một lão già thúc ngựa chạy đến. Lão dừng cương vãi chào rồi bảo:

- Lão ngưỡng mộ Tây Môn công tử từ lâu, xin mời nhị vị giá lâm tề xá cho lão được thỏa lòng mong ước.

Lão nháy mắt với Sĩ Mệnh và chàng đã nhận ra người quen, liền dùng phép truyền âm hỏi thử:

- Chung Sầu Miêu đây phải không?

Ma ảnh Tử gật đầu, mắt long lanh đầy lệ. Sĩ Mệnh liền vui vẻ bảo:

- Tiểu Phàm! Lão trưởng đây đã có lòng, chúng ta đành đến quấy nhiễu vậy!

Tiểu Phàm ngoan ngoãn vâng lời. Ma ảnh Tử đi trước dẫn đường, được vài mươi

trượng, rẽ vào đường mòn bên tả. Thật sâu bên trong là một tòa trang viên rộng rãi, tảo nhả. nằm dưới tán rừng âm u, mát rượi. Vào đến khách sảnh, lão nhân mời hai người ngồi rồi gọi thị tỳ bưng trà. Chỉ nhìn dáng vóc, Sĩ Mệnh cũng đoán ra Động Đình Long Nữ đã hóa trang thành ả nữ tỳ này. Trình Bội Linh cúi gằm mặt, run rẩy châm trà. Trước khi quay vào, nàng liếc chàng ai oán. Tiểu Phàm then thùng nói :

- Tiểu muội xin phép được ra nhà sau một lát!

Nàng bước theo nàng tỳ nữ kia. Ma ảnh Tử sụp xuống lạy:

- Thuộc hạ tưởng kiếp này không còn được gặp thiếu chủ nữa.

Sĩ Mệnh vội đỡ gã lên rồi bảo:

- Trong một phút hồ đồ, ta mang mặc cảm xấu xí nên âm thầm bỏ đi. Chính Tiểu Phàm đã giúp ta hiểu ra chân tướng sự việc. À, ngoài các hạ và Bội Linh, còn ai ở đây nữa không?

Ma ảnh Tử cười đáp :

- Thuộc hạ và Trình đại phu nhân đoán rằng Dư nhị phu nhân đi đến Hoàng Sơn nên đuổi theo, quả nhiên gặp Tỳ Vân đạo trưởng giữa đường. Nghe tin thiếu chủ đã đưa nhị phu nhân xuôi Nam, thuộc hạ kèm trình ngày đêm nên đến Cảnh Đức trấn chỉ sau thiếu chủ một bước. Vì không muốn nhị phu nhân hoảng sợ nên đành phải cải trang. Nơi này là cơ ngơi của một băng hữu hắc đạo hoàn lương. Thiếu chủ có thể an tâm nghỉ ngơi, tìm cách phục hồi ký ức cho nhị phu nhân.

Tiểu Phàm ra đến, vui vẻ tán dương:

- Đại ca! Tòa gia trang này thật là tĩnh lặng và xinh đẹp !

Sĩ mệnh cười đáp:

- Lão trượng đây vốn từng thọ ân tiên phụ nên sẵn lòng mời chúng ta ở lại chơi vài hôm. Phàm muội tính sao?

Tiểu Phàm hân hoan đồng ý. Sau bữa cơm tối, ả nữ tỳ lặng lẽ đưa hai người vào

phòng ngủ. Trước giờ hai người vẫn ở riêng nên Tiểu Phàm lộ vẻ nghi ngại :

- Đại ca! Chúng ta ở chung sao tiện?

Sĩ Mệnh thản nhiên đáp:

- Chúng ta là phu thê, lẽ nào lại ngủ riêng? Nếu hiền muội không thích, ta sẽ ngồi trên ghế hành công tính toạ như ngày đầu gặp gỡ. Chỉ sợ lát nữa chính hiền muội sẽ gọi ta vào ngủ chung đấy thôi.

Tiểu Phàm giật mình, bối rối đứng lặng người, nhớ lại kỷ niệm xưa. Sĩ Mệnh dịu dàng lại ghé ngồi rồi bắt đầu kể hết những chuyện đã xảy ra. từ lúc chàng bị Hồng Lượng và Dư trang chủ đẩy rơi xuống vực thẳm Lỗ sơn . Nghe xong, Tiểu Phàm càng lộ vẻ hoang mang, đôi mắt phượng đờ đẫn nhìn chàng, nửa yêu thương, nửa nghi ngờ. Sĩ mệnh dịu giọng:

- Hiền muội lên giường nghỉ đi!

Tiểu Phàm vâng lời. Sĩ Mệnh nhận ra nàng không cởi bớt xiêm y mà lại lén móc tiểu đao nhét dưới gối. Trưa hôm sau, vừa ăn xong bữa thì một hán tử thấp lùn vào trao cho Ma ảnh Tử một phong thư. Đọc xong, gã biến sắc, nháy mắt ra hiệu rồi nói :

- Lão phu muốn mời công tử ra vườn ngắm mai .

Sĩ Mệnh hiểu ý bảo Tiểu Phàm:

- Hiền muội vào trong thu xếp hành lý. Ta ra vườn đàm đạo với lão trượng một lát rồi khởi hành.

Ra đến vườn, Ma ảnh Tử hạ giọng:

- Thiếu chủ! Chí Tôn bang đã kéo mấy trăm cao thủ khóa chặt Cảnh Đức trấn. Có lẽ chúng ta phải cải trang mới về được An Khánh.

Sĩ Mệnh ngắm nhìn những bông mai vàng rực còn sót trên cành, tư lự bảo :

- Không hiểu bọn Hỏa Quy lão tổ trên đường đến đây có bị chặn đánh hay không?

Ma ảnh Tử lặng im không nói. Sĩ Mệnh quay lại thấy ánh mắt gã đầy vẻ bi thương, biết rằng đã có chuyện. Chàng hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ định vì an nguy của ta mà dấu bật hung tin của huynh đệ?

Nghe giọng uy nghiêm, Ma ảnh Tử buồn rầu nói :

- Chín người bọn họ bị dồn lên ngọn Thạch Sơn ở phía bắc từ chiều hôm qua. Không có lương thực và nước uống, chẳng bao lâu sẽ chết.

Sĩ mệnh dịu giọng:

- Họ Chung hết lòng vì Tây Môn thì Tây Môn cũng hết lòng với họ Chung. Nếu ta không cứu được họ thì cũng chẳng ham sống làm gì. Các hạ hãy vẽ lại địa hình Thạch Sơn rồi cùng nhau tìm phương kế. Ta vào dặn dò Tiểu Phàm mới được.

Hai người trở lại khách sảnh. Ma ảnh Tử vào thư phòng lấy giấy bút còn Sĩ Mệnh đi thẳng vào phòng riêng. Tiểu Phàm đã thu xếp hành lý xong, ngồi bên giường chờ đợi. Đôi mắt nàng như nhìn về chốn xa xăm nào đó. Sĩ Mệnh bước đến trước mặt Tiểu Phàm, nghiêm giọng bảo:

- Phàm muội! Nàng hãy lấy thanh tiểu đao trong người ra đi.

Tiểu Phàm bỏ ngõ vâng lời. Sĩ Mệnh vạch tung vạt áo ngực, tha thiết bảo :

- Phàm muội! Nếu nàng không tin ta chính là Sĩ Mệnh thì hãy cầm thanh đao ấy vào ngực ta.

Ánh dương quang soi rõ từng vết sẹo trên người Sĩ Mệnh. Tiểu Phàm chăm chú nhìn, đứng lên rờ rẫm từng dấu tích quen thuộc. Nàng còn cảm nhận được mùi hương nồng nàn, thân thiết của trượng phu. Bất giác, nàng úp mặt vào ngực mà hít thở. Kỷ niệm của những cuộc ái ân mặn nồng trở về trong ký ức, xua tan dần bóng sương mù trong tâm thức. Tiểu Phàm nhắm mắt lại nên không bị gương mặt xa lạ kia chi phối. Nàng chỉ bằng khứu giác, xúc giác mà cảm nhận được cơ thể ngày nào. Sĩ Mệnh cũng vuốt ve đôi bờ vai nhỏ và tấm lưng thon gầy vì bệnh tật. Tiểu Phàm nghe niềm khát khao dâng hiến bùng lên. Đôi môi và vòng tay nồng nhiệt đã nói lên điều ấy. Sĩ Mệnh nhẹ nhàng bế nàng lên giường, đem lại cho nàng những cảm giác ngày nào.

Thân thể nàng đã gầy hơn xưa nhưng lại nói lên tình yêu vô biên của trái tim. Sĩ Mệnh trân trọng mỗi chân tình của người con gái thẳng thắn, cuồng nhiệt này. Tiểu Phàm vẫn nhắm chặt đôi mắt, lắng nghe hồn bồng bềnh trong biển ái ân. Nàng sợ mình đang mơ và sẽ đánh mất Sĩ Mệnh khi thức giấc. Cuối cùng thì chính cảm giác hoan lạc tận cùng của tình dục đã là cái gì chân thật và vững chắc nhất. Tiểu Phàm không thể không tin người đàn ông này chính là Sĩ Mệnh. Bằng những động tác quen thuộc, chàng đã liên tiếp dìu nàng đến bờ mộng ảo. Tiểu Phàm hoan hỉ thì thầm:

- Tướng công!

Nàng mở mắt ra. vuốt ve gương mặt sần sùi kia. Ánh mắt đắm say, nồng nàn. Sĩ Mệnh biết nàng đã nhận ra mình, mừng rỡ cúi xuống hôn lên mắt, lên môi. Chàng không ngờ cuộc ái ân lại có thể đánh thức tâm linh của người vợ tội nghiệp.

Trong lúc mặc lại y phục, Sĩ Mệnh cười bảo:

- Ta xấu xí thế này nàng có buồn không?

Tiểu Phàm nguýt chàng:

- Ngày trước, tướng công cũng đâu anh tuấn hơn ai?

Hai người trở ra khách sảnh. Thấy mặt hoa tươi thắm, Ma ảnh Tử nhìn Sĩ Mệnh dò hỏi. Chàng cười bảo:

- Phàm muội đã hồi phục hoàn toàn !

Ma ảnh Tử vui mừng không xiết, vòng tay nói :

- Thuộc hạ chúc mừng thiếu chủ!

Trình Bội Linh ra đến, hân hoan lộ mặt nạ. ôm lấy Tiểu Phàm. Hai người đều khóc cả.

Lát sau, Tiểu Phàm đẩy Bội Linh vào lòng Sĩ Mệnh :

- Tướng công! Sao chàng không hỏi han Trình đại thư?

Sĩ Mệnh xiết chặt Bội Linh, thì thầm:

- Linh muội ! Ta làm khổ nàng nhiều quá!

Tính tình Bội Linh trầm trầm, thâm mị và sâu sắc. Nàng âm thầm chịu đựng nỗi đau, hết lòng chăm sóc Tiểu Phàm. Nay gặp lại Sĩ Mệnh, thấy chàng bị hủy dung, tình yêu kia càng sâu đậm vì nỗi thương cảm vô bờ. Bốn người ngồi xuống bàn để nghiên cứu địa hình ngọn Thạch Sơn. Ma ảnh Tử đã có đủ thì giờ để vẽ lại nơi hiểm tuấn ấy. Thạch Sơn vốn là sào huyệt của một lão cường đạo già. Bích Thượng Hồ Quan Phát Dụng, bằng hữu của Hồi phong kiếm. Ma ảnh Tử chỉ bức vẽ rồi miêu tả: - Thạch Sơn bị dòng Cảnh Giang cắt làm hai phần, một cao một thấp. Bọn lão tổ hiện ở trên phần thấp phía tây. Mặt sông đoạn này chỉ rộng độ mười trượng nhưng hai vách dựng đứng, cao đến mười lăm trượng. Trên đỉnh núi nhỏ phía tây, là một bức vách đá cao mười trượng. Trên đỉnh núi có thạch động, nơi cư trú của Bích Thượng Hồ. Đây là chốn tuyệt địa muốn lên xuống phải dùng thang dây. Chiều hôm qua. bọn Hỏa Quy lão tổ bị Chí Tôn bang chặn đánh, bèn rút lên Thạch Sơn cố thủ. Phe đối phương đông đến hai trăm, do Hận thiên lão quái thống lĩnh. Đáng sợ nhất là đàn độc thủ, vì vậy, bọn lão tổ không thể phá vây mà chạy. Bích Thượng Hồ đã gõ mõ tre gỏ tín hiệu cầu cứu ra ngoài. Hiện nay lương thực đã không còn một hạt.

Sĩ Mệnh nhíu mày hỏi:

- Vậy theo ý các hạ thì chúng ta nên dùng cách gì để cứu họ?

Ma ảnh Tử buồn bã đáp :

- Nếu không có mấy chiếc thuyền của phe đối phương đậu ở sát vách thì chúng ta có thể vào từ phía hậu sơn. Hoặc là bắn tên mang dây chèo sang đây để họ thoát ra. Nhưng chúng túc trực ngày đêm, thủ sẵn cung nỏ nên sẽ phát hiện ngay.

Sĩ Mệnh dõi mắt nhìn tuyết rơi ngoài hiên, suy nghĩ miên man. Bỗng từ ngọn cây thụ già. một chiếc lá rụng xuống, bay là đà cho đến tận thềm khách sảnh. Sĩ Mệnh bừng tỉnh, cầm bút vẽ hỏi thêm:

- Bờ vực sông phía đông có cao hơn bờ phía tây nhiều lắm không?

- Bẩm thiếu chủ, có lẽ cao hơn đến hai mươi trượng.

Sĩ Mệnh hài lòng, trình bày kế hoạch của mình. Ba người thẳng thốt kêu lên :

- Không được!

Sĩ mệnh trấn an:

- Pho khinh công Thiên Hạc Hành Vân là tuyệt học kỳ diệu nhất trần gian. Ta rơi xuống vực thăm trăm trượng còn không sợ chết thì sợ gì độ cao kia? Hôm trước, quan sát pho thân pháp của Quỷ Thủ, ta đã học được nhiều điều bổ ích. Hai nàng cứ tìm vải tốt, khâu cho ta đôi cánh bền chắc là được. Hơn nữa. ta mang theo một đầu dây chèo, nếu có rơi xuống thì cũng được kéo lên.

Biết ý chàng đã quyết, Ma ảnh Tử vào thành mua dây chèo và mấy thước vải buồn. Gã còn ghé qua mấy bằng hữu dắc dạo, nhờ họ dùng mõ tre truyền âm lên Thạch Sơn, báo lại kế hoạch của Sĩ Mệnh. Đến cuối giờ mùi thì đôi cánh hoàn tất. Hai nữ chủ nhân cột chặt vào tay chân và lưng Sĩ Mệnh. Chàng ra vườn, treo lên ngọn cây thụ, thử lao mình xuống. Khi hoàng hôn lịm tắt thì Sĩ Mệnh đã làm chủ được đường

bay. Chàng có thể đáp xuống bất cứ điểm nào mình muốn.

Tiểu Phàm cười bảo:

- Giá như tướng công có thể dùng đôi cánh vải này mà bay được lên cao thì hay biết mấy?

Chàng lắc đầu:

- Giới hạn của con người là ở đây! Chúng ta nhảy lên cao và rơi xuống, không thể giống như lũ diều cầm được.

Đầu canh hai, bọn Sĩ Mệnh đã có mặt bên bờ vực phía đông. Ngọn bắc phong thổi ào ào, mang theo những bông tuyết lạnh giá. Bội Linh sợ hãi nói:

- Gió mạnh thế này, chỉ e tướng công không đến được đúng chỗ !

Sĩ mệnh trấn an:

- Không sao, vị trí này xéo xa chỗ đáp vài chục trượng, ta đã tính đến chiều gió.

Chàng cột chặt một đầu dây chèo vào lưng rồi tung mình vào khoảng không tối tăm. Đích nhắm của chàng là đóm lửa ở bờ bên kia. Gió đông lồng lộng đập vào vách đá tạo nên những luồng khí hỗn loạn. Sĩ Mệnh kinh hãi nhận ra mình không thể điều chỉnh được đường bay. Có lúc gió nâng chàng lên, có lúc như kéo xuống. Bọn Tiểu Phàm căng mắt cố nhìn xuyên qua màn mưa tuyết, tay nắm chặt đầu dây, lòng lo lắng khôn nguôi. Họ không biết rằng mình đã khóc. Dưới kia. Sĩ Mệnh vận toàn lực vẩy mạnh đôi cánh, tiến về phía đóm lửa. Thân hình chàng ngày càng sa xuống thấp. Sĩ Mệnh than thầm cho sự thất bại của mình. Chàng nghĩ đến những người thân trên kia quyết định liều một chuyến. sĩ Mệnh quay về hướng bắc, mượn sức nâng của luồng gió, bốc hẳn lên cao. Chàng hân hoan nhận ra gió đưa chàng sang phía tây. Thì ra chàng đã sai lầm khi bay theo chiều gió. Cuối cùng, Sĩ Mệnh lơ lửng trên đầu ngọn lửa. khép cánh rơi xuống vòng tay những người ở dưới. Ánh lửa chớp chờn càn khiến gương mặt chàng thêm ghê rợn. Khả Khanh bật khóc, ôm lấy chàng nước nức:

- Dù đại ca có biến thành quỷ tiểu muội cũng chẳng sợ!

Ba anh em họ Chung, Dạ Điếu, Sát Thần, Trích Tinh Thử, Hà Bắc lẳng tử đều rơi lệ. Hồi phong kiếm nghẹn ngào nói:

- Thiếu chủ hà tất phải liều mình như vậy?

Lão già râu ngắn, mắt sắc đứng cạnh Sát Thần thở dài bảo:

- Lão phu suốt đời không phục ai, nhưng giờ xin dâng đầu trước bậc đại nghĩa. đại dũng. Quan mỗ xin đem tấm thân già nung nhờ dưới trướng thiếu chủ.

Dứt lời, lão sụp xuống lạy ba lạy. Hồi phong kiếm cười khẩy:

- Té ra người cũng biết chọn mình chúa mà thờ!

Sĩ Mệnh giật mạnh đầu dây báo hiệu đã đến nơi an toàn Bên kia Ma ảnh Tử tuột xuống phía dưới, sao cho thấp hơn bờ tây một chút. Gã cột chặt đầu dây của

mình vào mỏm đá rồi giật báo hiệu. Thiết Diện cuồng sư kéo căng dây rồi cố định lại.

Lão nặng nề nhất nên đi trước để thử sức chịu đựng của dây chèo. Khả Khanh nũng nịu ôm chặt cổ Sĩ Mệnh, bắt chàng công qua sông.

13. Chiết Giang Nhất Khứ Tầm Sinh Lộ -hàng Châu Hỏa Khởi Chiêu Thanh Vân

Khi bình minh ló dạng thì cả bọn đã có mặt trong một tòa dưới chân núi phía đông của Cảnh Sơn. Anh em hắc đạo Giang Tây đã bày sẵn tiệc rượu tẩy trần. Cả bọn quây quần dùng bữa. Đại Lực Sát Thần uống cạn vài chén lớn, bắt đầu mở miệng:

- Thuộc hạ không ngờ thiếu chủ lại biết bay như chim vậy. Chắc cảm giác ấy khoan khoái lắm phải không?

Tiểu Phàm bực bội gắt:

- Sao người ngu quá vậy? Tướng công mấy lần suýt chết mới sang được bên ấy, khoan khoái cái nỗi gì!

Sát Thần ngượng ngùng ngậm miệng. Hỏa Quy lão tổ cười ha hả:

- Chuyện quan trọng là làm sao có thể bay khỏi vòng vây của Chí Tôn bang, đến được chỗ an toàn.

Cuồng Sư nói ngay:

- Không có đàn độc thử, chúng ta cứ đánh thẳng ra.

Dạ Điếu lắc đầu:

- Chỉ e không bảo vệ được các phu nhân trước trận loạn tiễn.

Bích Thượng Hồ Quan Phát Dụng nổi tiếng đa mưu túc trí trong giới hắc đạo. Lão chính là quân sư cho những chuyến ăn hàng lớn. Họ Quan háng giọng bảo:

- Thuộc hạ xin hiến một kế mọn để làm quà diện kiến. Theo thiển ý thì hiện nay chỉ có đường về Chiết Giang là phòng thủ lợi lũng nhất, vì phương ấy là sào huyệt của Chí Tôn bang. Đến được Hàng Châu, theo dòng Vân Hà về Trường Giang là thoát nạn.

Hồi phong kiếm vỗ đùi khen :

- Phải lắm!

Dạ Điếu cũng tán thành:

- Thuộc hạ biết một đường tắt đi Hàng Châu, tuy hiểm trở nhưng rất an toàn.

Trích Tinh Thử cười hì hì:

- Khi đến Hàng Châu, chúng ta nổi lửa đốt Dư gia trang cho bỏ ghét!

Nói xong, gã không nghe ai hưởng ứng, sức nhớ ra mình đã lỡ lời. Gã áy náy nhìn Dư Tiểu Phàm, ấp úng:

- Thuộc hạ chỉ nói đùa thôi, mong phu nhân lượng thứ!

Tiểu Phàm buồn bã nói :

- Ta cũng không ngờ gia phụ lại là người nhiều tham vọng như vậy !

Bích Thượng Hồ bỗng hỏi:

- Xin hỏi phu nhân đã từng nghe lệnh tôn nhắc đến một vị thúc thúc nào chăng?

Tiểu Phàm ngơ ngác:

- Làm gì có chuyện ấy!

Họ Quan gật gù không hỏi thêm. Hỏa Quy lão tổ háng giọng:

- Nghĩ cũng lạ thật! Vì sao Dư Tâm Nhiên lại để Tiểu Phàm lưu lạc cả nửa năm trời mà không hề lo lắng gì cả? Lẽ nào lão ta không yêu thương ái nữ độc nhất của mình?

Mọi người thầm công nhận lão có lý. Sĩ Mệnh thấy ái thê sầu muộn, nói lảng sang chuyện khác:

- Cao kiến của Quan các hạ rất chí lý. Chúng ta sẽ đi Hàng Châu!

Cả bọn khăn gói lên đường, vượt trăm dặm núi rừng, sang đến đất Chiết Giang. Lúc này họ mới trở ra đường quan đạo, mua ngựa đi tiếp đến Hàng Châu. Trên đường, hàng trăm gã bang đồ áo vàng của Chí Tôn bang xuôi ngược, nhưng không hề để ý đến bọn Sĩ Mệnh. Trưa ngày mùng chín tháng giêng, thành Hàng Châu hiện ra trước mắt. Bọn Sĩ Mệnh đã hóa trang thành một gia đình quyền quý, đến Hàng Châu du ngoạn, nên có thể ngang nhiên vào Lâm An đại khách điểm. Hàng Châu xưa là kinh đô của triều đình Nam Tống và có tên là Lâm An. Do đó, tòa khách điểm sang trọng, đồ sộ bậc nhất này đã lấy tên như vậy. Đây cũng là khách điểm duy nhất không thuộc tài sản của Dư gia trang. Nó là của tuần phủ và tổng trấn quân vụ Chiết Giang hùn thập lại. Chính Tiểu Phàm đã cho mọi người biết bí mật này. Nhờ vậy, họ có thể yên tâm, không sợ gặp bọn Chí Tôn bang. Vàng lại là thứ kim loại hấp dẫn nhất trên đời. Màu sắc óng ánh của hoàng kim đã làm chường quỹ và tiểu nhị trong khách điểm coi bốn người khách mới đến là thần thánh. Hồi phong kiếm vung tay bao luôn cả tầng chót và ân thưởng rất hậu. Lão chường quỹ thậm van vái thần tài xui khiến cho đám khách này ở càng lâu càng tốt. Trong bữa cơm chiều, thấy Tiểu Phàm thoáng buồn, Sĩ mệnh liền hỏi:

- Phải chăng Phàm muội nhớ nhà?

Tiểu Phàm bẽn lèn gật đầu:

- Tưởng công quả là nhìn thấu lòng người. Tiểu muội về đến đây chợt nhớ lại những ngày sống ở Dư gia trang. Nhất là việc đã lâu không thăm mộ tiên mẫu.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Ta cũng muốn đến thắp một nén hương cho nhạc mẫu.

Tiểu Phàm lộ vẻ lo sợ:

- Nhưng nơi ấy ở sau lưng Dư gia trang, rất là nguy hiểm!

- Chẳng có gì đáng sợ cả. Nếu bị phát hiện, ta sẽ công nàng đào tẩu.

Dạ Diệu Lý Kỳ Hân tán thành:

- Thiếu chủ cứ đưa phu nhân đi thăm mộ. Hiện giờ phần lớn nhân mã của Chí Tôn bang ở cả Cảnh Đức trấn, đàn độc thử cũng vậy. Bọn thuộc hạ còn định vào Dư gia trang do thám một phen.

Trích Tinh Thử ứng tiếng:

- Thuộc hạ đã dạo qua nơi ấy. Giờ đây Dư gia trang được xây cất lại, rất đồ sộ và kiên cố, chẳng còn chút gì giống Dư gia trang ngày xưa nữa. Nếu gọi đó là tòa đại lao thì cũng chẳng sai!

Tiểu Phàm biến sắc nhớ đến những khóm hoa, những cội cây thân thiết. Nàng buồn rầu bảo :

- Nếu thế thì chư vị có thiêu hủy đi tiểu muội cũng không tiếc!

Cuồng Sư hân hoan vỗ bàn:

- Phu nhân quả là người thông đạt. Bọn thuộc hạ ầm ỨC vì phải âm thầm trốn khỏi Cảnh Đức trấn nên rất muốn trả thù. Nếu không chắc chắn nuốt trôi mối hận này.

Hỏa Quy lão tổ cười khà khà:

- Muốn đốt nhà nhạc phụ đại nhân thì phải hỏi qua ý kiến hiền tể cái đã.

Sĩ mệnh tư lự bảo:

- Tại hạ không phản đối, nhưng không thể hại lây bách tính chung quanh.

Bích Thượng Hồ Quan Phát Dụng vui vẻ nói :

- Thiếu chủ! Nay cả hai phe Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang đều hùng mạnh, chúng ta thì sức yếu thế cô. Thuộc hạ đề nghị thiếu chủ giả làm Lưu Hồng Lượng, cùng anh em tập kích tổng đàn Chí Tôn bang để ly gián hai kẻ địch. Nếu họ trúng kế, tương sát lẫn nhau thì đó cũng là đại phúc cho võ lâm.

Tiểu Phàm run rẩy:

- Nếu gặp gia phụ, xin tướng công nương tay cho !

Sĩ Mệnh vỗ về:

- Phàm muội yên tâm, nếu ta không tôn kính nhạc phụ thì đâu đến nỗi phải rơi xuống vực thẳm?

Tiểu Phàm buồn bã sa lệ:

- Tiểu muội quả là người bạc mệnh nên mới phải phân vân giữa bên hiếu, bên tình.

Bích Thượng Hồ mỉm cười bí ẩn:

- Chưa chắc Dư Tâm Nhiên là cha ruột của thiếu phu nhân.

Mọi người giật mình, nhìn lão trân trối. Tiểu Phàm ngơ ngác hỏi:

- Vì sao Quan lão lại nói vậy?

Quan Phát Dụng nghiêm giọng:

- Đây là một vụ án bí ẩn nhất võ lâm. Thuộc hạ tình cờ nghe được đôi điều nhưng không dám đoan chắc. Nhưng chỉ cần tìm được người có tên là Tiêu Mỹ Trân sẽ biết rõ nội tình. Bà ta chính là nhũ mẫu của thiếu phu nhân hai mươi năm trước. Hiện giờ thuộc hạ không dám nói gì thêm.

Thấy Tiểu Phàm hoang mang, Sĩ Mệnh trấn an :

- Sau khi về đến An Khánh, chúng ta sẽ tiến hành việc tìm kiếm Tiêu nhũ mẫu. Lúc này cứ tạm tránh mặt Dư trang chủ, chờ xem sự thực thế nào?

Chàng quay sang nói với mọi người:

- Khi đã giả danh Tam Hoàn bang để tấn công Dư gia trang thì phải rút lui ngay. Vì vậy, sáng mai, lo mướn sẵn thuyền, nửa đêm đánh xong là giương buồm. Đêm nay, ta đưa Tiểu Phàm đi thăm mộ còn chư vị cứ ra ngoài vui chơi. Đến Hàng Châu mà ở mãi trong phòng sẽ bị nghi ngờ.

Hà Bắc lẳng tử khoan khoái, nghĩ đến những nàng kỹ nữ xinh đẹp đất Giang Nam. Còn Trích Tinh Thử thì nhớ tiếng xúc xắc reo. Tan tiệc, mọi người kéo nhau đi hết, chỉ còn lại ba vợ chồng Sĩ Mệnh và ông cháu Hỏa Quy lão tổ. Trên đường đi, Khả Khanh đã trở nên thân thiết với hai vị phu nhân. Họ vào phòng trò chuyện, để lão tổ và Sĩ Mệnh đàm đạo. Doãn lão nâng chén uống cạn rồi hỏi:

- Sĩ Mệnh, việc hôn ước với Khả Khanh ngươi định thế nào? Ta đã hơn trăm tuổi, sống chết lúc nào không biết nên muốn an bài hạnh phúc của tôn nữ.

Sĩ mệnh chỉnh sắc:

- Khanh muội còn quá nhỏ, e không xứng chăng?

Lão tổ buồn bã đáp:

- Thực ra Khanh nhi đã mười tám tuổi. Chỉ vì bốn năm trước, ăn lầm một loại quả trên đảo Bồng Lai mà cơ thể teo lại và không phát triển được. Nếu tìm được ba viên Thiên Niên Tuyết Sâm Hoàn thì mới mong hồi phục.

Sĩ Mệnh suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết bảo :

- Nếu vậy vẫn bối xin nhận lời và cố tìm cho được kỳ trân để chữa trị cho Khanh muội. Nhưng không biết có thể tìm Tuyết Sâm Hoàn ở đâu?

Lão tổ mừng rỡ xiết chặt tay chàng:

- Hảo hài tử! Lão phu có chết cũng yên lòng! Còn hạ lạc của kỳ dược thì ta đã điều tra ra. Hiện nay, Minh Đế còn giữ được bảy viên. Lão phu sẽ đi ngay Bắc Kinh để tìm thuốc.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Văn bối đã nhận Khả Khanh làm thê thiếp thì tất phải làm việc này. Hơn nữa, bọn thủ hạ của văn bối đều là những tay đạo chích lừng danh, họ sẽ cùng văn bối vào cấm cung.

Lão tổ cười khà khà:

- Ai cũng biết khinh công của người cao cường hơn ta. Thôi được, lão phu dành cho người đấy!

Bất chợt lão tổ lộ vẻ buồn:

- Song thân của Khanh nhi chôn thân đáy biển nên Ma Thủ Thần Chương của lão phu không người kế thừa. Khả Khanh là nữ nhi nên không thích hợp với loại công phu dương cương này. Giờ đây, lão phu sẽ truyền lại cho người.

Sĩ Mệnh hân hoan bái tạ:

- Tiểu tôn tể xin phụng mệnh !

Chàng từng nghe ân sư ca tụng pho thần chương có một không hai này. Chiêu thức đơn giản nhưng hùng mạnh vô song. Hai tay lại có thể đột nhiên dài ra nên cực kỳ ảo diệu. Lão tổ cười bảo:

- Việc hôn sự khoan hãy tiết lộ, chờ lấy được linh đan cái đã. Còn đây là quyển chương phổ, có cả phép vận khí. Với căn cơ và nội lực của người sẽ học rất nhanh.

Lão đưa cho chàng một quyển sách mỏng, cũ kỹ. Sĩ Mệnh lật ra xem, chỗ nào không hiểu thì hỏi lại Doãn lão. Cao đồ gặp minh sư nên tất cả đều thông suốt. Chẳng mấy chốc đã đến cuối canh hai. Tiểu Phàm chạy ra nũng nịu hỏi :

- Tướng công! Chàng hứa đưa tiểu muội đi mà!

Sĩ Mệnh cười xoa, vái chào lão tổ rồi vào phòng thay áo dạ hành. Bội Linh thở thê:

- Mong tướng công bảo trọng!

Khả Khanh đã đi ra nên Sĩ Mệnh không còn e ngại, hôn lên trán người vợ hiền:

- Linh muội yên tâm!

Tiểu Phàm cười khúc khích:

- Trình thư thư chịu khó chờ đợi một chút, đêm nay tướng công sẽ đền bù cho !

Tiểu Phàm bệnh hoạn mấy tháng trời, bỏ bê luyện tập nên cơ thể yếu đuối. Nàng trèo ngay lên lưng Sĩ Mệnh vì Dư gia trang chỉ cách đây chừng hơn dặm. Ở vùng duyên hải ẩm áp này, tuyết đã thôi rơi nhưng trời tháng giêng vẫn lạnh lùng. Sĩ Mệnh công Tiểu Phàm lướt nhanh trên những mái nhà hay tàng cây. Dưới kia, đường trong thành vẫn rực đèn, du khách qua lại tấp nập. Ở Hàng Châu, ban đêm chỉ bắt đầu

từ canh tư. Nhưng khu vực chung quanh tổng đàn Chí Tôn bang thì tĩnh lặng hơn. Dư Tâm Nhiên là người giàu có nhất phủ Chiết Giang nên đã mua cả một vùng đất rộng hàng chục mẫu để xây gia trang. Tiểu Phàm thở dài, nhận ra bức tường vây đã được xây cao hơn hai trượng và cánh cổng gỗ mỏng ngày nào giờ được đai sắt rất kiên cố. Đây không còn là tòa trang viện thơ mộng, rực rỡ sắc hoa của nàng nữa. Nàng bỗng linh cảm rằng Bích Thượng Hồ đã nói thực. Nàng không thể là con của người đàn ông đầy tham vọng kia được. Nàng tha thiết ước mong điều ấy, nếu không, cuộc đối đầu giữa Sĩ Mệnh và Dư lão sẽ khiến nàng đau đớn khôn cùng. Tiểu Phàm chỉ đường cho Sĩ Mệnh đi đến khu rừng thủy sơn phía sau trang. Đây là khu mộ địa của dòng họ Dư, mẫu thân nàng cũng yên nghỉ ở đây. Cỏ mọc đầy quanh mộ, chẳng có cây chân nhang nào, chứng tỏ đã lâu không người thăm viếng. Tiểu Phàm buồn bã thì thầm:

- Lạ thực! Lúc trước, gia phụ thường xuyên lui tới chăm nom, sao giờ đây lại lơ là như vậy?

Sĩ Mệnh nhận xét:

- Có lẽ vì Phàm muội ở nhà nên Dư lão giả vờ quan tâm. Xem ra lời nói của Bích Thượng Hồ đáng để lưu tâm.

Tiểu Phàm quỳ xuống khóc lóc một hồi rồi bảo:

- Tướng công! Chàng thử quan sát xem có thể vào được khu hậu viện hay không? Tiểu muội muốn lấy những kỷ vật của mẫu thân để lại.

Sĩ Mệnh là người cẩn trọng nhưng nhân hậu. Chàng liền công ái thế lướt về phía tường sau của tổng đàn. Mùi hôi và tiếng rúc rích của lũ chuột đã tố cáo khu vực này là nơi nhốt bầy độc thử. Té ra. Chí Tôn bang chỉ mang đến Cảnh Đức trấn một phần. Có lẽ bọn bang chúng không chịu nổi mùi hôi khủng khiếp kia nên tránh xa. không canh gác đoạn đường này. Sĩ Mệnh đã có phần hoa giáp công lực nên ung

dung dùng Bích Hổ Công, mang cả Tiểu Phàm bò lên. Đến đầu tường, nhìn xuống bên trong, chàng phát hiện năm mươi chiếc lồng tre đầy ắp độc thử. Còn có mấy trăm con ở ngoài, bò loạn xạ khắp nơi. Chúng không thể đi xa hơn vì đã có một bức tường nhả nhụi, cao nửa trượng chặn lại. Đại khái, bọn độc thử bị nhốt trong một cái bể xây nổi dài độ tám trượng và rộng chừng bốn trượng. Cạnh dài phía bắc chính là

đoạn tường sau của trang viện. Khoảng cách bốn trượng là giới hạn của thuật khinh công. Ngay Sĩ Mệnh cũng không thể nhảy qua một mình, huống hồ chàng còn cõng một người trên lưng. Nhưng Sĩ Mệnh đã tìm ra nguyên nhân vì sao mình thoát chết trước lũ độc thử. Trong máu chàng có mùi của máu nhện. Để kiểm tra lại, chàng cắn đầu lưỡi rồi vận khí phun làn sương máu xuống. Quả nhiên lũ chuột dạt cả ra, rúc lên với vẻ sợ hãi. Sĩ Mệnh mừng rỡ nhảy xuống phun thêm một khẩu máu mở đường rồi vượt qua. Cũng may, dây phòng cũ vẫn giữ nguyên. Tiểu Phàm mừng rỡ chỉ đường đến tòa tiểu viện của mình. Sĩ Mệnh trao hỏa tập cho nàng rồi đứng ngoài cửa canh chừng. Tiểu Phàm nhận ra mọi vật còn nguyên như cũ và căn phòng được quét dọn rất sạch sẽ. Nàng thầm nghĩ: “Vây là hai ả nha đầu Tiểu Oanh, Tiểu Yến đã về trang.”

Căn phòng này, trước đây mười năm vốn là của mẫu thân Tiểu Phàm. Bà đã qua đời cũng chính ở nơi đây. Trước khi mất, bà gượng cười bảo: - Phàm nhi! Mẹ có vài món nữ trang để tặng con ngày xuất giá.

Dư trang chủ đã mở túi lụa kia ra xem rồi trao lại cho nàng. Tiện tay, Tiểu Phàm lấy luôn cả pho tượng Dương Quý Phi bằng sứ. Chính nàng đã bắt Dư trang chủ phải mua cho mình để làm quà tặng mẫu thân trong một dịp dạo phố Hàng Châu. Gương mặt của pho tượng rất giống Dư phu nhân. Bà rất thích và luôn luôn ngắm nhìn. Lấy xong, Tiểu Phàm trở ra cửa phòng. Bỗng từ tầng hai của tòa đại lâu phía trước văng vẳng tiếng khóc của nữ nhi và tiếng quát tháo the thé:

- Đại tổng quản đâu, mau lên đây!

Đó chính là giọng nói của Thiết Định Quỷ Thử Mộc Đức Dung, bang chủ Chí Tôn bang.

Tiểu Phàm biến sắc thì thầm:

- Tướng công! Hình như là tiếng khóc của Tiểu Oanh, chúng ta trèo lên cây Chương Hương kia xem thử.

Sĩ Mệnh công nàng lướt nhanh như bóng u linh, đến gốc cây cổ thụ, mọc cách đại lâu ba trượng. Chàng tung mình lên, đặt Tiểu Phàm xuống một cành cây, ngang với cửa sổ đại lâu. Lá cây Chương Hương tỏa mùi thơm rất dễ chịu. Nó còn có tên là cây Long Não. Hai người chăm chú nhìn vào tòa lâu các. Một nô

tỳ trẻ tuổi đang run rẩy quỳ trước mặt Quý Thử. Lão ma không còn mặc trường bào da chuột mà khoác bộ áo mỏng vàng chói, trông càng thêm gớm ghiếc và khô hài. NỖ tỳ lão thể kia không phải là Tiểu Oanh. Nàng ta cố che chắn vùng ngực và bụng dưới, mắt đầy vẻ khiếp đảm. Gió xuân khua động lá cành nên hai người có thể thì thầm mà không sợ lộ. Tiểu Phàm run giọng:

- Tướng công! Lão quỷ già kia thật là đáng ghê tởm!

Sĩ Mệnh cố dần cơn phẫn nộ, an ủi ái thê:

- Trước sau gì lão cũng phải chết dưới tay ta!

Lúc này, một lão nhân lục tuần to béo lên đến. Gương mặt lão tròn trịa phúc hậu nhưng ánh mắt hiểm ác và nụ cười thì xảo quyệt. Lão kính cẩn vòng tay cúi đầu:

- Thuộc hạ chờ lệnh bang chủ!

Quý Thử đứng hẳn lên trên cổ đại ỷ, chỉ mặt lão béo mà mắng:

- Ninh Thụ Sinh, ngươi muốn chết hay sao mà dắt lên đây toàn những loại hoa tàn nhụy rũ?

Ninh tổng quản cười hề hề, ngượng ngập đáp :

- Thuộc hạ nào dám! Có điều là hình như tất cả những nữ tỳ trong Dư gia trang đều đã qua tay Dư phó bang chủ.

Tiểu Phàm vừa giận vừa thẹn, không ngờ phụ thân mình lại dâm dăng như vậy. Quý Thử bực bội chửi vang:

- Mả cha cái lão họ Dư, không ngờ bề ngoài nghiêm chính mà bên trong dâm dăng như vậy? À, thế còn hai ả Tiểu Oanh, Tiểu Yến thì sao? Chúng là nữ tỳ thân tín của Dư tiểu thư, chắc Dư Tâm Nhiên không dám đụng đến?

Ninh Thụ Sinh lắc đầu:

- Cung bả bang chủ, ba tháng trước chúng đã bị phó bang chủ chiếm đoạt rồi. Trong tổng đàn, chỉ còn duy nhất mẹ già làm vườn là giữ được tiết hạnh. Mẹ ta già cả xấu xí nên chẳng ai chịu lấy và Dư phó bang chủ cũng chê luôn.

Tiểu Phàm tan nát tâm can, chỉ muốn lao đầu xuống đất mà tự sát. Sĩ Mệnh vội ôm chặt và trấn an :

- Phàm muội! Ta đoán chắc Dư Tâm Nhiên không phải là thân phụ của muội đâu !

Quý Thử tức tối nhảy chồm chồm trên sàn lầu, miệng than vãn:

- Mẹ ấy đã quá già thì còn làm được gì! Người mau ra ngoài tìm bắt cho ta một con bé đồng trinh về đây !

Bỗng lão nhảy lên chiếc ghế, nhìn lom lom vào mặt họ Ninh, gằn giọng:

- Thụ Sinh ! Dư Tâm Nhiên là đệ tử của Ngũ Hành lão nhân, luyện công theo tâm pháp chính phái, vì sao lại phải hút nguyên âm của nữ nhân?

Ninh tổng quản gãi đầu đáp:

- Dạ bang chủ ! Việc này thuộc hạ không rõ.

Đôi mắt ti hí kia lảo liên, đầy vẻ gian trá. Quý Thử cười như chuột rúc:

- Thụ Sinh ! Dù người vốn là thủ hạ thân tín của họ Dư nhưng giờ đây mạng người lại nằm trong tay ta. Không tin, người thử ẩn vào huyệt Dương Môn bên sườn hữu xem sao?

Ninh Thụ Sinh biến sắc ần thử. Rụng rời tay chân, ấp úng:

- Té ra bang chủ đã hạ độc vào người thuộc hạ.

Quý Thử ré lên cười:

- Không phải một mình ngươi mà là tất cả những cao thủ trong Chí Tôn bang. Lão phu thế cô tất phải đề phòng khi hợp tác với phường gian xảo như Dư Tâm Nhiên. Chất độc này có tên là Tam Nguyệt Vong Hồn, thể gian không ai giải được. Nhưng nếu ai trung thành với lão phu thì cũng chẳng có gì phải sợ hãi.

Ninh Thụ Sinh run rẩy nói:

- Thuộc hạ thế sẽ tận trung với bang chủ. Về việc Dư phó bang chủ thì thuộc hạ được biết rằng ông ta vốn là đệ tử chân truyền của Độc Nhân Sắc Ma ở Lục Bàn Sơn, Cam Túc. Có lẽ công phu hấp tinh kia xuất phát từ đây.

Sĩ Mệnh giật mình, nhớ lại lời của ân sư. Độc Nhân Sắc Ma Thôi Cảnh Đào là đệ nhất thâm tặc thời trước. Thiên Hạc phải truy lùng suốt một năm trời mới tìm ra lão ở Lan Châu. Chân nhân đã dùng Thiên Hạc Trảo Xà Tâm đâm lủng bốn lỗ trên ngực họ Thôi và quăng xác lão xuống Hoàng Hà cách nay đã bốn chục năm. Tính ra năm ấy Dư Tâm Nhiên chỉ mới mười sáu tuổi. Như vậy Sắc Ma thoát chết và sau này mới thu nhận họ Dư.

Tiểu Phàm cũng lấy làm lạ:

- Tướng công! Gia phụ suốt đời ở Hàng Châu, chưa từng đến Cam Túc lần nào.

Sĩ Mệnh gật đầu, ra dấu bảo nàng tiếp tục theo dõi cuộc đối thoại trên lầu. Quỷ Thử cười the thé:

- Té ra là thế! Họ Dư thực là lợi hại. Thôi được! Ngươi cứ đi nghỉ đi, đêm nay không cần luyện công nữa!

Lão bông hít mạnh rồi phàn nàn:

- Thụ Sinh! Lần sau gặp ta ngươi đừng mang theo cái mùi hôi hám ấy nghe chưa? Thật là ghê tởm!

Thì ra họ Ninh không chịu nổi mùi chuột già của Quỷ Thử nên đã xúc thật nhiều dầu thơm để đánh bật đi. Lúc gã xuất hiện, gió đã đưa mùi tinh dầu Bách Hoa đến tận mũi bọn Sĩ Mệnh. Trớ trêu thay, chính vì vậy mà Ninh tổng quản lại bị bang chủ chê là hôi hám. Thụ Sinh cười khổ:

- Thuộc hạ xin đi tắm ngay !

Lão dắt ả nữ tỳ xuống tầng dưới còn Quỷ Thử thì thổi tắt giá nến. Sĩ Mệnh vội đưa Tiểu Phàm thoát ra ngoài. Về đến khách điểm thì mọi người đang quây quần chờ đợi.

Chàng ngồi xuống, uống hớp trà kể lại những điều trông thấy. Hồi phong kiếm võ đài :

- Lão Ninh Thụ Sinh kia có biệt danh là ác Di Đà, trước đây tung hoành ở Cam Túc, sau đột nhiên biến mất.

Hỏa Quy lão tổ vuốt râu bảo:

- Độc Nhân Sắc Ma là cao thủ độc môn và tinh thông dịch dung. Nếu lão ta có đủ hai mắt thì chưa chắc Thiên Hạc lão huynh đã tìm ra.

Bích Thượng Hồ trầm ngâm rất lâu mới nói :

- Mười tám năm trước, thuộc hạ đi ngang Tế Nam, trọ trong một ngôi khách điểm bình dân, vách ngăn các phòng đều bằng gỗ. Nửa đêm, thuộc hạ nghe tiếng nhựa nhựa của một người đàn bà ở phòng bên cạnh, có lẽ bà ta đã quá say: “Châu phu nhân! Có lẽ Tiêu Mỹ Trân này phải phụ lòng phu nhân thôi. Tiểu nhân chỉ là một nhũ mẫu quê mùa. dốt nát, sao có thể đối đầu với gã Dư Tâm Thái? Tiểu nhân lấy tư cách gì mà đứng ra vạch mặt Giang Nam thần kiếm?” Nói đến đây, bà ta im bặt, ngủ vùi. Thuộc hạ cũng chẳng hơi đâu quan tâm đến chuyện của họ Dư nên không tra cứu làm gì. Nay gửi thân dưới trướng thiếu chủ, tình cờ gặp thiếu phu nhân nên mới nhớ lại câu chuyện năm xưa. Từ đó có thể suy ra rằng, có một người tên gọi Dư Tâm Thái xuất hiện ở Dư gia trang. Không chừng, chính người này đã sát hại Dư Tâm Nhiên để thế chân vào, nếu gã là truyền nhân của Độc Nhân Sắc Ma.

Bọn Sĩ Mệnh bàng hoàng, không ngờ thân thế Tiểu Phàm lại có những ẩn tình như vậy. Bạch Bì quả phụ lên tiếng:

- Thiếu chủ! Thuộc hạ cho rằng chuyện này có thể kiểm chứng bằng cách nhờ Cái bang tìm cho được Tiêu nữ mẫu. Hoặc khi gặp mặt Dư Tâm Nhiên, thiếu chủ cứ gọi lão bằng Dư Tâm Thái, để xem sắc diện thế nào.

Sĩ Mệnh trầm giọng:

- Chung nhị nương bàn rất phải, chúng ta tạm gác qua chuyện ấy. Giờ hãy bàn đến việc tập kích tổng đàn Chí Tôn bang.

Ma ảnh Tử cười bảo :

- Theo thiên ý của thuộc hạ thì sào huyệt đối phương toàn bằng gạch đá muốn dùng hỏa công cũng khó. Tốt nhất là dùng kế nghi binh. Cho người giả làm Lưu Hồng Lượng, còn thiếu chủ vào phía sau rưới dầu đốt sạch bọn độc thủ.

Động Đình Long Nữ Trình Bội Linh sợ phải khóc chồng lần nữa nên vui vẻ tán thành:

- Chung tứ ca bàn rất phải !

Nàng gọi như vậy vì biết Sĩ Mệnh đã cùng Sơn Tây hàng nga Chung Hải Mỹ kết tình phu phụ. Dạ Diệu cười mát:

- Về vóc dáng thì Chung đại ca tương tự với họ Lưu. Chỉ khó là phải vẽ được ba vòng kiếm quang của Hải Ba kiếm pháp.

Hỏa Quy lão tổ cười khà khà:

- Không sao! Lão phu có quen với Bành Hồ lão nhân đã lâu, đâu lạ gì chút tiểu xảo ấy!

Sáng hôm sau, Ma ảnh Tử và Hồi phong kiếm ra bờ Đại Vận hà tìm mướn thuyền. Cả bọn rời khách điếm lên ở trên thuyền. Chưởng quỹ và đám tiểu nhị tiệc hủ hụi, hết lời mời mọc quý khách lần sau. Chiếc thuyền buồm này là của anh em thủy trại Chiết Giang. Người có danh như cây có bóng, tiếng tăm Ma ảnh Tử lừng lẫy suốt một dải Trường Giang nên ai cũng biết. Hơn nữa, sự phát triển của Chí Tôn bang đang đe dọa đến tồn vong của Vận Hà Thủy Trại nên họ chẳng ưa gì. Trại chủ là Thủy Thượng Phong Quân Thoại Dương, có giao tình với Hắc Diện Hà Bá Khổng Chấn Hoa. hứa sẽ tận tình giúp đỡ Ma ảnh Tử. Tối hôm ấy, bọn Sĩ Mệnh quây quần dùng bữa. Bích Thượng Hồ bỗng nói :

- Bẩm thiếu chủ! Theo ý thuộc hạ thì Chí Tôn bang phải có sào huyệt khác ở gần ranh giới Giang Tây.

Nếu không, chúng chẳng thể kéo đại quân đến Cảnh Đức trấn nhanh như vậy. Giờ đây, chắc Dư Tâm Nhiên đã phát hiện chúng ta đào tẩu. Nếu lão và Hận thiên lão quái đều về cả tổng đàn thì cuộc chiến đêm nay sẽ rất khó khăn, mong thiếu chủ cho người đi trinh sát xem sao.

Mọi người khen phải, Trích Tinh Thử cùng Dạ Diệu xin nhận nhiệm vụ ấy. Ma ảnh Tử cũng cầm Cái bang trúc phù ra các cửa thành hỏi han bọn hóa tử, xem có thấy Dư Tâm Nhiên về Hàng Châu không?

Giữa canh hai, hai người trở lại, xác nhận rằng Bích Thượng Hồ đoán đúng. Cuồng Sư bực tức nói:

- Chẳng lẽ lại bỏ qua dịp rửa hờn này?

Khả Khanh nũng nịu bảo :

- Đại ca! Tiểu muội rất chán ghét lũ chuột ghê tởm ấy. Đêm nay, đại ca rưới dầu đốt chúng rồi mở lồng tre và cửa chuồng thả cho chúng chạy khắp tổng đàn. Lúc ấy chắc là vui lắm!

Mọi người không ngờ cô bé lại có ý kiến hay như vậy, đồng thanh tán thành. Nhưng Bạch Bì quả phụ tỏ vẻ lo ngại :

- Việc này chỉ mình thiếu chủ làm được. Xin người cẩn trọng và hành động thật mau lẹ!

Sĩ Mệnh biết Tiểu Phàm không vui nên không dám quyết định. Nàng sợ chốn thân yêu ấy sẽ cháy thành tro. Chợt Ma ảnh Tử về đến, gã giắt chung rượu của Sát Thần Kim Gia Đồng, uống cạn, rồi nhắm mắt báo cáo:

- Bẩm thiếu chủ! Hình như Chí Tôn bang đã đoán ra sự có mặt của chúng ta ở Hàng Châu. Bọn khát cái báo rằng chúng lục soát khắp nơi và phong tỏa mọi đường thủy bộ.

Sĩ Mệnh đứng lên ra lệnh:

- Lý các hạ. Chung các hạ mang hai túi dầu theo ta. Phải phóng hỏa tổng đàn mới mong thoát đi được. Tất cả ở lại, chuẩn bị giường buồm, cho thuyền đi ngay, chúng ta sẽ đuổi theo sau.

Dạ Diểu và Ma ảnh Tử có khinh công khá nhất nên được chọn đi theo Sĩ Mệnh. Ba người vác dầu và dây chèo đi về hướng Dư gia trang. Đây là loại túi đựng rượu làm bằng bong bóng heo, mỗi túi có thể chứa gần ba mươi cân dầu. Đến bức tường phía sau Dư gia trang, Sĩ Mệnh cầm đầu lưới phun máu vào tay chân và y phục của mình.

Chàng lên đầu tường, thả dây kéo ba túi dầu lên rồi tuột xuống bên trong. Lũ độc thủ nghe mùi máu nhện sợ hãi không dám đến gần, chui cả vào lồng tre. Đây là đám chuột nhỏ nên có thể tự do chui qua những nan tre. Nay đánh hơi được hiểm nguy, tìm vào với mẹ chúng trong lồng. Lũ chuột sợ đến nỗi dù bị dầu rưới ướt lông cũng chẳng dám chui ra. Sĩ Mệnh rưới dầu xong, mở cánh cổng ở cạnh trước cửa của bể rồi bắt đầu châm lửa. Chàng lướt nhanh, đốt hết những dây lồng tre rồi nhảy lên đầu tường, cùng hai thủ hạ quan sát. Đàn độc thủ mới rít lên chói tai, mang lửa điên cuồng chạy ra khỏi nơi giam giữ. Chúng chui vào bất cứ nơi nào có thể. Chỉ lát sau, những công trình trong tổng đàn Chí Tôn bang bốc cháy ngùn ngụt. Tiếng chuông báo cháy vang dậy cả đêm trường. Sĩ Mệnh ra lệnh rút lui. Ba người lướt nhanh về phía bờ đông Vận Hà. trên đường đi, họ phải ẩn mình mấy lượt để tránh mặt bọn bang chúng Chí Tôn bang đang kéo về cứu hỏa. Đoàn nhân mã này đông đến hơn trăm tay cung nỏ, do Hận thiên lão quái dẫn đầu. Họ đang trên đường đến một khúc sông hẹp, cách Hàng Châu sáu dặm để mở trạm tra xét các thuyền đi về hướng Trường Giang. Nay thấy tổng đàn bốc cháy, vội quay lại. Tổng đàn Chí Tôn bang xây toàn bằng gạch đá rất kiên cố, nhưng lũ chuột mang lửa chui thẳng vào trong các phòng ốc nên màn trướng, giường chiếu bốc cháy trước tiên. Kế đó bàn ghế và những vật bằng gỗ khác. Lửa cháy khắp nơi và cùng một lúc nên việc chữa cháy rất khó khăn. Lại thêm ngọn gió đông từ biển thổi vào lồng lộng, khiến ngọn lửa bốc cao rực rỡ, rọi sáng cả một vùng trời. Bọn Sĩ Mệnh đã đuổi kịp chiếc thuyền buồm, nhảy lên cùng mọi người thưởng thức chiến công. Chàng xiết chặt tay Tiểu Phàm, an ủi:

- Sau này chúng ta sẽ xây dựng lại một gia trang giống hệt như trong ký ức của nàng.

Tiểu Phàm khuây khoả. cười bảo:

- Tướng công có đến ba vợ, e rằng nhà của chúng ta sau này phải giống cả ba nơi Dư gia trang, Trình gia trang và Chung gia trang.

Bảy ngày sau, thuyền đến Trường Giang và gần cuối tháng mười mới về đến An Khánh. Sau vụ cướp đại lao hồi trong năm, hành cung bị cháy rụi nên cả Quách tuần phủ lẫn tổng binh đều bị cách chức. Tuần phủ An Khánh mới xuất thân từ xóm chài ven sông Trường Giang. Ngày còn là một anh học trò nghèo, phủ doãn Trần Đình Phong từng được Hắc Đạo Hoa Đà chữa khỏi bệnh thương hàn. Vì đại ân ấy, Trần phủ doãn đã ém nhem vụ án cướp đại lao, không truy nã Trang Vỹ và Diệp Đồng. Hơn nữa, cự tuần phủ Quách Kiện Hùng cùng gia quyến, trên đường về kinh chờ phán xử đã mất tích một cách bí ẩn. Cả xác cũng chẳng thấy đâu. Viên tổng binh cũng vậy.

Đó là kiệt tác của anh em thủy đạo Trường Giang và những tay hắc đạo từng chịu ơn Trang lão. Chính nhờ vậy mà Phục Cửu hội mới có thể ung dung tồn tại ở vùng An Khánh. Nhưng họ cũng không dám trở về Bách Hoa Khâu mà lấy căn cứ của Phi Tiên trại ở cách rừng bờ bắc Trường Giang làm tổng đàn. Hắc Đạo Hoa Đà Trang Vỹ chính là hội chủ của Phục Cửu hội. Hồi phong kiếm Chu Đan Khâu làm phó. Trang lão thấy dung mạo Sĩ Mệnh bị tàn phá lão xúc động bảo:

- Thiếu chủ yên tâm! Lão phu sẽ tìm cách khôi phục dung mạo cũ cho người.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Ta thì không cần. Nhưng Trang lão hay lưu tâm đến dung nhan của Doãn hiền muội. Nàng là nữ nhi.

Trang Vỹ cả cười:

- Lão phu sẽ chữa trị cho cả hai người !

Phục Cừu hội mở đại yến ăn mừng Sĩ Mệnh thoát chết. Nếu tính cả quân số Thanh Long trại của Cầu Nhiễm Hổ Từ Tiêu Trục và Phi Tiến trại của Hắc Diện Hà Bắc Khổng Chấn Hoa thì nhân lực của Phục Cừu hội đông đến hai ngàn người. Tuy nhiên, họ còn lo việc sinh kế nên chỉ có chừng bốn trăm hảo hán các nơi túc trực ở đây. Họ chịu ơn Trang lão nên kéo về phò tá. Gương mặt đầy sẹo của Sĩ Mệnh khiến anh em hắc đạo cảm thấy gần gũi hơn. Họ biết chàng đã cứu mạng Hắc Đạo Hoa Đà và cũng là chủ nhân của những tay sừng sỏ trong giới lực lâm. Vì vậy, họ rất hân hoan nêu chàng đứng lên làm hội chủ. Đây chính là ý kiến của Trang lão. Nhưng Sĩ Mệnh cười bảo:

- Tại hạ rất cảm kích trước nghĩa cử của anh em. Nhưng nay tại hạ vẫn còn sống thì danh nghĩa Phục Cừu hội chẳng cần nữa. Chư vị có thể trở lại cố quận lo việc riêng của mình. Tại hạ chẳng dám làm phiền nữa.

Mọi người lộ vẻ thất vọng vô cùng. Trang Vỹ xua tay:

- Thiếu chủ nói vậy sai rồi. Họ đều là những kẻ trượng nghĩa. coi nhẹ tử sinh, vì hoàn cảnh mà phải trở thành thảo khấu. Nay họ đến đây, trước là vì lão phu, sau là cũng muốn đem tấm thân nam nhi góp sức với đời. Dẫu có chết trong trận chiến với Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang, thì cũng còn xứng đáng hơn là tiếp tục sống kiếp cường đạo.

Quần hào tán thành, hoan hô nhiệt liệt. Sĩ Mệnh ngượng ngùng định nói mình không có gì để trả lương cho họ. Hồi phong kiếm hiểu ý nói ngay:

- Thiếu chủ! Nay người đã là rể quý của họ Chung, lẽ nào còn e ngại vấn đề ngân quỹ? Sinh mạng bọn thuộc hạ đã nguyện dâng cho dòng họ Tây Môn thì sá gì chút tài sản ngoại thân?

Bích Thượng Hồ thì thầm với Sĩ Mệnh :

- Xin thiếu chủ cứ để thuộc hạ thu xếp việc này.

Sĩ Mệnh biết lão đa mưu túc trí nên đồng ý. Quan lão e hèm rồi cao giọng:

- Lão phu cho rằng cứ duy trì Phục Cừu hội và phải tổ chức lại cho hùng mạnh hơn mới mong chống lại hai đại cường địch kia. Còn danh vị hội chủ, xin Trang lão huynh cứ tiếp tục đảm nhiệm. Đó chính là chiến thuật địch sáng ta tối. Nếu đối phương biết rõ Phục Cừu hội là của Tây Môn thiếu gia. tất sẽ hợp lực tiêu diệt. Tốt nhất là chúng ta cứ âm thầm ám trợ thiếu chủ thì hay hơn.

Quần hào biết rõ tài thao lược của lão hồ ly già nên tán thành. Sau buổi đại yến, các cao thủ chủ chốt được mời dùng trà để bàn bạc. Về tổ chức, ngoài hai danh vị hội chủ và hội phó do Trang lão và Hồi phong kiếm nắm giữ, còn có các chức vụ quân sự, hộ pháp, đường chủ. Đại Lực Sát Thần Kim Gia Đồng cũng được xếp vào hàng hộ pháp, lòng khoan khoái phi thường. Gã buột miệng:

- Đúng rồi! Thầy bói thường nói Kim mỗ có tướng làm quan.

Sĩ Mệnh vui vẻ bảo:

- Xin Quan các hạ đem tài trí ra củng cố lại Phục Cừu hội. Tại hạ phải xuôi Nam một chuyến nữa để tìm cho được một người thân ở Quảng Tây.

Bọn Cuồng Sư nhao nhao đòi theo. Bích Thượng Hồ giờ đã là quân sư nên bàn ngay:

- Theo thiển ý của thuộc hạ thì thiếu chủ nên mang theo Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử. Chung Sầu Miêu giỏi nghề dụng độc và cải trang, còn Hà Văn Tịch thì thông thuộc địa hình, phong tục.

Sĩ Mệnh đồng ý, vào báo với hai vị phu nhân. Họ nhắc nhở một mực đòi theo. Chàng không cho nhưng cũng phải ở lại an ủi thìếp đến gần bốn tháng hai mới khởi hành.

14. Nga Sơn Kim Sắc Mạnh Nhân Nhãn -quý Kiếm Lâm Trung Quy Hoàng Tuyền

Sau năm ngày bôn hành, bọn Sĩ Mệnh đến Nam Xương, vào tửu lầu dùng bữa. Ma ảnh Tử bắt chàng cạo sạch râu, hóa trang thành một chàng công tử anh tuấn. Còn gã và Trích Tinh Thử đóng vai võ sĩ hộ vệ. Thủ pháp dịch dung của Ma ảnh Tử rất tuyệt diệu nên chẳng ai có thể nhận ra. Khi bước lên, họ nghe đám

hào khách đang bàn luận về trận hỏa hoạn ở Hàng Châu. Tổng đàn Chí Tôn bang bị thiếu hụt gần hết, Giang Nam thần kiếm đành phải dời căn cứ về cơ sở thứ hai ở khu đồi Bạch Hổ. Nơi này giáp với Giang Tây và chỉ cách Cảnh Đức trấn hơn trăm dặm.

Chí Tôn bang đang ráo riết truy lùng Tây Môn Sĩ Mệnh. Họ trao giải thưởng một ngàn lượng vàng cho ai chỉ ra tung tích của chàng. Ngược lại Tam Hoàn bang chủ Lưu Hồng Lượng cũng tuyên bố treo giá ba ngàn lượng hoàng kim cho chiếc đầu của Sĩ Mệnh. Còn nếu chỉ điểm thì sẽ được một ngàn năm trăm lượng. Việc này đã khiến thanh danh Tây Môn công tử vang dội khắp võ lâm. Và cũng không ít kẻ muốn bán

chàng để lấy vàng. Có điều lạ là Cái bang lại không tham gia cuộc tìm kiếm. Nghe nói, bang chủ Cái bang Đào Hoa Cái Khúc Anh Hồng đã từ chối giúp đỡ Dư Tâm Nhiên. Họ Khúc bảo rằng Giang Nam thần kiếm đánh mất trúc phù trưởng lão thì không còn là người của Cái bang nữa. Không ai biết rằng Khúc Anh Hồng đã đứng về phía Phục Cừu hội, lão là vị bang chủ Cái bang duy nhất trong lịch sử có đến năm vợ. Danh hiệu của Đào Hoa Cái cũng xuất phát từ đó. Ba năm trước, họ Khúc đột nhiên mắc bệnh kín, chẳng còn là đáng trọng phu nữa. Đương nhiên, lão bị năm vị phu nhân đay nghiến, nhiech móc và dọa sẽ bỏ đi. Đào Hoa Cái liền đến An Khánh và nài Hắc Đạo Hoa Đà chữa trị. Trang Vỹ đã trả lại chí khí nam nhi cho họ Khúc và tặng thêm một bài thuốc tráng dương bổ thận. Kết quả thật là ngoài sức tưởng tượng, cả năm vị bang chủ phu nhân đều hết lời khen ngợi. Chính vì vậy, Khúc Anh Hồng suốt đời nhớ ơn Hắc Đạo Hoa Đà. Dù ai có đem vàng bạc châu báu đến mua chuộc, họ Khúc cũng chẳng thèm. Đạo Hoa Cái chỉ sợ vợ chứ không sợ nghèo. Anh Hồng thấy năm vị phu nhân luôn miệng nhắc đến ơn của Trang Vỹ và đốc thúc mình hỗ trợ Sĩ Mệnh, lòng cũng ngạc nhiên. Lão đâu biết rằng năm nàng đã chia nhau ba ngàn lượng vàng lễ vật để làm vốn sau này. Người đến dâng lễ đã nói rõ đây là quà mọn của Tây Môn công tử. Vì vậy, dù không biết mặt mà Sĩ Mệnh vẫn trở nên rất đáng yêu, đối với các vị phu nhân này. Cả bốn vị trưởng lão Cái bang cũng nhận được phần của mình. Năm trăm lượng vàng đỏ rực cho mỗi người. Những bản thân Sĩ Mệnh lại không biết việc ấy.

Chàng tưởng rằng do có trúc phù của Tiểu Phàm nên được Cái bang giúp đỡ. Chàng quay sang hỏi Ma ảnh Tử:

- Sao Cái bang lại không tuyên bố hủy bỏ thanh trúc phù mà Tiểu Phàm lấy đi? Đường như họ cố ý ủng hộ chúng ta thì phải.

Hạ Sầu Miêu cười đáp:

- Đó là điều may mắn cho chúng ta. Dư lão lao tâm khổ tứ, cố mua chuộc cho được Cái bang làm hậu thuẫn, nào ngờ họ lại về với chúng ta.

Sĩ Mệnh hỏi thêm:

- Hiện nay, tổng đàn của Tam Hoàn bang đặt ở đâu?

- Sau khi tổng đàn mới ở vùng đầm lầy Chương Phàn bị bọn thuộc hạ đốt cháy, Lưu Hồng Lượng bèn chọn vùng phía nam Hành Dương làm trọng địa. Anh em Cái bang cho biết nó được xây trên sườn một ngọn núi nhỏ, cạnh thượng nguồn sông Tương.

Đêm ấy, bọn Sĩ Mệnh ở lại Nam Xương.

Sáng ra trong bữa điểm tâm, họ nhận thấy không khí trong thành xôn xao hẳn lên vì tin kho vàng của thiên hạ đệ nhất tài thần Chu Cẩm Đường hiện ở vùng núi Nga sơn, cạnh bờ đông sông Cẩm. Từng đoàn người, ngựa lũ lượt kéo ngang qua Nam Xương càng củng cố thêm nguồn tin ấy. Chu Cẩm Đường là người giàu nhất nước bốn mươi năm trước. Nhưng khi lão chết đi thì trong nhà chỉ có vài ngàn lượng bạc, chỉ đủ làm đám tang. Chính vì vậy, người ta nghi ngờ rằng lão đã dấu của cải hàng ức vạn của mình vào nơi nào đấy? Lão lại là người Giang Tây nên chuyện này càng đáng tin hơn.

Xét về địa hình, vùng Nga sơn nằm giữa hai thế lực Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang, chẳng thuộc phe nào. Chính vì vậy, quần hào hăng hái đổ xô đến. Trích Tinh Thử cười bảo:

- Thiếu chủ! Thế nào Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang cũng đánh nhau đến sát đầu võ trán để dành cho được khu Nga sơn. Chúng ta đến đây thử xem. Từ chỗ ấy đi Quảng Tây cũng thuận đường.

Sĩ Mệnh tư lự:

- Không biết đây có phải là một âm mưu tương tự như vụ Ngũ Hành cung hay không?

Ma ảnh Tử gật đầu:

- Có thể lắm! Nhưng nghe nói trong những dòng suối từ Nga sơn chảy ra sông Cẩm có rất nhiều kim sa tinh chất. Hơn nữa, đoạn trung du cũng có mỏ kim khoáng của Giang Tây Truy Mệnh Từ Thanh Sơn. Có người còn vớt được cả những nén vàng từ đáy suối, bảo sao họ không tin tưởng cho được.

Trích Tinh Thử phụ họa:

- Mờ sớm, thuộc hạ đảo một vòng nên biết rất rõ. Những nén vàng này đều có một chữ Chu.

Ba ngòi lên ngựa rời Nam Xương, đi về hướng Nga sơn. Dọc đường, hàng trăm thớt ngựa hối hả qua mặt nhau khiến bụi bay mù trời. Ma Ảnh Tử nhận ra toàn là những cao thủ vùng Trường Giang trở xuống. Các hảo hán phương bắc chắc chưa nhận được tin này. Trưa ngày thứ hai bọn Sĩ Mệnh mới đến nơi. Ở vùng Hoa Nam, mùa hạ đến sớm nên vàng dương gay gắt, rực rỡ trên đầu. Mấy ngàn người phơi mình dưới nắng, đào bới rặng Nga sơn, cố tìm cho được kho tàng. Sức hấp dẫn của vàng thật mãnh liệt, chẳng mấy người có thể cưỡng lại được. Dây Nga sơn tuy thấp nhưng có đến ba ngọn và kéo dài đến mấy dặm. Khí hậu nóng ẩm đã khiến rừng cây xanh tốt, rậm rạp. Vì vậy, việc tìm kiếm rất khó khăn. Quần hào chia nhau đào bới những dòng suối, đi ngược lên nguồn để tìm kiếm. Thỉnh thoảng có người mừng rỡ hét vàng giờ cao nén vàng nhỏ óng ánh. Điều này càng làm mọi người thêm phấn khởi. Ít có ai dám đến đây một mình, họ liền kết lại thành từng nhóm, để phòng khi tìm được kho vàng còn có đủ lực lượng mà giữ lấy. Nhưng cũng có người khiêm tốn hơn, cố nhặt nhạnh những nén rút dưới suối chứ chẳng dám mơ đến kho tàng khổng lồ kia. Những dòng suối nhỏ chảy xuyên qua cánh rừng âm u bạt ngàn, đầy dây gai góc, độc vật, nên quần hào vất vả lắm mới tiến lên được. Và lạ thay, cả ba mươi hai dòng suối đều có vàng nên mọi người càng bối rối, chẳng xác định được nguồn gốc. Quá ngạc, lực lượng Tam Hoàn bang kéo đến. Ngoài Lưu Hồng Lượng và đám hộ pháp, còn có một lão nhân tóc bạc râu dài, mặc đạo bào. Lão ta gầy như que củi, lưng quyền nhô cao, mũi lân, mắt hí, da trắng bệch. Trích Tinh Thử thì thầm:

- Thiếu chủ! Lão già mặc đạo bào xanh kia chính là Vân Nam Độc ông Đoàn Thiên Chiếu.

Lúc này, bọn Sĩ Mệnh đang ngồi trong một quán lá ở bìa rừng. Người Trung Hoa rất nhạy bén với việc kiếm tiền nên dân địa phương gần Nga sơn đã đổ về đây dựng lều lập quán. Hàng trăm quán tạm bợ này sẽ cung cấp lương thực và rượu ngon cho hàng ngàn kẻ tìm vàng kia. Ma ảnh Tử mỉm cười:

- Giá mà lão họ Mã có mặt ở đây thì sẽ tiếc đứt ruột vì hụt mất một phen phát tài. Trong trận Lã Lương sơn, lão đã kiếm được đến ba vạn lượng.

Sĩ Mệnh gật gù, quan sát hành vi của Lưu Hồng Lượng. Lão ra lệnh dựng lều rồi cho thuộc hạ bủa ra xem xét ba mươi hai dòng suối. Cuối giờ mùi, phe Chí Tôn bang cũng đến nơi, hạ trại cách Tam Hoàn bang một đoạn, lực lượng cũng tương đương với đối phương. Mùi hôi của chuột từ bốn mươi bảy chiếc lồng tre tỏa ra, bay phảng phất trong gió xuân.

Chiều hôm ấy quần hào hai phủ Hồ Nam, Giang Tây trở ra ngoài đề nghị ngơi. Họ lo lắng nhìn hai lá đại kỳ của Tam Hoàn bang và Chí Tôn bang. Hai đại địch kia khiến họ đoàn kết lại với nhau thành một khối, vây quanh ở cánh rừng phía bắc dãy Nga sơn. Lực lượng nay tuy ô hợp nhưng lại đông đến gần ngàn người. Bọn Sĩ Mệnh cũng trà trộn vào đám này. Đêm đến, họ vây quanh đám lửa hồng, bầu ra thủ lĩnh tạm thời.

Hồ Nam Kim Dao Tôn Tử Đan và Giang Tây Ngân Kiếm Tạ Vĩnh Liêm có võ công cao cường và thể lực mạnh nhất nên được chọn. Hai gã này chỉ độ tứ tuần, mới dương danh được vài năm nay, nhưng đáng gọi là hảo thủ kiệt xuất vùng Hoa Nam. Tôn Tử Đan có thân hình lực lưỡng, cao lớn, râu quai nón xanh rì. Gã vòng tay cười sang sảng:

- Kính cáo chư vị ! Kho vàng của Chu tài thần đủ để chia đều cho chín trăm người bọn ta. Nhưng nếu không có kẻ sách chu đáo, dấu tìm ra cũng bị hai bang hội kia cướp đoạt. Tại hạ là kẻ thô莽, không giỏi việc quân cơ. Xin chư vị đề cử cho một vị quân sư.

Tạ Vĩnh Liêm tán thành ngay:

- Tôn đại huynh nói rất phải, giá mà có mặt Bích Thượng Hồ ở đây thì hay biết mấy.

Bỗng từ phía xa vọng lại tiếng người già nua:

- Không có lão chồn già thì đã có lão phu.

Ma ảnh Tử nhận ra giọng nói, mừng rỡ thì thầm:

- Thiếu chủ! Lão này là Hán Thủy tiên sinh Văn Tắc Sĩ, cơ mưu xuất quỷ nhập thần, lừng lẫy đất Thiểm Tây và các phủ phía bắc Trường Giang. Lão lại tinh thông khoa địa chất, địa lý, từng tìm ra mấy mỏ vàng bạc ở Sơn Tây.

Quần hào hoan hỉ nhường đường cho Hán Thủy tiên sinh bước vào giữa. Đó là một người tuổi độ ngũ tuần, mặc áo thư sinh màu nguyệt bạch, dung mạo tuấn tú, tiêu sái. Vầng trán cao rộng và đôi mắt tinh anh kia toát ra vẻ thông tuệ, siêu việt. Giang Tây Ngân Kiếm mừng rỡ vòng tay hỏi :

- Ngọn gió nào đã đưa hạc giá đến đây?

Văn Tắc Sĩ cười khà khà:

- Chẳng phải gió mà là mùi của hoàng kim. Lão phu cũng nghi ngờ kho tàng của họ Chu ở vùng núi Nga sơn này nên mới đến xem thử. Nào ngờ lại bị chư vị phát hiện trước.

Hồ Nam Kim Dao nghiêm giọng:

- Cả hai đại kinh địch là Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang đều có mặt. Bọn tại hạ tuy đông hơn nhưng tự lượng chẳng thể địch lại. Kính mong tiên sinh đứng ra chủ trì đại cục, may ra đám anh em thảo mãng nghèo khổ này mới có được chút vốn liếng.

Văn lão nhìn mọi người, thở dài bảo:

- Lão phu là người của hắc đạo tất chẳng thể ngó lơ. Nhưng nếu chư vị muốn toàn mạng mà về với vợ con thì phải tuyệt đối nghe theo sự sắp đặt của lão phu. Chúng ta chỉ có đúng một phần mười hy vọng để sống sót khi phát hiện kho tàng. Vì vậy, phải hết sức tỉnh táo, không để lòng tham làm cho mờ mắt. Còn hành động thế nào, ngày mai lão phu sẽ truyền đạt.

Quần hào được bậc tài trí dẫn dắt, lòng phấn khởi, nói cười vui vẻ. Đến khuya, họ chia thành từng nhóm nhỏ, tự gây đốt lửa của mình rồi nằm quanh để tránh cái lạnh đêm xuân. Sĩ Mệnh nằm cạnh hai thuộc hạ, nhìn lên vầng trăng non, nhớ lại những đêm trăng ở Hoàng sơn. Chẳng tự biết lòng mình chẳng còn thanh thản như xưa. Tình, thù, ân, oán đã ràng buộc chàng với kiếp giang hồ. Sĩ Mệnh thở dài:

- Ngày mai chúng ta sẽ đi Quảng Tây, mặc cho bọn họ tranh giành kho báu. Giờ có muốn giết Lưu Hồng Lượng cũng chẳng thể được.

Ma ảnh Tử ngần ngừ đáp :

- Thuộc hạ lại cho rằng chúng ta nên ở lại. Hán Thủy tiên sinh chắc chắn sẽ sớm tìm ra kho tàng và bày kế để Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang tương sát. Thừa lúc ấy, chúng ta giết Lưu Hồng Lượng để báo thù cho đại nhân.

Chàng thấy gã nóng lòng báo thù hơn cả mình liền cười bảo:

- Chỉ sợ hai phe ấy hợp lại truy sát thì chúng ta khó thoát.

Ma Ảnh Tử nói với vẻ kiên quyết:

- Chỉ cần giết được họ Lưu và U Linh Quỷ Kiếm, thuộc hạ có chết cũng yên lòng!

Lúc chiều, gã đã thấy Tuyên Tú Văn đứng sau lưng Lưu Hồng Lượng. Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Ta không muốn ai chết cả. Ngày mai sẽ tùy cơ ứng biến, không được sinh cường, vọng động. Gia thù nhiều dịp để báo.

Ma ảnh Tử sợ hãi, hứa sẽ can trọng. Trích Tinh Thử lên thở phào. Gã tự biết nếu có chuyện gì thì mình chết trước. Mờ sáng, tiếng gà rừng gáy vàng, đánh thức mọi người dậy. Trích Tinh Thử nhanh chân đi mua mấy chiếc bánh hấp. Nếu chậm trễ không chừng sẽ nhịn đói. Ăn xong, quần hào tập trung quanh Hán Thủy tiên sinh chờ lệnh. Họ Văn cầm chiếc la bàn địa lý trong tay, ngắm nhìn dãy Nga sơn rồi cười bảo :

- Chư vị hãy nhìn xem, ba đỉnh của dãy Nga sơn, cao ở hai đầu và thấp ở giữa. Dưới ánh bình minh chẳng khác gì một nén vàng rực rỡ.

Quần hào Oa lên tán thành. Văn Tắc Sĩ nói tiếp:

- Lão phu nghiên cứu địa chất nhiều năm nên có thể kết luận rằng kho tàng nằm trên đỉnh núi thấp ở giữa. Chẳng may đó lại là nơi Tam Hoàn bang trấn giữ. Chúng ta bắt buộc phải đến đây thôi.

Mọi người lộ vẻ lo lắng nhưng vẫn đi theo lão. Lưu Hồng Lượng đang phân phó đám thuộc hạ thấy phe lục lâm kéo đến, ngạc nhiên hỏi ngay:

- Sao các người không lòng sự địa phận của mình mà đến đây làm gì?

Văn lão cười ha hả, vòng tay nói :

- Lão phu là Văn Tắc Sĩ có chuyện muốn thương lượng cùng bang chủ.

Phụng Hoàng dài chủ Tướng Thanh Ngưu biết rõ họ Văn nên thì thầm với bang chủ.

Lưu Hồng Lượng cười nhạt:

- Té ra là Hán Thủy Tiên Sinh đấy ư? Nghe nói các hạ là bậc đệ nhất cao thủ trong nghề tìm bảo. Chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Tiên sinh cười mát:

- Bang chủ quá lời ! Lão phu chỉ muốn đem chút tài mọn ra giúp anh em thảo mãng kiếm chút vốn liếng dưỡng già mà thôi. Nếu bang chủ đồng ý chia cho bọn lão phu một phần ba kho tàng, lão phu sẽ đưa quý bang vào đến tận nơi. Xin cảnh cáo rằng đường vào đây đầy cơ quan, bẫy rập, chẳng phải dễ dàng xuất nhập.

Lưu Hồng Lượng cười khanh khách:

- Hay lắm! Bồn tọa lấy được hai phần ba cũng mãn nguyện rồi. Chúng ta bắt tay nhau giao ước vậy.

Lão hớn hử bước đến, chìa tay ra với vẻ thân thiện. Hán Thủy tiên sinh là người thông tuệ, cơ trí tuyệt luân nhưng hoàn toàn không hiểu gì về con người của Lưu Hồng Lượng. Lão chỉ dựa vào sắc diện mà phán đoán lòng thành thực của đối phương. Thứ hai, Văn Tắc Sĩ bị cái danh làm hại, tự tin bản lãnh mình có thể phản ứng kịp thời. Hơn nữa, hai bên lão còn có Hồ Nam Kim Dao và Giang Tây Ngân Kiếm hộ vệ. Sĩ Mệnh thì khác, chàng hiểu rõ tâm địa thâm độc và cuồng ngạo của họ Lưu. Chàng đứng sát sau lưng Văn Tắc Sĩ để bảo vệ lão. Hán Thủy tiên sinh tươi cười chìa tay ra nhưng không bước tới. Lão cố tình đứng im để phòng thủ. Tam Hoàn bang chủ không hề phật ý, vẫn vui vẻ đến gần. Lúc còn cách hơn nửa trượng, lão bất ngờ lao đến vùng chưởng đánh thẳng vào Văn Tắc Sĩ và hai gã thủ lĩnh lục lâm. Chưởng kinh cuộn cuộn như vũ bão. Cả ba kinh hãi cử chưởng đỡ đòn. Sĩ Mệnh nhận ra lão ma đã nặng tay với Văn Tắc Sĩ hơn hai người kia. Chàng vội thò tay hữu áp vào mệnh môn Hán Thủy tiên sinh, truyền nội lực hỗ trợ. Nhờ vậy họ Văn mới chịu đựng nổi đạo chưởng kinh như búa bổ kia chỉ lùi lại hai bước. Chủ ý của Lưu Hồng Lượng là dùng chiêu đầu đả thương Văn Tắc Sĩ rồi bắt sống mà khống chế. Không ngờ đối phương có nội lực thâm hậu phi thường, thần nhiên tiếp chiêu. Họ Lưu ước đoán tu vi của Hán Thủy tiên sinh ngang ngửa với mình nên không dám kinh động. Lão cười kha kha:

- Văn lão đệ quả là bậc chân nhân không lộ mặt. Chưởng kia thay cho lời giao ước.

Văn Tắc Sĩ thoát chết, thâm khiếp sợ họ Lưu nên gượng cười:

- Bang chủ quả là khéo đùa khiến tiểu đệ sợ đến toát mồ hôi! Nay đã giao ước xong, chúng ta có thể tiến hành đại sự được rồi. Xin bang chủ cho mời lục sĩ dùng đại đao mở đường dọc theo con suối trước mặt, càng nhanh càng tốt. Nếu không, bọn Chí Tôn bang sẽ đến để chia phần.

Văn Nam Độc ông cười nhạt:

- Tiên sinh cứ yên tâm, lão phu sẽ thả độc vật chặn kín đường vào.

Độc ông đắc ý nói tiếp:

- Loại Khổng Trì Thù này chính là khắc tinh của lũ độc thủ. Tờ nhện tuyệt độc, dính vào da là chết ngay. Để xem lão Quỷ Thủ con khoe khoang được nữa không?

Lưu Hồng Lượng bố trí thêm hai trăm bang chúng trang bị cung nỏ ở lại để trấn giữ. Hán Thủy tiên sinh cũng phải cho một số người tương đương hỗ trợ. Lão đã nhận ra chàng công tử trẻ măng kia là một đại cao thủ, có đến gần hoa giáp công lực. Văn Tắc Sĩ truyền âm nói:

- Cảm tạ thiếu hiệp đã cứu mạng! Xin cho biết đại danh?

Tên tục của Thiên Hạc chân nhân là Phương Kính Vân nên Sĩ Mệnh theo đây mà lấy tên giả:

- Tại hạ là Phương Kính Duệ, mới xuất đạo nên chưa có tiếng tăm gì.

Tiên sinh cười mát:

- Lão phu có tật là đã chịu ơn ai thì hết lòng báo đáp. Nếu công tử muốn lấy cả kho tàng này, lão phu cũng xin tận lực giúp đỡ.

- Không! Tại hạ không cần vàng, chỉ mong các hạ an bài cho khéo, khiến hai phe tà ma tương sát với nhau là đủ rồi. Nếu không, đám lục lâm kia khó mà thoát chết.

Văn Tắc Sĩ thở dài:

- Họ lóa mắt vì vàng bạc nên không biết tự lượng, dẫn thân vào chỗ hiểm nghèo. Lão phu sẽ cố gắng nhưng không chắc đã thành công. Mong thiếu hiệp khuất tất, giả làm thủ hạ để bảo hộ lão phu. Có thể mới mong dọa được lũ yêu tà và xoay chuyển được cục diện.

Chàng tán thành:

- Không hề gì! Các hạ yên tâm!

Gần trưa, bọn võ sĩ đã mở đường xuyên cánh rừng hơn trăm trượng vuông đến chân núi Nga sơn. Dọc đường, nếu không có Vân Nam Độc ông thì quần hùng đã khôn khổ vì rắn rít và ong độc. Cuối cùng, trước mặt họ hiện ra một vách núi dựng đứng, trơn trượt. Nguồn suối là một động khẩu cao bốn trượng, tạo thành một thác nước nhỏ. Bụi nước văng tung toé, phản chiếu ánh dương quang trông rất đẹp mắt. Hán Thủy tiên sinh cầm la bàn đi dọc vách đá xem xét và tính toán Sĩ Mệnh theo sát bên, giữ một đầu thước vải, giúp lão đo đạc. Văn Tắc Sĩ đánh dấu mười điểm cách nhau hơn trượng, bắt bọn võ sĩ đào bới. Tiếng thép chạm đá vang rền cả vùng rừng núi yên ả.

Lưu Hồng Lượng thấy tiến độ chậm chạp, bực bội bảo:

- Sao Văn lão đệ không dùng hỏa dược? Lão phu có mang theo ba trăm cân.

Tắc Sĩ cười đáp:

- Nếu sau vách đá này là một hồ nước ngầm khổng lồ thì sao? Sẽ chẳng một ai sống sót cả.

Lão bảo mọi người ngừng tay để ăn bữa trưa. Đương nhiên chỉ toàn là lương khô. Chỉ có bọn đầu sỏ Tam Hoàn bang là ăn ngon hơn cả. Lưu Hồng Lượng hết lòng mời mọc nhưng Hán Thủy tiên sinh từ tạ, cùng bọn Sĩ Mệnh và hai gã đầu lĩnh lục lâm vây quanh ở một chỗ xa. Họ ngạc nhiên khi thấy gã võ sĩ hộ vệ nhỏ bé của Phương công tử mở bọc hành lý lấy ra hai con gà nướng thơm phức và một túi da đầy rượu. Gã cười hì hì nói:

- Tiểu đệ thấy bọn Tam Hoàn bang quá nhiều thức ăn nên lấy một ít về cho chư vị nhấm nháp.

Văn Tắc Sĩ và hai gã lục lâm kinh hãi trước thủ pháp thần sầu của gã ấy. Nhờ Ma ảnh Tử dịch dung rất kỹ lưỡng nên họ không nhận ra lai lịch của Trích Tinh Thủ. Tôn Tử Đan cười hỏi:

- Xin tam vị cho biết phương danh?

Ma ảnh Tử hồ hững đáp :

- Tại hạ là Phương Tam, gã kia Phương Tứ, đều là thủ hạ của Phương công tử đây. Bọn ta đến đây không phải vì kho tàng, nhị vị có thể yên tâm!

Hai gã đã được nghe Hán Thủy tiên sinh nói về công lực siêu phàm của Phương công tử nên chẳng dám hỏi thêm. Họ vừa ăn xong thì từ ngoài bìa rừng vàng lại tiếng la hét thất thanh. Có lẽ bọn Chí Tôn bang đã tấn công vào? Văn Tắc Sĩ đứng lên nói lớn:

- Mong bang chủ cho cao thủ ra chặn chúng lại, lão phu sẽ đốc thúc thuộc hạ phá núi, tìm cửa vào.

Tiếng cười the thé ghê rợn của Thiết Định Quỷ Thử ngày càng gần hơn. Lưu Hồng Lượng đành phải thống lĩnh bọn bang chúng ra cự địch. Chỉ có U Linh Quỷ Kiếm và hơn trăm gã bang chúng ở lại. Mặt trận đã lùi đến đoạn giữa rừng. Nơi đây cây cối thưa thớt, rộng rãi nên trở thành một trận địa tuyệt hảo. Hai phe nấp ở hai đầu khoảng trống này, dùng cung tên sát phạt. Thuật xạ tiễn của đám bang chúng Tam

Hoàn bang rất thần diệu nên tạm thời duy trì được cục diện. Nhưng bốn tay đầu sỏ Chí Tôn bang do Quỷ Thử dẫn đường, vượt làn mưa tên, tiến lên rất nhanh. Tầm trường bào da chuột của lão căng phồng, đẩy rơi tất cả những mũi trường tiễn.

Lưu Hồng Lượng đến nơi, quát vang:

- Đình thủ!

Bọn bang chúng thôi không bắn nữa. Lão chậm rãi nói lớn với Dư Tâm Nhiên :

- Bồn tào đã cùng các hạ võ tay dao ước liên minh sao Chí Tôn bang lại vào đây làm gì?

Quy Thử thấy đối phương không lý gì đến mình, lão tức tối nhảy đông đồng lên:

- Lão phu là bang chủ Chí Tôn bang, chẳng cần biết đến giao ước của ngươi với họ Dư.

Lưu Hồng Lượng mỉm cười thâm độc:

- Tướng mạo chuột già của lão đầu xứng làm bang chủ? Chỉ mình Giang Nam thần kiếm mới đáng cùng ta sánh vai làm bá chủ võ lâm.

Dư Tâm Nhiên cười lớn :

- Lưu bang chủ đừng mong dùng kế ly gián. Ta đã trở thành nghĩa tử của Mộc lão gia rồi. Tình cha con chẳng ai có thể chia rẽ được.

Quy Thử đắc ý vuốt râu:

- Phải! Phải! Nhiên nhi nói cũng chẳng sai!

Lưu Hồng Lượng biến sắc, thâm ghê sợ thủ đoạn của họ Dư. Lão giơ ngón cái lên khen ngợi:

- Bồn tào xin cúi đầu bái phục! Chí khí của Dư lão đệ còn cao hơn cả Hàn Tín !

Dư Tâm Nhiên biết họ Lưu chửi xéo mình, cười nhạt:

- Ta nào dám sánh với các hạ!

Quy Thử rút lên:

- Thôi đừng nhiều lời ! Muốn sống thì rút khỏi vùng Nga sơn này ngay.

Vân Nam Độc ông bắt ngờ bốc lên cao, tung độc phấn vào phe đối phương. Thủ đoạn tàn độc và hạ lưu này đã có hiệu quả. Giang Nam thần kiếm, Hận thiên lão quái và Gia Lăng công tử đều trúng độc, lùi hẳn về phía sau, uống giải độc đan và vận khí trục ra. Độc ông cố tình ẩn sau lưng Lưu Hồng Lượng, chờ cơn gió mạnh là xuất thủ nên chẳng thể thất bại. Hơn ba mươi gã kiếm thủ Chí Tôn bang gào lên thảm thiết. Chúng không đủ nội lực để chống lại chất độc. Quỷ Thử chẳng coi độc phấn ra gì, găm lên ghê rợn, đón đánh bọn Lưu Hồng Lượng. Tính cả ba thầy trò Vân Nam Độc ông và Phụng Hoàng đài chủ thì phe Tam Hoàn bang có đến năm người. Thế mà Quỷ Thử vẫn tả xung hữu đột, trường bào phình ra. song thủ liên tục giáng những đạo chưởng kinh mãnh liệt. Lưu Hồng Lượng vận toàn lực, cố tung những vòng kiếm quang sắc bén vào đầu Quỷ Thử. Đối phương mặc bảo y nên chỉ có chỗ ấy là nhược điểm. Hải Ba kiếm pháp là tuyệt học của Bành Hồ lão nhân nên Quỷ Thử chẳng dám coi thường. Lão né tránh Lưu Hồng Lượng, lao vào Phụng Hoàng đài chủ. Quỷ Thử như trận bão thổi về phía Tướng Thanh Ngưu. Họ Tướng nghiêng răng cử chưởng đẩy mạnh. Bốn người kia cũng vội xông vào. Lưu Hồng Lượng thi triển phép ngự kiếm tấn công

từ phía sau. Thầy trò Vân Nam Độc ông đánh vào hai sườn. Nhưng trái cầu đen đùa kia mềm mại, trơn tuột đẩy chệch hướng mọi ngoại lực và tiếp tục bay đến.

Tiếng chuông kinh chạm nhau nổ vang. Phụng Hoàng dài chủ như cánh diều đứt dây văng ra xa hơn trượng, chết không kịp ngáp. Nhưng thân hình Quỷ Thử cũng khựng lại một chút. Chính trong sát na ấy thanh Hải Ba bảo kiếm liếm bay một mảng da đầu.

Lão đau đớn thét lên the thé quay ngoắt lại tìm Lưu Hồng Lượng. Dung mạo quái dị và ánh mắt ghê rợn đã khiến họ Lưu chột dạ, lùi nhanh hai trượng. Vân Nam Độc ông cũng vậy, lão cùng hai đệ tử lùi về dừng cạnh họ Lưu. Quỷ Thử rít lên, chậm rãi bước đến, chuẩn bị đánh chiêu tối hậu. Lúc này, bọn bang đồ Chí Tôn bang đã bị dồn ngược ra ngoài. Chúng cố bảo vệ ba người trúng độc, vừa đánh vừa lui. Độc ông bỗng huýt sáo ra hiệu. Hai đệ tử đứng ngoài mở nắp lồng tre, tung về hướng Quỷ Thử. Một đàn rít bay lập tức vây chặt lấy mục tiêu. Mộc Đức Dung cười khẩy, mua song chuông đánh bật ra. Dường như mùi hôi thối của chuông phong đã khiến chúng sợ hãi. Độc ông huýt sáo liên tục, thúc giục đàn Ngô Công. Đồng thời, tám con nhện khổng lồ bò ra. Chúng vây quanh Quỷ Thử, phun tơ độc vào người lão. Quỷ Thử cười nhạt, tung mình chạy mất. Lưu Hồng Lượng rú lên cao vút ra lệnh rút quân. Sau khi bố trí lại việc phòng thủ, giao cho đệ tử Vân Nam Độc ông trấn giữ, họ Lưu trở lại phía trong. Việc đào bới vẫn chưa có kết quả dù đã khoét được gần nửa trượng.

Không thấy U Linh Quỷ Kiếm Tuyên Tú Văn đâu, Lưu Hồng Lượng liền hỏi bọn thủ hạ. Chúng trả lời rằng Tuyên hộ pháp đi sâu vào mé hữu để đại tiện nhưng không thấy trở ra. Lưu Hồng Lượng cùng Vân Nam Độc ông vội đi về hướng ấy xem xét. RỒi ràng còn một bãi phân nóng hổi nhưng người thì chẳng thấy đâu? Mặt cỏ còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết đánh nhau. Tam Hoàn bang chủ vận công gọi vang mà chẳng có tiếng hồi âm. Không kết luận được, họ Lưu đành trở ra. Nếu lão chịu khó tiến thêm vài trượng và trèo lên cây cổ thụ cao ngất kia tất sẽ tìm thấy Quỷ Kiếm. Lão đã chết một cách rất êm ái, không mất một giọt máu. Trước khi điểm vào tử huyệt của họ Tuyên, Sĩ Mệnh đã nói cho lão biết mình là ai. Hán Thủy tiên sinh đi lại trước mười điểm đào bới, lắng nghe âm thanh từng nơi. Thỉnh thoảng, lão nhặt lấy mấy mẫu đất đá, xem xét rất kỹ lưỡng. Lưu Hồng Lượng rất nóng ruột nhưng không dám thúc giục.

Bổng Văn Tắc Sĩ quát lên :

- Dừng tay!

Bọn võ sĩ thở phào lui ra. Văn lão đến trước lỗ thứ bảy từ trái đếm qua, quan sát lớp đất đá trên vách rồi cười bảo:

- Đây chính là cửa vào kho tàng. Hãy dùng mười cân hỏa dược phá cho nhanh.

Lưu Hồng Lượng hoan hỉ bảo một hán tử thấp lùn:

- Đến lúc Cao đường chủ ra tay rồi đấy!

Ma ảnh Tử nói nhỏ :

- Thiếu chủ! Lão ấy là Cao Gia Nhân, có danh là Phích Lịch Thần, chuyên gia sử dụng hỏa khí.

Họ Cao chỉ mất chưa đến nửa khắc để gài hỏa dược. Gã bảo mọi người tránh xa rồi châm lửa. Tiếng nổ vàng dội kia đã khiến lũ chim muông hoảng sợ, bay tán loạn. Khi khói bụi tan đi, một khung cửa hẹp hiện ra, vuông vức và nhẵn nhụi. Cả hai phe đều mừng rỡ reo hò. Hán Thủy tiên sinh xua tay:

- Chư vị khoan vội mừng! Đường vào đầy đầy cơ quan, ám khí, xông vào cả chỉ uống mạng mà thôi.

Lão phu đề nghị mỗi bên cử ra ba người, vào trước để mở đường. Khi đã phá hủy hết bẫy rập, tìm được nơi chứa vàng thì mới thông báo cho anh em vào chuyển. Lưu Hồng Lượng vui vẻ đáp :

- Bọn Chí Tôn bang chắc chưa chịu từ bỏ dã tâm. Chúng ta phải chờ lại cao thủ phòng vệ cửa hang, tiên sinh liệu việc rất chu đáo.

Văn Tắc Sĩ biết chắc rằng Lưu Hồng Lượng sẽ không tha cho mình khi vào đến nơi. Nhưng lão sở cậy vào Phương Kính Vân và tài mưu lược của mình nên không hề sợ hãi. Họ Văn quay sang bảo Hồ Nam Kim Dao và Giang Tây Ngân Kiếm:

- Nhị vị ở ngoài đôn đốc anh em cùng Tam Hoàn bang giữ vững trận địa.

Sĩ Mệnh bỗng nghe đâu đây có tiếng thú nhỏ chạy sột soạt trên thảm lá. Chàng nghĩ đến một điều liên kể tại Văn Tắc Sĩ nói nhỏ.

Lão biến sắc hỏi Văn Nam Độc ông:

- Nêu Quỷ Thử thả đàn chuột độc tấn công chúng ta thì liệu lũ nhện của Đoàn huynh có chống lại nổi không? Nghe nói chúng đông đến vạn con.

Độc ông quan sát địa hình khu rừng dưới chân vách rồi ngượng ngùng đáp :

- Khổng Trì Thù tuy là khắc tinh của Độc Thử nhưng chỉ có tám con nên khó mà bảo vệ hết một phòng tuyến dài như thế này.

Văn lão dậm chân:

- Chết thật ! Nếu Phương sư diệt không nhắc nhở thì lão phu đâu biết đàn chuột kia lợi hại như vậy?

Lưu Hồng Lượng chăm chú nhìn Sĩ Mệnh cười hỏi :

- Té ra vị công tử này là sư diệt của tiên sinh? Cốt cách thật phi phàm hiếm có !

Văn Tắc Sĩ sợ nói nhiều lỡ việc của Kính Văn nên tăng lời bàn sang chuyện Độc Thử:

- Thế thì chúng ta phải tính đến việc chữa lại một con đường sống. Nếu không, có lấy được kho báu cũng chẳng ích gì. Lão phu đề nghị bang chủ cho Phích Lịch Thần gài hết số hỏa dược còn lại cạnh nguồn suối. Đồng thời, chúng ta mở đường lên hướng bắc. Lúc cùng cực, đành phải cho khai thông hồ nước ngầm trong lòng núi mà đối phó với Độc Thử và Chí Tôn bang.

Lưu Hồng Lượng lo lắng hỏi :

- Nếu làm thế thì có ảnh gì đến kho báu hay không?

Văn tiên sinh cười mát:

- Lão phu hy vọng là không!

Đám võ sĩ của hai phe nghe nói tình hình hung hiểm vội bắt tay phá đoạn đường hoàng bắc. Phích Lịch Thần thì lo việc gài hỏa dược. Hồng Lượng cho người ra ngoài thông báo cho thủ hạ biết rằng nếu Độc Thử xuất hiện thì phải rút nhanh về phía sau. Khi bọn võ sĩ mở con đường dẫn đến một trảng lớn, cách xa nguồn suối thì trời đã chiều. Văn Tắc Sĩ cho quân rút cả sang phía ấy hạ trại nghỉ ngơi, chỉ còn Phích Lịch Thần và một ít ở lại canh giữ cửa hang. Lưu Hồng Lượng khoan khoái nói :

- Nay sinh lộ đã có, chúng ta sẽ vào hang chứ ?

Văn tiên sinh cười đáp:

- Dầu sao cũng phải ăn cho no và chuẩn bị đèn đuốc, lương thực, nước uống chu đáo. Nếu có lạc đường cũng chẳng đến nỗi chết ngay vì đói khát.

Nhưng họ chưa kịp ăn xong bữa cơm thì Chí Tôn bang đã xua đàn Độc Thử tấn công. Bốn trăm người ở phòng tuyến bên ngoài vội vã rút về cả. Tiếng sáo ma quái thúc giục đàn chuột đuổi theo. Lưu Hồng Lượng thậm lo sợ cho kho vàng, nhưng nghĩ đến việc nhân dịp này tiêu diệt được đại kinh địch, lòng cũng phấn khởi. Lão ra lệnh rút cả sang chỗ an toàn, chờ phe đối phương vào sâu mới khai hỏa. Quả nhiên, theo sau lũ chuột là tiếng reo hò của mấy trăm gã thủ hạ Chí Tôn bang. Lưu Hồng Lượng gian hiểm vận công nói lớn :

- Một bang chủ! Tam Hoàn bang xin đầu hàng!

Ngoài kia vọng lại tiếng cười the thé của Thiết Địch Quỷ Thử:

- Muộn lắm rồi!

Khi những con chuột đầu tiên còn cách vách đá chừng năm trượng, họ Lưu ra lệnh châm ngòi . Phích Lịch Thần đứng sẵn trên đầu thang tre, đốt lửa rồi hét mọi người chạy nhanh. Lát sau, một tiếng nổ kinh thiên

động địa phát ra. Vách núi rạn nứt và bị sức nước bên trong phá tung, sập một đoạn dài hai chục trượng. Lượng nước khổng lồ tích tụ suốt mùa mưa năm ngoái trào ra như thác lũ dòng nước đổ ầm ầm như tiếng sấm, cuốn phăng cả rừng cây lẫn các sinh vật. Nửa canh giờ sau, nước ngừng chảy. Bọn Lưu Hồng Lượng kéo ra xem kết quả. Dưới ánh tà dương ảm đạm, cảnh tượng thật là kinh khủng. Cả một đoạn rừng mấy chục trượng giờ đây chỉ còn sót lại lác đác vài thân cây gầy đổ. Tất cả đều bị cuốn trôi, xa đến hàng trăm trượng. Sườn núi Nga sơn sập mất một mảng lớn, đất đá bịt kín cả cửa vào kho tàng. Đáy hồ nước ngầm trơ ra thành một bình đài rộng lớn. Lưu Hồng Lượng tiếc ngẩn, tiếc ngơ, tính toán cách đào xới kho vàng ở dưới. Hán Thủy tiên sinh ngựa cổ cười vang:

- Qua việc này, đủ biết chúng ta không có duyên với kho báu. Lão phu xin cáo từ, còn bang chủ có muốn tiếp tục thì cứ việc.

Lão đã rút lui thì còn ai dám ở lại? Hảo hán hai phủ Hồ Nam, Quảng Tây cũng rút theo. Sĩ Mệnh tự lượng không địch lại Lưu Hồng Lượng và Vân Nam Độc ông

nên chẳng cưỡng cầu, dắt hai thủ hạ đi luôn.

Chàng đi về hướng bờ sông Cẩm, lục soát trong đồng cây rừng ngổn ngang kia. cố tìm xác Dư Tâm Nhiên và Quỷ Thử. Nhưng chỉ lát sau, trời tối hẳn, ba người đành bỏ cuộc, đi tìm chỗ nghỉ qua đêm.

15. Thiên Tâm Cát Nhật Thành Hung Nhật -mỹ Nhân Nhất Tiểu Quỷ Thần Kinh

Cuối tháng hai, bọn Sĩ Mệnh mới tới được vùng rừng núi Cẩm Sơn, nơi cư trú của bộ tộc Mao Nam. Khu rừng già Cẩm Sơn, kéo dài từ sườn tả rặng Ngũ Lĩnh về phía nam hơn trăm dặm. Mấy chục vạn mẫu rừng thiêng này chính là cái nôi của người Mao Nam. Cánh rừng đã nuôi nấng bộ tộc Mao Nam từ hàng ngàn năm nay. Những cây gỗ quý già cả đã khích động lòng tham của nhiều người quyền quý. Nhưng họ chẳng bao giờ có thể chạm đến khu rừng. Hơn hai năm trước, do sự bảo tấu của hình bộ thượng thư Tây Môn Thường, một đạo thánh chỉ đã vĩnh viễn cấm chặt phá khu rừng và giao nó cho bộ tộc Mao Nam. Quách tù trưởng đã nằm lại ở bờ bắc Hoàng Hà nhưng chính viên khâm sứ đã chỉ cho người Mao Nam biết ai là ân nhân của họ. Hơn năm sau, Quách Vu Vu trở lại quê xưa. Nàng là nữ nhi nên không thể làm tù trưởng nhưng lại được đồng đạo kính trọng như thần thánh. Vì vậy, khi bọn Sĩ Mệnh hỏi thăm thì mọi người mau mắn chỉ đường, nhưng về mặt đầy vẻ buồn bã. Sĩ Mệnh mừng rỡ vì bà chính là di mẫu của mình nhưng lại lo lắng cho sức khỏe của bà nên thúc ngựa phi mau. Mãi đến gần trưa. bọn chàng mới đến được ngôi làng của Quách nương. Tù trưởng đương nhiệm là chú ruột và mẹ con Tây Môn Thù ở chung với ông ta. Họ dừng cương trước ngôi nhà sàn dài và lớn nhất làng. Chung quanh nhà là những bụi hoa xinh xem lẫn với những luồng cây thuốc. Quách nương là một lang trung của bộ tộc Mao Nam. Có sáu nàng sơn nữ đang lặng lẽ chăm sóc vườn cây. Nghe tiếng vó ngựa. họ ngẩng lên nhìn với vẻ hân hoan. Nhưng nhận ra ba người khách lạ không phải kẻ mình chờ đợi nên lại cúi xuống làm việc. Trích Tinh Thử biết một ít ngôn ngữ Mao Nam nên cao giọng:

- Đây các cô nương! chúng ta là bằng hữu của Tây Môn Thù, mong các vị vào thông báo cho.

Cả sáu nàng chạy ra. chăm chú nhìn khách. Sĩ Mệnh nhận thấy họ còn rất trẻ và cực kì xinh đẹp. Người Mao Nam tuy sống nơi rừng núi nhưng lại có nước da trắng hồng, tương tự giống như Bạch Thái ở Giang Châu. Mắt họ to tròn chứ không nhỏ và xéch như phần đông người Hán . Nàng sơn nữ có vóc dáng mảnh khảnh bồng nói

bằng tiếng Hán :

- Trước hết, xin tam vị báo rõ tính danh?

Sĩ Mệnh mừng rỡ nói ngay:

- Tại hạ là Sĩ Mệnh, huynh trưởng của Tây Môn Thù.

Các nàng nhìn nhau nghi ngại. Sơn nữ kia lại hỏi:

- Bọn ta có nghe thiếu gia nhắc đến công tử, nhưng dung mạo và tuổi tác lại khác hẳn.

Sĩ Mệnh buồn rầu đáp:

- Tại hạ gặp nạn, bị đàn chuột cắn nát mặt nên phải mang mặt nạ. Nếu mở ra cũng chẳng thể giống như lời mô tả của Tây Môn Thù. Xin cô nương cứ cho gặp mặt gã hoặc Quách mẫu, tại hạ sẽ có cách chứng minh thân phận.

Sơn nữ ửng dợt đáp:

- Mẹ chồng ta đã bị bắt cóc, còn thiếu gia đang đuổi theo để giải cứu.

Sĩ Mệnh chết điếng người, cổ trắn tỉnh hỏi:

- Té ta các nàng đều là thê thiếp của Tây Môn Thù?

Cả sáu sơn nữ đều gạt đầu, Sĩ Mệnh tháo dây ngọc bội trao ra:

- Ta chính là Tây Môn Sĩ Mệnh, bào huynh của Tây Môn Thù đây!

Sơn nữ xem xong, đưa cho năm nàng kia. Đường như họ đều biết chữ Hán. Sáu nàng mừng rỡ chạy đến vây lấy Sĩ Mệnh nhưng lại khóc ròng: - A nương vẫn thường kể cho bọn tiểu muội nghe rằng thiếu gia có một bào huynh đã chết từ hơn hai mươi năm trước. Không ngờ đại ca lại còn sống! Mời đại ca vào nhà để gặp Quách thúc công.

Quách tù trưởng tuổi đã thất tuần. ông từng được học hành ở Quê Lâm nên tinh thông Hán ngữ. Khi biết Sĩ Mệnh anh em với Tây Môn Thù, ông vui mừng khôn xiết, sai các cháu dâu sắp cơm rượu rồi kể lại sự. Số là gần giữa tháng tám Quách mẫu bỗng dưng lâm trọng bệnh. Sư phụ Tây Môn Thù là Nam Long Ma Kiếm Tư Mã Hân vội đi tìm đồ đệ. Trước ánh kiếm nhiếp hồn của ma kiếm, bọn hoá tử Cái bang đã ngoan ngoãn khai ra lộ trình của Tây Môn Thù. Ông bèn tìm đến Nam Bình, bảo Dư Tiểu Phàm nhờ Cái bang dùng chim bồ câu báo tin cho Đông Môn Thù. ông vội vã quay lại Quảng Tây nên chẳng trò chuyện với phu thê huyện lệnh. Nếu không, ông đã biết Lâm phu nhân là ai. Tây Môn Thù nhận được tin dữ, cáo biệt Sĩ Mệnh, kiếm trình ngày đêm về cố quận, nửa tháng sau, gã có mặt ở Cẩm Sơn, hết lòng chăm sóc từ mẫu. Đầu tháng mười, Quách mẫu bình phục hoàn toàn, bà cười bảo:

- Đã sắp hết năm, Thù nhi ở lại sang xuân rồi hãy lên đường. Nếu không sáu nàng dâu của ta sẽ không vui.

Thì ra người Mao Nam nhớ ơn quan thượng thư nên rất yêu mến hậu duệ của ông là Tây Môn Thù. Năm gã mười tám tuổi, hàng trăm gia đình đã dẫn con gái đến gả cho gã. Họ muốn được làm thông gia với ân nhân của bộ tộc. Quách mẫu bèn chọn sáu nàng xinh đẹp nhất về làm dâu. Thế là Tây Môn Thù còn sung sướng hơn một vị thổ vương. Trước đó vài ngày, Nam Long Ma Kiếm đã đi Nam Hải để thăm một lão bằng hữu. Tây Môn Thù vui vẻ ở lại với từ mẫu và sáu nàng sơn nữ. Gã có kể cho họ nghe việc mình kết nghĩa với một người họ Sĩ tên Mệnh. Chính vì gã nói rạch ròi như vậy nên Quách mẫu không nghi ngờ rằng đó là hai chữ Sĩ Mệnh. Hơn nữa, bà cho rằng đứa bé bảy tuổi kia chẳng thể nào thoát chết được. Gần đến rằm, Quách tù trưởng cùng Tây Môn Thù và sáu nàng dâu vào rừng để quét dọn miếu thờ Tây Môn thượng thư, chuẩn bị cho ngày đồ sắp đến. Sau khi Quách nương trở lại Quảng Tây, bà kể cho đồng bào nghe vụ thảm sát trên Đại Vận Hà. Bộ tộc Mao Nam bèn tôn Tây Môn Thường làm phúc thần vùng Cẩm Sơn. Họ bí mật lập miếu trong rừng sâu vì thượng thư đang bị triều đình truy nã. Lúc bọn Tây Môn Thù trở về nhà thì Quách nương đã biến mất. Trên bàn còn lại một bức thư của bọn hung thủ. Tây Môn Thù kinh hãi mở ra xem:

"Đông môn thiếu hiệp nhâ giám! Lão thân vốn là người quen cũ của lệnh sư. Nay

khai tông lập phái, thế thiên hành đạo nên đến Quảng Tây để mời lệnh sư về làm khách khanh. Nào ngờ Tư Mã lão huynh đã vân du, lão thân đành mạo muội mời Quách phu nhân đi trước một bước. Mong thiếu hiệp sớm đến LÔ Sơn để hỗ trợ bốn giáo dựng thành nghiệp lớn và cùng hưởng vinh hoa phú quý !

Thiên Tâm giáo chủ báí bút."

Tây Môn Thù đọc xong, mắt hồ tròn xoe, dậm dò đôi câu rồi đuổi theo ngay. Gã bảo rằng nếu nghĩa huynh Sĩ Mệnh có đến tìm thì nhờ chàng đi LÔ Châu giúp gã một tay. Trong lúc tuyệt vọng, gã biết rằng chỉ có mình chàng mới có đủ tài trí giúp mình.

Quách tù trưởng vừa kể xong, Sĩ Mệnh vội cáo biệt để đi ngay Tứ Xuyên. ánh mắt chàng lạnh lẽo và đầy vẻ ưu tư. Trưa hôm sau, ba người đến thành Quế Lâm. Sĩ Mệnh bảo Ma ảnh Tử:

- Các hạ nhờ anh em Cái bang đưa tin về An Khánh báo rõ sự tình và yêu cầu Hắc Đạo Hoa Đà cử ngay hai trăm cao thủ Hỏa Tiên đường đến LÔ Châu.

Nghỉ lại một đêm, hôm sau, bọn Sĩ Mệnh cắt rừng đi thẳng về hướng ĐỒ Vân. Từ đây, có đường quan đạo đến Quý Dương. Và từ Quý Dương, họ sẽ đi thẳng về phía bắc để đến LÔ Châu. Miêu Cương là một vùng hoang dã. rừng rậm bạt ngàn, lam sơn chướng khí ngút trời. Ba người vất vả lặn lội suốt mười ngày mới đến được Quý Dương. Cũng may là Trích Tinh Thử thông thuộc địa hình, giỏi nghề định hướng nên không đến nỗi lạc đường. Trong thành ngập tràn những võ sĩ áo chàm, đầu chít khăn vàng, lưng đeo hai chữ Thiên Tâm. Trích Tinh Thử nhăn mặt:

- Xem ra tà giáo này đã khống chế được cả Tứ Xuyên lẫn Quý Châu.

Ba người vào phạm điểm dừng bữa. Ma ảnh Tử ăn vội vài chén, buồn đũa chạy đi hỏi tin tức. Vài khác sau, gã chớ lại báo cáo:

- Bẩm thiếu chủ! Thiên Tâm giáo đã gín thiệp mời anh hùng tứ hải đến dự lễ khai giáo vào ngày đầu tháng tư này.

Sĩ Mệnh tỏ vẻ hài lòng:

- Tốt lắm! Như thế thì anh em Phục Cửu hội có thể đường chính đến LÔ Sơn mà không bị nghi ngờ.

Trích Tinh Thử cười hì hì:

- Phen này, hai trăm cây hỏa tiễn sẽ nổ dòn để chúc mừng Thiên Tâm giáo !

Loại vũ khí lợi hại này là tuyệt tác của VÔ Toả Đạo Chích Diệp Đồng. Khi bọn Hồi Phong kiếm đưa Dư Tiểu Phàm đến An Khánh trị bệnh, đã báo hung tin cho Hắc Đạo Hoa Đà và VÔ Toả Đạo Chích. Trang lão bèn triệu tập phe hắc đạo để thành lập Phục Cửu hội. Còn Diệp lão bắt tay chế tạo ngay hai trăm cây hỏa khí. Nhờ vậy, dù lực lượng non kém, Phục Cửu hội vẫn có thể tập kích trọng địa của Tam Hoàn bang và Ngũ Hành cung. Vì nghĩ đến Tây Hồ Tiên Nữ nên họ không tấn công Dư gia trang, mà thiêu hủy khu ẩn náu của bọn bang chúng ở ngoại thành Hàng Châu, giết được hơn trăm tên. Ăn xong bữa. Sĩ Mệnh nhấp hớp trà rồi nói :

- Anh em Cái bang có cho biết lai lịch của Thiên Tâm giáo hay không?

Ma ảnh Tử lắc đầu:

- Tuy họ không biết nhưng thuộc hạ đoán rằng họ ta cùng thời với Nam Long Ma Kiếm nên mới dám xưng là cố hữu. VÔ lâm vẫn truyền rằng hơn năm mươi năm trước, vùng Tây Thục xuất hiện một bậc tuyệt đại hồng nhan. Nàng ta làm điên đảo hàng ngàn trái tim non trẻ, đồng thời, cả những bậc lão thành cũng không thoát khỏi ma lực của nàng. Năm ấy, Nam Long Ma Kiếm, Ngũ Hành lão nhân đã ngũ tuần, nhưng họ đều cô đơn nên đem lòng si mê Thiên Độc mỹ nhân Khúc Vịnh Hà. ác thay, nữ nhân lại tỏ vẻ ưa thích họ hơn là đám hào kiệt trẻ tuổi. Chính nàng đã chủ động gửi thư mời họ đến chơi Thiên Độc sơn trang ở Quảng Nguyên. Từ ấy, hai vị kỳ nhân trở thành tình địch, quyết đấu mấy lần mà không phân thắng bại. Hai năm sau, Nam Long Ma Kiếm bất ngờ đến thăm Khúc Vịnh Hà tình cờ chứng kiến cảnh dâm loạn của nàng với hai gã thiếu niên. Tư Mã tiền bối cảm phần phá nát Thiên Độc sơn trang rồi bỏ đi. Từ ấy, Thiên Độc mỹ nhân cũng tuyệt tích giang hồ. Nếu nàng chính là Thiên Tâm giáo chủ thì tuổi cũng đã bảy mươi lăm.

Trích Tinh Thử cười bảo:

- Không hiểu giờ đây nhan sắc của bà ta thế nào rồi? Chắc cũng tóc bạc, da mồi, lưng khom?

Sĩ Mệnh bắn khoăn:

- Tính tình Tây Môn Thù cương liệt, bất khuất. Nếu gã xông thẳng vào tông đàn Thiên Tâm giáo tất đã ngộ hại. Chúng ta phải đến LÔ Châu thật sớm để xem sự thế thế nào? Không hiểu anh em Phục Cửu hội có đến kịp hay không?

Ma ảnh Tử chấn an :

- Thiếu chủ yên tâm! Các cao thủ Hỏa đường đều là người của thủy trại Thanh Long. Căn cứ của họ ở Nghi Xương, không chừng sẽ đến LỒ Châu trước cả chúng.

Trích Tinh Thử ứng tiếng:

- Nếu họ đến muộn cũng chẳng sao! Mục đích của chúng ta là giải cứu nhị nương và nhị thiếu gia chứ đâu phải là để phá đám lễ khai giáo?

Cuối tháng ba, bọn Sĩ Mệnh đến thành LỒ Châu. Hàng ngàn đại biểu các bang hội và cao thủ bốn phương đã tràn ngập nơi này. Sĩ Mệnh thắc mắc:

- Vì sao giang hồ lại hăng hái đáp ứng lời mời của Thiên Tâm giáo thế nhỉ?

Ma ảnh Tử cười đáp :

- Nếu Thiên Độc mỹ nhân ghi rõ tính danh trong thiệp mời thì ai cũng phải có mặt. Một là để xem dung nhan của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Hai là do tính hiếu kỳ, muốn biết thực lực hùng mạnh của Thiên Tâm giáo đến đâu mà dám xuất đầu lộ diện, chia thế chân vạc với Chí Tôn bang và Tam Hoàn bang?

Ba người vất vả lắm mới tìm được chỗ trọ. Tắm rửa, ăn uống xong, họ dạo quanh thành để nắm tình hình và tìm anh em Phục Cửu hội. LỒ Châu nằm ở bờ nam Trường Giang, ngay điểm hội lưu với sông Đà. Núi LỒ Sơn chỉ cách cửa đông thành chừng vài dặm, từng từng soi bóng nước Trường Giang. LỒ Châu có vai trò quan trọng về kinh tế, quân sự thời Tam Quốc nên dân cư đông đúc sầm uất. Đây cũng là điểm tập kết sản vật Tây Thục, Vân Quý để đưa về các tỉnh Trung Nguyên . Bọn hỏa tử trong thành đã báo cáo danh sách những bang hội đến dự lễ. Có cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Tam Hoàn bang lẫn Chí Tôn bang. Sĩ Mệnh thở phào khi thấy Giang Nam Thần Kiếm Dư Tâm Nhiên vẫn còn sống. Chàng không muốn lão chết đi khi bí ẩn trong lai lịch của Tiểu Phàm chưa được làm minh bạch. Ba người ra cửa đông thành, ung dung cưỡi ngựa dạo quanh núi LỒ Châu để quan sát địa hình. Tổng đàn Thiên Tâm giáo xây trên một bình đài ở sườn nam núi LỒ Sơn, cao chừng năm mươi trượng. Đại môn bằng đá từng từng đứng ngay chân núi. Đường sơn đạo dẫn lên tổng đàn là hàng ngàn bậc thang xuyên qua khu rừng rậm. Chắc chắn trong vành đai rừng kia không chỉ có cây cối, mà là rất nhiều cạm bẫy lợi hại. Thiên Độc mỹ nhân là truyền nhân của Thiên Độc Tôn Giả nên nghề dụng độc đứng đầu thiên hạ. Nhưng Sĩ Mệnh tin tưởng vào tính kháng độc của Ngũ Hành thần đan và máu Khổng Trì Thủ nên không hề sợ hãi.

Chàng bàn với thủ hạ kế hoạch đột nhập vào để do thám:

- Ta không sợ độc nên đêm nay sẽ lên núi một chuyến. Hai người ở ngoài chờ có tín hiệu thì phóng hỏa đốt rừng để đánh lạc hướng bọn chúng.

Ma ảnh Tử ngập ngừng:

- Thuộc hạ cũng là đệ tử Độc môn, xin được tháp tùng thiếu chủ. Vì nếu nhị thiếu gia cũng bị giam giữ như Quách nhị phu nhân thì một mình thiếu chủ khó mà đưa nổi cả hai ra.

Sĩ Mệnh thở dài:

- Các hạ nhìn xem, cả khu rừng chẳng hề có một bóng chim hay tiếng ve mùa hạ. Ta cho rằng nơi ấy đầy rẫy chất kịch độc.

Ma ảnh Tử suy nghĩ rồi đáp :

- Thuộc hạ sẽ uống phòng độc đan rồi vào thử xem sao. Nếu không chịu nổi sẽ trở ra ngay.

Đầu canh hai hôm ấy, có ba bóng người nương theo ánh sao đến chân núi LỒ Sơn, thân pháp của họ cực kì nhanh nhẹn. Đó chính là bọn Sĩ Mệnh. Thiên Tâm giáo ỷ lại vào vành đai rừng độc địa nên chỉ canh gác đường sơn đạo. Ngoài ra còn có một toán tuần tra dẫn bảy lang khuyển qua lại đoạn chân núi phía trước. Nhưng Trích Tinh Thử và Ma ảnh Tử đều là bậc thầy trong nghề đạo chích nên dư thừa thủ đoạn để đối phó. Lũ chó đi ngay chỗ họ ẩn nấp mà không hề phát hiện được. Toán tuần tra đi sang phần mé hữu đại môn. Bọn Sĩ Mệnh có gần một khắc thời gian để gài hỏa dược ở mé tả. trên một đoạn dài mười trượng. Xong việc, Trích Tinh Thử ẩn mình trong bụi rậm chờ đợi, còn hai người kia tiến vào rừng. Chỉ được vài

trượng, Ma ảnh Tử đã ngã lặn ra không nói được một lời. Sĩ Mệnh kinh hãi, bỗng gã lướt nhanh trở ra. Chàng gọi Trích Tinh Thử, cả ba phi thân về thành. Được hơn dặm, thấy hơi thở của Ma ảnh Tử yếu ớt như tơ, Sĩ Mệnh vội ghé vào căn chòi lá trên bờ ruộng gần đấy.

Trong nhà không có ai vì đây chỉ là chỗ tránh nắng của bọn nông phu. Chàng đặt thủ hạ lên chông tre rồi bật hỏa tập quan sát. Mặt Chung Sầu Miêu tái xám, bọt mép sùi ra, chân tay co giật liên tục. Sĩ Mệnh thử dồn chân khí cố trục độc ra nhưng gã vẫn không tỉnh lại. Trích Tinh Thử sa lệ, chẳng biết làm sao. Sĩ Mệnh đau đớn nhìn Ma ảnh Tử đi vào cõi chết. Lần đầu tiên chàng khóc là khi Thiên Hạc chân nhân tọa hoá. Còn đây là lần thứ hai. Ai chẳng biết là sống gởn thác về? Nhưng con người này quá đổi thân thiết với chàng. Gã đã hy sinh cả cuộc đời mình cho dòng họ Tây Môn, lại cùng chàng vào sinh ra tử biết bao lần. Dù thân phận là chủ tớ nhưng chàng vẫn thầm xem gã là bằng hữu của mình. Bỗng trong đầu Sĩ Mệnh lóe lên một ý niệm. Chàng rút kiếm rạch bắp tay tả rồi nhỏ máu vào miệng Ma ảnh Tử, với niềm hi vọng mong manh. Không ngờ những giọt máu thân tình ấy lại cứu được họ Chung. Gã mở mắt ra nhìn chàng rồi mỉm cười. Trích Tinh Thử mừng rỡ, nhảy nhót như người điên, nhưng không dám hò hét. Sĩ Mệnh điểm huyết chỉ huyết rồi dựng Ma ảnh Tử, truyền nội lực vào người gã. Hai khắc sau, Chung Sầu Miêu xuất hạn đầm đề, bốc mùi tanh tưởi. Gã vui vẻ bảo :

- Thuộc hạ đã hoàn toàn bình phục, thiếu chủ bắt tất phải nhọc công nữa!

Gã nhận ra trên mặt chàng còn đọng vài giọt lệ, lòng vô cùng cảm kích và trầm nghĩ: “Không ngờ thiếu chủ đối với ta lại thiết tha như vậy ! ”

Gã ngượng ngùng nói :

- Xin thiếu chủ cứ trong vào LÔ Sơn cứu người. Thuộc hạ sẽ cùng Hà Văn Tịch ở ngoài chờ tín hiệu.

Nhưng theo ý thuộc hạ thì thiếu chủ nên dùng khinh công mà đi trên ngọn cây, để tránh bão rập. Lúc trở xuống, cứ theo đường chính mà đi. Thuộc hạ và Trích Tinh Thử phóng hỏa xong sẽ tấn công bọn võ sĩ gác đại môn.

Sĩ Mệnh phần khởi đáp:

- Hay lắm! Nếu thế thì ta có thể mang cả hai người ra một lúc!

Ba người trở lại chân núi LÔ Sơn. Lúc này đã gần đến canh ba. Sĩ Mệnh mau chóng

tung mình lên ngọn cây, dùng phép Thảo Thượng Phi vượt qua vành đai rừng sâu bốn mươi trượng. Mai là ngày đại lễ nên tổng đàn Thiên Tâm giáo rộn ràng chuẩn bị, sắp đặt lễ đài và bàn ghế. Vì vậy, đèn đuốc sáng trưng, người qua lại tấp nập. Tiếng heo bò bị thọc tiết ré lên khiến cảnh tượng càng bội phần náo nhiệt. Sĩ Mệnh thấy tầng trên đại sảnh sáng đèn, chung quanh lại được canh gác nghiêm mật, liền đoán rằng Thiên Tâm giáo đang hội họp. Chàng ước lượng khoảng cách từ cây du cổ thụ đến mái đại lâu rồi trèo lên. Đến ngọn, Sĩ Mệnh chọn một cành cây thích hợp, nhún nhảy vài lần rồi lợi dụng sức bật mà tung mình vượt khoảng cách bốn trượng, đáp xuống mái ngói. Bầu không khí huyền ảo, ồn ào chung quanh đã che lấp tiếng cành lá sột soạt và cả tiếng chân chạm mái. Hơn nữa. trước khi rơi xuống, chàng đã dùng công phu Lãng Không ĐỘ Hư hãm đà rơi nên hạ xuống rất êm ái. Chàng nhắm nạy chờ cơ hội, lát sau, một con heo tợn nghiệp eng éc kêu lên vang dội. Sĩ Mệnh gỡ nhanh một mảnh ngói rồi nhìn xuống. Chàng kinh hãi nhận ra có nhiều gương mặt quen thuộc. Đó là ba lão đầu sở Chí Tôn bang Thiết Địch Quỷ Thử, Hận Thiên Lão Quái, Giang Nam Thần Kiếm. Nhưng quan trọng hơn cả là hai người đứng sau ghế của một mỹ nhân tam tuần. Đông Môn Thù và Toàn Chân nhị tử Huyền Thanh đứng trơ trơ như hai pho tượng, đôi nhân thân vô cùng quái dị, tỏa hàn quang tà mị, tàn nhẫn. Sĩ Mệnh chết điếng người, đoán rằng họ đã bị trúng mê dược hay tà pháp gì đó?

Quỷ Thử bỗng cười khanh khách:

- Khúc sư muội bật tằm mấy chục năm khiến tiểu huynh vô cùng lo lắng. Không ngờ sư muội lại gặp kỳ duyên, luyện thành thần công tuyệt thế của bốn môn, tái xuất giang hồ. Nay huynh muội chúng ta liên thủ thì vô lâm như cầm chắc trong tay.

Sĩ Mệnh giật mình, không ngờ nữ lang kia lại chính là Thiên Độc mỹ nhân, một bà già đã quá bảy mươi. Khúc Vĩnh Hà nhú mày:

- Nhưng theo sự trình bày của Dư nghĩa diệt thì ngoài Tam Hoàn bang và các phái bạch đạo, còn có gã Tây Môn Sĩ Mệnh nào đó. Gã được giới hắc đạo hết lòng phò trợ, lại có võ công rất siêu phàm, xem ra cũng đáng ngại.

Dư Tâm Nhiên đã lạy Quỷ Thử làm can gia nên phải gọi Thiên Độc mỹ nhân là sư thúc. Lão mỉm cười nham hiểm:

- Bẩm sư thúc! Sĩ Mệnh có mối thâm thù với Lưu Hồng Lượng nên sẽ không thể đứng về phía Tam Hoàn bang. Hơn nữa, nếu chúng ta bắt được khuyến nữ Tiểu Phàm thì sẽ uy hiếp được Sĩ Mệnh về quy phục. Bồn bang đang ráo riết truy lùng tung tích của con tiểu nha đầu ấy. Nắm được Sĩ Mệnh trong tay thì chẳng sợ ai nữa. Võ công gã còn cao siêu hơn cả Tam Hoàn bang chủ.

Quỷ Thử sờ bên tai đút, nói với vẻ căm hận :

- Tây Môn tiểu quỷ được chân truyền của lão mũi trâu Thiên Hạc nên rất lợi hại. Đến ta cũng phải e ngại hần, nếu không có tấm bảo y này.

Thiên Độc mỹ nhân hiểu kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ hần còn lợi hại hơn cả Nam Long Ma Kiếm Tư Mã Hân?

Quỷ Thử cười nhạt:

- Đúng vậy! Sĩ Mệnh tinh thông kiếm chưởng, khinh công nhanh như ánh chớp, rất khó đối phó. Cỡ lão Tư Mã Hân, ta đâu có ngán.

Khúc Vịnh Hà lộ vẻ khao khát:

- Giá mà ngày mai Sĩ Mệnh có mặt ở đây thì hay biết mấy. Tiểu muội sẽ dùng tà công để thu phục hần.

Sĩ Mệnh không dám nán ná, lẩn về phía sau để tìm nơi giam giữ Quách nương. Chàng sẽ cứu bà ra trước rồi sau mới tính đến Tây Môn Thù. Gã đã bị mê man thần trí, chắc sẽ không nhận ra chàng. Đứng trên nóc mộc lâu, Sĩ Mệnh thấy cuối tổng đàn có căn nhà đá đồ sộ kiên cố. Trước cửa là sáu gã giáo đồ đang ngồi nhậu. Chúng đã xin được của nhà bếp một thau lòng heo nên quây quần nhấm nháp, dưới ánh đuốc bập bùng.

Vòng đai độc lâm ở ngoài và cảnh náo nhiệt phía trước khiến chúng rất yên tâm. Sĩ Mệnh nhảy xuống đất, luồn qua những bụi cây, chạy vòng ra phía sau toàn thạch thất, chàng nhảy lên mái, dõng nhìn vào. Trong dãy lồng sắt có một phụ nhân tuổi hơn bốn mươi đang ngồi sầu não trên ổ rơm. Tuy mặt bà lem luốc nhưng chàng tin chắc đó là di nương của mình. Sĩ Mệnh dõng thêm vào mảnh ngói, cột dây vào cây kèo gỗ rồi tuột xuống. Trên tường thạch lao có ngọn đuốc đang cháy nên Quách nương nhận ra hành động của chàng. Bà mừng rỡ tưởng Tây Môn Thù đến cứu mình, liền bò ra sát song sắt phía ngoài. Sĩ Mệnh ra dấu bảo bà im lặng rồi hỏi :

- Phải chăng phu nhân là thân mẫu của Tây Môn Thù?

Quách nương gạt đầu. Sĩ Mệnh vội quỳ xuống trước mặt bà nghẹn ngào nói:

- Nhị nương! Hải nhi là Sĩ Mệnh, di cô của dòng họ Tây Môn đây.

Quách nương giật mình, nghi ngại:

- Xem diện mạo và tuổi tác thì không phải! Người muốn gạt ta đấy ư?

Chàng vội trao mảnh ngọc bội và thì thầm:

- Nhị nương! Hải nhi bị đàn chuột cắn nát mặt nên mới phải cải trang để che mắt kẻ thù. Xin người xem kĩ mảnh ngọc bội này, nó là vật đính hôn của hải nhi với Trình tiểu thư. Mảnh của hải nhi đã bị rơi xuống Đại Vận Hà rồi.

Quách nương biết chàng đúng là Sĩ Mệnh vì việc hôn ước này chẳng mấy ai biết được. Bà hoan hỉ thò tay vuốt mặt Sĩ Mệnh, nước mắt tuôn tràn. Chàng vội nói:

- Để hải nhi đưa di nương thoát khỏi nơi này!

Chàng dồn hết công lực vào đôi cánh tay, kéo banh song sắt, đỡ Quách nương ra. Sĩ Mệnh lại nhổ bật chân song cửa sổ, công Quách Vu Vu rời thạch lao. Chàng luồn lách trong những hàng cây ngoài cùng ở cánh rừng quanh tổng đàn. Đoạn này chắc chắn không có độc vì lúc này, chàng đã thấy có mấy gã vào đây tiểu tiện. Khi đến gần sơn đạo, chàng quyết định thay đổi kế hoạch, dùng khinh công thần tốc thoát ra trước rồi mới cho châm ngòi hỏa dược. Quách nương gầy ốm nên rất nhẹ cân, chàng tự tin có thể đưa bà nhảy qua cánh cổng cao hơn trượng của đại môn. Sĩ Mệnh tháo dây lưng, cột nhị nương vào bảo bà ôm chặt cổ rồi vận toàn lực lướt xuống. Cạnh con đường bậc thang này, cách vài trượng lại có một ngọn đèn lồng, nhưng không đủ để soi sáng thân hình Sĩ Mệnh. Chàng phi nhanh như cánh dơi đêm, lao thẳng về phía chân núi. Lúc Sĩ Mệnh còn cách hơn hai trượng, bọn giáo chúng mới phát hiện ra. Chúng đang bối rối thì chàng sẵn đà chạy, tung mình lên không, giáng song chưởng đánh phủ đầu. Chưởng kinh mãnh liệt tựa cuồng phong, ập vào cơ thể chúng. Đồng thời Sĩ Mệnh nương theo lực phản chấn, lướt qua đầu cánh cổng bằng song sắt. Sĩ Mệnh rúc lên ra hiệu rồi chạy như bay. Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử mừng rỡ châm ngòi. Tám tiếng nổ vang nối nhau làm chấn động cả vùng núi LÔ Sơn. Lửa bốc cao, theo ngọn gió nam lan vào rừng. Hai gã chẳng cần thương thức kết quả, chạy theo Sĩ Mệnh ngay. Khi ba người về đến khách điểm thì cánh rừng dưới chân núi LÔ Sơn đã biến thành biển lửa sáng rực cả một góc trời. Bách tính LÔ Sơn và quần hào kéo nhau ra xem. Sĩ Mệnh chỉ cho đốt cánh rừng mé tả sơn đạo nên tin rằng Tây Môn Thù được an toàn. Ngay đêm ấy, Quách nương được đưa lên thuyền, xuôi dòng Trường Giang để về Nghi Xương ẩn nấu. Ma ảnh Tử và Trích Tinh Thử đi theo hộ tống bà. Sĩ Mệnh ở lại để lo việc cứu bào đệ. Sáng hôm sau, Thiên Tâm giáo cho hàng trăm giáo chúng vào thành thông báo rằng lễ khai giáo vẫn diễn ra bình thường, mời quần hào đến đúng giờ. Vụ hỏa hoạn đã bị chặn đứng nên tổng đàn không hề thiệt hại. Đầu giờ tý mới là lúc khai đàn nên mọi người đủ thì giờ để ăn sáng và nói chuyện cà kê. Trong thành có một nơi bán đồ điểm tâm rất nổi danh, tên của nó là Hảo Vị Kỳ Viên. Khu vườn này lại nằm gần cửa đông thành nên thuận đường đi LÔ Sơn. Vì vậy chẳng ai rủ ai mà có đến mấy trăm hào kiệt kéo đến Kỳ Viên ăn sáng. Trên diện tích sáu mẫu vuông này có rất nhiều kỳ hoa dị thảo và giả sơn. Cảnh vật trong thật hữu tình, xinh đẹp Lại thêm những cây cổ thụ cao vút, xòe tán che chở cho hoa cỏ và thực khách.

Sĩ Mệnh mừng thầm khi thấy Hán Thủy tiên sinh Văn Tắc Sĩ cùng hai gã Hồ Nam Kim Dao và Giang Tây Ngân Kiếm. Chàng bước đến, thản nhiên ngồi xuống rồi hạ giọng:

- Tam vị cứ coi như chúng ta chưa hề chia tay nhau !

Văn lão hoan hỉ nói:

- Lão phu đoán rằng công tử sẽ có mặt ở đây, may mà không sai. Hôm ấy, công tử bỏ đi bất ngờ khiến lòng lão phu tiếc mãi.

Sĩ mệnh điềm đạm bảo:

- Tại hạ muốn tháp tùng tam vị đến LÔ Sơn dự lễ khai giáo với thân phận sư diệt của Văn tiên sinh.

Hán Thủy tiên sinh gật đầu:

- Bọn lão phu xin tuân mệnh. Nhưng xin hỏi có phải vụ cháy rừng LÔ Sơn đêm qua là kiệt tác của công tử hay không?

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Tiên sinh quả là lợi hại ! Tại hạ vào tổng đàn Thiên Tâm giáo cứu người nên phải đốt rừng để tìm chân bọn họ.

Kim Dao Tôn Tử Đan tổ vẻ thán phục:

- Phương công tử làm thế nào mà ra và hồ huyết một cách dễ dàng như vậy? Nghe nói khu rừng quanh LÔ Sơn có dải chất kỳ độc, không ai chống lại được.

Ngân Kiếm Tạ Vĩnh Liêm góp lời :

- Sáng nay, tại hạ và thành tình cờ gặp một thủ hạ cũ, giờ đầu nhập Thiên Tâm giáo. Gã kể rằng đêm qua có người vào thạch lao, bẻ cong song sắt cứu một nữ nhân Người ấy công tù nhân, nhảy qua cánh cổng cao hơn trượng. Phải chăng chính là công tử?

Hán Thủy tiên sinh biến sắc than:

- Lão phu có mắt như mù! Ngoài Thiên Hạc chân nhân còn ai đào tạo được một cao thủ siêu phàm như công tử nữa.

Sĩ Mệnh ngược ngùng thú nhận :

- Tại hạ chính là Tây Môn Sĩ Mệnh, vì kẻ thù quá hùng mạnh nên phải dấu mặt đổi tên. Mong tam vị lượng thứ!

Ánh mắt ba người bừng lên niềm phấn khởi vô hạn. Tôn Tử Đan áp ứng nói :

- Giới hắc đạo Trung Nguyên đều một lòng hướng về công tử như một minh chủ. Tôn mỗ xin đem năm trăm thủ hạ về hầu dưới trướng.

Tạ Vinh Liêm cũng hồ hởi tiếp lời:

- Tạ mỗ cũng xin bắt chước Bích Thượng Hồ, bá công tử làm thiếu chủ !

Hán Thủy tiên sinh thở dài bảo:

- Công tử không biết đấy thôi! Bọn lão phu tuy mang danh lục lâm thảo khấu, nhưng cũng do hoàn cảnh mà ra. Mấy chục năm nay Minh triều hủ nát, quan lại địa phương toàn bọn tham tàn hà hiếp, hút máu lương dân . Những người có võ nghệ và tâm huyết đều phấn chí, tìm nơi núi cao chằm lớn mà làm thảo khấu. Trừ một số tán tận lương tâm, kỳ dư đều tuân thủ quy củ lục lâm. Nhưng mỗi khi bọn đại ma đầu nổi lên, chúng lại khống chế, lôi kéo anh em về làm thủ hạ và cướp đoạt sanh ý của các bang hội nhỏ trong vùng. Chính vì vậy, giới hắc đạo rất cần một thủ lĩnh xứng đáng để bảo vệ quyền lợi và sự công bằng. Nay công tử võ nghệ quán thế, lại là ân nhân của những đại nhân như Hắc Đạo Hoa Đà. Hồi Phong Kiếm, Ma Ảnh Tử, Thiết Diện Cuồng Sư. . . Chính vì vậy, mọi người đều mong mỗi công tử trở thành minh chủ của họ. Nhưng lão phu biết công tử là giống dõi trung lương, đệ tử của đệ nhất kì nhân chính phái, tất sẽ khó lòng chấp nhận vai trò này.

Sĩ Mệnh trầm ngâm nói :

- Đạo của tự nhiên không phân biệt chính tà, hắc bạch. Cường đạo mà biết thương yêu bách tính thì còn tốt hơn bọn tham quan. Triều đình quảng bá học thuyết tôn quân của Khổng Gia để bảo vệ quyền lợi của riêng một dòng họ, bất hạnh phúc của lê dân phải tùy thuộc vào tính khí của một vị vua hay một viên tri huyện. Bậc thiện nhân không phát huy được đại đạo đành tận lực, dùng phương pháp tiêu cực là dĩ độc trị độc. Gia sư đã từng bí mật chặt đầu hàng trăm tên cầu quan và bọn đại ác để lê dân các địa phương với bớt cảnh lâm than. Tại hạ không nhận danh vị minh chủ hay thủ lãnh nhưng sẽ tận lực tiêu diệt bọn ác nhân để non sông và võ lâm được thanh bình.

Khẩu khí lớn lao, ngạo nghễ nhưng ánh mắt chàng đầy vẻ khiêm cung, thành tín, như người nói về một ước mơ nhỏ mọn. Hán Thủy tiên sinh bùi ngùi bảo:

- Té ra bậc quân tử đại đạo khác xa với quan điểm của Nho gia. Nay đã có người như công tử thì võ lâm cũng chẳng cần minh chủ nữa.

Lão đang định tiếp thì Tam Hoàn bang chủ, Vân Nam Độc ông và một đạo sĩ cao lêu nghêu bước vào. Ba người ấy ngồi xuống bàn gần, gọi vài món điểm tâm. Lưu Hồng Lượng nhận ra Hán Thủy tiên sinh liền vui vẻ gọi:

- Văn tiên sinh, ông tự xưng là Gia Cát đương đạo, vậy có biết lai lịch và mưu đồ của bọn Thiên Tâm giáo hay không?

Sĩ Mệnh ngồi quay lưng về phía họ Lưu nên không sợ lão nhìn thấy. Chàng dùng thuật truyền âm mách nước cho Văn Tắc Sĩ. Tiên sinh cười ha hả:

- Lão phu chỉ lo cho Lưu bang chủ mà thôi. Thiên Độc mỹ nhân chính là sư muội của lão Thiết Địch Quỷ Thử. Vì vậy Chí Tôn bang và Thiên Tâm giáo đã liên kết lại để tiêu diệt Tam Hoàn bang.

Lưu Hồng Lượng biến sắc:

- Nguồn tin của tiên sinh chính xác đấy chứ ?

Văn lão cười mát:

- Tin hay không thì tùy bang chủ!

Họ Lưu cười vang:

- Vậy thì lão phu phải cảm ơn người đã đốt cánh rừng ở chân núi LỒ Sơn. Nếu không, với địa thế như vậy, lão phu biết chạy đường nào?

Văn lão nghiêm giọng:

- Không phải chỉ mình bang chủ chịu ơn người ấy mà là tất cả những hào kiệt đến dự lễ. Lão phu cho rằng đây chính là cái bẫy khổng lồ. Nay đã mất yếu tố địa lợi, không biết Khúc Vịnh Hà sẽ dùng đến thủ đoạn nào nữa đây?

Quần hào rúng động trước lời cảnh cáo của họ Văn. Từ phía trong, một đạo nhân đứng lên hỏi :

- Chẳng nhẽ Thiên Tâm giáo lại không tôn trọng quy củ của võ lâm hay sao?

Sĩ Mệnh nhận ra Thanh Lâm đạo trưởng.

Hán Thủy tiên sinh cao giọng đáp:

- Hắc đạo thì có quy củ nhưng ma đạo thì không. Thiên Độc mỹ nhân nóng lòng muốn làm bá chủ tất không chừa một thủ đoạn nào cả.

Viên Linh đại sư, thủ toà Đạt Ma viện chùa thiếu lâm, lo lắng hỏi:

- Văn thiếu chủ là người cơ trí, xin chỉ giáo cách đối phó !

Văn Tắc Sĩ cười mát:

- Đã có bậc đại anh hùng là Tam Hoàn bang chủ ở đây, lão phu đâu dám đa ngôn.

Lưu Hồng Lượng cười khanh khách:

- Về việc quyền mưu thì bổn tòa vẫn ngưỡng mộ tiên sinh. Nếu bậc cao nhân không chê, Lượng mỗ xin dâng vạn lượng vàng, mời tiên sinh về làm quân sư cho Tam Hoàn bang.

Văn lão trả đũa:

- Bang chủ đã có Sáu Vũ Hầu Thân Cung Như bên cạnh, còn cần gì đến chút tài mọn này nữa?

Quần hùng tái mặt còn đạo nhân cao gầy ngồi bên họ Lưu ngửa cổ cười dài:

- Giải lắm! Lão phu ẩn cư ba mươi năm, không ngờ Văn lão để lại nhận ra.

Lão ta độc ác chẳng kém gì Hận Thiên Lão Quái. Tuy không ăn thịt người nhưng lại biến nạn nhân thành một cái xác biết đi, trung thành với mình. Họ Thân còn tinh thông nghề cơ khí. Chế tạo ra những cỗ chiến xa chứa đầy ám khí, khi đánh hơi được rằng Thiên Hạc chân nhân đang truy lùng mình, hẳn khôn ngoan lặn mất tăm.

Sĩ Mệnh nói cho Văn Tắc Sĩ biết điều ấy. Văn lão tủm tỉm trả lời họ Thân :

- Lão phu chẳng tái cán gì, nhưng nghe nói Thiên Hạc chân nhân đã tọa hoá nên đoán rằng các hạ sẽ xuất thế.

Sáu Vũ Hầu i ỉm mặt :

- Dẫu cho lão mũi trâu ấy còn sống, bổn sơn nhân cũng chẳng sợ gì.

Lưu Hồng Lượng giải hòa:

- Đã đến giờ, chúng ta khởi hành là vừa. Cánh rừng mé tả đã thành bình địa. đường rút lui đã sẵn sàng, chẳng có gì phải sợ.

Sĩ Mệnh thâm hài lòng vì đã tính đúng khi cho đốt cánh rừng kia. Quần hào kéo đến LỒ Sơn, cười thâm khi thấy cảnh hoang tàn, nham nhở của tiền sơn. Chắc hẳn Thiên Tâm giáo phải vất vả lắm mới chế ngự được ngọn lửa. Bọn giáo chúng y phục chỉnh tề nhưng không dấu được những vết cháy nam trên mặt hay đáng đi khắp khểnh vì cái chân đau. Ánh mắt chúng còn đọng lại nỗi kinh hoàng vì đám cháy đêm qua. Người Trung Hoa rất mê tín nên bọn giáo chúng nản lòng khi thấy tai họa ập đến ngay trước ngày khai giáo. Khởi đầu đã bất lợi như vậy thì còn mong chi đến thành công?

Lên đến bình đài, quần hùng được mời ngồi vào bàn, dùng tạm chén trà. tổng cộng có hơn ngàn quan khách. Lễ đài được dựng sát cửa đại sảnh nên nên Thiên Độc mỹ nhân từ trong bước thẳng lên đài, tươi cười chào khách:

- Tiệp thiếp Khúc Vịnh Hà. vô cùng biết ơn chư vị đã hạ cố đến dự lễ khai giáo. Lát nữa sẽ có chén rượu nhạt để cảm tạ đồng bào võ lâm.

Nàng dừng lại, nở nụ cười đổ quán xiêu đình rồi nói tiếp:

- Thiếp tuy mang danh Thiên Độc mỹ nhân nhưng chưa từng dùng độc giết người. Xin chư vị yên tâm!

Nụ cười đầy ma lực của nàng khiến đám nam nhân sôi sục lòng xuân. Họ không tin hay cố không tin rằng người đàn bà quyền rũ, trẻ trung kia đã ở tuổi thất tuần. Lưu Hồng Lượng đứng lên cười ha hả:

- Không ngờ Khúc cô nương lại xinh đẹp đến dường này. Bồn tào chỉ hận mình sinh sau đẻ muộn, nếu không sẽ đem cả võ lâm đặt dưới gót nữ nhân.

Khúc Vịnh Hà cười khúc khích:

- Tiệp thiếp xuất đạo, vẫn nghe truyền tụng Lưu bang chủ là bậc anh hùng cái thế, anh tuấn phi phạm nên lòng vô cùng ngưỡng mộ. Sau buổi lễ xin mời vào tổng đàn đàm đạo.

Nói xong, nàng phát tay ra hiệu. Đàn sáo trỗi lên dặt dìu, từ sau tấm trướng lụa. đám cao thủ đầu sỏ của Chí Tôn bang bước ra. Quỷ Thử Mộc Đức Dung cười the the nói :

- Khúc Vịnh Hà là sư muội lão phu. Vì vậy, lão phu quyết định sát nhập Chí Tôn bang vào Thiên Tâm giáo Lão phu và hai vị Giang Nam Thần Kiếm, Hận Thiên Lão Quái sẽ cùng là phó giáo chủ. Gia Lăng công tử, Thanh Vụ Song Sát giữ chức vụ hộ pháp.

Quần hào đã nghe Hán Thủy tiên sinh nói trước nên chẳng hề kinh ngạc. Tiếng trống nổi lên, năm người tiến về phía hương án, thấp nhang khấn vái rồi cắm vào lư đồng.

Cúng tế xong, bọn giáo chủ khiêng năm chiếc ghế thái sư để họ ngồi. Đồng thời cơm rượu cũng được bày lên bàn của khách. Thiên Độc mỹ nhân nâng chén rượu mời:

- Tiệp thiếp lấy danh dự ra bảo đảm rằng trong rượu và thức ăn không có độc. Nếu không tin cứ hỏi Đoàn lão huynh sẽ rõ.

Vân Nam Độc ông cao giọng xác nhận :

- Chư vị yên tâm, lão phu đã nếm thử rồi !

Đoàn Thiên Chiến là đại hành gia trong độc môn nên mọi người rất tin tưởng, vững dạ ăn uống. Sĩ Mệnh nhận ra hai bên ghế Thiên Tâm giáo chủ có hai người mang mặt nạ sắt, một cao, một thấp. Họ chính là Tây Môn Thù và Tiểu Đạo Đồng Huyền Thanh.

Tiệc được nửa chừng, Khúc giáo chủ đứng lên cao giọng:

- Mấy năm qua. giang hồ luôn sóng gió cũng vì không có được một vị minh chủ. Giang Nam Thần Kiếm tự nguyện đem ngọc bài trao cho cao thủ nào xứng đáng nhất. Tiệp thiếp đề nghị chúng ta cùng nhau đề cử một người để võ lâm sớm được thanh bình.

Quần hào xôn xao bàn tán, chửi thề trong bụng. Tam Hoàn bang chủ cười nhạt:

- Ai chẳng biết Thiết Địch Quỷ Thử công lực vô thượng, ở đây không ai địch lại. Nhưng giang hồ còn lắm kỳ nhân, sao không hẹn ngày khác và thông báo rộng rãi khắp nơi? Khúc giáo chủ làm thế này hóa ra muốn bức bách đồng đạo?

Sáu Vũ Hầu gian hoạt tiếp lời:

- Lão phu nghe nói Thiên Hạc chân nhân có một truyền nhân là Tây Môn Sĩ Mệnh đã từng đả thương Thiết Địch Quỷ Thử. Nếu xét về bản lĩnh thì phải bầu gã ấy làm minh chủ mới đúng.

Quỷ Thử giận dữ nhảy đùng đùng:

- Nói bậy, lão phu từng đánh cho gã suýt chết. Sao dám nói rằng ta kém hơn?

Lưu Hồng Lượng cười khanh khách:

- Không chừng kẻ đốt rừng cướp tù đêm qua chính là Tây Môn tiểu tử đấy. Ngoài gã ra, chẳng ai trong võ lâm có thể công người mà nhảy cao hơn trượng.

Dư Tâm Nhiên cười mát:

- Đa tạ Lưu bang chủ đã có lòng chỉ giáo. Nhưng bọn ta cũng biết rõ Sĩ Mệnh là hung thủ. Không chừng gã đã cải trang trà trộn vào đây.

Bổng từ dưới sơn đạo vang lên tiếng xướng danh:

- Cái bang truyền công trưởng lão giá lâm!

Dư Tâm Nhiên dừng lời, lộ vẻ mừng rỡ. Quần hào cũng nhìn ra ngoài. lát sau, Độc Cước Cái Đẳng Nhất Quân cùng bốn gã hóa tử năm túi xuất hiện. Đẳng lão đến trước lễ đài vòng tay tươi cười:

- Lão phu đại biểu cho Cái bang đến dự lễ. Nào ngờ giữa đường ngựa bị què nên đến trễ, mong Khúc giáo chủ lượng thứ!

Thiên Độc mỹ nhân vòng tay đáp lễ:

- Không sao! Quý bang có lòng hạ cố là tiện thiếp vinh hạnh lắm rồi. Xin mời trưởng lão và tứ vị an tọa.

Đẳng lão bước đến bàn Hán Thủy tiên sinh, vui vẻ chào hỏi:

- Đã lâu không gặp Văn lão đệ, sức khỏe thế nào mà chẳng chịu đến Lạc Dương thăm ta?

Văn Tắc Sĩ chẳng hề quen Độc Cước Cái nên ngỡ ngàng. Bổng lão nghe có tiếng truyền âm:

- Ta là Bích Thượng Hồ đây gã đồ gàn!

Thì ra lão già đứng bên Độc Nhân Cái đang nháy mắt ra hiệu. Hán Thủy tiên sinh mừng rỡ đối đáp:

- Tiểu đệ đang bận truy tìm mỏ vàng ở Hồ Nam nên không thể ghé thăm Đẳng lão ca. Xin mời an tọa.

Sĩ Mệnh cũng đã nhận ra bốn hóa tử kia là thủ hạ của mình. Đó là Bích Thượng Hồ, Đại Diệu, Hồi Phong Kiếm và Hà Bắc lãng tử. Hồi Phong Kiếm thì thầm:

- Quách nhị nương đã đến nơi an toàn. Bọn Cuồng Sư cùng hai trăm cao thủ Hóa Tiễn đường giả làm khát cái, quanh quần gần chân núi LỒ Sơn, chờ lệnh thiếu chủ.

Chàng nói nhanh:

- Tây Môn Thù đã bị tà pháp khống chế, đang đứng cạnh ghế Thiên Tâm giáo chủ. Người thứ hai chính là Huyền Thanh đạo trưởng của phái Toàn Chân. Các hạ hỏi Quan quân sư xem có lương sách gì để cứu họ hay không?

Bích Thượng Hồ nghe Hồi Phong Kiếm kể lại sự tình, cau mày suy nghĩ miên man.

Bổng Lưu Hồng Lượng đứng lên mỉm cười gian xảo:

- Nếu Dư lão đệ khẳng định Sĩ Mệnh hiện có mặt ở đây thì cứ đem danh tự phụ thân gã là Tây Môn Thường ra mà chửi mắng. Gã không chịu nổi tất phải lộ mặt.

Thanh Lâm đạo trưởng phản đối:

- Tây Môn thượng thư là bậc trung thần hiếm có, bách tính đều ngưỡng mộ. Thủ đoạn hạ lưu ấy sẽ làm tổn hại đến thanh danh quý giáo.

Quỷ Thử bật cười ghê rợn :

- Lão phu cầm tên tiểu tử ấy đến tận xương tủy, còn kể gì đến thủ đoạn nữa!

Lão hung hăng gào lên:

- TỔ cha Tây Môn Thường, con bà Tây Môn Thường!

Sĩ Mệnh biết mình không thể giấu mặt được nữa. chàng bảo nhỏ:

- Khi ta nhảy lên đài, quân sư cho anh em đốt rừng, rồi rút lui ngay. Phần ta không có gì đáng lo cả.

Bích Thượng Hồ gật đầu nhưng lòng lại nghĩ khác. Sĩ Mệnh đang định đứng lên thì nhận ra Tây Môn Thù đang có dấu hiệu lạ. Đôi mắt gã không còn vẻ yêu tà, quái dị mà tỏa ánh căm hờn. Chàng hiểu ngay rằng ba chữ Tây Môn Thường đã có tác dụng với em mình. Quả đúng như vậy. Tây Môn Thù sống ở Miêu Cương, từ nhỏ được ăn nhiều loại kỳ trân của rừng Cẩm Sơn. Riêng mật độc xà cũng nuốt đến vài trăm cái. Nhờ vậy, bản năng kháng độc của Tây Môn Thù hơn hẳn người thường. Gã bị Thiên Độc mỹ nhân cho uống Mê Tâm hoàn và khống chế bằng Ma Nhân. Nhưng được lực ngày càng bị cơ thể Tây Môn Thù hóa giải, chỉ còn lại tác dụng của thuật Nhiếp Hồn. Nay Quỷ Thử liên tục gọi tên Tây Môn Thường mà sĩ nhục là đã chạm đến điểm sáng tâm linh của gã. Tây Môn Thù vô cùng tôn kính phụ thân mình, dù không hề biết mặt. Gã hãnh diện có một người cha trung liệt, được cả bộ tộc Mao Nam tôn thờ. Vì vậy, lương tri gã dần dần thức tỉnh nhờ phần nộ. Gã cảm thấy căm thù cái lão già nhỏ bé kia và thanh kiếm rời khỏi vỏ, chụp xuống đầu Quỷ Thử. Lão ma đang giận dữ chửi mắng và không thể ngờ rằng có người tấn công từ phía sau. Dầu là Đại La Thiên Tiên cũng chẳng thể tránh được một chiêu kiếm bất ngờ và cực kỳ thần tốc như vậy. Thủ cấp Mộc Đức Dung bị chẻ làm đôi. Sĩ Mệnh vui mừng khôn xiết, lao lên lễ đài để bảo vệ bào đệ. Đồng thời, Hán Thủy tiên sinh hét lên :

- Ôi chào ! Bọn Thiên Tâm Giáo sắp sửa thả cổ độc. Tiến lên các đồng đạo!

Lưu Hồng Lượng cũng quát vang:

- Giết!

Lão chỉ sợ có mình Quỷ Thử, nay lão ma chết rồi, lão quyết nhân cơ hội này mà đoạt lấy mình chủ lệnh bài và tiêu diệt Thiên Tâm Giáo. Quần hùng nghe nói đến cổ độc, chẳng dám diên trì, xông vào tấn công đám giáo đồ. Bích Thượng Hồ rú lên cao vút, báo hiệu cho bọn Cuồng Sư dưới chân núi. Chỉ cần một loạt hai trăm trái hỏa đạn là khu rừng mé hữu bốc cháy ngàn ngút, uy hiếp tinh thần bọn giáo chúng. Nhờ vậy, lực lượng Phục Cừu hội tiến lên rất dễ dàng. Nhắc lại, Tây Môn Thù vừa chém chết Quỷ Thử thì bị Thiên Độc mỹ nhân giáng chưởng vào lưng, đánh gã văng khỏi sàn lễ đài. Sĩ Mệnh lướt đến, kịp thời đỡ lấy. Thấy bào đệ học máu, mê man bất tỉnh, chàng kinh hãi quay lại, trao gã cho Bích Thượng Hồ rồi đón đánh Thiên Độc mỹ nhân. Có lẽ mục ta đã nhận ra chàng qua pho kinh công tuyệt thế nên căm hận đuổi theo. Sĩ Mệnh nóng ruột nên xuất ngay chiêu Vân Vụ Mãn Thiên. Lưới kiếm dày đặc như sương mù, bao phủ đối phương. Nào ngờ Khúc Vịnh Hà múa tít song thủ, tạo thành màn chắn khí âm nhu, bền vững quanh thân, đẩy bật đường kiếm. Sĩ Mệnh cả kinh, nhận ra công lực mục ta không thua gì Quỷ Thử. Thiên Độc mỹ nhân liên tục đẩy ra những đạo chưởng kinh trắng đục tỏa mùi hăng hắc và mạnh như búa bổ. Đây chính là pho Thiên Độc Bạch Vụ Chưởng của Thiên Độc tôn giả Lã Thiếu Thông. Họ Lã thất tung, đột ngột nên pho độc chưởng vắng bóng mấy chục năm nay. Chính Quỷ Thử là đại đệ tử của Tôn Giả mà cũng không học được. Nào ngờ Thiên Độc mỹ nhân tình cờ tìm ra chỗ sư phụ tọa hóa nên lấy được bí kíp. Nàng lại ăn thịt con âm Dương Linh Xà của tôn giả nên giờ đây có cả trăm năm công lực trong người. Sĩ Mệnh không chống nổi kinh lực của pho độc chưởng đành phải dùng khinh công né tránh, thỉnh thoảng mới phản kích một chiêu. Lưu Hồng Lượng, Vân Nam Độc ông và Sáu Vũ Hầu thì đánh với Dư Tâm Nhiên. Hận Thiên Lão Quái và Thiết Điện Nhân Huyền Thanh. Cục diện hơi nghiêng về phía họ Lưu nhưng chưa thể ngã ngũ ngay. Lúc này Cuồng Sư, Sát Thần đã dẫn các xạ thủ Hỏa Tiễn đường lên đến. Đại sảnh và các dãy nhà ngang dọc đều bốc cháy ngàn ngút vì những trái hỏa đạn hung hãn. Thiên Độc mỹ nhân thấy cơ ngơi sắp tan tành, đối thủ của mình lại không sợ độc, và nhanh nhẹn phi thường, mục căm hận bật cười cao vút. Tiếng cười ma quái như xoáy vào tai quần hùng, khiến khí huyết nhộn nhạo, tâm thần lơ mơ. Lưu Hồng Lượng kinh hoàng quát vang:

- Câu Hồn Tiểu! Rút mau!

Sĩ Mệnh cũng đã phát hiện ma lực của tiếng cười, chàng hô lớn:

- Phục Cừu hội lui quân!

Bọn Bích Thượng Hồ không dám trái lệnh, chạy cả xuống núi, khi thoát khỏi phạm vi khống chế của Câu Hồn tiểu mới dám dừng chân. Họ nhìn về phía trận chiến giữa Sĩ Mệnh với Thiên Độc mỹ nhân mà lòng nặng trĩu. Viên Linh đại sư buồn rầu bảo :

- vị thí chủ kia khó mà thoát chết. Ma âm của Câu Hồn tiểu rất lợi hại. Sáu mươi năm trước, Câu Hồn Ma Quân từng đến Thiếu Lâm Tự khiêu chiến. Cả bốn vị sư thúc tổ bốn phái phải liên thủ mới cầm cự được.

Quả nhiên, Sĩ Mệnh ngày càng tỏ ra chậm chạp, trúng liền hai chiêu. Cuồng Sư cuống quýt hỏi:

- Quân sư! Làm thế nào bây giờ?

Bích Thượng Hồ thở dài:

- Chỉ có cách là tự chọc thủng tai mới đến gần mục ta được.

Thiết Diện Cuồng Sư giật phắt chiếc trâm cài đầu của Hán Thủy tiên sinh, đâm thủng màng nhĩ rồi xách thiết côn chạy lên. Lão quay lại dặn:

- Nếu ta không cứu được thiếu chủ thì chư vị hãy tiến lên.

Anh em hắc đạo sa lẹ gặt đầu. Thanh Lâm đạo trưởng kinh hãi hỏi:

- Chàng công tử ấy là ai mà chư vị lại hết lòng tận trung như vậy?

Hồi Phong Kiếm cười thê lương:

- Đây chính là Tây Môn Sĩ Mệnh, người đã giết Ma Nhân Tú Sĩ ở VÕ Đang sơn đây lão mũi trâu ạ.

Viên Linh đại sư lại hỏi:

- Còn vị thiếu hiệp đang mê man kia là ai?

Bích Thượng Hồ nhớ lại, hỏi ngay:

- Dám hỏi đại sư có mang đại hoàn đan trong người hay không?

Viên Linh gật đầu. Bích Thượng Hồ liền quay lại bảo:

- Anh em hãy quỳ cả xuống để cầu xin thần tăng ban cho linh đan. Nếu không cứu được nhị thiếu gia thì bọn ta sao dám nhìn mặt thiếu chủ?

Hơn hai trăm người nhất tề phục xuống. Cả Hán Thủy tiên sinh lẫn Kim Dao và Ngân Kiếm. Bích Thượng Hồ ghen ngào nói:

- Cả chàng trai này cũng là di cô của hình bộ thượng thư Tây Môn Thường. Mong đại sư mở lượng từ bi ban cho một viên thần đan. Toàn thể anh em hắc đạo Trung Nguyên suốt đời ghi nhớ ơn đức của Thiếu Lâm tự.

Viên Linh đại sư nghiêm giọng:

- Nếu là hậu duệ của bậc trung lương thì lão nạp không dám tiếc. Mong chư vị đứng lên !

Đại sư lấy ra một lọ ngọc, trao cho Bích Thượng Hồ :

- Trong này có một viên, thí chủ cứ cho nạn nhân uống.

Bọn Hồi Phong Kiếm lay ba lay rồi mới đứng lên. Bích Thượng Hồ đút linh đan vào miệng Tây Môn Thù, đổ rượu cho trôi xuống rồi bảo Dạ Diệu truyền nội lực. Lúc này, Cuồng Sư đã lên đến nơi. Vung thiết côn lẫn xả vào đối phương. Thần lực khủng khiếp và lối đánh liều mạng khiến Khúc Vĩnh Hà lúng túng. Mục đánh bỏ Sĩ Mệnh mà đối phó với Cuồng Sư. Nhờ vậy, Sĩ Mệnh rảnh tay, lão đảo bước ra xa ba trượng, ngồi xuống chữa thương. Nhưng Cuồng Sư chỉ cầm cự được mấy chục chiêu đã bị trúng độc. Lão vội quát lớn:

- Chưởng có độc! Ta không chịu nổi nữa rồi !

Đại Lực Sát Thần và Hồi Phong Kiếm nghiêng rằng tự hủy thính giác lao lên, vừa kịp lúc Cuồng Sư ngã xuống. Sĩ Mệnh đã điều hòa được khí huyết. Chàng vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng nhưng thân hình len lén trôi về phía đầu trường. Thiên Độc mỹ nhân bận đối phó với hai đối thủ liều mạng nên đầu ngơ đến việc này. Mụ liếc thấy chàng vẫn trong tư thế tĩnh tọa nên không đề phòng. Khi còn cách chừng hai trượng, Sĩ Mệnh bất ngờ lao thẳng vào thân dưới đối phương. Chàng vận toàn lực đánh chiêu Nê Hạc Hoạt Đào. Khúc Vịnh Hà phát giác ra vội tung chưởng giáng xuống. Nhưng đòn chưởng ở tay tả hơi chậm và chỉ có một nửa lực đạo. Thân hình Sĩ Mệnh được che chở bằng luồng kiếm khí mềm mại nên trơn tuột như lươn, vượt qua chưởng phong. Mũi kiếm rạch nát hai đùi của Thiên Độc mỹ nhân. Đó là nhờ mụ ta kịp lui lại, nếu không đã cụt cả hai chân. Khúc Vịnh Hà rú lên đau đớn, tung mình đào tẩu.

Trước đó, phe Chí Tôn Bang cũng đã rút lui. Quần hào mừng rỡ reo hò, chạy lên với bọn Sĩ Mệnh. Chàng biết máu mình kháng độc nên cắt tay nhò vào miệng Cuồng Sư. Quả nhiên, lão tỉnh lại ngay. Thấy tai ba người chảy máu, Sĩ Mệnh buồn rầu bảo :

- Vì ta mà tam vị trở thành người tàn phế.

Bích Thượng Hồ cười khà khà:

- Thiếu chủ chó lo. Hắc Đạo Hoa Đà thừa sức vá lại màng nhĩ cho bọn họ.

Sĩ Mệnh thấy Tây Môn Thù vẫn nằm thiêm thiếp trên lưng Hà Bắc Lãng Tử, chàng lo lắng hỏi :

- Tình trạng của gia đệ thế nào rồi?

Hán Thủy tiên sinh trấn an:

- Bọn thuộc hạ đã xin được một viên đại hoàn đan. Nhị thiếu gia đã thoát cơn nguy hiểm, chỉ tỉnh dưỡng ít hôm là bình phục.

Sĩ Mệnh hân hoan, định tìm Viên Linh đại sư để cảm tạ. Nhưng họ đã cùng quần hào xuống núi cả rồi. Ngọn lửa đã lan rộng, tỏa sức nóng kinh hồn. Bọn Sĩ Mệnh vội băng qua cánh rừng mé tả để rời LỖ Sơn.

16. Kinh Đô Tầm Được Phù Minh Đế -tây Địa Hòa Duyên Tứ Mỹ Nhân

Nhưng bệnh tình của Tây Môn Thù lại không diễn biến thuận lợi như Văn Tắc Sĩ đã nói. Trong suốt mười lăm ngày lênh đênh trên sông Trường Giang để về Nghi Xương, bệnh nhân không hề hồi tỉnh, dù đã uống máu của Sĩ Mệnh. Tây Môn Thù rơi vào trạng thái hôn trầm rất đáng ngại. Gã chỉ sống nhờ sâm và nước cháo. Đến Nghi Xương, Sĩ Mệnh mừng rỡ khi thấy cả Hắc Đạo Hoa Đà cũng có mặt ở đây. Trang lão lập tức chuẩn bệnh cho Tây Môn Thù. Lão còn trích huyết để nếm thử. Sau ba ngày điều trị mà không có kết quả. Trang Vỹ buồn rầu nói:

- Chất kỳ độc trong chưởng kinh đã phong tỏa não bộ của nhị thiếu gia. Chỉ có Linh Chi Tuyết Sâm hoàn mới cứu được.

Hỏa Quy Lão TỔ phẩn khởi bảo:

- Trong hoàng cung còn bảy viên linh đan ấy. Chúng ta hãy đi ngay Bắc Kinh để lấy thuốc. Lão phu cũng cần ba viên.

Trang lão gật gù:

- May quá! Nhị thiếu gia thì phải dùng bốn hoàn, xem ra đủ số.

Bổng lão nghiêm giọng:

- Đường đến Bắc Kinh xa đến hơn ba ngàn dặm, đi về phải mất ba tháng. Trong khi, nhị thiếu gia chỉ còn cầm cự được hai tháng là cùng. Xin thiếu chủ đưa cả bệnh nhân đi theo mới được.

Trang Vỹ nói xong mới là cả Quách nương cũng có mặt, lão nhìn bà với vẻ áy náy.

Nhưng Quách Vu Vu là người đàn bà dũng cảm phi thường, bà bình thản nói :

- Sinh tử do thiên. Mệnh nhi và chư vị đã tận lực rồi. Dẫu Thù nhi có mệnh hệ gì ta cũng chấp nhận.

Bà không khóc nhưng ánh mắt buồn với vợ. Sĩ Mệnh an ủi:

- Nhị nương yên tâm! Dù có phải náo loạn kinh sư, hài nhi cũng quyết tìm cho được linh đan để cứu Thù đệ.

Quách nương lẩm bẩm:

- Ta chỉ sợ lão vua già kia cùng đám phi, hậu đã dùng hết số linh đan ấy rồi.

Mọi người giật mình, nhìn nhau. Sĩ Mệnh quay sang hỏi Hắc Đạo Hoa Đà:

- Trang lão nói thật đi! Ngoài Linh Chi Tuyết Sâm hoàn, còn cách nào khác để cứu gia đệ nữa hay không?

Trang Vỹ đáp ứng:

- Thực ra vẫn còn một phương thức nữa. nhưng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đại cục sau này . . .

Sĩ Mệnh ngắt lời lão:

- Thần y cứ nói thẳng ra đi.

Hoa Đà thở dài :

- Bẩm thiếu chủ! Lão phu phát hiện nhị thiếu gia luyện công theo tâm pháp Đạo gia. tương hợp với Hồn Nguyên khí công của thiếu chủ. Nếu muốn cứu người, thiếu chủ phải truyền hết năm mươi năm công lực của mình cho nhị thiếu gia. Lão phu sẽ dùng kim châm dẫn đường cho luồng chân khí ấy lên não bộ để trực độc ra. Nhưng lúc ấy, thiếu chủ sẽ hoàn toàn mất hẳn võ công, sao có thể chống lại bọn cường địch?

Sĩ Mệnh hân hoan nói:

- Thù đệ là truyền nhân đặc ý của Nam Long Ma Kiếm tiền bối, bản lãnh chỉ kém ta chút đỉnh. Nay có thêm năm mươi năm công lực thì lại càng bội phần lợi hại, càng dễ giết được Lưu Hồng Lượng, liễu kết gia cừ. Phần ta sẽ đưa nhị nương về Sơn Tây mà phụng dưỡng.

Cả bọn rầu rĩ nhưng không dám nói gì. Thứ nhất, họ cho rằng Tây Môn Thù chẳng thể sánh với Sĩ Mệnh. Thứ hai, họ đau lòng khi nghĩ đến chàng trong cảnh anh hùng mạt lộ. Một người có võ công tuyệt thế, đột nhiên trở thành yếu đuối thì còn gì thống khổ bằng?

Quách nương bùi ngùi bảo:

- Mệnh nhi vì tình cốt nhục mà hy sinh cả đời hiệp khách, ta thật chẳng nhẫn tâm.

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Nhị nương yên tâm, hài nhi học Đạo từ nhỏ nên thích cảnh an nhàn, chán ghét thị phi. Nay có nhị đệ gánh vác gia cừ, hài nhi yên tâm lo việc phụng dưỡng nhị nương và nối dõi tông đường.

Quách nương phân vân:

- Nếu quả đúng vậy thì ta không dám có ý khác. Nhưng phải đến Bắc Kinh tìm thuốc trước đã. Nếu không có linh đan hãy tính đến hạ sách kia.

Trang Vỹ hỏi bà:

- Dám hỏi phu nhân! Nhị thiếu gia luyện tâm pháp của phái nào vậy?

Quách nương cười đáp:

- Tư Mã tiền bối là cao thủ của phái Côn Luân nên Thù nhi mới học được tâm pháp Đạo gia.

Hán Thủy tiên sinh vỗ đùi:

- Té ra là vậy! Thế mà bao năm nay, ai cũng tưởng Nam Long Ma Kiếm xuất thân từ tà phái .

Quách nương kể lễ:

- Nghe nói bảy mươi năm trước vùng núi Côn Luân xảy ra một vụ động đất. Tuyết và đất đá chôn vùi toàn bộ võ phái. Tư Mã tiền bối thoát chết là do lâm bệnh giữa đường, không về kịp đại hội hôm ấy. Ông cho rằng khí số bốn phái đã tuyệt nên bỏ đi, không cố công gầy dựng lại nữa làm gì.

Bất chợt bà nói sang chuyện khác:

- Sĩ Mệnh ! Lúc này người có nhắc đến tông tự, vậy thì sau khi rời Bắc Kinh, chúng ta sẽ đến thẳng Chung gia trang ở Sơn Tây. Nhị nương sẽ đứng ra cưới vợ cho

người. Chẳng lẽ để ba nữ nhân kia không có được chén rượu mừng?

Mọi người hân hoan tán thành. Bích Thượng Hồ bàn rằng:

- Thiên Độc mỹ nhân bị thiếu chủ đả thương bại tử khiến quần ma khiếp vía. chưa dám ngạo ngạo. Chúng ta chia làm hai cánh, một đi Bắc Kinh, một đến Tinh Châu chuẩn bị hôn lễ.

Bọn Hồi Phong Kiếm, Cuồng Sư, Sát Thần đã được Trang lão khôi phục thánh lực nên nghe thấy hết. Sát Thần gật đầu áp ứng:

- Thiếu chủ! Thuộc hạ đã gần bốn mươi mà chưa có vợ, mong người bảo Chung thiếu phu nhân gả cho một, hai nữ tỳ cũng được.

Cả nhà ôm bụng cười. Sĩ Mệnh tủm tỉm bảo :

- Được! Về đến Tinh Châu ta sẽ lo việc ấy!

Sát Thần vui mừng khôn xiết, sụp xuống lạy tạ. Sáng hôm sau, đoàn người của Sĩ Mệnh, gồm Bích Thượng Hồ, Hắc Đạo Hoa Đà. Ma ảnh Tử, ông cháu Hỏa Quy Lão Tổ, hộ tống xe chở Tây Môn Thù, khởi hành đi Bắc Kinh. Số còn lại sẽ đi trễ hơn vì còn phải chờ Động Đình Nhất Bá Trình Thiên Cường, cha của Bội Linh và Tỳ Vân đạo trưởng. Lần đăng Trình này, Doãn Khả Khanh không dám nhõng nhẽo với Sĩ Mệnh nữa. Nàng đã biết việc Hỏa Quy Lão Tổ thổ lộ bí mật của mình cho Sĩ Mệnh. Tuy Khả Khanh rất sung sướng vì được chàng nhận làm thê thiếp nhưng lại lo không lấy được linh đan. Với thân hình nhỏ bé này, nàng đâu thể làm vợ được?

Sĩ Mệnh hiểu điều ấy, vui vẻ thì thầm:

- Khanh muội ! Loại dị quả kia chỉ khiến nàng chậm phát triển cơ thể chứ đâu không chế mãi? Chỉ vài năm nữa. nàng sẽ là một cô gái bình thường.

Khả Khanh yên tâm được một chút, liếc chàng say đắm:

- Nhưng tiểu muội lại muốn sớm được sống với đại ca.

Mặt nàng xấu xí nhưng đôi mắt nàng lại đẹp mê hồn. Hơn nửa tháng sau, đoàn người ngựa đến Bắc Kinh. Dương Tiểu Hào quen thuộc vùng này nên đưa họ vào một khách điểm tốt nhất. Tắm gội ăn uống xong, bọn Sĩ Mệnh đi dạo một vòng thành, chỉ có ông cháu Hỏa Quy Lão Tổ ở lại chăm sóc Tây Môn Thù. Tiếc là ngắm cảnh nhưng thực chất là nắm vững địa hình, địa vật để chuẩn bị đường rút lui. Đế đô Bắc Kinh bao gồm nội thành phía bắc, ngoại thành ở phía nam. Các vị thiên tử đều ngồi quay mặt về hướng nam mà xưng cô, quả nên hoàng thành phải xây theo trục bắc nam.

Tử cấm thành là trung tâm của khu nội thành. Các đường đi lại trong nội thành đều phải vòng qua tử cấm thành, đó chính là đặc điểm lớn của đế đô. Từ cửa hoàng thành, một con đường trục chính, theo hướng bắc nam, dài đến mấy dặm. Lòng đường rộng hơn ba trượng, hai bên là dinh thự hoàng thân quốc thích và đại thần. Sau đó mới đến khu trà lâu, tửu quán. Song song hay cắt ngang đường trục này là những con đường nhỏ hơn nhưng vô cùng sầm uất, nhộn nhịp.

Dương Tiểu Hào mang danh là Hà Bắc Lãng Tử, nên từng ở Bắc Kinh khá lâu, thông thuộc mọi đường ngang, ngõ tắt trong thành. Gã đang thao thao bất tuyệt, giới thiệu từng cảnh vật thì Dạ Diệu ngắt lời :

- Tổng quan như vậy là đủ rồi, nhưng người có biết rõ đường đi nước bước trong tử cấm thành hay không?

Tiểu Hào biến sắc, gượng cười:

- Tiểu đệ chưa vào đấy lần nào, nên chẳng dám nói là biết được.

Bích Thượng Hồ cười nhạt:

- Hoàng thành rộng lớn, cung điện hàng trăm gian, nếu không biết rõ lộ trình cần đi thì vào chỉ uống công thôi.

Thấy Sĩ Mệnh lộ vẻ lo lắng, Dạ Diệu trấn an:

- Thiếu chủ bình tâm, năm xưa thuộc hạ từng do thám tử cấm thành nên rất thông thuộc. Khi về đến khách điểm, thuộc hạ sẽ vẽ lại họa đồ để mọi người cùng tham khảo.

Dương Tiểu Hào thẹn đỏ mặt, không ngờ mình lại múa rìu qua mắt thợ. Gã rửa thềm lão Lý Kỳ Hân này quả là thâm hiểm. Dạ Diệu quay sang bảo gã:

- Dương hiền đệ đừng mặc cảm, ta chỉ biết đường trong nội thành chứ không thông thạo đường phố bên ngoài bằng người đâu.

Tiểu Hào mát dạ, phồng mũi đáp:

- Lý ca ca quá lời, tiểu đệ sao dám sánh với ca ca.

Bích Thượng Hồ phì cười:

- Thôi đừng tung hứng nữa. chúng ta về thôi.

Canh hai đêm ấy, Sĩ Mệnh và Dạ Diệu đột nhập hoàng cung qua lối phía bắc. Bức tường thành cao ba trượng không làm khó được Sĩ Mệnh. Chàng tung mình đã lên đến nửa độ cao, thân hình dán sát vào tường, bò lên thoăn thoắt. Dạ Diệu bám theo, miệng cắn chặt sợi dây mà một đầu cột vào lưng Sĩ Mệnh. Lần trước, lão lợi dụng đêm mưa to gió lớn, dùng dây có móc sắt mà vượt tường, chứ chẳng phải bằng Bích Hồ Công. Nhưng đêm nay trời quang mây tạnh, tiếng móc sắt chạm tường không thể qua mắt được bọn cấm quân. Sĩ Mệnh đã quyết định dùng dây để giúp đỡ Dạ Diệu lên theo. Đến đầu tường, hai người bám chặt vào gờ đá chờ đợi cơ hội. Toán tuần tra vừa đi qua khỏi, Sĩ Mệnh lập tức tung mình lên, rơi thẳng xuống đất. Dạ Diệu thầm đếm đến mười rồi cũng lao theo. Sĩ Mệnh đã thủ sẵn, giường song thủ vô liên tục, phát ra màn kinh lực âm nhu, đỡ lấy Lý Kỳ Hân. Dạ Diệu không thể tự hạ thân êm ái từ độ cao ba trượng được. Chỉ một tiếng động cũng đủ phá hoại kế hoạch đột nhập. Trong lúc này, bọn Ma ảnh Tử, Trích Tinh Thủ, Bích Thượng Hồ đang gài hỏa dược ở đoạn tường thành phía tây. Nếu chẳng may Sĩ Mệnh bị phát hiện quá sớm, họ sẽ cho nổ để đánh lạc hướng bọn thị vệ. Khu vực phía bắc này là vị trí của lãnh cung và chỗ nghỉ ngơi của đám cấm quân. Kế đó là ngự hoa viên rồi đến hậu cung. Hai người nương theo những bụi hoa hay giả sơn mà tiến về phía sau điện cần chính. Ngự thư phòng vốn ở nơi này và có cửa sổ nhìn ra vườn thượng uyển. Mấy chục toán thị vệ tuần tra suốt đêm trong sự im lặng tuyệt đối. Chúng không dám lơ là vì sợ đầu rơi khỏi cổ. Nhưng đêm nay, chúng chẳng thể phát hiện được hai bóng đen kia. Cuối cùng, Dạ Diệu đưa Sĩ Mệnh đến ẩn trong bụi cây cách vách sau ngự thư phòng một trượng. Qua khung cửa sổ tròn có thể thấy được long nhan của Minh Thế Tôn hoàng đế. Ông ta chỉ độ tứ tuần, dung mạo hiền lành, nhân hậu, nhưng có phần nhu nhược.

Giờ đã đầu canh ba mà ngài vẫn chăm chú xem xét các tấu biểu của các địa phương, thỉnh thoảng lại cau mày hay thở dài thườn thượt. Xem ra làm vua cũng chẳng sung sướng gì. Thực lòng thì Sĩ Mệnh vẫn thầm biết ơn Minh Thế Tôn. Ba năm trước, khi vừa mới lên ngôi, ông ta đã cho xét lại vụ án Đại Vận Hà giải oan cho cha chàng.

Nhưng nay gặp cảnh bức bách, chàng đành cắn răng mạo phạm để cứu lấy bào đệ.

Trong hoàng cung Trung Hoa, hầu như tất cả những khung cửa sau đều có hình tròn. Cửa sổ trước mặt Sĩ Mệnh cũng vậy. Hiện giờ, hai cánh gỗ hình bán nguyệt được mở toang ra để thiên tử đỡ ngọt ngọt. Chàng định lao qua khung cửa để vào ngự thư phòng thì nghe tiếng lão thái giám vọng đến :

- Khái tấu thánh thượng! Có thái sư và Thiên Anh tiên trưởng đến xin triều kiến.

Sĩ Mệnh từng nghe ân sư nhắc đến vị sư thúc này. Thiên Anh chân nhân đã hơn trăm tuổi, hiện chấp chưởng một đạo quán ở ngoại thành Bắc Kinh. Minh Thế Tôn phán:

- Được! Hãy triệu họ vào.

Lát sau, một lão già to béo, mắt hí và một đạo sĩ to lớn vào đến. Họ chỉ nghiêng mình vái chào chứ không thi đại lễ. Minh Thế Tôn vui vẻ hỏi:

- Vì có gì mà quốc trưởng và tiên trưởng lại tìm đến đây vào giờ này?

Dạ Diểu thì thầm với Sĩ Mệnh :

- Thiếu chủ! Lão béo mặc quan phục kia là Quân vệ Kiện, thái sư đương triều. Lão ta có ái nữ tiến cung, sinh được hoàng nam và Quân phi đã trở thành thứ hậu.

Trong kia. Quân thái sư cười gian hiểm:

- Lão thần lo lắng cho xã tắc Đại Minh nên đến bàn với thánh thượng việc lập di chiếu.

Thiên tử cau mày:

- Trẫm đã chọn trưởng hoàng tử Chu Kỳ làm Đông cung thái tử, sau này kế vị, vậy còn lập di chiếu làm gì nữa?

Quân thái sư cười nhạt:

- Chu Kỳ háo sắc, hoang dâm, chưa làm vua đã có đến sáu, bảy phi tần, đâu xứng để lên ngôi?

Long nhan phần nộ hỏi lại:

- Vậy theo ý khanh thì ai mới là xứng đáng?

Quân vệ Kiện thản nhiên đáp:

- Ngoài thất hoàng tử, không còn ai khác!

Minh Thế Tôn căm hận nói:

- Té ra người muốn soán đoạt cơ nghiệp Đại Minh nên mới đòi đưa ngoại tôn của mình lên làm thiên tử? Y chỉ mới mười tuổi tất sẽ ngoan ngoãn nhường ngôi cho họ Quân. Trẫm tuy nhu nhược để người nắm hết binh quyền, nhưng thà chết chứ không bán rẻ cơ nghiệp.

Nói xong, ngài gọi vang:

- Thị vệ đâu?

Nhưng chung quanh vắng lặng như tờ, không một người đáp lại. Long nhan tái mặt thở dài :

- Thì ra lão phản tặc đã chuẩn bị chu đáo cả rồi! Nhưng nếu người giết ta. sẽ nói sao với bá quan?

Thiên Anh chân nhân chậm rãi nói :

- Đâu cần phải làm chuyện vô ích ấy? Bần đạo sẽ đem thánh thượng và Đông cung thái tử đi khỏi hoàng cung. Lúc ấy, còn ai biết đâu mà hỏi?

Minh Thế Tôn run rẩy mắng:

- Không ngờ kẻ tu hành như lão mà cũng tiếp tay với phường phản nghịch. Thật uổng công trẫm sùng bái phái Toàn Chân.

Sĩ Mệnh nghe lòng chua xót, sát khí phủ mờ đôi mắt. Chàng bảo Dạ Diểu:

- Các hạ đừng ám khí giết lão cầu quan. Sau đó, ta sẽ vào tiêu diệt lão ác đạo kia.

Lý Kỳ Hân gật đầu, lấy ra một cái mũi phi tiêu tẩm độc xanh lè. Chỉ một cái phất tay, ám khí như tia chớp cắm vào cổ họng Quân thái sư. Lão rú lên ằng ặc, ngã ngửa ra phía sau. Thiên Anh chân nhân chưa kịp có phản ứng thì một bóng hắc y đã xuyên qua cửa sổ, hạ thân trước ngự án. Người này chỉ vào mặt lão đạo sĩ mà mắng:

- Thiên Anh! Ta sẽ giết lão để cửa ngõ phái Toàn Chân được sạch sẽ.

Lão ác đạo cười khẩy:

- Bản lãnh được bao nhiêu mà dám múa môi?

Dứt lời, lão rút thanh đoản kiếm trong áo ra tấn công ngay. Chiêu Mạc Chi Năng Thủ là sát chiêu lợi hại nhất trong Toàn Chân kiếm pháp. Nhưng lão đầu biết rằng chàng đã thuộc lòng và còn biết cả những sơ hở của kiếm chiêu. Sĩ Mệnh xuất chiêu VÕ HỮU TƯƠNG SINH, kiếm ảnh chập chờn như có như không nhưng lại nhắm vào đúng bảy nhược điểm trên màn kiếm quang của Thiên Anh. Lão kinh hoàng lùi lại nhưng đã quá muộn. Mũi kiếm của Sĩ Mệnh khoét ba lỗ trên ngực Thiên Anh. Lão gục xuống, miệng lảm nhảm:

- Thiên . . . Hạc!

Minh Thế Tôn thoát chết, hoan hỉ phán:

- Trẫm vô cùng biết ơn tráng sĩ!

Sĩ Mệnh quay lại vòng tay nói:

- Thảo dân vào đây vốn chẳng có thiện ý. Chẳng qua gai mắt trước bọn gian thần tặc tử nên giết chúng đi. Vì vậy, việc cứu giá thánh thượng cứ xem như không có.

Long nhan xua tay:

- Bất kể hiền khanh vào đây với mục đích gì, trẫm cũng không hỏi đến, nay khanh tiêu diệt Quân lão tặc là đã có ân với Minh triều. Khanh cần gì cứ nói, trẫm sẽ chuẩn tấu ngay.

Sĩ Mệnh điềm đạm tâu rằng:

- Khải tấu thánh thượng! Thảo dân muốn xin bảy viên Linh Chi Tuyết Sâm hoàn để trị bệnh cho người thân.

Minh đế tươi cười:

- Chỉ có thể thôi sao? Trẫm sẽ ban cho khanh.

Ông mở ngăn bàn lấy một lọ ngọc xanh biếc, trút ra bàn tay, nhưng lại chỉ còn có đúng ba viên.

Long nhan nhăn mặt:

- Chết thật! Tháng trước thái hậu lâm bệnh, trẫm đã dâng lên người bốn viên. Khanh cứ cầm đỡ ba viên này, trẫm sẽ sai người sang Liêu Đông xin vương tử đất Liêu thêm một ít nữa.

Sĩ Mệnh choáng váng vì số linh đan không đủ để cứu Tây Môn Thù. Chàng cố trấn tĩnh nhận lấy rồi vái tạ:

- Thảo dân đội ơn thánh thượng đã ân ban.

Chàng định rời ngự thư phòng thì bị Minh Thế Tôn gọi lại:

- Khoan đã! Hiền khanh không thể cho trẫm biết tính danh và diện kiến chân diện mục hay sao? Trẫm rất mong có được một bầy tôi thần dũng như khanh. Bè đảng của thái sư còn đầy dẫy trong triều, trẫm cảm thấy mình cô thế. Ngày xưa, tiên hoàng còn có được bậc trung lương như Tây Môn thượng thư nên dù Lưu Cẩn nắm binh quyền mà chẳng dám oán nghịch. Nay bá quan đều là những kẻ chỉ biết cúi đầu vâng dạ để giữ lấy bổng lộc, trẫm biết nương tựa vào ai bây giờ?

Lời than thở chí tình của bậc quân vương khiến Sĩ Mệnh xốn xang. Chàng nghiêm giọng đáp:

- Thảo dân là kẻ áo vải chốn giang hồ, xem danh lợi, phú quý như phù vân. Nhưng đối với việc thịnh suy của xã tắc chẳng dám khoanh tay đứng nhìn. Thánh thượng chỉ cần đưa ra danh sách bọn phản thần, thảo dân sẽ tiêu diệt không sót một tên. Chỉ mong khi thánh thượng thu hồi được vương quyền, hãy nghĩ đến bách tính Trung Hoa.

Minh Thế Tôn mừng rỡ viết ngay tên sáu lão gian thần từng theo phe thái sư và ức hiếp thiên tử. Sĩ Mệnh cầm lấy và bảo:

- Thảo dân sẽ hủy hai cái xác này. Và cúi xin thánh thượng cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Trong ba ngày, sáu lão gian tặc này sẽ không còn là bầy tôi của người nữa.

Sĩ Mệnh vẫy Dạ Điểu, lão nhảy tới vòng tay thi lễ với Minh Thế Tôn rồi rút lọ Hủ Cốt Tán rắc vào hai tử thi. Nửa khắc sau, chỉ còn lại hai vũng nước vàng hôi hám. Minh đế sợ đến tròn mắt và thêm kính phục thủ đoạn của khách vô lâm. Ngài gỡ thanh kiếm trên tường trao cho Sĩ Mệnh :

- Hiền khanh! Thanh bảo kiếm này là tặng vật của Thổ Ty Tây Tạng. Nó nhẹ và ngắn nhưng lại sắc bén vô song. Trẫm không biết võ nghệ nên giữ lại cũng vô ích. Khanh hãy dùng mà tiêu diệt bọn gian thần.

Sĩ Mệnh nhận kiếm rồi cùng Dạ Điểu cáo từ. Ra khỏi hoàng thành, hai người chạy vòng sang phía tây để gọi bọn Ma ảnh Tử cùng về. Ở tầng hai Trường Hưng đại khách điểm, ba người kia vẫn thấp đèn chờ đợi. Thấy bọn Sĩ Mệnh về đến, Hỏa Quy Lão TỔ hỏi ngay:

- Có lấy được thuốc không?

Sĩ Mệnh lột khăn che mặt, đặt lọ ngọc trên bàn rồi nói:

- Tiếc là chỉ còn đúng ba viên !

Cả bọn sững sờ, không biết tính sao. Sĩ Mệnh nhấp hớp trà. hỏi Hắc Bạch Hoa Đà:

- Trang lão! Nay chỉ có ba viên, liệu có ích gì cho gia đệ hay không? Xin Trang lão cân nhắc cho kỹ!

Trang Vũ buồn rầu đáp:

- Với ba viên linh đan này, nhị thiếu gia sẽ thoát chết nhưng trí lực chưa chắc đã hồi phục. Có thể sẽ trở thành người si ngốc.

Sĩ Mệnh thản nhiên nói:

- Không sao! Vậy thì ba hoàn linh đan này dành cho Khả Khanh, còn việc cứu Tây Môn Thù sẽ theo phương án thứ hai. Nhưng phải sau ba ngày nữa vì ta đã hứa với thiên tử là sẽ giết sạch bọn gian thần.

Biết ý chàng đã quyết, chẳng ai dám có ý kiến. Hơn nữa, cũng chẳng có cách nào tốt hơn. Trang lão thắc mắc:

- Dám hỏi Lão Tổ, vì sao Khanh nhi lại cần ba viên Linh Chi Tuyết Sâm hoàn?

Doãn lão đành phải thổ lộ việc Khả Khanh ăn nhầm quả độc. Và cả việc ông đã gả nàng cho Sĩ Mệnh. Trang Vũ gật gù:

- Đúng rồi ! Người Đông Hải có một loại quả có tên gọi Mạn lão quả. Người cao tuổi ăn được thì lâu già nhưng thiếu niên thì lại không lớn nổi. Thực ra chỉ cần hai viên là đủ. Viên thứ ba lão phu sẽ dùng để phục hồi dung mạo cho thiếu chủ.

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Trang lão nên chữa cho Khả Khanh thì tốt hơn. Nếu không, sau này thành vợ ta. nàng sẽ mặc cảm với ba người kia.

Lão TỔ bật cười:

- Chưa chắc đâu!

Lão thò tay vuốt mặt cháu gái. Tầm mặt nạ tinh xảo rơi xuống, để lộ một dung nhan xinh đẹp phi phàm, dù rất non nớt. Sĩ Mệnh vỗ trán:

- Ta chưa già sao mắt lại kém đến nỗi không nhìn ra Khanh muội mang mặt nạ?

Khả Khanh thẹn thùng lườm chàng:

- Chứ không phải đại ca biết mà giả vờ hay sao?

Trong ba đêm bảy, tám, chín tháng năm năm Gia Tĩnh thứ ba. cả sáu vị đại thần quyền thế nhất triều đình đột nhiên lần lượt mất tích một cách bí ẩn. Cả Quân thái sư và Thiên Anh chân nhân cũng vậy. Quan cửu môn đề đốc vào triều cấp báo, mặt xanh như tàu lá chỉ sợ mất đầu. Nhưng Minh Thế Tôn lại phán rằng:

- Bao năm nay, bảy vị lão thần ấy đã hết lòng theo Thiên Anh tiên trưởng học đạo. Không chừng đến nay đã đắc đạo nên được tiên trưởng đưa về Bồng Lai tiên cảnh. Chúng ta nên mừng cho họ chứ sao lại bi quan? Trăm mong rằng chư khanh cũng sớm được đưa về cõi tiên như họ.

Trời mùa hạ oi bức mà bá quan nghe rét run cầm cập, vội quỳ xuống tung hô vạn tuế. Tào thừa tướng có máu khô hải nên vui vẻ tâu:

- Khải tấu hoàng thượng. Chúng thần đều chưa tròn bổn phận bầy tôi nên không dám mong rời bỏ cõi trần. Chúng thần xin tận tụy phục vụ vài chục năm nữa rồi lên tiên cũng không muộn.

Minh Thế Tông mỉm cười:

- Tốt lắm! Các khanh không muốn theo thái sư lên cõi tiên thì cứ ở lại với trăm vậy. Khanh hãy thay mặt trăm đến giảng giải cho gia quyến của bảy vị tiên kia để họ bớt bi thương.

Câu chuyện lên tiên này được truyền tụng khắp đế đô, bách tính hoan hỉ bàn tán:

- Mong sao bọn gian thần đều đắc đạo cả!

Bá quan thì ngấm ngấm hiểu rằng thiên tử được một bậc kỳ nhân ám trợ. Người này có tài xuất quỷ nhập thần, ra vào các dinh thự thâm nghiêm dễ dàng như đi dạo. Sức mạnh càng thần bí thì càng đáng sợ. Nhờ vậy, triều cương được chấn chỉnh, bách quan đều cung tận tụy, không dám sơ suất. Trong suốt ba mươi sáu năm sau đó, Minh Thế Tông giữ vững được vương quyền, dần dần xây dựng Trung Hoa thành một nước cường thịnh và sung túc, có thể sánh với đời vua Minh Thành Tổ.

Sáng ngày mười bốn, có một đoàn người ngựa rời Bắc Kinh đi về hướng Sơn Tây.

Trong cỗ xe song mã. bệnh nhân không phải là Tây Môn Thù mà là Tây Môn Sĩ Mệnh. Cạnh chàng có một nữ lang tuyệt sắc, cao gầy, tuổi độ đôi mươi. Nàng ta chính là Đông Hải Thần Nữ Doãn Khả Khanh, một trong võ lâm tứ đại mỹ nhân. Năm mười lăm tuổi, nhan sắc kiều diễm của nàng đã lẫy lừng khắp biển Đông và các tỉnh duyên hải.

Nhưng đột nhiên nàng bật tẩu, người ta đoán rằng nàng đã xuất giá. Ai ngờ nàng lại trở thành một cô bé xấu xí và tai quái. Tây Môn Thù giờ đây hiên ngang cưỡi ngựa. đi cạnh xe song mã. Mặt gã phương phi, hồng hào, nhưng ánh mắt thoáng buồn. Gã buồn vì Sĩ Mệnh đã trở thành phế nhân để cứu mạng gã. Sĩ Mệnh luôn mỉm cười nhưng Tây Môn Thù lại nghe lòng đau xót. Người có võ công tuyệt thế, từng đánh bại biết bao đại ma đầu, giờ đây, yếu ớt như chưa hề học võ. Mười một ngày sau, đoàn người về đến Chung gia trang ở Tinh Châu. Sĩ Mệnh đã khỏe hẳn, đi lại nhanh nhẹn, đôi môi điểm nụ cười. Đám thán sáu, đám cưới của Sĩ Mệnh và võ lâm tứ mỹ nhân được cử hành. Chỉ toàn là người thân, khách mời duy nhất là Hắc Kỳ bang chủ Mã Hoa Thiên.. Lão cười ha hả nói :

- Thật là tẩu xảo khi tứ đại mỹ nhân đều thờ chung một chồng.

Sĩ Mệnh vui vẻ cao giọng:

- Tại hạ không dám sánh với nhị đệ Tây Môn Thù, gã có đến sáu nàng tiên trong nhà.

Hán Thủy tiên sinh giật mình nhắc nhở:

- Nếu vậy, chúng ta phải mau đưa họ đến đâu. Sau này, nhị thiếu gia thay thiếu chủ đối phó với Tam Hoàn Bang, chỉ e chúng sẽ bắt các vị thiếu phu nhân để làm áp lực.

Ma ảnh Tử khen phải :

- Đúng vậy! Sau đám cưới này chúng ta phải lo ngay việc ấy.

Sĩ Mệnh nâng chén mời rồi bảo:

- Ngay sáng mai, chư vị có thể khởi hành được rồi.

Đã có Doãn lão gia ở đây, chẳng cần ai ở lại nữa. Trang lão lắc đầu:

- Không được! Lão phu phải ở lại phục hồi dung mạo cho thiếu chủ rồi mới yên tâm trở về An Khánh.

Vô Tảo Đạo Chích cũng ứng tiếng:

- Lão phu đã già. muốn ở lại đây trồng hoa. tô điểm cho cảnh sắc Chung gia trang.

Đại Lực Sát Thần áp ứng:

- Thuộc hạ cũng ở lại để xem có ả nữ tỳ nào hợp ý hay không?

Sĩ Mệnh cả cười:

- Ta không quên lời hứa đâu, người đừng lo. Cứ theo phò nhị thiếu gia. lúc trở về sẽ có vợ đẹp.

Bích Thượng Hồ nghiêm giọng:

- VỖ lâm đều biết Thiết Diện Cuồng Sư là người của Chung gia trang. Không chừng phe đối phương sẽ lần đến đây. Chúng ta phải có lực lượng để bảo vệ mới được.

Sĩ mệnh gật đầu:

- Ta sẽ cho sửa sang khu rừng quanh trang, bày một trận kỳ môn để cản chân họ.

Diệp lão phụ họa:

- Lão phu sẽ chế tạo thêm vài chục cây hỏa đồng và huấn luyện bọn gia nhân sử dụng.

17. Phế Võ Nhàn Cư Phùng Kiếm Phổ-xuân Khai Nhị Độ Tái Dương Uy

Hôm sau, đoàn cao thủ hộ tống Tây Môn Thù xuôi nam. Sĩ Mệnh cũng lập tức bắt tay vào việc lập trận thế. Chàng chỉ cho bọn gia nhân chặt bỏ những cây sai vị trí và bứng cây non trồng vào những điểm thưa. Sau vành đai rừng ấy, Sĩ Mệnh cho đào một hào nước rộng đến hơn hai trượng để đề phòng đối phương dùng hỏa công. Dưới đáy hào cắm đầy chông nhọn nhưng lại được thả cá và phủ kín bằng sen và súng. Miệt mài với công việc chàng quên đi nỗi đau của mình. Đến cuối tháng sáu phòng tuyến đã lập xong. Sáu mươi cây hỏa đồng cũng đã hoàn tất. Sĩ Mệnh rồi rỗi, sớm chiều thăm hỏi Quách nhị nương và vui vẻ cùng bốn nữ nhân. Gương mặt của chàng đã được bàn tay tài hoa của Trang lão khôi phục lại. Viên Linh Chi Huyết Sâm Hoàn được hòa thêm vài chục dược liệu nữa đã phá tan những vết sẹo do khâu vá. Trang lão còn cố tình sửa sang khiến dung mạo Sĩ Mệnh anh tuấn hơn xưa. Chàng luôn tỏ ra vui vẻ nhưng không dấu được những người đầu áp tay gối. Họ biết chàng nhớ nhung cảnh sương gió giang hồ. Sáng sáng, chàng vẫn ra vườn múa kiếm đi quyền, tới đến nhập định hành công như một võ sinh chăm chỉ. Nhưng ai biết nỗi đau trong lòng chàng to lớn đến dường nào? Nếu là người khác chẳng thể nào nở được nụ cười.

Bốn nàng cùng chung một mối lo nên rất thương nhau, không một lời hiềm khích vì sợ Sĩ Mệnh buồn. Họ bàn bạc rồi đòi Sĩ Mệnh dạy khinh công và kiếm pháp. Chàng vui vẻ xách thanh kiếm vua ban ra hướng dẫn. Thanh kiếm này có khắc tên ở chuôi. Bốn chữ Hồng Lô Bảo Kiếm quả là khó hiểu. Nó ngắn hơn kiếm thường một gang và mỏng như lá liễu. Nước thép có màu xanh biếc và tỏa hơi lạnh ghê người. Nó rất nhẹ nên thích hợp với người yếu đuối như Sĩ Mệnh. Chàng biết đây là thần vật nên đã tặng cho bảo đệ. Tây Môn Thù múa thử vài đường, ngượng ngùng trả lại:

- Đại ca. kiếm pháp của gia sư chủ về lực đạo, thanh kiếm này quá nhẹ nên không phát huy được sức mạnh của kiếm chiêu.

Ngược lại, pho Hạc Vũ Kiếm Pháp chủ ở chữ khoái và chữ ảo nên kiếm nhẹ càng hay. Với Hồng Lô Bảo Kiếm, Sĩ Mệnh có thể đánh được những chiêu không cần đến khinh công. Cả bốn nàng liên thủ cũng chẳng làm gì được Sĩ Mệnh. Nhưng chỉ cần họ phổ chân khí vào vũ khí, chàng sẽ không giữ được kiếm của mình. Quách nương cảm kích trước sự hi sinh của Sĩ Mệnh nên hết lòng yêu thương chàng. Bà đem tình mẫu tử bù đắp cho đứa con cô nhi kia. Tây Môn Thù chỉ mồi côi cha. còn chàng thì mất tất cả.

Dần dần, Sĩ Mệnh cũng quen với nếp sống mới. Chàng say mê học hỏi y thuật của Trang lão cũng như nghề kiến trúc cơ quan của Võ Tỏa Đạo Chích. Cuối tháng tám, khi những hàng ngô đồng bắt đầu rụng lá thì phân đà Cái bang ở Tỉnh Châu đến đưa thư. Hồi Phong Kiếm báo rằng, Tây Môn Thù đã nhận lời làm minh chủ hắc đạo nên qui tụ được rất đông hảo hán. Họ kéo thẳng đến Hành Dương tấn công tổng đàn Tam

Hoàn bang. Lưu Hồng Lượng phải bỏ mạng, căn cứ bị thiêu hủy. Phục Cừu hội đang tiến hành xây dựng cơ ngơi trên núi Phục Long, ngoại thành Trường Sa. Hiện nay, thanh danh Phục Cừu hội lừng lẫy võ lâm

nên phải có trụ sở. Sĩ Mệnh cũng mừng như mọi người. Nhưng đêm đến chàng thảo ngay một bức thư gửi cho Bích Thượng Hồ. Tiểu Phàm liền hỏi:

- Sao tướng công lại có vẻ ưu tư lo lắng như vậy?

Chàng buồn bã đáp:

- Nhị đệ vô tình nghe lời đường mật của Hán Thủy tiên sinh nên mới sa vào vòng danh lợi. Trước đây, nhờ yếu tố than bí mà đối phương không làm gì được Phục Cửu hội. Nay y giống trống dựng cờ xây dựng tổng đàn thì vai trò sẽ đảo ngược. Quần ma mà liên thủ với nhau thì tai họa khôn lường.

Quách nương vô cùng hoan hỉ khi thấy Tây Môn Thù thắng lợi, vang danh thiên hạ. Sĩ Mệnh không muốn bà buồn nên cũng gượng vui. Chàng vui đùa nghiên cứu y thuật để quên đi nỗi lo lắng trong lòng. Một hôm, Sĩ Mệnh cùng Hỏa Quy lão tổ ngồi dưới mái tây hiên uống rượu và ngắm hàng phong đỏ rực cuối vườn. Nhờ bàn tay khéo léo của Diệp lão, cảnh sắc nơi đây trở nên xinh đẹp kì tú. Bỗng có tiếng chân chạy quanh và tiếng cười khúc khích của bốn mỹ nhân. Chung Hải My đang bị ba nàng kia rượt đuổi. Trong tay Sơn Tây Hằng Nga là pho tượng Trang tử bằng ngọc bích. Nàng vừa cười vừa gọi:

- Tướng công, họ tranh giành với thiếp.

Pho tượng này, chàng đã trao cho Hải My giữ, như một vật đính hôn. Khi gần đến nơi, một con mèo tình cờ phóng qua. Hải My vướng chân vấp ngã. Nàng gượng được nhưng pho tượng rơi xuống đất. Tiếng ngọc chạm nền gạch ngân lên trong trẻo. Cả bốn người tái mặt, đứng sững người nhìn Sĩ Mệnh, lộ vẻ hối lỗi. Pho tượng lăn đến chân Sĩ Mệnh, chàng cúi xuống nhặt lên rồi mỉm cười:

- Pho tượng này cứng rắn như thép. Không dễ gì vỡ được đâu.

Bốn nàng mừng rỡ chạy lại đứng sau lưng Sĩ Mệnh. Nhìn pho tượng họ sợ hãi nhận ra vết nứt bằng sợi tóc từ đỉnh đầu xuống đế. Sĩ Mệnh hờn hờ bảo :

- Bội Linh, nàng vào phòng lấy thanh Hồng Lô Bảo Kiếm ra đây. Còn Khả Khanh, mời ngay Trang lão và Diệp lão đến đây.

Hải My, Tiểu Phàm ngồi xuống hai bên phu tướng. Sĩ Mệnh vui vẻ đưa cho lão tổ:

- Lão gia xem này, nhờ rơi mạnh mà mối nối mới chịu mở ra.

Doãn lão cầm lấy xem rồi cười bảo :

- Chắc có chân kinh bí kíp gì đây.

Mọi người ra đến, Hắc Đạo Hoa Đà hoan hỉ:

- Cuối cùng thì thiếu chủ cũng tìm ra bí mật của bảo vật.

Diệp lão dùng thanh Hồng Lô Bảo Kiếm mỏng mảnh, nhẹ nhàng lách theo khe hở. Pho tượng rời ra hai mảnh và để lộ một quyển sách mỏng ố vàng được cuộn tròn. Trên bìa là bốn chữ “Trang Tử kiếm phổ.” Chàng mở trang đầu, liếc sơ rồi đọc cho mọi người

cùng nghe:

”Lão phu là cháu bốn đời của Trang Chu nhưng không có thành tựu nào về Đạo học, mà lại thiên về kiếm thuật. Nhớ khi xưa. Trang cao tăng tổ tông thuyết kiếm, đem ba loại kiếm Thiên Tử, Chư Hầu, Thứ Dân ra giáo huấn Triệu Vương. Lão phu dần hết

tâm huyết biến lời nói ấy thành ba chiêu tuyệt kiếm. Mong con cháu họ Trang hoặc những người hữu duyên sử dụng mà tạo phúc cho bách tính. Kiếm Vương Trang Thọ cần bút.”

Hắc Đạo Hoa Đà chính sắc nói :

- Thiếu chủ cứ cố công rèn luyện ba chiêu kiếm này. Lão phu đang nghiên cứu một phương thuốc để bồi bổ công lực cho thiếu chủ. Ba mươi năm chân khí do Thiên Niên Xuân Quả tạo ra thì đã mất hẳn, nhưng hai mươi năm tu vi khổ luyện vẫn có cơ phục hồi.

Chung Hải My mừng rỡ nói :

- Trang lão cần được liệu gì thì cứ dạy bảo. Dẫu phải hi sinh cả cơ nghiệp này, bọn tiểu nữ cũng chẳng từ nan.

Sĩ Mệnh cảm động nói đùa:

- Thế lúc ấy, chúng ta sẽ ở đâu? Lại còn các con nữa chứ.

Bốn nàng then thùng, nhìn xuống bụng mình. Diệp lão thở dài:

- Thực tâm, thì bọn lão phu rất lo cho nhị thiếu gia. Y là người cương cường hiếu thắng và man đại nên không được như thiếu chủ. Giờ đây, Phục Cửu hội đã trở thành mục tiêu chung của bọn đại ma đầu. Nếu ba phe Thiên Độc mi nhân, Chí Tôn bang, Tam Hoàn bang liên kết lại, chỉ e tổng đàn Phục Cửu hội ở Trường Sa chưa kịp xây xong đã sập. Vì vậy, việc phục hồi võ công cho thiếu chủ là điều cấp thiết.

Sĩ Mệnh trấn an:

- Ta đã gửi thư cho Bích Thượng Hồ và Tây Môn Thù, bảo họ dùng kế nghi binh. Một mặt vẫn xây tổng đàn, mặt khác, rút lực lượng ẩn bên ngoài để mai phục.

Lão tổ giờ ngón cái khen ngợi:

- Không ngờ Mệnh nhi lại quyết đoán nhanh như vậy. Ai dám bảo ngươi là ngu ngốc chứ?

Bốn nàng sung sướng nhìn nhau mỉm cười. Hơn nữa lời hứa của Hắc Đạo Hoa Đà đã đem lại sinh khí cho Sĩ Mệnh. Đạo học mà Thiên Hạc chân nhân đã dạy cho Sĩ Mệnh là Đạo học uyên bác thâm sâu. Ông bảo rằng:

- Lão Tử nói, “vì vô vi, tắc vô bất trị” nghĩa là “làm điều vô vi, tức không điều gì không làm.” Nếu đạo hoàn toàn vô vi thì Trang Tử thuyết giáo làm gì?

Chính vì vậy, Sĩ Mệnh luôn giữ tâm hư tĩnh nhưng sẵn sàng tiêu diệt tham quan, trừ lục tà ma. Chúng làm hại nhân quần không phải như lũ ác thú trong rừng cần ăn để sinh tồn mà do cái tâm tham dục vậy. Chàng không ghét bọn dã thú vì chúng do tự nhiên sinh ra. Chúng được quyền tồn tại. Nhưng bọn tham tàn lại phá hoại tự nhiên để thoả chí của mình. Chàng là người học võ chứ không yếu đuối như Trang Tử, Lão Tử nên cách làm sáng tỏ đại đạo có khác nhau. Chàng dùng ba thức gươm thiêng chặt bớt cỏ độc để cánh đồng được xanh tươi. Không vì danh, không vì lợi. Người hiệp khách âm thầm làm điều nhân nghĩa mà chẳng dám để cho ai biết. Hôm sau, Sĩ Mệnh bắt tay rèn luyện ba chiêu tuyệt kiếm. Chàng hân hoan nhận ra chúng còn ảo diệu, tinh kỳ hơn cả Hạc Vũ Kiếm Pháp. Nhờ thiên bẩm và lòng nhẫn nại phi thường, hơn tháng sau, Sĩ Mệnh đã thông thuộc trọn vẹn. Có điều chàng không còn nội lực nên chẳng thể xuất chiêu với tốc độ cần thiết. Tin từ Trường Sa lại bay về, quả nhiên, Lưu Hồng Lượng và Dư Tâm nhiên liên thủ để tấn công tổng đàn Phục Cửu Hội. Nhưng nhờ sự nhắc nhở của Sĩ Mệnh, phần lớn lực lượng ở bên ngoài nên bọn Tây Môn Thù đã đại thắng trận này. Gia Lăng công tử, Thanh Vụ song sát, Vân Nam nhị quỷ đều bị giết, thanh thế của Tây Môn Thù càng thêm lẫy lừng. Rằm tháng mười, Sĩ Mệnh đưa bốn vị phụ nhân đi dâng hương ở chùa Phổ Quang phía tây thành Tinh

Châu. Chàng tu đạo Tam Thanh nên không vào mà cùng Hỏa Quy lão tổ dạo quanh trước sân để ngắm cảnh. Lão tổ cười bảo:

- Bốn nha đầu này mà thấp hương đủ trăm bức tượng phật thì cũng còn lâu. ông cháu ta ra ngoài làm vài chung cho ấm bụng.

Hai người rảo bước đi ra tìm tửu quán. Đang ăn uống, một phụ nhân ăn mặc rách rưới, mặt mũi lem luốc bước vào chìa tay xin. Sĩ Mệnh cho bà ta hết số bạc vụn của mình. Nhưng phụ nhân vẫn ngần ngại không chịu đi, dán mắt vào bầu rượu. Chàng bèn đưa luôn và gọi bầu khác. Phụ nhân cúi đầu cảm tạ rồi đi ra. Hơn khắc sau, bà ta trở lại, trả chiếc bầu không, mặt mũi đỏ gay, mắt lơ đãng nhưng miệng cười toe toét. Phụ nhân rời quán, miệng ngêu ngao hát:

- Dư Tâm Thái! Dư Tâm Thái! Ta không giết được người thì ta tự giết ta vậy.

Sĩ Mệnh giật mình gọi tiểu nhị tính tiền rồi kéo lão tổ đi theo người đàn bà rách rưới kia. Chàng nói mau:

- Lão nhân gia. bà ta chính là Tiêu Mỹ Trân, nhũ mẫu của Tiểu Phàm. Xin người vào chùa gọi gấp bọn họ ra đây.

Lão tổ rảo bước đi ngay. Sĩ Mệnh bám theo Tiêu nhũ mẫu. Thấy bà ta nằm xuống gốc cây bồ đề ở cạnh tường hông của Phổ Quang tự. Bà ta đã say mềm. Bốn nữ nhân ra đến, Sĩ Mệnh nghiêm giọng bảo :

- Hải Mỹ mau gọi kiệu đưa người này về trang. Bà ta đang say, không thể hỏi han gì được đâu.

Mãi đến chiều, phụ nhân mới tỉnh lại. Bà ngơ ngác nhận ra mình đã được tắm gội sạch sẽ và thay y phục mới. Căn phòng này hoa lệ, xinh đẹp như trong dinh thự đại thần Gần đấy lại có bốn nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trò chuyện. Trong số ấy có một nàng trông rất quen thuộc. Thấy bà thức giấc, họ chạy đến bên giường. Nữ lang áo xanh dịu dàng hỏi:

- Phải chăng nhũ danh của đại nương là Tiêu Mỹ Trân?

- Phải ! Nhưng cô nương là ai mà lại biết ta?

Nữ lang hớn hỏ đáp:

- Tiểu nữ là Dư Tiểu Phàm, đứa bé năm xưa đã được nhũ mẫu nuôi nấng.

Tiêu nương biến sắc:

- Chẳng lẽ ta bị bắt về Dư gia trang rồi sao?

Tiểu Phàm xua tay:

- Không phải đâu, nhũ mẫu cứ yên tâm, đây là nhà của thuyết phu, ở tại Tinh Châu.

Tiêu nương thắc mắc:

- Ta trốn đi khi tiểu thư mới lên ba. sao lại biết mặt ta?

Tiểu Phàm giải thích:

- Hài nhi nghe một người họ Quan nói rằng đã từng tình cờ nhắc đến tên Dư Tâm Thái. Hơn nữa. gần đây, tính tình gia phụ trở nên tham lam tàn ác và lạnh nhạt,

khiến hài nhi nghi ngờ thân thể của mình.

Tiêu nương bật khóc:

- Đúng như vậy, hai mươi năm trước, Dư Tâm Thái âm thầm đột nhập Dư gia trang, giết hại Dư lão gia rồi thể thân vào. Lão là em song sinh với lão gia nên giống như hai giọt nước. Lúc ấy, phu nhân đang mang thai nên không phát hiện. Khi sinh xong vài tháng, vợ chồng gần gũi mới biết giả chân. Dương vật của Dư Tâm Thái nhỏ hơn lão gia nên không thể giấu được. Phu nhân đòi tố cáo thì hắn dọa sẽ giết cả hai mẹ con.

Nhưng bà đã kể cho ta nghe và bảo trốn đi, tìm đến kinh đô kiện cáo, vì quan lại Chiết Giang đều bị Dư Tâm Thái mua chuộc. Ta bèn trốn ra rồi đi đến Bắc Kinh. Nhưng vì quê mùa. ngu dại, dốt đường, ta bị kẻ gian lừa lấy sạch tiền bạc, đành bỏ cuộc, ăn xin để sống qua ngày. Lòng vẫn thầm hổ thẹn với phu nhân nên uống rượu để quên chuyện cũ.

Tiểu Phàm ôm lấy bà khóc lóc và bảo :

- Nhũ mẫu cứ ở lại đây với hài nhi. Còn chuyện giết Dư Tâm Thái sẽ tính sau.

Đầu tháng mười một năm nay, vùng phía bắc Hoàng Hà rét đậm, tuyết rơi dày, phủ trắng cảnh vật. Trong cảnh ảm đạm ấy, tin dữ bay về. Tây Môn Thù thống lĩnh tám trăm quân tấn công căn cứ đối phương ở khu đồi Bạch Hổ gần Cảnh Đức trấn. Không ngờ Sáu Vũ Hầu đã chế tạo hơn trăm cỗ chiến xa cực kì lợi hại đánh tan tác đại quân của Phục Cừu hội. Và dồn được bon Tây Môn Thù vào Bát Quái Mê Hồn trận. Tổng

cộng có tám người bị nhốt trong trận kỳ môn, cách Phục Hổ Khâu hơn dặm. Lưu Hồng Lượng không giết họ mà còn ném lương thực vào. Lão thách Sĩ Mệnh đến Phục Hổ Khâu phá trận. Nếu không đúng sáng

mùng một ngày tết, lão sẽ đem cả tám người ra chém để khai trương năm mới. Đọc xong thư, Sĩ Mệnh chết điếng trong lòng, buồn bã nói:

- Nếu ta đến nạp mạng, không hiểu họ Lưu có tha cho tám người bọn họ hay không?

Hỏa Quy lão tổ cười nhạt:

- Sao Mệnh nhi hồ đồ như vậy? Tây Môn Thù cũng là giọt máu họ Tây Môn, Lưu Hồng Lượng đâu ngu dại gì mà buông tha.

Sĩ Mệnh hỏi Hắc Đạo Hoa Đà:

- Trang lão có phương cách bá đạo nào giúp ta hồi phục võ công ngay, bất kể hậu quả hay không?

Quách nương nghiêm nghị bảo :

- Sĩ Mệnh! Người có xem ta là di nương hay không?

Sĩ Mệnh sợ hãi đáp:

- Hải nhi vẫn kính yêu nhị nương như từ mẫu.

- Vậy thì đừng bao giờ nhắc đến chuyện đi Giang Tây cứu Tây Môn Thù nữa. Nếu người không nghe, ta sẽ tự sát ngay. Ta dù là người sơ dã nhưng cũng biết đạo nghĩa. đâu thể để con chết oan như vậy. Khi nào Trang lão luyện xong linh đan, dùng cách chính đáng mà phục hồi công lực, thì hãy đi giết hai lão họ Lưu, họ Dư. Dầu vài ba năm cũng phải chờ. Lúc ấy, đòi luôn món nợ của Thù nhi và bảy hảo hán kia.

Quách nương nói mà không hề rơi lệ, mắt bà lộ vẻ kiên quyết và sắt đá. Sĩ Mệnh vội hứa cho bà nguôi giận. Từ đó, Chung gia trang không còn tiếng cười nữa. Bảy ngày sau, Bích Thượng Hồ và Trích Tinh Thử về đến. Hai người phục xuống trước mặt Sĩ Mệnh mà nhận tội. Quan Phát Dụng run rẩy nói:

- Thuộc hạ bất tài, phụ lòng kỳ thác của thiếu chủ.

Chàng đỡ họ lên rồi an ủi:

- Ta biết không phải do lỗi của Quan lão. Nhưng Hán Thủy tiên sinh đâu rồi?

- Bẩm thiếu chủ, lão ta chết trong trận Bạch Hổ Khâu rồi.

Quách nương nghiêm nghị hỏi :

- Ta nghe nói chính lão họ Văn đã đưa Thù nhi lên làm minh chủ hắc đạo?

- Thưa phải, lão phu có can ngăn nhưng nhị thiếu chủ không nghe. Y bảo rằng phải dương danh họ Tây Môn mới xứng đáng là con cháu.

Trích Tinh Thử hậm hực nói tiếp :

- Trận tấn công Bạch Hổ Khâu vừa rồi cũng do lão trù hoạch toàn bộ. Quan lão khuyến cáo thì Văn Tắc Sĩ gạt phăng. Nhị thiếu gia non dại nên không biết phân cân lợi hại, nghe theo lời họ Văn. Trận này thương vong hơn sáu trăm người, Phục Cừ hội coi như tan nát.

Quách nương thần thờ lắm lắm:

- Đó cũng là do ta không biết dạy con.

Sĩ Mệnh vội ôm vai bà:

- Nhị nương nào có lỗi gì. Thù đệ tuổi mới đôi mươi tất phải có nhiều sơ xuất.

Trưa ngày mười tám tháng ấy, Quách nương cùng bốn nàng dâu tổ chức đám giỗ phu thê Tây Môn thượng thư. Bà khóc mà khấn rằng:

- Tướng công, tiện thiếp sắp mất Thù nhi nhưng kiên nhẫn chờ ngày Mệnh nhi hồi phục. Giết xong Lưu Hồng Lượng, tiện thiếp sẽ xuống suối vàng sum họp với tướng công và đại thư.

Bốn nữ nhân đều khóc theo. Nhất là Chung Hải Mỹ, nàng thương cho bốn anh chị chờ chết trong thạch trận. Cúng tế xong, cả nhà quây quần ăn uống. Ai cũng gượng cười dù lòng héo hắt. Sĩ Mệnh lơ đãng nhìn ra vườn. Những bông tuyết bay bay trong ngọn gió đông khiến tâm trạng chàng thêm nặng trĩu. Tám người trong thạch trận đang phải chịu cảnh cơ hàn. Không biết vùng Giang Nam năm nay có tuyết hay không.

Chàng hồi tưởng lại từng gương mặt thân quen, mơ màng cựa chén liên tục. Quách nương hắng giọng:

- Sĩ Mệnh! Người định uống cho say mềm hay sao?

Chàng giật mình chống chế:

- Bẩm nhị nương không ạ! Hải nhi đang suy nghĩ đến những người trong trận kỳ môn kia.

Chàng quay sang hỏi Bích Thượng Hồ:

- Quan lão ! Địa hình chung quanh thạch trận ấy thế nào?

- Bẩm thiếu chủ! Thuộc hạ cùng Hà Văn Tịch đến tận nơi xem xét và vẽ lại.

Lão lấy ra một tấm lụa đồ. Đó là một ngọn đồi nhỏ trơ trọi giữa đồng, chung quanh đầy những loạn thạch. Sầu Vũ Hầu đã dùng những tảng đá nhỏ này mà bày trận. Bìa trận có bố trí những chiến xa để phòng thủ. Tóm lại, bất cứ ai đến gần cũng bị phát hiện ngay và khó thoát khỏi hàng rào cung nỏ. Hỏa Quy lão tổ thở dài:

- Nghĩa là muốn phá trận thì phải giết bọn Lưu Hồng Lượng trước đã.

Quách nương gạt đi:

- Không được nói đến chuyện ấy nữa.

Thế là mọi người lại gượng sống, chờ đợi kết quả của lò luyện đan. Nhưng ai cũng thâm hiểu chẳng mấy hi vọng thành công và sẽ rất lâu. Sĩ Mệnh không luyện kiếm nữa. Chàng ôn lại những kiến thức về kỳ môn trận pháp và đọc những cuốn sách y học của Trang Vỹ. Hắc Đạo Hoa Đà phải thán phục về trí nhớ phi thường và đầu óc mẫn tiệp của chàng. Lão cười bảo :

- Thiếu chủ chỉ cần học một năm là lão phu chẳng còn gì để dạy nữa.

Gần cuối tháng chạp, chàng đã học đến phần cuối cùng của quyển y kinh. Trong trang liệt kê các loại kỳ trận dị được có một câu “Xuân khai nhị độ.” Sĩ mệnh không hiểu liền xuống phòng luyện đan hỏi Trang Vỹ:

- Trang lão ! Câu này có nghĩa là gì?

Trang Vỹ mỉm cười ngượng ngùng:

- Lão phu cũng từng hỏi ân sư là Thái Bạch Thần Y nhưng người cũng không biết. Quyển y kinh này có bốn đời rồi.

Sĩ Mệnh trở lại thư phòng, luôn miệng lẩm nhẩm câu trên. Chàng linh cảm rằng mình có thể giải được nan đề này. Sơn Tây Hằng Nga bước vào. Trên tay nàng là chén sâm thang nóng hổi. Thấy Sĩ Mệnh lẩm bẩm mãi như người điên, nàng sợ hãi hỏi:

- Tướng công!Chàng sao vậy?

Sĩ Mệnh quay lại cười bảo:

- Không có gì, ta đang suy nghĩ về một câu trong y kinh.

Hải Mỹ tò mò hỏi:

- Đó là câu gì?

- Xuân Khai Nhị Độ.

Sơn Tây Hằng Nga buột miệng:

- Chắc ý nói là cây Xuân Thụ có thể kết quả hai lần chứ gì?

Sĩ Mệnh vui mừng khôn xiết, nhảy đến ôm chặt Hải My, hôn như điên cuồng lên má nàng:

- Giỏi lắm hiền thê! Thế mà ta nghĩ không ra. Câu này đề cập đến cây Thiên Niên Xuân Thụ ở Lã Lương Sơn.

Hải My then thùng thỏi thể:

- Lòng thiếp luôn nhớ những kỷ niệm ngày nào nên buột miệng nói vậy.

Sĩ Mệnh cảm động, nhìn vào đôi mắt huyền sâu thẳm, lòng dạt dào yêu thương.

Chàng bảo nàng gọi cả nhà lên khách sảnh để bàn tin mừng. Trang Vỹ dè dặt nói:

- Có thể Xuân Thụ kết quả hai lần nhưng đâu chắc là lúc nào?

Sĩ mệnh lắc đầu:

- Trang lão yên tâm, nếu đủ bốn chục năm mới nở thì không thể gọi là nhị độ. Ta đoán rằng chỉ trong năm nay thôi.

Dù nửa tin nửa ngờ nhưng đám nam nhân vẫn phải đưa Sĩ Mệnh đến Lã Lương Sơn vào sáng hôm sau. Cánh rừng tre quanh LỖ Sơn đã mọc lại nhưng chưa đủ để cản bước chân người. Bầy hổ dữ trên núi chẳng hiểu đã đi đâu hết cả. Có lẽ chúng sợ cái lạnh của mùa đông nên không ló ra?

Hỏa Quy lão tổ công Sĩ Mệnh nhảy lên miệng hang cũ. Lần này vào rất nhanh vì đã biết phương pháp do ải Tiên truyền lại. Trích Tinh Thử cầm đuốc soi đường, còn Bích Thượng Hồ và Hắc Đạo Hoa Đà theo sau. Gần đến nơi, mùi hương nhẹ nhàng toả vào mũi năm người, xác nhận sự phán đoán của Sĩ Mệnh. lát sau, Linh thụ xuất hiện trước mặt, trên ngọn là một trái màu cam vàng rực. Cả bọn vui mừng khôn xiết, cười vang cả động đá. Hắc Đạo Hoa Đà đứng lên vai Lão Tổ, sợ nấn linh quả và gặt đầu:

- Đã có thể dùng được rồi !

Lão hái xuống, trao cho Sĩ Mệnh, bắt chàng cởi áo ngồi kiết già. như đang tọa công vậy. Lão nghiêm giọng bảo :

- May mà thiếu chủ đã mất hết công lực, nên không cần phải tốn hai mươi một ngày dung hoá. Lão phu sẽ dùng phép Kim Châm Quá Huyết, dẫn dắt chân khí lưu thông nhanh hơn. Xét về mặt y dược, không chừng quả lần thứ hai sẽ tốt hơn lần đầu.

Sĩ mệnh cười đáp:

- Ta đã có Hồng LỖ Bảo Kiếm và ba chiêu Trang Tử tam kiếm, dầu chỉ ba mươi năm công lực cũng đủ rồi.

Chàng bèn cắn từng miếng xuân quả. nhai thật kĩ mới nuốt vào. Sĩ Mệnh nhận ra có vị đắng nhưng vẫn cố ăn hết, dù không biết hoạ phúc thế nào. Ăn xong, chàng lại phải uống bảy viên thuốc của Trang lão đưa cho. Gần khắc sau, một luồng khí nóng rực cuộn cuộn toả lan khắp cơ thể, da thịt đỏ hồng lên. Trang Vỹ nhanh tay cầm những mũi kim vàng dọc theo hai mạch nhâm đốc, qui tụ luồng nhiệt khí tản mát ở toàn thân về đan điền Khí hải dần dần nóng rực như lửa và trương phồng. Sĩ Mệnh mừng rỡ, dùng Hồn Nguyên tâm pháp di chuyển chân khí vào kinh mạch. Sau một ngày đêm hành công liên tục, linh quả đã hoàn toàn được dung hoá. Sĩ Mệnh nghe cơ thể sung mãn, nội lực tự lưu chuyển liên miên bất tuyệt. Chàng thở phào mở mắt. Bốn người kia hân hoan chúc mừng. Hoa Đà hỏi:

- Thiếu chủ thấy kết quả thế nào?

- Lần này linh quả có vị đắng của dược thảo chứ không ngọt. Luồng chân khí lại nóng và mãnh liệt hơn lần trước. Còn thành tựu thế nào phải thử mới biết được. Chàng đứng lên, vận toàn lực tung mình lên nóc động, độ cao hơn hai trượng, chứng tỏ công lực thâm hậu hơn xưa. Sĩ Mệnh hạ thân, kinh ngạc hỏi :

- Vì sao lần này lại thu được đến sáu mươi năm chân khí?

Trang Vỹ mỉm cười:

- Thiếu chủ chẳng nhớ câu "Rỗng không thì chứa được nhiều,, hay sao? Hơn nữa. bảy viên dược hoàn lúc này là tinh chất của mấy chục cân Lão Sâm trường bách và Hà Thủ Ô trăm năm.

Về đến Chung gia trang, Sĩ Mệnh quì xuống trước mặt Quách nương:

- Nhị nương!Hài nhi đã khôi phục võ công, xin được phép đi cứu nhị đệ.

Quách nương nghiêm giọng:

- Nếu thế thì được. Nhưng phải tuyệt đối cẩn trọng, không được liều mạng. Dầu cứu được Thù nhi mà người bỏ mình thì ta cũng không sống nổi.

Sĩ Mệnh cảm nhận được ánh mắt thương yêu của. Chàng kính cẩn hứa:

- Nhị nương yên tâm! Hài nhi vẫn chủ trương tiên bảo kỳ thân.

Chàng bảo Tiểu Phàm, Bội Linh đưa Quách nương vào hậu sảnh nghỉ ngơi. Rồi bắt đầu bàn bạc kế hoạch phá trận. Sĩ mệnh nhìn lại sơ đồ khu thạch trận, hỏi Bích Thượng Hồ:

- Quan lão!Phía bắc ngọn đồi này có rừng rậm hay vườn tược gì không?

- Bẩm thiếu chủ, cách hơn nửa dặm mới có một vườn đào của một lão phú nông. Có lẽ mặt bắc là tử lộ nên không phòng thủ vững chắc lắm. Phía nam giáp với khu đồi Bạch Hổ, có pháo hiệu là bọn Lưu Hồng Lượng kéo ra ngay.

Sĩ Mệnh gật gù:

- Quan lão nói không sai, cửa sinh môn chính là nằm ở phía Nam. Nhưng ta sẽ vào trận bằng cách nhảy từ trên không xuống, lúc trở ra thì sinh tử đảo ngược nên phía Bắc lại an toàn.

Tiểu Phàm sợ hãi nói:

- Tướng công!Nơi ấy làm gì có vách núi cao để chàng nhảy xuống?

Sĩ Mệnh mỉm cười:

- Vào thời Đường Đức Tông. quan tiết độ sứ Giao Châu là Cao Biền từng cười đùa quan sát phong thủy, để trấn yểm long mạch của đất An Nam. Nay ngọn Bắc Phong đang thổi mạnh, ta sẽ nhờ điều vải mà vào trận.

Diệp lão kinh hãi:

- Không được!Với độ xa nửa dặm thì độ cao phải là năm chục trượng, thiếu chủ sẽ tan xác thôi. Phía dưới là đá chứ đâu phải mặt nước?

Bội Linh buồn rầu nói:

- Lăn ở Cảnh Giang cũng đủ khiến bọn thiếp đứng tim. Nay lại quá cao thế, chẳng ai yên tâm được.

Sĩ Mệnh nghiêm giọng:

- Mọi người chớ lo, ta đã tính toán hết sức chu đáo. Không phải là nhảy xuống mà là tuột theo dây chèo. Khi điều lơ lửng trên đầu thạch trận, ta sẽ thả dây để bọn Tây Môn Thù giữ lấy.

Mọi người Oà lên thán phục ý kiến tuyệt diệu này. Gần đến ngày đưa Táo Quân, khí hậu vùng Giang nam lạnh hẳn lên. Tuyết bay lất phất nhưng cũng đủ khiến tình cảnh của tám người trên ngọn đồi loạn thạch thêm khốn khổ, họ uể oải ngồi quang đồng lửa cạnh tảng đá lớn nhất để sưởi ấm. Khẩu phần ít ỏi mà Lưu Hồng Lượng cho thả hạ dùng tên bắn vào khiến cơ thể họ ngày càng suy kiệt. Đại Lực Thần Sát có phan lực rất lớn nên cảm thấy đói hơn ai hết. Gã đứng lên, xiết chặt thắt lưng rồi lăm bắm:

- Không biết thiếu chủ có kịp đến để cứu chúng ta hay không nữa?

Ma ảnh Tử cười nhạt:

- Người quên rằng thiếu chủ đã mất hết công lực rồi sao?Người có đến đây cũng chỉ uống mạng mà thôi !

Sát Thần tuyệt vọng nói bừa:

- Biết thế ở lại quách Chung gia trang chứ chẳng theo nhị thiếu gia làm gì. Kim mỗ theo thiếu chủ đánh trận nào cũng thắng, bụng lúc nào cũng no.

Hồi Kiếm Phong nạt ngang:

- Người có cảm miệng lại không?

Kim Gia Đồng nghĩ mình sắp chết nên chẳng còn sợ hãi nữa:

- Kim mỗ nói sai ở điểm nào? Thiếu chủ tuy có võ công cái thể nhưng luôn cẩn trọng giấu mình, chắc thắng mới tấn công. Nay nhị thiếu gia háo danh, háo thắng khiến thủ hạ chết gần hết và chúng ta lại bị giam giữ chốn này.

Cuồng Sư điên tiết định đánh Sát Thần thì Tây Môn Thù ngăn lại:

- Gã nói đúng! Tất cả đều do lỗi của ta. Đại ca đã có thư cảnh báo mà ta không nghe, gây nên hậu quả này, ta xin lấy cái chết để tạ tội.

Đôi mắt sói của gã rực lên niềm hổ thẹn khôn cùng, định rút kiếm tự sát. Dạ Diệu kịp thời điểm huyết Tây Môn Thù, tước vũ khí rồi nghiêm giọng:

- Thiếu chủ là người tình thâm nghĩa trọng, dầu biết chết cũng sẽ đến đây. Thiếu gia hãy chờ gặp mặt, nói lời tạ tội rồi hãy chết. Huynh đệ đi chung đường cho vui. Thiếu gia có đủ dũng khí ấy không?

Lời nói của Lý Kỳ Hân như những nhát dao cứa vào lòng Tây Môn Thù, nhưng lại khiến y không dám tự sát nữa. Tây Môn Thù thần thờ đáp:

- Đúng vậy ! Ta phải gặp đại ca mới được.

Bỗng từ ngoài xa văng vẳng tiếng mõ trâu. Có lẽ chú mục đồng nào đó đưa trâu đến vùng này gặm nốt đám cỏ trước khi tuyết phủ kín. Tiếng mõ rời rạc buồn chán, nhưng cũng là cái duy nhất để họ quên đi niềm tuyệt vọng. Sát Thần lẩm bẩm:

- Giá mà con trâu kia đi lạc vào đây nhỉ? Kim mỗ làm thịt trâu rất thiện nghệ.

Hồi Phong Kiếm quát:

- Cảm miệng! Hình như là tín hiệu của Thượng Hồ. Để ta nghe thử.

Lão là bạn thân của Quan Phát Dụng nên rất rõ cách truyền tin đặc biệt này. Bon Lưu Hồng Lượng có nghe cũng chẳng thể hiểu được. Hồi Phong Kiếm kiên nhẫn chờ đợi chấp nối từng chữ vì con trâu chẳng thể lúc lắc cái đầu dồn dập được. Hơn khắc sau, lão thở phào, hoan hỉ nói:

- Canh ba đêm nay, thiếu chủ sẽ dùng điều vải, bay lơ lửng trên đầu thạch trận và thả dây xuống.

Bạch Bì quả phụ lo lắng:

- Thiếu chủ không còn công lực mà lại dám nghĩ ra kế hoạch mạo hiểm như vậy, tiểu muội chẳng yên lòng chút nào cả.

Hà Bắc lãng tử trấn an :

- Nhị thư chớ lo, thiếu chủ đã tính toán thì không thể sai được.

Cuồng Sư vuốt mấy bông tuyết trên đỉnh đầu buồn bã nói:

- Thiếu chủ liều mạng vào trận đưa bọn ta ra nhưng ai cũng kiệt lực, biết có thoát nổi hay không?

Dạ Diệu cười mát:

- Lo cũng vô ích, tất cả hãy vận khí hành công, cố khôi phục chút đỉnh khí lực để đêm nay sử dụng.

Đầu canh ba. bọn Tây Môn Thù bỏ những nhánh củi khô cuối cùng vào đồng lửa để làm dấu cho Sĩ Mệnh. Trận thể chung quanh đôi lúc mờ mịt sương mù ma quái nên không sợ bên ngoài trông thấy. Trời rét hơn và tuyết cũng rơi nhiều hơn. Tám người căng mắt nhìn về phía bắc đợi chờ. Tây Môn Thù có nội công thâm hậu nhất nên gã nhìn thấy trước tiên. Gã xúc động thì thầm:

- Đến rồi!

Gần khắc sau, cánh điều trắng to bằng sáu mảnh chiếu lơ lửng trên đầu thạch trận. Nhưng ngọn bắc phong tai quá nhồi lắc con điều vải khiến nó đảo lộn điên cuồng. Tám người ở dưới kinh hoàng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Họ nhận ra Sĩ Mệnh đã thả dây xuống nhưng chiều dài không đủ, còn thiếu đến hai chục trượng. Sĩ Mệnh tuột xuống cuối dây, dong đưa giữa không trung, chờ lúc gió nguôi đi, điều sẽ xuống thấp hơn. Nhưng dường như gió lại đổi chiều, đưa chàng lệch sang hướng Tây. Không còn cách nào khác, Sĩ Mệnh buông tay, lao mình xuống đỉnh đồi. Bạch Bì quả phụ rít lên :

- Trời ơi! Thiếu chủ!

Tám người chết lặng nhìn Sĩ Mệnh rơi xuống đám loạn thạch. Họ sa lệ lúc nào chẳng hay. Tây Môn Thù lẩm bẩm:

- Đại ca! Tiểu đệ đã hại đại ca rồi.

Bất chợt, Sĩ Mệnh giương rộng đôi cánh vải, vẫy mạnh để hãm đà rơi. Chàng lượn một đoạn, nhẹ nhàng hạ xuống cạnh đồng lửa. Cả tám người đều chạy đến phục xuống chân chàng. Tây Môn Thù lết đến cúi đầu xuống đất khóc vùi:

- Đại ca! Tiểu đệ thật đáng chết.

Sĩ Mệnh đỡ gã lên, siết chặt vào lòng:

- Nhị đệ còn trẻ, tất phải có điều sơ thất. Ta không trách người đâu.

Chàng buông gã ra, bảo các thủ hạ đứng lên rồi tươi cười:

- Ta có mang theo rượu thịt, anh em ăn uống cho no rồi xuất trận.

Hồi Phong Kiếm vội hỏi :

- Dường như thiếu chủ đã phục hồi công lực?

- Phải ! Cứ ngồi xuống rồi ta sẽ kể cho nghe.

Dương Tiểu Hào mau mắn đỡ lấy bọc vải trên lưng Sĩ Mệnh. Hai mươi cân chắt bò và túi rượu nhỏ là món quà cực kỳ quý giá. Sát Thần ăn được vài miếng khoan khoái nói:

- Thế mà thuộc hạ tưởng kiếp này sẽ không kịp biết nữ nhân là gì. Thoát chết trận này, mong thiếu chủ cho Kim mỗ cưới vợ ngay.

Cuồng Sư bật cười:

- Ta sẽ chọn ả nô tỳ hung dữ nhất Chung gia trang mà gả cho người.

Trong lúc tám người kia ăn uống, Sĩ Mệnh kể lại việc khám phá ra trái thứ hai của Xuân Thu. Ăn xong, khí lực khôi phục được hơn nửa ai cũng hăng hái hẳn lên. Sĩ Mệnh bảo Tây Môn Thù:

- Nhị đệ có thể bớt áy náy vì số thương vong của Phục Cừu Hội không cao như dự đoán ban đầu. Bích Thượng Hồ đa mưu túc trí nên bảo toàn được lực lượng của Thanh Long trại và Phi Tiễn trại. Chỉ có cánh quân của Văn Tắc Sĩ là chết sạch. Hiện giờ anh em Hỏa Tiễn đường đang phục quang đây chờ chúng ta ra.

Sĩ Mệnh đã đến đây được mấy ngày, ẩn mình tìm cách phá trận. Chàng dễ dàng đưa bon Tây Môn Thù đào thoát. Đến bìa trận, cả bọn phi thân lướt mau, cố rời xa tầm bắn của trường tiễn. Khi bọn phòng thủ phát hiện thì đã muộn, chúng bèn bắn với theo. Nhưng hai trăm trái hỏa đạn bay vút đến trút lên đầu bọn cung thủ khiến chúng náo loạn cả lên. Ánh lửa cháy bùng làm chúng loá mắt, chẳng thấy mục tiêu

đâu mà bắn. Anh em Phục Cừu Hội bắn thêm loạt thứ hai rồi rút nhanh. Khi đại quân của Lưu Hồng Lượng và Dư Tâm Nhiên kéo đến, thì phe Sĩ Mệnh đã rút sạch. Họ Lưu

điên tiết chữ mắng bọn bang chúng:

- Phòng tuyến dày đặc thế này sao lại không phát hiện ra được người xâm nhập?

Gã đầu lĩnh hét lời thề thốt:

- Bẩm bang chủ! Bọn thuộc hạ xin lấy phụ mẫu ra mà thề rằng chẳng hề có ai vào trận cả.

Sáu Vũ Hầu cũng nói:

- Mạn Bắc này là tử lộ, tuyệt đối không thể vào được. Lão phu cho rằng bọn chúng vào bằng lối khác.

Lưu Hồng Lượng và Dư Tâm Nhiên nghe lời, đi kiểm tra các cửa khác, nhưng đều nghe báo là không ai vào. Quả thực, với khoảng cách mỗi trượng một người liên lạc thì chuột cũng khó vào. Hận Thiên Lão Quái hậm hực nói :

- Lần trước khi lão phu cùng bảy đệ tử vây chặt Cảnh Sơn cũng bị tiểu tử Sĩ Mệnh cứu người đi mất. Chẳng lẽ gã có tài thăng thiên hay độn thổ?

Dư Tâm Nhiên cau mày:

- Chúng ta đã tra khảo Văn Tắc Sĩ và được biết Sĩ Mệnh đã truyền hết công lực để cứu Tây Môn Thù. Có thể người vào trận là Nam Long Ma Kiếm chứ chẳng phải Sĩ Mệnh.

Lưu Hồng Lượng cười nhạt:

- Nếu là Tư Mã Hân thì không đáng ngại. Ba ngày nữa. Thiên Độc mỹ nhân sẽ đến đây liên thủ với chúng ta. . .

18. Điều Hồ Ly Sơn Chân Diệu Kế -quần Ma Thảm Tử Vị Hư Danh

Đầu năm mới, tin bọn Tây Môn Thù được cứu thoát khỏi Bát Quái Mê Hồn Trận đã loan khắp võ lâm. Ai cũng tin rằng đó là thành tích của Kiếm Ma. Một số hào kiệt khăn gói đến tổng đàn Phục Cửu Hội để gia nhập nhưng chẳng thấy ai. Lại có tin Thiên Độc mỹ nhân tái xuất giang hồ, lấy Phục HỔ Khâu làm căn cứ. Mụ giữ ngôi giáo chủ còn Lưu Hồng Lượng và Dư Tâm Nhiên làm phó. Sáu Vũ Hầu giữ vai trò quân sư.

Vân Nam Độc ông và Hận Thiên Lão Quái làm hộ giáo nhị tướng. Với số lượng cao thủ như vậy, Thiên Tâm giáo trở thành hùng mạnh nhất võ lâm. Họ bành trướng khắp các tỉnh phía Nam Trường Giang, thu phục mấy chục bang hội lớn nhỏ. Ngân lượng mỗi tháng thu về là hàng chục vạn. Tổng đàn Bạch HỔ Khâu được bảo vệ bằng một trận pháp khác. Sáu Vũ Hầu tuyên bố rằng, nếu có người vào được, lão sẽ quì xuống lạy bằng sư phụ. Thiên Tâm giáo chưa dám nghĩ đến việc vượt Trường Giang, tiến lên phía bắc. Họ chú tâm lực lượng để tính chuyện lâu dài. Vào đất Hà Nam là phải đối phó với Thiếu Lâm và Võ Đang. Hai phái này có truyền thống lâu đời, đệ tử đông đảo, chẳng dễ gì mà trấn áp được.

Nhưng có một lực lượng nhỏ bé không muốn chờ Thiên Tâm giáo lớn mạnh, vừng vàng. Họ quyết tâm giết cho được lũ ma đầu, đó là bọn Sĩ Mệnh. Họ đã về cả Chung gia trang ở Sơn Tây, chuẩn bị kế hoạch báo phục. Vừa đến cửa trang, Tây Môn Thù bị Quách nương trách móc hết lời. Nhưng khi vào hậu viện gã cảm thấy được an ủi khi gặp cả sáu cô vợ trẻ người Mao Nam. Tây Môn Thù càng thêm biết ơn Sĩ Mệnh.

Năm ấy, Chung gia trang ăn tết trẻ nhưng lại rất vui vẻ. Rằm tháng giêng, các nàng bắt Sĩ Mệnh dắt đi chùa. Chàng cười bảo:

- Ta là đệ tử đạo giáo mà mê thiếp lại sùng bái phật giáo, xem ra chẳng phải chút nào.

Tiểu Phàm nũng nịu đáp :

- Vậy thì bọn thiếp đến cả đạo quán nữa.

Sĩ Mệnh bật cười lớn:

- Sao lại nửa nạc nửa mỡ như vậy?Rốt cuộc ai sẽ chứng cho các nàng đây?

Trích Tinh Thử cười hì hì:

- Tốt nhất là chư vị thiếu phu nhân đừng đến đâu cả. Nếu không dám tặng nhân đạo sĩ se hoàn tục hết.

Đại Lực Sát Thần hòa theo:

- Phải rồi! Đi chùa mà trang điểm lộng lẫy, y phục diêm dúa thế kia thì đám sư sãi còn tụng niệm thế nào được nữa?

Khả Khanh then quá hoá giận, dựng ngược đôi mày liễu quất:

- Gã ngốc kia. người nói nhăng gì thế?

Kim Gia Đồng sợ hãi bỏ chạy vào hậu viện. Vừa lúc Tây Môn Thù bước ra. sau lưng gã là sáu nữ nhân đất Miêu Cương, họ mặc Hán phục trông rất đẹp. Tây Môn Thù ngưỡng chừng bảo :

- Đại ca! Họ bắt tiểu đệ dẫn đi chùa.

Sĩ mệnh tủm tủm đáp:

- Ta cũng vậy!

Hai người phá lên cười thông cảm lẫn nhau. Mười hai con tuần mã đằng trình rời Chung gia trang. Hương xuân chưa tan, hoa đào còn nở lác đác dưới sân những ngôi nhà cạnh đường. Tuyết rơi nhẹ nhàng trên nắng xuân mờ nhạt. Khỏi cần phải nói cũng biết mười mỹ nhân kia gây ấn tượng thế nào. Khách thập phương trầm trồ khen ngợi khiến các nàng càng ra sức yếu điệu. Nhưng vừa đến cửa Phổ Quang Tự, cảnh hỗn loạn xảy ra. Một người nhỏ bé thấp lùn đang bị bọn bán bánh chạy rượt đuổi. Với ổ bánh trên tay, gã vừa chạy vừa cười si ngốc. Y phục gã rách tả tơi, khuôn mặt lem luốc, dơ bẩn nhưng khinh công nhanh như thiểm điện, linh hoạt như chồn. Sĩ Mệnh nhìn thấy thân pháp ấy, kinh hãi bảo Tây Môn Thù:

- Nhị đệ! Mau cùng ta bắt lão lại ! Đây chính là Tiểu Đạo Đồng Huyền Thanh.

Hai người rời lưng ngựa. chặn đường. Huyền Thanh đổi hướng, chạy về mé hữu. Đoạn đường này hơi vắng người nên lão lướt đi rất nhanh. Được vài chục trượng, Sĩ Mệnh vận toàn lực lướt lên, tiến sát sau lưng Tiểu Đạo Đồng. Tay hữu chàng vươn ra. xạ ba đạo chỉ kinh vào lưng lão. Huyền Thanh lão đảo rồi ngã lăn ra. Tây Môn Thù đến nơi, ngưỡng chừng bảo :

- Tiểu đệ có đến bảy mươi năm công lực mà khinh công vẫn chẳng bằng đại ca.

Sĩ Mệnh mỉm cười không đáp, bồng Huyền Thanh lên, đi ngược về cổng chùa. Mười nữ nhân ngơ ngác, không hiểu chàng bắt gã dơ dáy kia làm gì. Sĩ mệnh nói:

- Hải Mỹ! Nàng hãy bồi thường cho những người bán bánh. Đây là người quen của ta.

Chàng quay sang bảo Tây Môn Thù:

- Nhị đệ ở lại với các nàng, ta phải đưa Huyền Thanh về trang để Hắc Đạo Hoa đà chữa trị. Lão chính là người cùng ngộ nạn nói đệ ở LÔ Châu đấy. Tây Môn Thù cúi đầu nhận lệnh, Sĩ Mệnh lên ngựa hồi trang ngay.

Thì ra sau trận LÔ Sơn, Thiên Tâm giáo tan tác, Tiểu Đạo Đồng Huyền Thanh chạy ra ngoài, bơ vơ, lạc lõng giữa chợ đời. Lão bị dị dược và tà pháp khống chế nên chẳng biết mình là ai, lang thang khắp nơi, đánh mất cả kiểm lẫn mặt nạ sắt. Lâu không uống thuốc Mê Hồn Tán của Thiên độc mỹ nhân nên được lực cũng phai dần, nhưng tỉnh lại hoàn toàn thì chưa thể. Theo bản năng sinh tồn, khi đói, lão giật lấy mà ăn, nhờ khinh công cao cường nên chẳng ai bắt được. Cuối cùng, tình cờ lão đến Tinh Châu và gặp Sĩ Mệnh. Hắc Đạo Hoa Đà tận tình chữa chạy, sau bảy ngày đã cứu Tiểu Đạo Đồng thoát khỏi cảnh si ngốc. Nghe Sĩ Mệnh kể lại việc lão bị Thiên Độc mỹ nhân ám hại, Huyền Thanh ngưỡng chừng nói :

- Xem ra bản đạo trở về Lôi Sơn là hay hơn cả. Cuộc đời này quá phức tạp đối với ta.

Nói thì nói vậy nhưng lão vẫn ở lại Chung gia trang giúp Sĩ Mệnh một tay khi biết chàng là đệ tử của Thiên Hạc chân nhân và cũng là người mình tìm kiếm bấy lâu.

Huyền Thanh cười bảo:

- Tiểu đệ sẽ theo sư thúc đánh cho bọn Thiên Tâm giáo một trận.

Trong bữa tiệc mừng Tiểu Đạo Đồng thoát khỏi cảnh trầm luân. Tây Môn Thù rụt rè hỏi:

- Đại ca! Chừng nào chúng ta sẽ tấn công Phục HỒ Khâu?

Sĩ Mệnh nghiêm sắc mặt:

- Ta không ngại trận kỳ môn, không sợ võ công bọn ma đầu nhưng lại e dè quân số đông đến hơn ngàn của chúng. Nếu tập hợp anh em hắc đạo để đánh phá sào huyệt họ Lưu thì máu sẽ chảy thành sông, xương trắng đầy đồng. Việc của họ Tây Môn không nên để liên lụy người khác. Vài ngày nữa, chúng ta xuống Giang Tây

mai phục, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Chẳng lẽ chúng cứ ru rú ở mãi trong ổ mà không đi đâu?

Bích Thượng Hồ Quan Phát Duyệt cười bảo:

- Thuộc hạ xin hiến một kế diệu hồ ly sơn, dụ lũ ma đầu rời khỏi Phục HỔ Khâu.

Sĩ Mệnh mừng rỡ nói :

- Xin Quan lão chỉ giáo!

Bích Thượng Hồ vuốt râu khề khà:

- Tự ngàn xưa đến nay, bọn gian hùng chẳng bao giờ biết hạn chế lòng tham của mình. Nay Thiên Tâm Giáo chiếm được cả vùng phía Nam Trường Giang, nhưng vẫn lăm le bành trướng lên hướng Bắc. Chúng ta sẽ nhờ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang phát thiệp, thông tri việc tổ chức đại hội bầu minh chủ võ lâm. Thiên Độc mỹ nhân hiện là người có võ công cao nhất thiên hạ. tất sẽ chẳng bỏ qua cơ hội hiếm có này. Lúc ấy, chúng ta chọn địa hình hiểm yếu mà mai phục, lo gì không tiêu diệt được.

Cử tọa đồng tán thưởng kế hoạch này, VÔ Toả Đạo Chích Diệp Đồng bắn khoả :

- Theo thường lệ, đại hội vẫn cử hành dưới chân Ngọc Nữ Phong. Từ Cảnh Đức trấn đến trung Dương có đến hai đường, biết chúng đi đường nào mà bố trí phục binh?

Bích Thượng Hồ vui vẻ đáp:

- Chỉ cần Huyền Thanh đạo trưởng ra sức đến Phục HỔ Khâu làm nội gián là được.

Tiểu Đạo Đồng giã nảy:

- Không được đâu! Mụ hồ ly kia lại biến ta thành mê muội nữa thì làm sao?

Hắc Đạo Hoa Đà trấn an :

- Lão phu đã tìm ra cách giải phá. Thiên Độc mỹ nhân không hại được đạo trưởng lần nữa đâu.

Hồi Phong Kiếm khích lên :

- Đạo trưởng cứ giả ngây giả dại tìm đến Giang Tây, bọn chúng sẽ chẳng nghi ngờ gì.

Tiểu Đạo Đồng cười hì hì:

- Nếu thế thì được! Bần đạo cũng muốn có dịp quây phá lũ ma đầu kia.

Đại Lực Thần Sát sờ tai nhắc nhở:

- Thiếu chủ! Có lẽ chúng ta nên cài trâm để đề phòng Câu Hồn Tiểu của mụ Vịnh Khúc Hà.

Trang lão xoa tay:

- Bất tất phải lo, lão phu đã chế ra một loại sáp thuốc. Khi gặp Thiên Độc mỹ nhân, cứ nhét vào tai là nó sẽ chảy tan ra. làm tê dại màng nhĩ, sấm nổ cũng chẳng nghe.

Mọi người hoan hỉ, tin vào thắng lợi phía trước. Giữa tháng hai, cả võ lâm đã nhận được tin về đại hội võ lâm minh chủ ở Ngọc Nữ Phong vào rằm tháng ba tới. Cùng lúc ấy, tiểu đạo đồng Huyền Thanh có mặt ở Cảnh Đức trấn với bộ y phục rách như tổ đĩa. Lão quây phá các tửu quán và phạn điểm khiến cả thành náo loạn. Thiên Tâm Giáo giờ đây là người bảo kê cho mọi sinh ý trong thành nên phải ra tay truy bắt.

Nhưng khinh công của lão điên kia nhanh nhẹn phi thường, dẫu thương bọn giáo chúng rồi bỏ chạy dễ dàng. Việc đến tai giáo chủ, Khúc Vịnh Hà nghe tả lại tướng mạo, hình dáng, mừng rỡ bảo :

- Hay lắm! Đó chính là lão đạo sĩ Toàn Chân Huyền Thanh, để ta đi bắt lão về.

Vì vậy, Tiểu Đạo Đồng lại trở thành Thiết Diện Nhân, cận vệ của giáo chủ. Mụ ta cho lão uống thêm Mê Hồn Tán và thi triển Nhiếp Tâm Đại Pháp, biến Huyền Thanh thành công cụ trung thành. Nhưng lần này, Huyền Thanh không ngoan ngoãn như trước đây, lão chẳng chịu ngồi im mà cứ chạy nhảy khắp tổng đàn, giật những miếng ăn của bọn giáo chúng. Hận Thiên Lão Quái cười bảo:

- sau mấy tháng lang thang đói rách, lão mũi trâu này đã quen thói cướp giật, không thể quên được.

Nhưng mỗi lần Thiên Độc mỹ nhân gọi là Thiết Diện Nhân mau mắn ứng hầu, ánh mắt đầy vẻ sợ sệt. Điều này khiến mụ ta yên tâm. Sau khi nhận được tin tức về đại hội bầu minh chủ, bọn đầu sỏ Thiên Tâm giáo lập tức họp lại để bàn bạc. Giang Nam thần kiếm nói ngay:

- Đây chính là cơ hội để bốn giáo nắm cả võ lâm, nay giáo chủ là người có võ công vô địch, còn sợ gì ai nữa?

Vân Nam Độc ông gật gù:

- Theo những thông tin không chính thức thì dường như phe bạch đạo cho rằng bốn giáo không dám đến Hà Nam tham gia đại hội vì sợ đụng Ma Kiếm và Tây Môn Thù. Yù giáo chủ thế nào?

Khúc Vịnh Hà cao giọng đáp:

- Dẫu chúng có đặt phục binh ta cũng chẳng sợ.

Lưu Hồng Lượng đặt vấn đề:

- Nhưng nếu Nam Long Ma Kiếm thượng đài, giáo chủ liệu có chắc thắng hay không?

Thiên Độc mỹ nhân mỉm cười bí ẩn:

- Ta đã có cách để thắng Tư Mã Hân. Còn Tây Môn Thù thì không đáng kể.

Sấu Vũ Hầu hiền kẻ:

- Theo ý lão phu thì giáo chủ nên cải trang đi riêng để tránh mai phục, bảo toàn công lực cho cuộc tranh tài ở Ngọc Nữ Phong. Độc ông dẫn đại quân xuất phát sau. Lưu phó giáo chủ sẽ ở lại với lão phu để trấn giữ tổng đàn. Bọn Tây Môn Thù không thấy kẻ thù tất chẳng tấn công làm gì.

Lưu Hồng Lượng vui vẻ nhận lời :

- Lão phu xin ở lại, chúc giáo chủ mã đáo thành công.

Khúc Vịnh Hà hài lòng:

- Hay lắm! Vậy Dư phó giáo chủ và Khang hộ giáo sẽ theo hộ vệ bốn toà.

Họ tiếp tục bàn bạc cụ thể lộ trình và thời điểm khởi hành. Thiết Diện Nhân kính cẩn đứng hầu sau lưng giáo chủ, chẳng ai thèm để ý đến. Đầu tháng ba. Thiên Tâm giáo chủ cùng ba thuộc hạ cải trang rồi lên đường. Đường nhiên trong số đó có Tiểu Đạo Đồng Huyền Thanh. Họ Lưu đặc ý nói:

- Dư Tâm Nhiên là người xảo quyệt và đầy tham vọng tất sẽ nhân dịp này hạ Thiên Độc mỹ nhân rồi đứng ra tranh chức minh chủ. Lão phu chờ đợi giây phút này đã lâu. Trước đây, lão phu tình cờ nghe họ Dư bàn bạc với Hận Thiên Lão Quái. Lão ta sẽ dùng công phu Hấp Tinh Đại Pháp của Độc Nhân Sắc Ma để hút hết công lực của Khúc Vịnh Hà.

Sấu Vũ Hầu bắn khoả:

- Nhưng lão phu chỉ sợ lúc ấy họ Dư sẽ trở thành vô địch thiên hạ. chúng ta còn làm gì được gã?

Vân Nam Độc ông mỉm cười hiểm độc:

- Thân lão đệ yên tâm. Trong người họ Dư đã có Tội Tâm Cổ Trùng khổng lồ, sống chết ở tùy lão phu.

Thân Cung Như biến sắc:

- Thế Đoàn huynh có động thủ động cước gì vào người tiểu đệ chưa?

Độc ông Đoàn Thiên Chiến vui vẻ lắc đầu:

- Chúng ta cùng một phe, lão phu đâu nỡ làm điều ấy .

Sầu Vũ Hầu yên dạ. hỏi lại Lưu Hồng Lượng:

- Giả như pháo giáo chủ loại được Thiên Độc mỹ nhân và Giang Nam thần kiếm, cũng khó địch lại Tây Môn Thù và Ma Kiếm Tư Mã Hân.

Lưu Hồng Lượng đặc ý đáp :

- Ba mươi năm trước, gia sư Bành Hồ lão nhân bắt được một cặp Thiên Niên Hải Xà. ông cho ta ăn mật của con trống và vẫn còn trái thứ hai của con mái . Nay đã đến thời hạn cho phép sử dụng, ta đâu còn ngần sợ ai nữa? Nhị vị cứ hết lòng phò tá. ta thề có lời thần chứng giám sẽ đối đãi như tình thủ túc cùng hưởng vinh hoa phú quý.

Quả nhiên Lưu Hồng Lượng nói không sai. Bọn Thiên Độc mỹ nhân đến thành An Khánh vào buổi chiều hôm sau và ngay đêm ấy đã xảy ra cuộc tương sát. Đầu canh hai, Khúc Vĩnh Hà che miệng ngáp, tình tứ liếc Dư Tâm Nhiên rồi bỏ vào phòng. Giang Nam thần kiếm nháy mắt với Hận Thiên Lão Quái rồi đi theo giáo chủ. Khúc Vĩnh Hà hài lòng bảo Huyền Thanh:

- Người cũng đi ngủ đi!

Tiểu Đạo Đồng ngoan ngoãn vâng lời. Thiên Độc mỹ nhân vừa đóng chặt cửa. Dư Tâm Nhiên đã mỉm cười dầm dề bước đến ôm lấy mẹ. Đôi bàn tay thành thực của lão khéo léo cởi bỏ xiêm y nữ nhân. Nếu không tính đến những vết sẹo dài trên hai đùi thì thân hình Khúc Vĩnh Hà đúng là pho tượng ngọc. Ở tuổi gần tám mươi mà vẫn còn giữ được vẻ trẻ trung, xuân sắc như vậy, quả là điều kinh thế hãi tục. Dư Tâm Nhiên điên cuồng hôn hít khắp cơ thể mẹ mà ấy rồi bỗng lên giường. Lão úp mặt vào đôi nhũ phong ngồn ngộn kia. thầm đặc ý. Nhưng họ Dư chẳng thể ngờ rằng Khúc Vĩnh Hà cũng mỉm cười bí ẩn. Họ Dư ra sức phá thành đoạt lũy, song thủ luôn xuống dưới lưng Thiên Độc mỹ nhân, các ngón tay đặt sẵn trên sáu đại huyệt. Lão chờ đợi nữ nhân đạt đến đỉnh cao là hạ thủ. Tiếc rằng hôm nay Khúc Vĩnh Hà lại rất kiên nhẫn. Mẹ khát khao vượt dọc sống lưng Tâm Nhiên, nhưng lại chẳng hề thỏa mãn. Cuối cùng, chính họ Dư lại là người chiến bại. Lập tức, hai bàn tay Thiên Độc mỹ nhân điểm nhanh lên lưng đối phương rồi áp mạnh vào huyệt mệnh môn. Tâm Nhiên rùng mình chìm vào hoan lạc và kinh hãi nhận thấy nguyên dương ào ạt thoát ra ngoài như thác lũ. Lão nhìn Thiên Độc mỹ nhân với vẻ van xin. Mẹ cười ghê rợn nói:

- Tâm Nhiên! Ta đã từng là tình nhân của sư phụ người thì còn lạ gì công phu Hấp Tinh Đại Pháp? Lúc này người muốn hại ta. giờ còn nói gì nữa?

Mẹ dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Thực ra thì ta cũng có ý muốn hấp thu một nửa công lực của người để đối phó với Nam Long Ma Kiếm. Không ngờ người lại có dã tâm muốn hại ta. Vậy thì chết là đáng kiếp lắm rồi !

Nửa khắc sau, toàn bộ mấy chục năm tu vi của Giang Nam thần kiếm đã cạn kiệt. Lão chết ngay trên người của mẹ yêu quý. Khúc Vĩnh Hà xô tử thi xuống đất, mặc lại y phục rồi ra cửa phòng gọi Huyền Thanh. Mẹ chỉ cái xác trần truồng rồi ra lệnh :

- Người đem tử thi này ra ngoại thành. Quăng xuống sông Trường Giang.

Tiểu Đạo Đồng lặng lẽ thi hành. Nhưng lão lại không làm đúng như vậy mà lại chạy đến một toà trang viện nhỏ. Nơi đây đã có người chờ sẵn, đó là Ma ảnh Tử và Dạ Diệu. Hai người này kinh ngạc hỏi :

- Đạo trưởng vắc ai đến vậy?

Tiểu Đạo Đồng đặt xác chết xuống, cười hi hi:

- Nhị vị xem đi !

Ma ảnh Tử mừng rỡ kêu lên :

- Dư Tâm Thái ! Sao đạo trưởng lại hạ thủ được lão?

Huyền Thanh đỏ mặt đáp:

- Đâu phải ta! Họ Dư bị Thiên Độc mỹ nhân giết đấy!

Lão áp a áp ứng kể lại những lời nói của Khúc Vịnh Hà. Dạ Điều phì cười :

- Té ra đạo trưởng đã được thưởng lãm trận thư hùng ấy..

Tiểu Đạo Đồng nhảy dựng lên, chối bai bãi:

- Đâu có!Bần đạo chỉ đứng ngoài nghe trộm mà thôi !Người quả là độc miệng, vu khống kẻ tu hành.

Nói xong, lão bỏ chạy ngay, không dám lưu lại nữa. Ma ảnh Tử mỉm cười :

- Không ngờ danh vị mình chủ vô lâm lại khiến quần ma tàn sát lẫn nhau như vậy! Chúng ta phải báo ngay việc này cho thiếu chủ biết.

Dạ Điều vung kiếm chặt đầu tử thi rồi bảo :

- Chiếc thủ cấp này sẽ khiến Dư thiếu phu nhân hài lòng.

Năm ngày sau, Thiên Tâm giáo chủ Khúc Vịnh Hà sánh đôi cùng Hận Thiên Lão Quái đi đến đoạn đường quan đạo phía Nam sông Hoài. Nhìn thái độ thoả mãn, vui vẻ của Khang Khả Di, có thể đoán ra lão đã bị Thiên Độc mỹ nhân thu phục. Sau lưng hai người này là Tiểu Đạo Đồng Huyền Thanh, họ đều hoá trang nên chẳng sợ ai nhận ra. Nhưng địa thế hiểm ác của đoạn đường này cũng khiến Khúc Vịnh Hà lưu ý. Hai bên đường là những gò đất cao, lau sậy um tùm, nếu đối phương mai phục ở đây thì rất đáng ngại. Thiên Độc mỹ nhân liếc quanh với vẻ ngờ vực nhưng lại không dám cho ngựa phi nhanh. Mụ cho rằng bọn Phục Cừu Hội sẽ chẳng thể nhận ra lai lịch. Tuy nhiên sự đời lại không giống như ta nghĩ vừa đến điểm hiểm yếu nhất thì ba người nghe tiếng quát vang như sấm:

- Đứng lại!

Hai đầu và vệ đường xuất hiện hàng trăm võ sĩ hắc y, tay cầm hỏa đồng và cung nỏ. Thiên Độc mỹ nhân kinh hãi biện bạch:

- Bọn ta là người lương thiện, của cải chẳng có gì. Mong các hảo hán tha cho.

Có sáu người bật mặt nhảy xuống. Người cao gầy cười nhạt:

- Không ngờ Thiên Độc mỹ nhân mà cũng tự xưng là người lương thiện. Thuật hoá trang thô thiển kia đâu qua mắt được bọn ta.

Khúc Vịnh Hà ngửa cổ cười vang, đem tuyệt kỹ Câu Hồn Tiểu ra thi thử ngay. Nhưng phe đối phương dường như điếc đặc, chẳng hề chấn động chút nào. Thiên Độc mỹ nhân kinh hoàng quát vang:

- Tiến lên!

Mụ và Hận Thiên Lão Quái rạp mình xuống lưng ngựa phi mau. Huyền Thanh chậm hơn một bước. Trận mưa tên bay ra. giết chết ngay ba con tuấn mã. Họ phải nhảy xuống đất, đào tẩu bằng đôi chân của mình. Sáu người bật mặt liên thủ cản lại. Kẻ chưởng người kiếm, vững chắc như tường đồng vách sắt. Bọn Khúc Vịnh Hà đành đình bộ, đầu lưng chống trả. Bất ngờ Tiểu Đạo Đồng trở kiếm đâm ngược về phía sau, cắm vào lưng Thiên Độc mỹ nhân. Lão bỏ kiếm tung mình chạy ra ngoài, cười khanh khách:

- Thiên Độc mỹ nhân !Bần đạo chán nghề hộ vệ lắm rồi. Mụ xuống diêm đài tìm người khác đi.

Khúc Vịnh Hà nghiêng răng rút thanh trường kiếm quăng đi, diêm huyết chỉ huyết rồi cười nhạt:

- Người tướng nhất kiếm ấy giết được ta hay sao?

Dứt lời, mụ vung song trường phá vây. Hận Thiên Lão Quái cũng vậy. Chưởng kinh của họ cực kỳ hùng hậu, mãnh liệt như cuồng phong. Phe đối phương bị đẩy lùi . Nhưng có hai người tung mình lên không trung, nương theo kiếm quang áp xuống. Thấy họ dùng phép ngự kiếm, Thiên Độc mỹ nhân và Hận Thiên Lão Quái cử chưởng đánh bật ra. Hai người kia không vượt qua nổi đòn hạ thân xuống. Họ chính là Sĩ Mệnh và Tây Môn Thù. Sĩ Mệnh quát vang:

- Nhị đệ! Để mụ kia cho ta.

Dứt lời chàng vung kiếm lao về Thiên Độc mỹ nhân Tây Môn Thù cũng hăm hở tấn công Hận Thiên Lão Quái. Khúc Vịnh Hà rút lên:

- Té ra người chính là kẻ cắp trộm lão nương ở LỒ Sơn.

Mụ cầm hận giở pho Thiên Độc thần chương ra thi thố. Chiêu thức hùng mạnh, bá đạo hơn trước rất nhiều. Sĩ Mệnh tận dụng kinh công, đảo lộn, luồn lách trong lưới chưởng mà phản kích. Thanh Hồng LỒ Bảo Kiếm mỏng manh nên bị chấn động, ngân nga liên tục. Được vài chục chiêu, vết thương nơi lưng Khúc Vịnh Hà lại chảy máu và bắt đầu đau nhức. Mụ cầm hận gầm lên the thé, quanh thân toả ra màn cương khí màu trắng đục, bủa lưới vây chặt đối phương. Một luồng lực đạo âm nhu bao phủ Sĩ Mệnh, đồng thời, những đạo kinh lực vô hình liên tiếp đập vào màn kiếm quang. Hồng LỒ Bảo Kiếm rung lên bần bật như muốn rời khỏi tay chủ nhân. Trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh ấy, Sĩ Mệnh đánh liều xuất chiêu Thiên Tử kiếm, đây là chiêu đầu trong Trang Tử Tam Kiếm, chỉ thủ chứ không công. Bảo kiếm Hồng LỒ rít lên vun vút, đan thành màn lưới kiếm mềm mại nhưng vững chắc bảo vệ Sĩ Mệnh. Áp lực của chiêu độc chưởng kia biến mất, Sĩ Mệnh mừng rỡ đề khí bốc lên cao hai trượng, thoát khỏi luồng độc vụ mịt mờ. Chàng phần khởi đánh chiêu Chư Hầu kiếm. Chiêu thứ hai này có cả công lẫn thủ, kiếm khí bắn ra tua tủa như những mũi tên sắc nhọn, uy hiếp ba mươi sáu đại huyết trên thân đối phương. Khúc Vịnh Hà không ngờ Sĩ Mệnh lại thoát ra khỏi phạm vi khống chế của luồng độc vụ nên bị bất ngờ. Mụ kinh hãi xoay chưởng đón chiêu. Nhưng đã quá muộn, Hồng LỒ Bảo Kiếm xé nát chưởng kinh ập đến. Thiên Độc mỹ nhân rú lên thảm khóc, ngực bụng thủng lỗ chỗ như đáy rổ, mụ ngã giữa. nấc lên vài tiếng rồi chết. Bên kia. Tây Môn Thù thấy đại ca thắng cũng quát vang như sấm, lao vào Hận Thiên Lão Quái. Chiêu Ma Kiếm Đoạn Sơn vốn là tuyệt học của Tư Mã Hân nên Khang Khả Di không chống nổi, thân hình lão đứt ngang hai đoạn, rồi đời một ác ma tanh máu. Toán võ sĩ hoan hô vang dội, hết lời ca ngợi anh em Sĩ Mệnh. Tiểu Đạo Đồng chạy đến bên xác con ngựa của Thiên Độc mỹ nhân. Lão lật yên lấy ra thanh Ngũ Hành Thần Kiếm, hí hửng nói:

- Không ngờ bản đạo lại lời được thanh bảo kiếm này.

Bích Thượng Hồ biết Tây Môn Thù rất cần thần kiếm nên cười bảo:

- Lão là kẻ tu hành mà có dạ tham lam. Thiếu chủ và nhị thiếu gia giết được hai người ấy thì phải được hưởng thanh bảo kiếm chứ sao lại là lão?

Tiểu Đạo Đồng cười hề hề:

- Bản đạo chỉ cầm cho vui chứ lấy làm gì?

Lão chạy vụt đến đưa cho Tây Môn Thù:

- Nhị thiếu chủ cầm lấy mà đối phó với bọn Thiên Tâm Giáo.

Lão quay sang hỏi Sĩ Mệnh:

- Sư thúc có đi Ngọc Nữ Phong để tranh chức võ lâm minh chủ không?

Sĩ Mệnh tủm tỉm cười và lắc đầu:

- Tại hạ đang định xuống phía Nam để tìm cách giết Lưu Hồng Lượng.

Nhưng Trích Tinh Thử từ phía bắc chạy đến. Gã hỗn hển báo cáo:

- Bẩm thiếu chủ! Cái bang cho chim câu báo rằng: Lưu Hồng Lượng và Vân Nam Độc ông đã cùng năm trăm cao thủ vượt sông Hoài bằng lối Tín Dương. Lão đang trên đường đến Tung Sơn.

Sĩ Mệnh giật mình:

- Là thật! Sao lão lại dám đến Ngọc Nữ Phong?

Bích Thượng Hồ nhăn trán suy nghĩ rồi bàn:

- Có lẽ họ Lưu đã tiên đoán được việc chúng ta mai phục chặn đường Khúc Vịnh Hà. Nhưng khó hiểu ở chỗ là dựa vào thế lực gì mà dám tranh chức minh chủ? Bản lãnh của lão đâu thể địch lại nhị thiếu gia?

Hỏa Quy lão tổ cau mày:

- Đông Hải thiếu gì kỳ trân, dị dược. Có lẽ họ Lưu đã chuẩn bị sẵn chờ đến cơ hội này. Chúng ta đi thôi.

Đoàn người lên ngựa tiến về Tung Sơn. Phi Tiễn đường ém ở ngoài thành để giấu lực lượng. Bọn Sĩ Mệnh cải trang thật kĩ lưỡng, giả làm những người hiếu kỳ đến xem đại hội. Thiên Tâm giáo hạ trại cạnh Ngọc Nữ Phong, dựng cờ xí như để phô trương sức mạnh. Bọn Sĩ Mệnh đến vào buổi chiều ngày khai mạc nên không được chứng kiến những trận thư hùng trước đó. Hối ra mới biết Lưu Hồng Lượng đã đánh bại hai mươi cao thủ một cách dễ dàng, chẳng còn ai dám lên đài nữa. Hiện giờ, họ Lưu xuống dưới nghỉ ngơi, chờ xem quyết định của giám đài. Tây Môn Thù vội nói:

- Đại ca! Tiểu đệ lên giết lão, nếu không sẽ muộn mất.

Sĩ mệnh dặn dò:

- Nhị đệ phải cẩn thận, không được sính cường mà bỏ mạng, khiến Nhị nương phải thương tâm. Nếu đánh không lại phải bỏ cuộc ngay.

Tây Môn Thù nghe nhắc đến từ mẫu, ngoan ngoãn gật đầu. Gã xách kiếm nhảy lên đài, vòng tay báo danh:

- Kính cáo ban giám đài và chư vị đồng đạo, tại hạ là Tây Môn Thù, xin được so tài.

Thanh Lâm đạo trưởng đứng lên cao giọng:

- Mời Lưu các hạ thượng đài, đã có người khiêu chiến.

Lưu Hồng Lượng cười nhạt, chậm rãi bước lên. Đôi mắt lão lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, khí thế bức người. Sĩ Mệnh nhận ra công lực họ Lưu đã tăng tiến vượt bậc, lòng thầm lo lắng cho bào đệ. Viên Giác thiền sư phương trượng chùa Thiếu Lâm nhắc nhở:

- Lão nạp xin nhắc lại đài qui là không được dùng ám khí và độc dược. Khi đối phương nhận bại thì không được truy sát.

Tây Môn Thù rút kiếm, ánh ngũ sắc của kiếm quang khiến quần hào Oà lên:

- Ngũ hành thần kiếm!

Lưu Hồng Lượng cười cao ngạo:

- Người tưởng có thần kiếm trong tay là chắc thắng được lão phu sao?

Tây Môn Thù chẳng nói chẳng rằng, lao đến tấn công quyết liệt. Gã có trong người đến gần bảy mươi năm công lực nên thế kiếm như chẻ núi. Họ Lưu rung kiếm, vẽ ngay ba đường kiếm quang sáng rực. Giữ đây, những chiếc vòng nhỏ bên trong đã biến thành hàng vạn đốm hào tinh nhỏ bằng đầu đũa. Với công lực hơn trăm năm, Hải Ba kiếm pháp đã đạt đến mức đại thành. Hai thanh kiếm rít lên vun vút và ngân nga liên tục. Tây Môn Thù điên tiết giở hết sở học quyết giết cho được kẻ đại cừu. Nhưng chỉ qua mấy chục chiêu, Lưu Hồng Lượng đã chiếm được thế thượng phong, dồn đối phương lùi dần. Quần hùng nín thở theo dõi lo lắng cho chàng trai trẻ tuổi. Lưu Hồng Lượng đã từng giết sáu người bằng pho kiếm pháp kỳ dị kia. Bất ngờ Tây Môn Thù nhảy ngược về phía sau, đạp chân vào cột đài để lấy đà rồi dùng phép ngự kiếm đánh chiêu Ma Kiếm ám Thiên. Kiếm ảnh mịt mờ che lấp thân hình gã, tạo thành trái cầu ngũ sắc lao đến nhanh như ánh chớp. Lưu Hồng Lượng cười khẩy, bồng mình lên không trung đón chiêu. Kiếm thép chạm nhau vang rền, song phương dội ra. Tây Môn Thù rơi xuống nặng nề như tảng đá. Còn họ Lưu lại hạ thân rất nhẹ nhàng. Có tiếng nữ nhân rú lên sợ hãi. Thì ra mười nữ nhân ở sơn Tây đã cải trang đi xem đại hội. Tây Môn Thù lão đảo đứng lên, máu trong người tuôn ra như suối. Lưu Hồng Lượng biết tính đối phương quật cường nên dùng kế khích tướng:

- Tây Môn Thù! Đó chỉ là những vết thương rất nhẹ. Người còn đủ sức đón thêm một chiêu nữa không? Lần này, nếu người vẫn đứng vững, lão phu sẽ quay kiếm tự sát ngay.

Điều kiện thật hấp dẫn, nếu là Tây Môn Thù trước đây thì gã đã nhận lời ngay. Nhưng sau trận Phục Hổ Khâu, gã đã khác xưa. thản nhiên đáp :

- Ta nhận bại!

Gã loạng choạng rời một đài, đi về phía Sĩ Mệnh. Chàng mỉm cười khích lệ:

- Nhị đệ đã trưởng thành! Để ta giết lão ấy cho.

Một lão nhân áo đen lập tức lột y phục Tây Môn Thù, băng bó cho gã. Mười tám vết thương chẳng chút đã làm đám nữ nhân khóc thút thít. Hỏa Quy lão tổ nạt ngang:

- Y không sao đâu!Đừng làm phân tâm Sĩ Mệnh.

Họ sợ hãi lau nước mắt, quan sát diễn biến trên lôi đài. Sĩ Mệnh đã lên đến nơi, vòng tay nói :

- Tại hạ là Tây Môn Sĩ Mệnh. Xin Lưu các hạ cứ nghỉ ngơi một lúc rồi hãy tái đấu.

Đám hảo hán hắc đạo hò hét vang dội :

- Tây Môn thiếu chủ! Tây Môn thiếu chủ!

Hôm nay, chàng để lộ gương mặt thật của mình trước mấy ngàn đồng đạo vô lâm. Không ai có thể ngờ rằng chàng trai có dung mạo hiền lành, chất phác kia lại là sát tinh của lũ ma đầu. Lưu Hồng Lượng gần giọng:

- Phải chăng các ngươi đã hạ thủ Thiên Độc mỹ nhân và Giang Nam thần kiếm?

Sĩ Mệnh trầm giọng đáp:

- Trong lúc các hạ điều tức, tại hạ sẽ giải thích việc này.

Chàng quay về phía quần hùng cao giọng:

- Kính cáo chư vị, kẻ mang tên Giang Nam thần kiếm bấy lâu nay chính là Dư Tâm Thái, bào đệ song sinh của Dư trang chủ. Hơn hai mươi năm trước, lão đã giết Thần Kiếm rồi thể thân vào. Cách đây mấy ngày, lão đã bị Thiên Độc mỹ nhân hút hết nguyên dương rồi quăng xác xuống sông Trường Giang. Sau đó, anh em tại hạ đã chặn đường giết được Khúc Vĩnh Hà và Hận Thiên Lão Quái.

Quần hào mừng rỡ, hoan hô như sấm dậy. Lưu Hồng Lượng cười vang:

- Cảm ơn người đã dọn đường giúp lão phu. Người sẽ là nấc thang cuối cùng đấy.

Lão rút kiếm thủ thế, bắt đầu cuộc chiến. Sĩ Mệnh thầm khấn hương hồn phụ mẫu rồi xuất chiêu Thứ Dân kiếm. Đây là chiêu cuối cùng trong Trang Tử Tam Kiếm, chỉ có công mà không có thủ. Lạ thay, thanh Hồng LÔ Bảo Kiếm trở nên đỏ rực rồi xanh biếc như lửa lò rèn. Cả khối cầu lửa ấy lao về đối phương với tốc độ của sao băng. Lưu Hồng Lượng kinh hoàng và không thể né tránh, đành vận toàn lực phản kích. Hải Ba thần kiếm hóa thành muôn vàn vòng kiếm ảnh, kiếm khí rít lên như xé lụa. Hai đạo kiếm quang chạm nhau, tiếng thép ngân dài cùng tiếng rú thê thảm của Lưu Hồng Lượng. Y phục lão bốc cháy ngùn ngụt và trên ngực là ba vết thương trí mạng.

Nhờ công lực trăm năm, lão không chết ngay mà còn quờ quạng bước đi, miệng rên la gào thét. Quần hào sững sờ trước chiêu kiếm khoáng cổ tuyệt kim và cảnh tượng thê thảm của Lưu Hồng Lượng. Họ tròn mắt nhìn nhau không nói nên lời. Thiết Điện cuồng sư thống khoái quát vang:

- Lưu Hồng Lượng! Hai mươi năm trước ngươi dùng quỷ kế ám hại hình bộ thượng thư Tây Môn Thường. Nay đã đến lúc đền tội.

Không biết họ Lưu có nghe thấy hay không mà lão lăn ra chết. Lúc này mọi người mới nhận ra là Sĩ Mệnh đã biến mất. Viên Giác thiền sư ngơ ngác hỏi :

- Tây Môn công tử đâu rồi? Như vậy, chức vô lâm minh chủ sẽ giao cho ai?

Xa xa bỗng vọng lại tiếng ngân nga:

- Công toại thân thoái. Thiên chi đạo. Nay tà ma đã không còn, thì cũng chẳng cần đến minh chủ vô lâm nữa.

Tây hồ tiên nữ Dư Tiểu Phàm lo lắng hỏi ba nàng kia:

- Có khi nào tướng công bỏ chị em chúng ta. Tìm nơi thâm sơn cùng cốc mà tu hành không? Tiểu muội nghe khẩu khí của chàng thế nào ấy.

Họ hốt hải chạy theo hướng đi của Sĩ Mệnh, luôn miệng réo gọi:

- Tướng công! Tướng công!

Hỏa Quy lão tổ nhìn theo, lẩm bẩm:

- Vẫn còn Huyết Y thần quân và Huyết Y môn chứ nào đã hết?

Bích Thượng Hồ cười đáp:

- Làm gì còn tà hội ấy nữa? Tiểu đệ đã được mật báo rằng Lưu Hồng Lượng đã giết sạch mấy cha con Huyết Y Thần Quân để đoạt lấy cơ nghiệp của họ rồi. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-tu-tam-kiem>